BORDO SİYAH

DÜNYA KLASİKLERİ - ROMAN

UĞULTULU TEPELER

EMILY BRONTË

ÇEVİREN: OSMAN ÇAKMAKÇI

UĞULTULU TEPELER

EMILY BRONTË

ÇEVİREN:

OSMAN ÇAKMAKÇI

DÜNYA KLASİKLERİ

ROMAN

BORDO SİYAH YAYINLARI

UĞULTULU TEPELER
EMILY BRONTË
Editör: Veysel Atayman
Çeviren: Osman Çakmakçı
Redaksiyon: Filiz Göver
Tashih: Esen Güray
Bordo Siyah Yayınları

DÜNYA KLASİKLERİ

UĞULTULU TEPELER

EMILY BRONTË (1818-1848): İNGİLTERE'DE DOĞDU. DÜNYA EDEBİYATININ MERAK UYANDIRAN, GİZEMLİ KİŞİLERİ BRONTË KIZ KARDEŞLERİN EN YETENEKLİSİ SAYILIR. EMİLY ÜÇ YAŞINDAYKEN ANNELERİ ÖLDÜ. KENDİ KENDİLERİNİ EĞİTEN BRONTË KIZ KARDEŞLER, AZ SAYIDA AMA ÇOK ÖNEMLİ ESERLER VERDİLER. İÇLERİNDE EN İÇE KAPANIK VE MİSTİK YÖNÜ EN GÜÇLÜ OLAN EMİLY BRONTË, HENÜZ 30 YAŞINDAYKEN VEREMDEN ÖLDÜ.

EDİTÖR

VEYSEL ATAYMAN: 1941'DE İSTANBUL'DA DOĞDU. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE ALMAN DİLİ VE EDEBİYATI VE FELSEFE ÖĞRENİMİ GÖRDÜ. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ MÜTERCİM TERCÜMANLIK BÖLÜMÜNDE UZUN YILLAR DERS VERDİ. HALEN AYNI BÖLÜMDE YÜKSEK LİSANS DERSLERİNE GİRMEYE DEVAM ETMEKTEDİR. FELSEFE, SİNEMA VE EDEBİYAT ALANINDA ÇOK SAYIDA MAKALE, DERLEME VE TELİF KİTABI YAYINLANDI. ÖZELLİKLE SİNEMA HAKKINDAKİ ÖNCÜ DEĞERLENDİRMELERİ NEDENİYLE HATIRI SAYILIR BİR HAYRAN KİTLESİNE SAHİP OLAN ATAYMAN, ÇEŞİTLİ YERLERDE VERDİĞİ SEMİNERLERLE OKURLARIYLA TEMASINI HEP SICAK TUTTU. BORDO SİYAH YAYINLARI'NIN DÜNYA KLASİKLERİ EDİTÖRLÜĞÜ GÖREVİNİ YÜRÜTTÜĞÜ SIRADA ÇOK SAYIDA DÜNYA KLASİĞİNE EDEBİYAT SOSYOLOJİSİ ÇERÇEVESİNDE ÖNSÖZLER VE NOTLAR YAZDI. YÜZE YAKIN ÇEVİRİSİ YAYINLANDI. 2009 YILINDA DİL DERNEĞİ TARAFINDAN TÜRKİYE'NİN EN PRESTİJLİ ÇEVİRİ ÖDÜLLERİNDEN BİRİ OLAN ÖMER ASIM AKSOY ÖDÜLÜ'NE LAYIK GÖRÜLDÜ.

ÇEVİREN

OSMAN ÇAKMAKÇI: 1965'TE İSTANBUL'DA DOĞDU. BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ'NDE PSİKOLOJİ, İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE FELSEFE OKUDU. JAMES JOYCE, KAFKA, JACK LONDON, OSCAR

WILDE VE LEWIS CARROLL GİBİ YAZARLARIN ÇOK SAYIDA ESERİNİ TÜRKÇEYE KAZANDIRDI. *RADİKAL* GAZETESİ'NDE ÇALIŞTI. SON DÖNEM TÜRK EDEBİYATININ İLGİYLE TAKİP EDİLEN ŞAİRLERİNDEN BİRİ OLAN OSMAN ÇAKMAKÇI, AYNI ZAMANDA ÇEŞİTLİ YAYINEVLERİNDE EDEBİYAT EDİTÖRÜ OLARAK YER ALTI EDEBİYATI BAŞTA OLMAK ÜZERE FARKLI ALANLARDA ÖZGÜN PROJELER YARATTI.

REDAKSİYON

FİLİZ GÖVER: 1947'DE İSTANBUL'DA DOĞDU. REMZİ VE YENİ ALAN YAYINEVLERİ İÇİN UZUN YILLAR REDAKSİYON VE DÜZELTİ YAPTI.

TASHİH

ESEN GÜRAY: 1961'DE İSTANBUL'DA DOĞDU. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ ESKİ TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜNDEN MEZUN OLDU. 1978 YILINDAN BERİ YAYINCILIK SEKTÖRÜNDE DÜZELTMEN OLARAK ÇALIŞMAKTADIR. GELİŞİM YAYINLARI, SABAH KİTAPLARI VE TURGUT YAYINCILIK'TA UZUN YILLAR ÇALIŞTI. BORDO SİYAH DIŞINDA İŞ-KÜLTÜR YAYINLARI VE CUMHURİYET KİTAPLARINA DA DIŞARIDAN DÜZELTMENLİK YAPMAKTADIR.

EMILY BRONTË

(D. 1818 – Ö. 1848) Dilimize *Ölmeyen Aşk, Rüzgârlı Bayır, Rüzgârlı Tepe* (*Wuthering Heights)* adıyla çevrilmiş olan tek romanıyla dünya edebiyatındaki yerini alan Emily Brontë, üçü kendisinden önce olmak üzere beşi de veremden ölen altı kardeşten en yeteneklisi olmasına rağmen, içine kapanık, sessiz biriydi. Geride kendi hayatına dair doğrudan yazışmalar bırakmadığı gibi, tek romanı *Uğultulu Tepeler*, önsözde açıklamayı deneyeceğimiz gibi, ancak çok dolaylı olarak onun dünyası hakkında bir çıkarsama yapmaya elverişlidir.

Brontë ailesi, İrlandalı bir din adamı olan baba Patrick Brontë (1777-1861) ve altı çocuğunun annesi Maria Branwell ile 1820 yılında İngiltere'nin Kuzey doğusundaki Yorkshire kırsalının Haworth köyüne (kasabasına) yerleşti. Anne Branwell 1821'de ölünce, Maria, Elizabeth, Charlotte ve Emily, Lancashire'a bağlı Cowan Bridge'de din görevlilerinin yönettiği bir yatılı okulda bir yıl kadar okudular. İki ablanın (Maria ve Elizabeth Brontë) yatılıdaki kötü şartlardan verem olup ölmelerinden sonra Charlotte, Emily, Anne ve erkek kardeşleri Patrick Branwell evde özel ders almaya başladılar. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre* romanının giriş bölümünde anlattığı yatılı hayatında ölen kardeşlerine bir anıt dikecektir.) Emily Brontë, 1838'de, öğretmen olarak altı ay kadar çalıştıktan sonra, Haworth'a döndü. Bir kez daha ablası Charlotte ile birlikte dil ve okul yönetimi konusunda eğitim görmek üzere Brüksel'e giden Emily'ye, çok kısa bir süre sonra, eve bakan teyzesinin ölümü üzerine tekrar Haworth'un yolu göründü.

1845'te tesadüfen Emily'nin yazdığı şiirleri bulan ablası Charlotte, üç kız kardeşin de şiir yazdığı ortaya çıkınca şiirleri bir araya toplayıp yayıncılara yolladı. Bir yıl sonra *Poems by Currer, Ellis and Acton Bell* (Currer, Ellis ve Acton Bell'den Şiirler) kitabı yayımlandı. Kitap ancak 2 adet satabildi. İleriki yıllarda eleştirmenler, sadece Emily Brontë'nin şiirlerinin deha pırıltısı taşıdığını yazacaklardı.

1847'de Emily'nin *Uğultulu Tepeler*, Anne'ın *Agnes Grey* romanları, ancak üçüncü kız kardeş Charlotte Brontë'nin *Jane Eyre* romanının büyük başarı kazanmasının ardından basılabildi.

1847’de, *Uğultulu Tepeler* pek de olumlu karşılanmamıştı. Edebiyatçılar Emily Brontë’nin bu tek romanı üzerinde çok uzun süre çalışmış olabileceğini düşünmektedirler. *Britannica Ansiklopedis*i’ndeki, bilgilere göre *Uğultulu Tepeler*’i Emily’nin erkek kardeşi Branwell’in yazmış olduğu ileri sürülmüştür. Bu iddiayı ortaya atmış olan Branwell’in arkadaşları romandaki erkeksi havayı bu iddiaların kanıtı olarak göstermişlerdir. Bu iddianın yol açtığı kimi soru işaretlerinin giderilemediğine işaret ediyor *Ana Britannica*. Ne var ki *Uğultulu Tepeler*’i Emily Brontë’nin yazdığını açıklayan Charlotte Brontë, tartışmayı en azından edebiyat tarihçileri açısından noktalamış saymaktadır.

ÖNSÖZ

İngiltere’nin Yorkshire bölgesinin fundalıklarla kaplı tepelerinde, kuş uçmaz kervan geçmez Haworth köyünde İrlanda kökenli yoksul bir din adamı, bir eşi ve altı çocuğu ile yaşıyordu; daha doğrusu yaşamaya çalışıyordu; önce eşini, sonra iki kızını, ardından da gene bir kızını, oğlunu ve nihayet dünya edebiyatında iki önemli Victoria Çağı romanına imza atacak olan Emily Brontë ile Charlotte Brontë’yi kaybedecekti.

Jane Eyre’in yazarı Charlotte Brontë 1855’te 39 yaşında öldü, onu çok yakından tanıyan arkadaşı, romancı Elizabeth Gaskell, Charlotte Brontë üzerine tek güvenilir yaşamöyküsünü yazmamış olsa, bugün elimizde, Brontë kardeşlerin edebiyat hayatına ilk atılışlarını simgeleyen şiirlerden ve romanlardan başka bir şey bulunmayacaktı.

19. yüzyılın ortasına gelindiğinde Avrupa’nın, tarihinin en büyük politik çalkantılarına sahne olduğunu biliyoruz. Kıtayı altüst eden 1848 devrim hareketine İngiltere her ne kadar uzaktan bakmış olsa da, ülke yüzyılın başından beri, mevcut toplumsal yapıyı ayakta tutan ilişkileri hedef alan sosyal protestolara ve ajitasyonlara sahne olup durmaktaydı. İngiltere bir imparatorluk olma yolundaydı, ama ülkenin sosyal, ekonomik çelişkileri de alabildiğine tırmanmıştı. Öyle ki, bu erkek egemen toplumda, sadece bütün erkeklere seçme hakkının tanınması bile, toplumu değiştirme yolunda büyük bir adım olarak görünüyordu. Kadının bağımsız olma, kendi kaderini tayin etme, özgürleşme ve elbette gerçek aşkı bulma mücadelesi, yerleşik düzene ve değerlere bir isyan olarak algılanabiliyordu.

Bu sosyal ve tarihsel fonda, “bir mezarlıkta yaşarcasına” (E. Gaskell), büyük kentlerin çalkantılarından uzak, ama çağın muhafazakâr baskılarını etlerinde kemiklerinde hissederek büyüdü Brontë kardeşler.

Taş evleri, kilise mezarlığına bitişikti; öte dünya, yanı başlarında onları bekliyordu. Bu tecrit “adasından” ilk kurtulma denemeleri fantezinin kanatları üzerinde yapıldı. Babaları, Brontë kardeşlerin arasındaki tek erkek temsilci olan Branwell’e, doğum günü armağanı olarak tahta askerler getirmişti. Çocuklar bu tahta askerlerle birlikte maceralara koştular; uzak ülkelerde, Afrika’da camdan bir kent kurdular hayallerinin gücüyle, adını Angria koydular; Avustralya’daki kentin adı ise Gondal’dı. Her bir askeri,

bir macera kahramanı olarak büyük savaşların, trajedilerin, acıklı aşkların içine saldılar. Bu hayallerden en erken vazgeçen Charlotte oldu; *Uğultulu Tepeler*'in yazarı Emily Brontë ise otuz yaşında ölünceye kadar Gondal şiirleri yazmayı sürdürdü.

Emily ile Charlotte'un ablaları Maria ve Elizabeth, biri on bir, diğeri on iki yaşında veremden hayata gözlerini yumdu. Öteki üç kız kardeşten ikisi, Anne ile Charlotte, hayallerinin atından inip "adalarından" çıkmayı, yatılı okuldan diploma alıp öğretmenlik, mürebbiyelik yapmayı denediler. Charlotte, Brüksel'de Fransızca öğrenmeye gitti. Héger yatılı okulunda hocasına duyduğu aşkın, *Jane Eyre*'e kaynak oluşturduğunu romanın önsözünde belirtmiştik.

Charlotte Brontë, kardeşi Emily'nin *Uğultulu Tepeler* romanının ikinci baskısına yazdığı önsözde, kız kardeşinin gizlice yazmayı sürdürdüğü şiirleri bulduğunu belirtir; onlara hayran olup bu "özgün, yoğun ve güçlü" (M.Urgan) şiirleri bastırmak için, kız kardeşleri Anne ve kendi şiirleriyle birlikte yayınevlerine yollayan Charlotte, umduğu ilgiyi göremez. Özellikle kendisinin ve Anne'ın şiirleri sıradandır, ama Ellis Bell takma adını kullanan Emily Brontë'nin şiirleri hemen dikkati çeker. (Brontë kardeşler şiir ve romanlarında yazarının cinsiyetini belli etmeyen takma adlar kullanmışlardır. Bu konuda, *Jane Eyre* romanıyla ilintili önsözde açıklama yaptığımız için, sadece hatırlatma yaparak geçiyoruz.)

Mina Urgan, Emily Brontë'nin mistik şiirlere özgü duygusunu yansıtan bir şiirini çevirmiş. (*İngiliz Edebiyatı Tarihi*, 4. s. 71, Altın kitaplar, 1991, Aralık, 1. basım) M. Urgan, bu ve öteki şiirlerdeki mistisizmin tanrıya değil de doğaya yönelik olduğunu hatırlatıyor.

Emily Brontë, Haworth'tan hemen hiç ayrılmadı sayılır. Hayat, hele aşk deneyimi edineceği bir fırsat bulamadığını öğreniyoruz kaynaklardan. 1847'de, en küçük kardeşlerinden bir yıl önce, 30 yaşında öldüğünde, dönemin okurları, yayımladığı tek romanının adını bile anlamakta güçlük çekeceklerdi: *Wuthering Heights*. *Webster* sözlüğünde, günlük İngilizce'de kullanılmayan "wuther" eylem sözcüğünün "wither" (solmak) sözcüğünün değiştirilmiş bir biçimi olduğu, ancak tam bir anlam kaymasıyla, ağaçlar arasında yapraklar arasından esme anlamına geldiği yazılı. (M.U). Uğuldama, Türkçemizin güzel bir önerisi. Mina Urgan, Charlotte Brontë'nin *Jane Eyre*'den önce kaleme aldığı *Vilett*e romanında

“wuthering” deyimini tırnak içine alarak tipi ve kar fırtınasının sesini betimlemek için kullandığını hatırlatıyor.

Fırtınanın ender dindiği, uğultulu bir rüzgârın estiği bu tepelerden birinde Earnshaw ailesi yaşamaktadır. Bay Earnshaw, Liverpool sokaklarında bulduğu kimsesiz, esmer bir çingene çocuğunu çiftliğine getirir ve öteki çocukları ile birlikte büyütmeyi amaçlar. S. Kracauer Greta Garbo’nun *“Flesh and Devil”* (1928) filmi üzerine yazdığı bir denemede, vamp kadının “burjuva ailesi üzerine uğursuz göktaşları gibi yağdığını söyler”. Earnshaw çiftliğine siyah “şeytanı” kendi elleriyle sokan ise, bizzat çiftliğin efendisidir. Toplumsal dünyada zümrelerin ve sınıfların arasındaki sınır çizgilerinin iyice kalın çizildiği Victorian Çağı İngilteresi’nde, çingene çocuğu Heathcliff (Sertkaya), sadece öteki, alt katmanın değil aynı zamanda doğanın da bir öfkesi, düzene yönelik bir lanettir belki de. Cinsel deneyimden yoksun Emily Brontë’nin, kâhya Heathcliff ile Catherine arasındaki ilişkiyi her türlü cinsellik boyutundan arındırmış olması bu imkânsız ilişkiyi tutku boyutunda daha da yoğunlaştırmasını engellememiştir. “Bedenin istekleriyle lekelenmemiş” de olsa, su katılmaz bir ahlaksızlıktır yazarın dönemin okuruna yaşattığı (George Sampson).

Elbette Victoria Çağı muhafazakârlığının *Uğultulu Tepeler*’deki aşka tepkisi bununla sınırlı kalmamıştır. Ama Emily Brontë’nin romanının yapısal kurgusuyla ilgili bir iki açıklamanın okura kolaylık sağlayacağını düşündüğümüzden, çağın tepkisine geçmeden önce, bu kurguya değinmek doğru olacaktır.

Bilindiği gibi, düzyazıda bir anlatının (prosa’nın) bir anlatıcısı vardır. Klasik romanda en sık rastlanan anlatım perspektifi, yani yazarın metne göre durduğu yer, *üçüncü tekil kişi* anlatımdır. Üçüncü tekil kişi anlatımı gerçekleştiren yazar (anlatıcı), anlatının (kurmacanın) dünyasını kendisi, gerektiği ve istediği gibi kurduğu için, anlatısının bir tür tanrısıdır. Olayların ve kişilerin en ince ayrıntılarına, ruhların en karanlık köşelerine kadar iner. Her şeyi bilir; geçmiş ve gelecek onun önünde apaçık bir defter gibi durur. Daha ender rastlanan bir anlatım perspektifi ise *birinci tekil kişi* (ben) anlatımdır. *Birinci tekil kişi* anlatımda, anlatan (yazar) olayların (öykünün) içinde herhangi bir kurmaca kimlikle karşımıza çıkar. *Birinci tekil kişi* anlatım, anlatıcıyı sınırlar. Kendi dışındaki kişilerin iç dünyaları, düşünce ve duyguları hakkında verdiği bilgiler, ancak tahmin ve

gözlemlerle desteklenebildiği kadar mümkündür. Bu iki tipik anlatım perspektifinin dışında, ara sıra anlatıyı, olaylardan birinin bilincinden ya da gözünden verme teknikleri kullanılır. Kafka'nın uyguladığı anlatım tekniğinde ise, anlatıcı *üçüncü tekil kişi* tekniğini kullandığı halde, bize hiçbir açıklama yapmayıp, okuru hemen hep olayın muhatabı kişinin algı düzeyi ile baş başa bırakıp, okuru dünyaya oradan baktırır.

Kuşkusuz bütün bu anlatım perspektifleri, keyfi, biçimsel oyunlar olmayıp içeriği doğrudan etkileyen tercihlerdir. *Karanlığın Yüreği'*nde Joseph Conrad, geminin kaptanını anlatıcı olarak kullanır; onun bölük pörçük, kopuk, izlenimci algılarının arkasına gizlenir. Yorumlamanın, kara Afrika'nın yüreğine saplanmış sömürgeci hançeri göstermenin sorumluluğundan kurtulur. *Hayalet Süvari'*de, kuzey Almanya'da bir hana gelen yolcu, yolda gördüğü hayaletimsi bir varlık hakkında bilgi edinmek ister. Handaki (kurmaca) anlatıcı, yolcuya, seddi yaparken hayatını kaybeden Hauke'nin öyküsünü anlatır. *Binbir Gece Masalları'*ndan da bildiğimiz "çerçeve anlatım" tekniğidir bu. Anlatılana bir tanıklık, sahicilik kazandırdığı gibi, kimi durumlarda "şiddeti" yumuşatan bir tampon gibi bir görev de yerine getirebilir. Olayı anlatan kişi ya da kişiler, araya kendi yorum ve değerlendirmelerini sokarak, görünürde de olsa, olay ile okur arasında bir tür tampon bölge kurarlar.

Emily Brontë, *Uğultulu Tepeler'*de olayların yakın tanığı olmuş Nelly figürünü anlatıcı olarak kullanır. Olayların bir başka anlatıcısı da Lockwood'tur. Bu çerçeveleme tekniği, kişi ve olay sayısının oldukça fazla olduğu romanda, en başta bir okuma kolaylığı sağladığı gibi, araya giren birinci el tanıkların anlatımıyla, bir inandırıcılık, sahicilik yaratmakla kalmaz, belirttiğimiz gibi, anlatıcıların yorumları, yaşanan ile bizim kendi yorumlarımız arasında bir köprü kurar.

Brontë kardeşlerin sözünü ettiğimiz fiziksel, sosyal yalıtılmışlıklarının, Emily Brontë'nin, Victoria Çağı romancıları ile ne tematik ne de biçimsel düzlemde benzerlikler taşımasının bir açıklaması olabilir. Emily Brontë'nin *Uğultulu Tepeler*'i, onu, yüzyılın göbeğinde tek başına, apayrı ve özgün bir romancı yapmaya yetmiştir. Ölçülülüğü, vazgeçilmez bir ilke olarak koymuş bir çağda, gelenek ve ahlak kurallarına cepheden bir saldırı gibi algılanmıştır *Uğultulu Tepeler*. Bir çağı, kendi adıyla tanımlayacak kadar o çağa damgasını vurmuş olan kraliçe Victoria, İngiltere'yi ekonomik ve

politik yönden yüzyılın en güçlü ve dengeli ülkesi haline getirmişti, fakat başkent Londra'da bile yoğun bir sefalet ve yoksulluk, İngiliz romanını, kendine özgü bir gerçekçiliğin çizgisine çekecekti. Örneğin Charles Dickens, önemli yapıtlarını hemen hemen Brontë kardeşler ile aynı yıllarda kaleme alırken, o, bütün dikkatini refah görüntüsünün gerisindeki yoksulluğa, sefalete çevirmişti.

Kendine özgü ironisiyle Dickens, yaldızın altını kazırken, bol olaylı, renkli bir dünya yarattı; toplumsal sorunlara yaklaşımı, daha çok tek tek insanların kaderlerini, karakter ve ruhlarını öne çıkarmasıyla sınırlı kalırken, bir tür dayanışma cemaati anlayışını dile getiriyordu. *Jane Eyre* romanının gerçek yazarı olduğu ileri sürülen William Makepeace Thackery gibi yazarlar ise, dönemin toplu panoramasını vermeye yöneldiler. İşte böyle bir edebiyat "dünyası" içinde, Emily Brontë, yüzyılı öncelemiş olan romantik akımı uzatıp bu gerçekçi döneme sarkıtmakla kalmıyor, aynı zamanda, öteki romancıların akıl ve hayallerinden geçiremeyeceği bir şiddetle, iki insan arasındaki tutkuyu lanetli bir fırtınaya dönüştürüyor. Bugünün okuru için, öte dünyanın bile işin içine karıştığı mistik-romantik, üstelik tensel ilişkiden arınmış bir aşk ve bu ilişkinin anlatılmasına o dönemde gösterilen tepki anlaşılmaz gelebilir. Ama belki de Emily Brontë, sosyal hayatını gitgide daha çok toplumsal, geleneksel korselerin içine sıkıştırıp duran, hayatı bir ritueller oyununa çevirmekten rahatsız olmayan (Bkz. Barry Lyndon, *Thackery*) İngiliz insanına kendiliğinden doğal yanını hatırlatan bir aykırılıktı; kendi doğallığını bastırdığı ölçüde onu şiddetle duymuş olan bir aykırılık. Öte dünya kurumunun (kilisenin) ve mezarlığın yanı başındaki dünyası ve hayatı yaşamadan bitirecek olan bir hastalığa yakalanma tedirginliği, derinlerde bir yerde hiç kesintisiz esen rüzgârın uğultusuna hep kapatmak zorunda kaldığı kulakları... Belki de bastırılması en zor olanı, cinselliği, hem yaşama arzusu hem de yaşayamama çaresizliği (Emily Brontë'nin çirkin, erkek yüzlü bir kız olduğu söylenir) Catherine karakterini yaratmasına yol açarken, çingene Heathcliff de, Brontë'nin bilinçdışı "direncinin" bir ürünüydü; tensel birlikteliği tamamlaması imkânsız öteki parça.

*Uğultulu Tepeler'*in rüzgârının İngiltere'nin bir kasabasından "esip" dönemin üst sosyal zümrelerini alttan alta sarsması da Victoria Çağı okuruna o "uğultuyu" duyurmasından olmalıydı; yasak olan, müsaade edilmişin dışında kalan tensel ilişkiye duyulan büyük özlemin sesini.

Psikanalizin sevimli bir kavramıyla söyleyecek olursak, bu durumda dönemin bütün (bilinçdışı) “direncinin” harekete geçmesinden daha olağan ne olabilirdi ki: “Hayır ben o değilim!”

Veysel Atayman

Temmuz 2004, İstanbul

UĞULTULU TEPELER

I

1801

İnsanlardan kaçan komşumu ve daha sonra başıma bir sürü iş açacak olan mal sahibimi ziyaretten yeni döndüm. Doğruyu söylemek gerekirse oraları gerçekten güzel yerlerdi! İngiltere'de gürültüden bu kadar uzak başka bir yer daha olabileceğini hiç sanmıyorum. İnsanlardan kaçan ya da nefret eden biri için adeta cennet gibi bir yer... Doğrusu, bu sessizliği paylaşacak, Bay Heathcliff'le benden daha uygun hiç kimse yoktur. Bay Heathcliff çok sevimli bir adam. Atımın üstünde ona doğru yaklaşırken, simsiyah gözlerinin kuşkuyla kısıldığını fark ediyordum. Kendimi ona tanıtırken de, parmaklarını inatçı bir çekingenlikle, yeleğinin içine doğru kaçırdığını gördüğüm zaman, kendisine karşı nasıl bir yakınlık duyduğumun farkına bile varmadı sanırım.

"Bay Heathcliff!" dedim.

Sadece başını eğerek tepkisini gösterdi.

"Ben yeni kiracınız Lockwood, efendim. Gelir gelmez, sizi ziyaret etmekten onur duyuyorum. Bu nedenle Thrushcross Grange'e[1] yerleşme konusunda gösterdiğim ısrarlı ve aceleci tavrımla sizi rahatsız edip etmediğimi öğrenmek istedim: Dün duyduğuma göre bu konuda bazı kuşkularınız..."

Yüzünü buruşturarak, "Thrushcross Grange benim mülkümdür, bayım," diye sözümü kesti, "Elim ayağım tuttuğu sürece de beni hiç kimse rahatsız edemez... Gel içeri!"

Sıkılmış dişlerinin arasından çıkan bu, "gel içeri" çağrısı, "cehennemin dibine git" demekten farksızdı. Zaten aralık duran bahçe kapısına yaslanmış, içeri girmeme engel oluyordu. Öyle sanıyorum ki, ben de sırf bu davranışı yüzünden davetini kabul ettim: Bana kuşkuyla bakan bu adama karşı içimden bir tepki göstermek gelmişti.

Atımın kapıyı göğüslediğini görünce, zinciri açmak için uzandı ve ardından önüm sıra yürümeye başladı. Taşlı yoldan avluya girerken seslendi:

“Joseph,[2] Bay Lockwood’un atını al, sonra bize şarap getir.”

Bu çifte emirleri duyunca, “Evin bütün işlerini bir tek hizmetçi görüyor olmalı,” diye düşündüm. “Taşların arasında yabani otlar bitmiş. Belli ki çimleri de hayvanlardan başka kemirip bitiren yok.”

Joseph yaşlıca bir adamdı. Hatta belki de çok yaşlıydı; ama, gücü kuvveti yerindeydi. Atımı alırken, hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses tonuyla, aksi aksi, “Tanrı yardımcımız olsun,” diye homurdandı; o sırada yüzüme öyle somurtarak baktı ki, zavallının öğle yemeğini sindirebilmek için Tanrı’dan yardım beklediğini ve ettiği o duanın da, benim şu beklenmeyen ziyaretimle ilgisi olmadığını anladım.

“Uğultulu Tepeler”, Bay Heathcliff’in oturduğu yerin adıdır. Taşralıların dilinde, burada esen fırtınaların uğultusunu betimleyen bir isimdir. Gerçekten de her zaman esintili, temiz, insana canlılık veren bir havası vardır. İnsan bu tepede esen kuzey rüzgârlarının şiddetini, evin arkasındaki birkaç köknar ağacının yana yatışından ve güneşten sadaka dilenir gibi bütün dalları aynı yöne uzanan bir sıra cılız çalıdan anlayabilir. Neyse ki evi yapan usta bunu fark etmiş de binayı oldukça sağlam yapmış; dar pencereler duvarın içine derin bir şekilde gömülmüş ve köşelerde çıkıntılı iri taşlarla sağlamlaştırılmıştı.

Eşiği atlamadan önce durup, evin cephesini; özellikle sokak kapısının çevresine serpiştirilmiş garip kabartmaları hayranlıkla izledim; kapının üstünde yıpranmış ejderhalar, çırılçıplak çocuk figürleri vardı. Bu arada 1500 tarihi ile, “Hareton Earnshaw”[3] adını da gördüm. Bu konuda birkaç soru sorarak, suratsız ev sahibinden buranın tarihçesiyle ilgili bilgi edinmek istedim; ama kapının önünde öyle bir duruşu vardı ki, “Gireceksen gir, yoksa defol git!” diyordu adeta; bense evin içini görmeden sahibinin sabrını taşırmak niyetinde değildim.

Herhangi bir koridoru ya da holü geçmeden, doğruca oturma odası niyetine kullanılan salona girdik. Buralarda, tek odalı mekânlara haklı olarak ‘ev’ deniliyor; çünkü hol de, mutfak da, salon da burasıydı. Ama “Uğultulu Tepeler”de mutfak herhalde ayrı bir yerde olmalıydı; evin iç kısımlarından kap kacak tıngırtıları geliyordu; üstelik koskoca ocak başında kızartma, pişirme gibi işler de yapılmıyordu; ayrıca duvarlarda bakır tavalar, çinko süzgeçler de parıldamıyordu. Yalnızca büyük meşeden

yapılmış bir dolabın üstünde, sıra sıra dizili gümüş maşrapalar, ibrikler, kalaylı sahanlar, hem ışığı, hem de ısıyı yansıtarak tavana doğru yükseliyordu. Tavan herhangi bir şeyle kaplı değildi; ama çeşitli yerlere çakılı tahtalardan, sığır, koyun, domuz butları sarkıyordu. Ocağın üstünde çeşit çeşit antika tüfekler, bir çift de horozu açık tabanca vardı. Raf boyunca, süs olsun diye sıralanmış cicili bicili çay takımları duruyordu. Döşeme düzgün, beyaz taştandı. Yüksek arkalıklı yeşil sandalyeler, oldukça kaba görünüyor; koyu renkli olanları da gölgelik yerlere gizlenmiş duruyordu. Kap kacak masasının altında, rengi kırmızıya çalan kahverengi, iri, dişi bir av köpeği, enikleri arasında uyukluyordu; öbür köşelerde de diğer köpekler pineklemekteydi.

Bu oda ve eşyalar, tozluklu kısa pantolonuyla, irikıyım, kendi halinde inatçı bakışlarıyla kuzeyli bir çiftçiye ait olsaydı, doğrusu hiç şaşırmazdım. Çünkü bu dağlık bölgede, öğle vakti uygun bir saatte, yedi sekiz kilometrelik bir çevrede nereye giderseniz gidin, böyle bir adamı koltuğuna oturmuş önündeki masada bir bardak birayla görebilirsiniz. Ama Bay Heathcliff'le bu ev ve bu yaşam biçimi arasında hiçbir bağlantı yoktu. Heathcliff'in yüzü karayağız bir çingeneye benziyordu. Giyinişi, tavırları ise bir efendi, daha doğrusu efendiden çok, bir köy ağası gibiydi. Kendine özen göstermeyen birine benziyordu. Bu konuda biraz ihmalkârdı anlaşılan. Ancak atletik bir vücudu olduğundan göze batmıyordu. Ne var ki biraz suratsızdı. Bazıları onun kaba ve gururlu bir adam olduğunu düşünebilir; bense içten içe hiç de öyle olmadığını sezinliyordum; bana göre sanki içine kapanık biriydi. Duygularını dışa vurmaktan, yapmacık nezaket kurallarından hiç hoşlanmıyordu. Sevgisini ve nefretini belli etmekten kaçınıyor, bunları gereksiz ve saçma buluyordu sanırım. Hayır, galiba biraz fazla ileri gittim; yani kendi özelliklerimi bol bol ona mal etmeye kalkıştım. Kim bilir, belki de Bay Heathcliff'in kendisiyle arkadaşlık etmek isteyenlerden uzak durmasının, benimkinden farklı, bambaşka nedenleri vardı. Zaten ben de karakter olarak hiç kimseye benzemediğime inanırım. Anneciğim, bana: “Sen asla bir yuva kurup rahat edemezsin,” der dururdu. Hatta daha geçen yaz, böyle bir yuvaya layık olmadığımı kanıtladım.

Deniz kıyısında bir aylığına güzel havanın tadını çıkardığım sırada, pek çekici biriyle tanışmıştım; bana aldırış etmediği sürece gözümde gerçek bir tanrıçaydı. Ona asla ‘ilanı aşk’ etmedim,[4] ama bakışların dili varsa eğer, en budalası bile onun için deli divane olduğumu anlayabilirdi; kız da

sonunda anladı, bakışlarıyla karşılık verdi, düşlerdeki en tatlı bakışlarla... Peki ya ben ne yaptım? Utanarak itiraf edeceğim; tıpkı bir salyangoz gibi kabuğuma çekildim; her bakışının ardından biraz daha büzülüp uzaklaştım; o kadar ki, zavallı masum, kendi duygularından bile şüphe eder oldu; böyle bir yanılgıya dayanamadığı için de annesine yalvararak kadıncağızı gitmeleri için ikna etti. Bu garip durum yüzünden bir de “vicdansız” damgasını yedim; bu konuda nasıl haksızlığa uğradığımı bir ben bilirim.

Ev sahibimin az önce yöneldiği ocak taşının öbür yanında bir sandalyeye oturdum. Sessiz geçen dakikaları ise, yavrularının yanından kalkıp gelen köpeği okşamakla doldurmaya çalıştım. Isırmak için ağzı sulanan köpek, dudaklarını beyaz dişleri üzerine germiş, baldırlarıma sürtünüp duruyordu. Okşayışım boğazından uzun bir hırıltının çıkmasına neden oldu.

Bay Heathcliff, köpeğe güçlü bir tekme savurduktan sonra, onun hırıltısına benzer bir sesle, “Köpeği kendi haline bıraksan iyi edersin,” dedi, “şımartılmaya alışık değildir; zaten sevilmek için beslenmiyor.” Sonra yan kapıya giderek tekrar bağırdı:

“Joseph!”

Joseph kilerin derinliklerinden anlaşılmaz bir şeyler geveledi, yukarı gelmeyişine sinirlenen Bay Heathcliff beni, her hareketimi bir gardiyan gibi gözleyen o azman uzun tüylü çoban köpeği ile baş başa bırakıp, kilere gitti. Bu vahşi bakışlı yaratıkla başımı derde sokma niyetinde olmadığımdan, öylece hareketsiz oturdum. Ama onların bu sessiz tavrımı kışkırtma olarak algılayacaklarını düşünerek üçüne birden kaş göz oynatmaya başladım. Mimiklerimden biri, dişi köpeği pek kızdırmış olacak ki birden dizlerime atıldı. Onu iterek geriye fırlattım ve masanın arkasına çekildim. Ama bu olay bütün yavruları ayağa kaldırdı. Değişik yaşlarda, boy boy, yarım düzine dört ayaklı canavar, kuytu köşelerinden çıkarak üzerime doğru gelmeye başladı. Topuklarım ve paltomun eteklerine saldırıyorlardı. Bir yandan saldırganlardan irice olanlarını ocak demiriyle, gücüm yettiğince defetmeye çalışırken, bir yandan da ev halkından birinin gelip bu savaşa son vermesi için bağırmaya başladım.

Bay Heathcliff ile uşağın, kilerin merdivenlerinden insanı çileden çıkaran bir serinkanlılıkla yukarı çıktıklarını gördüm; sanki hiçbir şey yokmuş gibi yürüyorlardı. Oysa ki ocak başında kavga kıyamet vardı. Tanrı’ya şükür,

mutfaktan elbisesinin eteklerini beline toplamış, çıplak kollu, kırmızı yanaklı bir kadın elinde kızartma tavasıyla imdadıma yetişti de köpeklerin şerrinden kurtulabildim. Az sonra Bay Heathcliff odaya girdi. Göğsü, denizin fırtınadan sonraki hali gibi bir kabarıp bir iniyordu.

Tavrı hiç de misafirperverce değildi. Bu yetmiyormuş gibi bir de kaba bir tavırla bana bakıp, “Lanet olsun, ne oluyor burada!” demez mi! Ee, bu kadarı da fazlaydı artık.

“Evet!.. Lanet olsun!” diye homurdandım. “Cin çarpmış bir domuz sürüsü bile, sizin şu hayvanlarınızdan daha kötü olamaz efendim! Bir konuğu bunlarla baş başa bırakmaktansa, aç kaplanlara atın, daha iyi.”

Şişeyi önüme koyup, masayı iterek, “El sürmeyene dokunmazlar,” dedi. “Köpeklerin tetikte olması gerekir. Bir bardak şarap iç kendine gelirsin.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Isırmadılar ya?”

“Isırsalardı canlarına okurdum.” Heathcliff rahatlayarak gülümsedi.

“Hadi Bay Lockwood,” dedi, “Biraz heyecanlanmışsın o kadar, şarap iç azıcık. Evet, itiraf etmek gerek, bize öylesine ender konuk gelir ki, köpeklerim de, ben de onlara nasıl davranmamız gerektiğini pek bilemeyiz. Haydi sağlığına!”

Başımı eğerek yanıtladım. Bir avuç adi köpeğin edepsizce hareketi yüzünden surat asıp oturmak budalalık olurdu. Üstelik onun eğlencesi durumuna düşmek de istemiyordum. Ayrıca o da benim gibi iyi bir kiracıyı gücendirmeyi doğru bulmamış olacak ki, senli benli konuşarak beni rahatlatmaya çalışarak ilgimi çekeceğine inandığı konulardan söz etmeye başladı. Böylece, benim herkesten uzak kalmak için çekildiğim bu bölgenin iyi ve kötü yanlarından söz etmeye başladık. Konuşurken, her konuda epeyce bilgi sahibi olduğunu fark ettim. Ayrılmadan önce, ertesi gün de onu tekrar ziyaret edebileceğimi söyledi. Bunu da, sanki davetsiz misafirlerden hoşlanmadığını belirtmek için söylemişti. Olsun, yine de gideceğim. Doğrusu, onunla konuştukça şaşılacak ölçüde insancıl biri olduğunu düşünmeye başladım.

II

Dün öğleden sonra sisli, soğuk bir hava vardı. Ben de oturmuş, çamurların içinde bata çıka ‘Uğultulu Tepeler’e gitmektense, vaktimi kitaplıkta, ocağın başında mı geçirsem diye düşünmekteydim. Öğle yemeğimi yedikten sonra (sırası gelmişken söyleyeyim: yemeğimi saat on iki ile bir arası yerim;[5] ev ile beraber tuttuğum tombul hizmetçi kadın, her ne hikmetse beşte de acıkıp yemek yenilebileceğini kabul edemedi) merdivenden çıkarak odaya girince, bir de baktım ki, hizmetçi kızlardan biri, fırçalar, kömür kovaları arasında yere çömelmiş, ateşi söndürmek için ocağa kürek kürek kül dökerek tozu dumana katıyor. Bu manzara karşısında şapkamı aldığım gibi yola koyuldum. Beş altı kilometre yürüyerek, Heathcliff’in bahçe kapısına vardığımda kar lapa lapa yağmaya başlamıştı. Doğrusu zamanlamam harikaydı.

Bu çıplak tepede toprak donmuş, taş kesilmiş, benim tüm uzuvlarım ise adeta duyarlılığını yitirmişti. Zinciri çözemediğim için çitin üstünden atlayarak, iki yanı karmakarışık bektaşi üzümleri ile kaplı, iri taşlı şose yolu geçerek; parmaklarım sızlayıp, köpekler ulumaya başlayıncaya kadar kapıyı yumrukladım. Ama tüm çabam boşunaydı.

İçimden, “Sefil yaratıklar!” diyordum. “Bu yabaniliğiniz yüzünden toplum dışına sürülmeyi fazlasıyla hak ediyorsunuz. Ben hiç olmazsa böyle güpegündüz kapılarımı sürgülemem. Bunlar bana vız gelir... ne yapıp edip içeri gireceğim.” Bunun üzerine kapı tokmağını kavrayıp olanca gücümle sarsmaya başladım. Sirke suratlı Joseph, ahırın yuvarlak penceresinden başını uzatıp, “Ne istiyorsun?” diye bağırdı. “Beyi arıyorsan tâ orda ağılda. Niyetin onunla konuşmaksa, şurdan ahırın oraya doğru git.”

“İçerde kapıyı açacak kimse yok mu?” diye bağırdım.

“Hanımdan başka hiç kimse yok; o da akşama kadar tekmelesen yerinden kalkmaz.”

“Neden? Ona kim olduğumu söyleyemez misin, Joseph?”

“Ben ha, yok yok! Tanrı yazdıysa bozsun. Ben böyle şeylere burnumu sokmam,” diye homurdandı ve içeri girdi.

Artık tipi iyice bastırmıştı. Tokmağı bir kere daha kavrayıp kapıyı çalmayı denemeye niyetleniyordum ki, arka avluda, omzunda tırpanıyla, ceketsiz bir delikanlı beliriverdi ve elini sallayarak peşi sıra gitmemi işaret etti. Çamaşırlıktan geçip, içinde kömürlük, bir tulumba ve güvercinlik bulunan taş döşeli bir avluyu geride bırakarak, sonunda bir gün önce ağırlandığım o büyük, sıcak salona vardık. Kömür, odun ve tezek ile yanan bir büyük ateş, odayı aydınlatıyordu. Masa, akşam yemeğiyle tepeleme doluydu ve hemen yanında, o ana kadar ilk defa gördüğüm bir kadın oturmaktaydı. Görür görmez hoşlandığım bu kişi 'evin hanımı' olmalıydı. Selam verip bekledim. Herhalde buyur eder, diye düşünüyordum. O ise, sandalyesinde kaykılmış, yüzüme anlamsız anlamsız bakıyordu. Ne bir hareket yaptı, ne de bir şey söyledi.

"Ne kötü bir hava!" dedim, "Korkarım, Bayan Heathcliff, uşaklarınızın ihmalciliği yüzünden kapınız biraz zarar gördü, duyurmak için epey uğraştım da."

Kadın ağzını bile açmadı. Gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum, o da bana; daha doğrusu soğuk, kayıtsız, insanı son derece rahatsız eden bir tavırla beni süzüyordu.

"Oturun," dedi delikanlı, aksi bir ses tonuyla, "Bey neredeyse gelir."

Dediğini yaptım; boğazımı temizledim; bu ikinci karşılaşmamızda kuyruğunu sallama zahmetinde bulunarak beni tanıdığını gösteren o alçak Juno'yu çağırdım.

Sonra dönüp, "Çok güzel bir hayvan," dedim. "Yavrularını vermeyi düşünüyor musunuz, hanımefendi?"

Sevimli evsahibesi, Heathcliff'i bile gölgede bırakacak bir sertlikle cevap verdi: "Köpekler benim değil!"

Bunun üzerine kediye benzer yaratıklarla dolu yastığa dönerek devam ettim: "Sizin gözdeleriniz şunlar mı yoksa?"

"Tam da gözde olacak şeyler ya!" dedi kızgın kızgın.

Lanet olsun, yastığın üzerinde gördüklerim meğer bir yığın ölü tavşanmış. Bir kere daha kem küm edip ocağa doğru yaklaştım, kötü havayla ilgili söylediklerimi tekrarladım.

Kadın kalkıp ocak rafı üzerindeki boyalı çay bardaklarından ikisine doğru uzanarak, “Dışarı çıkmasaydınız öyleyse,” dedi.

Biraz önce karanlıkta duran kadının yüzünü, şimdi tümüyle seçebilmekteydim. İnce yapılıydı, genç kızlık çağını henüz aşmış olmalıydı; hayran olunacak bir vücudu; şimdiye kadar görme mutluluğuna erdiklerimin hepsinden daha şirin, güzel, küçük bir yüzü vardı; ufak tefekti, çok sevimliydi; lepiska gibi, daha doğrusu altın sarısı bukleler incecik boynuna düşüyordu; bakışları biraz yumuşak olsaydı, bu gözlere karşı koyabilecek kimse bulunamazdı. Aslında ben her güzellik karşısında hayranlığını gizleyemeyen biriyimdir. Böyle güzel bir yüzle karşılaştığım için çok şanslıydım. O güzel bakışların ardında küçük görme, bir o kadar da çaresizlik gizliydi. Çay bardakları yetişemeyeceği kadar ötedeydi; yardım etmek için kımıldanmıştım ki, altınlarını sayan cimrinin yardım etmek isteyen birine attığı bakışla, bana döndü.

“Sizden yardım isteyen yok,” diye kesip attı. “Kendim alabilirim.”

Ben de hemen, “Özür dilerim,” dedim.

“Çaya çağrılmış mıydınız?” diye sordu, zarif, siyah elbisesinin üstüne bir önlük bağlamış, elinde bir kaşık çayla ayakta, çaydanlığa doğru eğilmişti.

“Memnuniyetle bir fincan içerim,” dedim.

“Çağrılmış mıydınız?” diye tekrarladı.

Gülümsemeye çalışarak, “Hayır,” dedim. “Ama davet edecek biri varsa o da sizsiniz.”

Çayı, kaşığı, hepsini gerisingeri fırlattı, somurtarak yerine oturdu; alnı kırıştı, ağlamak üzere olan bir çocuk gibi alt dudağını sarkıttı.

Bu arada delikanlı da, omuzlarına eski püskü bir ceket atmıştı. Ateşin önünde dikilmiş, sanki aramızda kan davası varmışçasına ters ters beni süzüyordu. Uşak mı değil mi diye kuşku duymaya başladım. Üstü başı, konuşması kaba sabaydı; Bay ve Bayan Heathcliff’de göze çarpan asaletten onda eser yoktu; kestane rengi gür, kıvırcık saçları karmakarışıktı; tarak yüzü görmemişti; favorileri yanaklarına doğru alabildiğine uzamış, elleri de bir işçininki gibi kararmıştı. Ama davranışları rahat, hatta mağrurdu; evin hanımına hizmet etme konusunda da bir uşaktan beklenen gayreti hiç

göstermiyordu. Evdeki konumunu belli edecek ipuçları bulamadığımdan, onun bu garip davranışlarını görmezlikten gelmeye karar verdim. Beş dakika sonra Heathcliff'in içeri girmesi beni bu sıkıntılı durumdan biraz olsun kurtarmış oldu.

"Görüyorsunuz ya efendim, söz verdiğim gibi hemen geldim," diye neşeyle bağırdım; "Ama korkarım kötü hava koşulları nedeniyle yarım saatten önce gidemeyeceğim; kalmama izin verirseniz elbette..."

Elbiselerindeki karları silkeleyerek, "Yarım saat mi?" diye sordu, "Böyle bir tipide dışarı çıkıp buralara gelmene şaşıyorum. Bataklıkta yolunu kaybedebileceğini bilmiyor musun? Bu tepeleri avucunun içi gibi bilenler bile böyle havalarda çoğu zaman yollarını kaybeder; üstelik hava da düzeleceğe benzemiyor!"

"Belki adamlarınızdan biri bana kılavuzluk edebilir. Yanıma birini katabilir misiniz?"

"Hayır, katamam."

"Yaa, öyle mi? Eh ne yapalım, ben de bu işi kendi başıma halletmeye çalışırım."

"Hımm!"

Eski püskü ceket giymiş olan delikanlı yırtıcı bakışlarını benden, genç kadına doğru çevirerek, "Çayı hazırlamıyor musun hâlâ?" diye sordu.

Kadın, Heathcliff'e dönerek, "Bu da içecek mi?" dedi.

"Hadi hazırla!" dedi adam. Öyle sert bir tavırla söylemişti ki, içim hop etti. Sesinin tonu kötü karakterini açığa vurmaktaydı. Bundan sonra Heathcliff'e hoş bir adam diyemeyeceğimi hissettim. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra, "Hadi bakalım, efendi, çek sandalyeni şöyle," diyerek beni çağırdı. Kaba delikanlı da aramıza katıldı ve hep birlikte masanın başına toplandık. Yemeğimizi yerken ortalığı ağır bir sessizlik kapladı.

'Sofra başındaki bu soğuk havaya sebep ben isem, bunu dağıtmak da bana düşer,' diye düşündüm. Herhalde bunlar her gün böylesine suratsız bir halde

oturuyor olamazlardı; imkânsızdı, ne kadar kötü olursa olsun, bir insan her zaman bu kadar çatık kaşlı duramazdı.

Birinci fincan çayı yuvarlamış ikincisini beklerken, “Ne tuhaf!” diye başladım. “Alışkanlıklarımızın beğenilerimize ve düşüncelerimize biçim vermesi ne garip. Birçokları, sizin gibi, dünyadan soyutlanmış bir yaşantıyla mutlu olunabileceğini hayal bile edemez, Bay Heathcliff bu davranışımı mazur görün, ancak şunu söylemeliyim ki siz, aileniz ve evinizi çekip çeviren sevimli eşinizle...”

“Sevimli eşim ha!” diye sözümü kesti. Yüzünü şeytani bir alaycı ifade kapladı, “Peki neredeymiş... şu benim sevimli eşim?”

“Yani Bayan Heathcliff, eşiniz demek istiyorum.”

“Ha evet... yani kendi göçüp gitmiş bile olsa, ruhunun koruyucu bir melek gibi Uğultulu Tepeler’e kol kanat gerdiğini söylemek istiyorsun, öyle mi?”

Pot kırdığımın farkına vararak düzeltmeye çalıştım. Evet, ikisinin arasında, karı koca olamayacak kadar büyük bir yaş farkı bulunduğunu fark etmiş olmalıydım. Biri kırklı yaşlarını sürmekteydi ki, bu yaşlarda bir erkeğin, genç bir kızın büyük bir aşkla kendine bağlanacağını düşünmesi pek akla yatkın değildir. O hayale kapılanlar genellikle yaşayacağını yaşamış artık elini eteğini her şeyden çekmiş kişilerdir. Diğeri ise on yedisinde ya var ya yoktu.

Derken zihnimde bir şimşek çaktı: Şu yanımda oturmuş, fincanla çay içen, kirli elleriyle ekmeği bölüp yiyen hırpani kılıklı adam genç kadının kocası olmalıydı. Aynı zamanda Heathcliff’in de oğluydu.

İşte, bu genç kız toplumdan uzak, diri diri mezara girmiş gibi yaşıyordu. Dünyada daha güzel insanlar olduğundan habersiz, kendisini bu kaba herifin kollarına atmış... Ne acınacak bir durum! Ama her ne olursa olsun, genç kadının pişmanlık duymasına neden olacak davranışlardan kaçınmalıyım. Biraz kendini beğenmişlik gibi olacak, ama gerçekte öyle değil. İlgi çekici biri olduğumu, hayat deneyimlerimin sonucunda, öğrenmiş bulunuyorum.

“Bayan Heathcliff benim gelinimdir,” diyen Heathcliff, düşüncelerimi doğrulamış oldu. Ama bu sözleri söylerken genç kadını garip bakışlarla

süzmüştü. Eğer yüzünün aldığı ifade, içinden geçenleri belli ediyorsa, durum hiç de iç açıcı değildi, çünkü bu bakışlar nefret doluydu.

Yanımda oturana dönerek: “Ha, evet şimdi anladım... Bu güzeller güzeli meleğin sahibi olan talihli sizsiniz,” dedim.

Bu pot ötekinden de beter olmuştu; delikanlı kıpkırmızı kesildi; üstüme saldıracakmış gibi yumruklarını sıktı. Ama kendini tutarak, dışardaki fırtınaya okkalı bir küfür savurdu, bu küfür aslında banaydı. Neyse ki duymazlıktan geldim.

“Tahminlerin hep yanlış çıkıyor,” dedi ev sahibim, “Şu sizin koruyucu meleğinizin kocası ne benim, ne de odur; kocası öldü. Onun gelinim olduğunu söyledim, çünkü oğlumla evliydi.”

“Öyleyse bu delikanlı sizin oğ...”

“Oğlum falan değil elbette.”

Ona bu mağara insanının babası olduğunu söylemem, uygunsuz bir şaka gibi geldi ve Bay Heathcliff gülümsedi.

Öteki ise, “Benim adım Hareton Earnshaw’dur,” diye homurdandı, “Bu ada saygı göstermen senin için iyi olur.”

Kibirli bir tavırla kendini tanıtmasına için için gülerek, “Herhangi bir saygısızlık etmiş olduğumu sanmıyorum,” diye cevap verdim.

Gözlerini hiç ayırmadan öyle bir üzerime dikmişti ki, bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. Çünkü suratına bir yumruk indirmek ya da kendimi tutamayıp kahkahalarla gülmek istemiyordum. Bu sıcak aile çemberinde yerim olmadığını artık iyice anlamıştım. İçinde bulunduğumuz gergin ortamın yarattığı huzursuzluk giderek artıyordu. Bundan böyle, bu çatı altında bu insanlarla bir araya gelmeden önce uzun uzadıya düşünmem gerektiğine karar verdim.

Yemek sona ermişti, hiç kimsenin insan gibi oturup iki çift söz etmeye niyeti yok gibiydi. Bu yüzden, hemen dışarda havanın ne durumda olduğunu gözden geçirmek üzere pencereye gittim. Gördüğüm manzara hiç de iç açıcı değildi: Gecenin karanlığı erkenden bastırmıştı. Rüzgârla birlikte

insanın soluğunu kesecek bir kar fırtınasının girdabında yer gök birbirine giriyordu.

"Bu havada kılavuzsuz eve gidebileceğimi hiç sanmıyorum," demekten kendimi alamadım. "Yollar çoktan karla kaplanmıştır. Ayrıca bu karanlıkta iki adım ötemi göremem."

"Hareton, git koyunları ahır sundurmasının altına sür. Bütün gece ağılda dururlarsa kar altında kalırlar; önlerine kalaslarla bir engel koymayı da unutma," dedi Heathcliff.

Artık kızmaya başlamıştım; "Peki ben nasıl gideceğim?" diye devam ettim.

Soruma cevap veren olmadı. Çevreme bakınca köpekler için bir bakraç yulaf lapası getiren Joseph'le, çay takımlarını yerleştirirken yere düşürdüğü kibritleri teker teker yakarak oyalanmaya çalışan Bayan Heathcliff'den başka kimseyi göremedim. Joseph bakracı yere koyup, odayı şöyle bir gözden geçirdikten sonra, çatlak sesiyle söylenmeye başladı:

"Herkes bir iş görürken, senin burada aylak aylak nasıl kalabildiğine hiç aklım ermiyor! Ne bir işe yararsın, ne de söz dinlersin... Bu kötü yaşam biçimini de düzelteceğin yok. Tıpkı anan gibi sen de doğruca şeytanın yanına gideceksin."

Bir an, tüm bu sözlerin bana söylendiğini düşünerek, öfkeyle, tekme tokat şu yaşlı alçağı odadan dışarı atmaya niyetleniyordum ki Bayan Heathcliff'in cevap verdiğini görerek durdum.

"Bak hele şu ikiyüzlü, dedikodu kumkuması bunağa!" dedi. "Şeytanın adını her ağzına alışında geberip gitmekten korkun yok mu senin? Bak sana söylüyorum, beni bir daha kızdırmaya kalkma, yoksa başına öyle bir iş açarım ki! Dur! Bak buraya Joseph," diye devam eden genç kadın, çekmeceden kara kaplı, uzun bir kitap çıkardı. "Büyücülükte ne kadar ilerlemiş olduğumu sana göstereceğim. Pek yakında yapamayacağım şey kalmayacak. Sarı öküz kendi eceliyle mi öldü sanıyorsun? Senin şu romatizmaların da alın yazısından mı ileri geliyor sence?"

"Günahkâr, günahkâr!" diye soludu yaşlı adam, "Tanrı hepimizi senin şerrinden korusun."

“Sus sefil! Sen lanetlisin... Defol, yoksa canını fena yakarım! Burada hepinizi muma çevireceğim; çizdiğim sınırları aşmaya yelteneni ise... Hayır, ne yapacağımı söylemeyeceğim... ama göreceksiniz! Git, seni her an izlediğimi de sakın unutma!”

Küçük cadı, o güzel gözlerine sahte bir kimlik vererek bakınca, Joseph gerçek bir dehşet içinde dua edip, “Günahkâr!” diye tekrarlayarak, hemen uzaklaştı. Genç kadının bu davranışını, can sıkıntısından ileri gelen bir çeşit oyun sanmıştım; artık odada yalnız ikimiz kaldığına göre, benim içinde bulunduğum güç durumla ilgileneceğini düşündüm.

“Bayan Heathcliff,” dedim ciddiyetle, “Sizi rahatsız edeceğim için özür dilerim. Cesaretimi bağışlayın, çünkü böyle güzel bir yüze sahip olan birinin iyi kalpli olduğuna eminim. Ne olur, eve dönebilmem için bana yolu tarif edin; çünkü sizin için Londra’ya gitmek ne ise, şimdi benim için de evime gitmek aynı şey.”

“Geldiğiniz yoldan gidin,” diye cevap verdi. “Pek kısa bir tarif, ama elimden bu kadarı gelir,” diye ekleyerek sandalyesine iyice kuruldu, mumu önüne çekti ve o büyük kitabı açtı.

“Demek oluyor ki, beni bir bataklıkta, ya da karla dolu bir hendeğin dibinde ölü olarak bulduklarını duyduğunuzda, bunun biraz da sizin yüzünüzden olduğunu düşünüp vicdanınız sızlamayacak.”

“Niye sızlasın ki? Sizinle gelemem. Beni bahçe duvarına bile yaklaştırmazlar.”

“Gelmeniz mi? Sizin böyle bir gecede, benim için kapı eşiğinden dışarı bir adım atmanızı bile isteyemem. Sadece yolu tarif etmenizi rica ediyorum, göstermenizi değil; ya da Bay Heathcliff’i, yanıma bir kılavuz vermesi için ikna edin.”

“Kimi verebilir ki? Burada sadece o, Earnshaw, Zillah, Joseph, bir de ben varız. Hangimizi istiyorsunuz?”

“Bu çiftlikte yamaklar, yanaşmalar yok mu!”

“Hayır!.. Saydıklarımın dışında kimse yok.”

“Öyleyse bu gece burada kalmak zorundayım.”

“Bu, sizin ev sahibinizle aranızdaki bir sorun. Benimle hiçbir ilgisi yok.”

Heathcliff mutfak kapısından sert bir ses tonuyla bağırarak: “Bu sana bir ders olur da, bundan böyle her aklına estiğinde bu tepelerde dolaşmaya çıkılmayacağını öğrenmiş olursun!” dedi. “Burada kalmana gelince, benim ziyaretçiler için yatağım yok; kalacak olursan ya Hareton’la ya da Joseph’le birlikte yatman gerekecek.”

“Bu odada bir sandalyede de uyuyabilirim,” diye cevap verdim.

“Yoo, yoo! Yoksul ya da zengin, yabancı yabancıdır; ben uyurken hiç kimsenin meydanı boş bulmasını istemem,” dedi, kaba herif!

Bu davranışı sabrımı iyice taşırmıştı. “Lanet olsun!” kabilinden bir şeyler mırıldanarak, onu kenara itip, avluya fırladım. Telaşımdan Earnshaw’a da çarpmıştım. Dışarısı öylesine karanlıktı ki; ne kapı, ne pencere, ne de geçit hiçbir şey göremiyordum. Böylece avluda dört dönerken, ev halkının birbirlerine karşı ne kadar nazik olduğuna bir kez daha tanık oldum. İlk önce delikanlı bana yardım edecek gibi oldu.

“Parka kadar ona eşlik edeyim,” dedi.

Bunun üzerine Bay Heathcliff: “Onunla birlikte cehennemin dibine kadar yolun var!” diye bağırdı. “Peki atlara kim bakacak?”

Bayan Heathcliff, kendisinden beklenmeyen bir nezaketle, “Bir insanın hayatı, atların bir geceliğine ihmalinden doğabilecek zararların tümünden daha önemlidir; içimizden birinin onunla gitmesi gerek,” diye mırıldandı.

Bunun üzerine Hareton, “Senin emrinle değil ama,” diyerek tersledi. “Eğer onun hayatı seni ilgilendiriyorsa, çeneni tutsan daha iyi edersin.”

“Peki öyleyse, ben de dilerim ki, onun ruhu hiçbirinize rahat dirlik vermesin; Bay Heathcliff de harabeye dönünceye kadar Grange’e başka kiracı bulmasın,” diye karşılık verdi Bayan Heathcliff.

Bu arada Joseph de, “Bak hele hepsine birden beddua ediyor,” diye mırıldanmaktaydı.

Joseph çömelmiş, fener ışığında inek sağıyor, bir yandan da konuşulanlara kulak veriyordu. Feneri kaptığım gibi, “Yarın geri yollarım!” diye

bağırarak, en yakın kapıya doğru koştum.

“Efendim! Herif feneri kaptı kaçıyor!” diye yaygarayı koparan yaşlı adam da peşime düştü. “Kuçu kuçu! Tut şu herifi tut, tut!”

Küçük kapının açılmasıyla uzun tüylü iki canavarın gırtlağıma saldırarak beni yere yıkmaları bir oldu; fener de sönmüştü; Heathcliff’le Hareton’ın birbirine karışan kahkahaları ise duyduğum öfkeye tuz biber ekiyordu. Neyse ki, canavarlar beni diri diri parçalamaktan çok, esneyip kuyruk sallamaya meraklıydılar. Ama toparlanıp kalkmama da göz yumacağa benzemiyorlardı, uğursuz ev sahiplerinin keyfi gelene kadar kıpırdamadan yerde yatmak zorunda kaldım. Şapkam başımdan fırlamış, öfkeden titriyordum. Beni bir dakika daha yolumdan alıkoyarlarsa bunu onların yanına bırakmayacağımı haykırıyor, hıncımdan Kral Lear’i bile gölgede bırakacak türden tehditler savuruyordum.

Öfkemin şiddetiyle burnumdan kan boşanmıştı; ama Heathcliff hâlâ gülüyor, alay ediyor, ben ise tehditlerimi sürdürüyordum. Eğer benden daha aklı başında; ev sahibimden de daha merhametli biri yetişmeseydi, bu oyun nasıl sona ererdi bilmiyorum. Bu kişi, iriyarı kâhya kadın Zillah’dı. Patırtının ne olduğunu öğrenmek için dışarıya fırlamış, birilerinin beni hırpalamakta olduğunu görmüş, ancak beye çıkışmaya da cesaret edemediğinden, yaylım ateşini andıran sözlerini alçakların daha genç olanına yöneltmişti.

“Daha neler, daha neler Bay Earnshaw, daha başka neler yapacağınızı çok merak ediyorum,” diyordu; “Kapımızın eşiğinde adam mı öldürmeye başladık? Yok, ben bu evde duramam artık... Şu zavallı çocuğun haline bir bakın, boğulmak üzere zavallı. Sen de sus hadi, sus! Toparlan azıcık. İçeri gel de yaranı bereni sarayım; hah şöyle, kımıldama biraz.”

Bu sözlerle birlikte, yarım kova buz gibi suyu başımdan aşağı boşaltıp, beni mutfağa çekti. Bay Heathcliff de peşimizden geldi; gelip geçici neşesi kaybolmuş, yine her zamanki asık suratlı halini almıştı.

Kötü durumdaydım, başım dönüyor, gözlerim kararıyordu; bu yüzden de adam beni çatısı altında barındırmak zorunda kaldı. Zillah’a seslenip bana bir kadeh konyak vermesini söyledikten sonra yan odaya geçti. Bu emri

yerine getiren kadın, içler acısı durumum karşısında söylene söylene üstüme çekidüzen verdikten sonra beni yatmaya götürdü.

III

Yukarı, kalacağım odaya kadar bana eşlik ederken, bir yandan da odada mumu gizlememi, gürültü yapmaktan kaçınmamı tembihliyordu. Çünkü, beni götüreceği oda hakkında efendisinin birtakım garip hisleri varmış ve orada kimsenin yatmasına razı olmazmış. Sebebini sordum, bilmediğini söyledi. Zaten o buraya geleli daha bir ya da iki yıl olmuş. Bu süre içinde de evde öyle garip şeylerle karşılaşmış ki, sorup öğrenmeye kalksa ömrü yetmezmiş.

Aslında ben de her şeyi merak edecek durumda değildim. Kapımı sürgüledim, loş odada etrafa bakınıp yatağı aradım. Odadaki tüm eşya, bir sandalye, bir elbise dolabı[6] ile oldukça büyük bir meşe sandıktan ibaretti. Sandığın tepesine doğru, pencereye benzer dörtgen delikler açılmıştı. Sandığa yaklaşıp içine bakınca, bunun, bir kimsenin ayrı bir odaya ihtiyaç duymadan içinde rahat rahat yatabileceği, eski tarz tek kişilik bir karyola olduğunu anladım. Burası aslında, başlı başına minik bir yatak odasıydı. Bitişik olduğu pencerenin pervazı da masa görevi görüyordu.

Sürgülü kapıları iki yana açtım, mumu alıp içeri girdim ve tekrar kapadım. Bu her şeyden soyutlanmış bölmede kendimi tamamen güvende hissettim; hem devamlı tetikte olan Heatchliff'ten ve hem de ev halkının diğer bireylerinden uzak ve güvendeydim.

Mumu yerleştirdiğim pencere pervazının bir köşesinde üst üste yığılı, rutubetten küflenmiş birkaç kitap duruyordu. Pervazın boyası üzerine de baştan başa bazı yazılar kazılmıştı. Yazıların tümü, tek bir sözcüğün tekrarından başka bir şey değildi; kimi büyük, kimi küçük harflerle kazılı tek bir isim, Catherine Earnshaw. Bu isim bazen Catherine Heatchliff bazen de Catherine Linton oluyordu.

Kayıtsız bir tavırla başımı pervaza dayadım ve göz kapaklarım kapanıncaya kadar, tekrar tekrar okudum: Catherine Earnshaw-Heatchliff-Linton... Dalmışım, ama beş dakika geçmedi ki karanlığın içinde, o parlak, beyaz harfler hayaletler gibi oynaşmaya başladı. Havayı Catherine'ler doldurmuştu. Başıma dert olan bu ismin etkisinden kurtulmak için doğrulurken, mumun, eski kitaplardan birine doğru eğilmiş, ortalığı da yanık bir deri kokusunun sarmış olduğunu fark ettim. Fitilin ucunu kestim.

Soğuk hava ve dinmek bilmeyen mide bulantım yüzünden oldukça rahatsız olmuştum. Oturdum ve cildi zedelenmiş kitabı dizlerimin üzerine açtım. Bu, kaba harflerle yazılmış bir *İncil*’di; çok kötü küf kokuyordu. Baş sayfasında, “Catherine Earnshaw’un kitabıdır” diye bir not düşülmüştü, altında da çeyrek yüzyıl öncesine ait bir tarih bulunuyordu. Onu kapayıp başka birini aldım, sonra ötekini, daha sonra ötekini derken, hepsini gözden geçirdim. Catherine’in kütüphanesi seçme kitaplarla doluydu. Çok okunmuş olduğu yıpranmış olmalarından belliydi. Ancak kitapların amacına uygun kullanılmadıkları anlaşılıyordu. Sayfalarına mürekkepli kalemle düşünce ve yorumların eklenmediği tek boş yer kalmamıştı. Hele birinin içinde, yayınevi tarafından bırakılmış her bir boşluk değerlendirilmişti. Bu notların bazıları kopuk cümlelerden oluşmuştu; bazıları da çocuksu bir el yazısıyla çiziktirilmiş anılar şeklindeydi. Sonradan eklenmiş bir kâğıdın üstünde, dostum Joseph’in gelişigüzel, ancak ustaca çizgilerle yapılmış bir karikatürüne rastlamak beni oldukça heyecanlandırdı. Kim olduğunu bilmediğim bu Catherine’e karşı içimde ani bir merak uyandı ve onun, hiyeroglife benzer yazılarını, şifre çözercesine okumaya başladım:

“Berbat bir pazar günü,” diye başlıyordu karikatürün hemen altındaki yazı. “Babamın geri gelmesini istiyorum. Onun yerine geçen Hindley iğrenç bir adam. Hele Heathcliff’e çok zalim davranıyor. H. ile birlikte başkaldıracağız. İlk adımımızı da bu akşam atmış bulunuyoruz. Bütün gün bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Kiliseye gidemedik, bu yüzden de Joseph, cemaati tavan arasında toplayarak ayin yapmak zorunda kaldı. Hindley ve karısı, alev alev yanan ocağın başına kuruluverdiler. Adım kadar eminim, *İncil* falan okumaya niyetleri yoktu; canları ne isterse onu yapacaklardı. Heathcliff, ben ve zavallı yamak çocuğa da dua kitaplarımızı alarak yukarı çıkmamız emredildi. Hepimiz bir ekin çuvalı üstüne sıralandık. Soğuktan tir tir titrerken bir yandan Joseph’in de üşüyüp vaazı kısa keseceğini umuyorduk. Ne olmayacak bir dilekti ama. Ayin tam üç saat sürdü. Buna rağmen, bizi aşağıya inerken gören ağabeyimin yüzünde, “Bitirdiniz mi, ne çabuk” der gibi bir ifade vardı.”

“Eskiden, pazar akşamları, gürültü etmeden oynamamıza izin verilirdi. Şimdi ise, ufak bir kıkırdama, ceza alıp tek ayak üstünde durma cezasına çarptırılıp köşeye gönderilmemiz için yeterli. Zalim adam, “Burada bir efendiniz olduğunu unutuyorsunuz!” diye bas bas bağırıyor. “Tepemi ilk attıranın hakkından gelmeyi bilirim. Ağırbaşlı ve sessiz olacaksınız. Vay

terbiyesiz çocuk, bunu yapan sendin ha! Frances, sevgilim, geçerken şunun saçını çekiver, parmaklarını çıtırdattığını duydum." Frances, onun saçlarını büyük bir istekle çekti ve gidip kocasının dizlerine oturuverdi. İşte yine, iki bebek gibi, kucak kucağa, öpüşüp koklaşarak, umursamaz bir tavırla yüz kızartıcı şeylerden söz ederek saatlerce eğlendiler. Biz de olabildiğince şifonyerin altındaki kemerin içine sokulduk. Ben önlüklerimizi birbirine ekleyerek bir perde gibi onları görmemek için önümüze asıverdim. Ama ahırdan dönen Joseph, uzun süre uğraşıp yaptığımız bu çadırı çektiği gibi indiriverdi; bana bir tokat atarak kurbağa gibi sesiyle: "Daha efendimin toprağı kurumadan, hem de böyle mübarek bir günde, ettiğiniz dualar hâlâ kulaklarımızda çınlıyor ve siz hâlâ oynayabiliyorsunuz; utanın, utanın! Oturun aşağı şimdi, hayırsız çocuklar sizi. Okunacak bir sürü iyi kitap var... Oturun da ruhunuzun selameti için dua edin," dedi. Sonra bizi dik oturmaya zorlayarak, uzaktaki ocaktan sızan soluk ışığın yardımıyla, okumamız için bir sürü zırvayı elimize tutuşturdu. Bu zorunlu göreve katlanamazdım. Okumaktan nefret ettiğimi söyleye söyleye, soluk renkli kitabı kapağından tuttuğum gibi köpeklerin yattığı tarafa fırlatıverdim. Heathcliff de bir tekmede kendininkini aynı yere yolladı. Bunun üzerine bir kıyamet koptu. "Bay Hindley!" diye bağırdı bizim vaiz. "Çabuk gelin efendim! Bayan Cathy, '*The Helmet of Salvation*'ın[7] kapağını yırttı. Heathcliff de, '*The Broad Way to Destruction*'ın[8] ilk bölümünü ayağında paraladı. Onları böyle başıboş bırakmakla hiç iyi etmiyorsunuz. Ah! Büyük efendi olsaydı haklarından gelirdi ama o da göçüp gitti işte." Hindley ocağın başından kalkıp acele gelerek, birimizi yakasından, birimizi de kolundan tuttuğu gibi mutfağa doğru fırlattı. Joseph orada durmuş, şeytanın bizi diri diri alıp götüreceğini haykırıp duruyordu. Biz de huzur içinde, ayrı ayrı köşelere çekilerek şeytanın gelmesini bekledik. Sonra ben bir rafın üzerinden bu kitap ile mürekkep hokkasını aldım. Dış kapıyı biraz aralayarak ışığın gelmesini sağladıktan sonra yirmi dakika kadar yazdım. Ama arkadaşım sabırsızlanıyor, bir kaçamak yaparak sütçü kadının pelerinine sarınıp acele kırlara koşmamızı öneriyordu. Güzel bir öneriydi; hem belki de şu aksi suratlı ihtiyar da kehanetinin gerçekleştiğini düşünürdü. Üstelik yağmur altında kalsak bile buradan daha fazla ıslanıp üşüyemeyiz."

Catherine'in planını uyguladığını sanıyorum, çünkü hemen ardından gelen cümle bambaşka bir konudan söz ediyordu. Kızcağız gözyaşlarına boğulmuş olmalıydı.

“Hindley’in beni bu kadar ağlatabileceğini aklımdan bile geçiremezdim,” diye yazmıştı. “Başım o kadar ağrıyor ki, yastığa bile değdiremiyorum. Artık bu ağrıyla baş edemiyorum. Zavallı Heathcliff! Hindley ona, ‘serseri’ diyor. Bundan sonra bizimle oturmasına, bizimle yemek yemesine izin vermeyecekmiş. Ve artık birlikte oynamamalıymışız. Diyor ki, eğer kurallarına uymazsak, onu evden atarmış. Sürekli babamızı suçluyor (buna nasıl cesaret eder!). Heathcliff’i çok serbest bırakmışmış. Ant içti, onu yola getirecekmiş.”

Uyuklamaya başlamıştım; başım, okumakta olduğum soluk sayfanın üzerine düşüyordu. Gözlerim, Catherine’in yazdıklarını bırakıp kitaptaki harflere kaydı; kırmızı renkli, süslü bir başlık gözüme çarptı: “Yetmiş Kere Yedi ve Yetmiş Birincinin Birincisi. Gimmerden Sough Kilisesi’nde[9] saygıdeğer Jabes Branderham[10] tarafından verilen bir vaaz.” Yarı uyur bir halde, Jabes Branderham’ın vaazından tam olarak ne anlamam gerektiğini düşünürken, yatağa gömülüverdim ve uykuya daldım. Lanet olsun! Kötü çaydan ve sinir bozukluğundan olmalı. Başka neden olabilirdi ki, çok kötü bir gece geçiriyordum. Kendimi bildim bileli bu kadar kötüsünü yaşamamıştım. Neredeyse daha uykuya dalmadan rüya görmeye başladım: Sabah olmuş ve ben, Joseph’in rehberliğinde eve doğru yola koyulmuştum. Yolu kalın bir kar tabakası örtmüştü. Biz bata çıka, güç bela yürürken, Joseph de sürekli, “Neden yanına bir ‘Hacı Asası’ almadın?” diye söyleniyordu. Bir yandan da kendi elindeki topuzlu çomağı böbürlenerek gösteriyordu. Yanımda bir asa olmadan asla evime giremezmişim. Kendi evime girmek için böyle bir silaha sahip olmamın ne kadar saçma olduğunu düşündüm bir an ve sonra, aklımdan yeni bir düşünce geçti. Oraya değil de sanki ünlü Jabes Branderham’ın ‘Yetmiş Kere Yedi’ adlı pasajı üzerine vereceği vaazı dinlemeye gidiyormuşuz gibiydik. Joseph mi, papaz mı yoksa ben mi; birimiz ‘Yetmiş Birincinin Birinci’ günahını işlemişiz de herkese teşhir edilerek aforoz edilecekmişiz. Nihayet kiliseye geliyoruz. Gerçekten de, gezintilerim sırasında iki üç kez önünden geçmiştim. Bu kilise, iki tepe arasında, bataklığın yanında, doldurulmuş çukur bir alanda inşa edilmişti. Derler ki; bataklığın nemi, orada gömülü birkaç cesedi çürümekten alıkoymuş, adeta onu mumyalamıştır. Kilisenin çatısı, her nasılsa bugüne kadar sağlam kalmış. Ancak, verilen yılda yirmi sterlinlik bir ödenek karşılığında hiçbir rahip, bu iki odalı evde yaşamaya yanaşmıyor. Üstelik odalardan birinin çatısı da göçmek üzere. Çevre halkı

desen rahibin ödeneğini bir kuruş bile artırmaktansa onu açlıktan ölüme terk etmeyi tercih eder; yeter ki ceplerinden bir kuruş fazla para çıkmasın. Her neyse, rüyamda Jabes gelmiş, vaaz veriyordu. Dinlemeye hevesli, kalabalık bir cemaati vardı. Aman Tanrım! O ne vaazdı öyle; tam dört yüz doksan bölüm; her bir bölüm kendi başına bir vaaz ederdi ve hepsi ayrı bir günahtan söz ediyordu. Bu kadar günahı nereden bulmuş, bilmem. Her bir bölümü kendi üslubuyla yorumluyordu. Öyle ki, sanki hepimiz, her durumda, sürekli olarak meğer günah işliyormuşuz. Daha önce duymadığım bir sürü acayip, saçma sapan günah.

Of! Üzerime öyle bir yorgunluk çöktü ki; kıvranıyorum, esniyorum, başım düşüyor, doğruluyorum; kendimi çimdikliyor, iğneliyorum, gözlerimi ovuşturuyorum; ayağa kalkıyorum, tekrar oturuyorum ve sonra Joseph’i dürtüyorum; bitince, eğer biterse, bana haber etsin diye. Ama, sonuna kadar dinlemeye mahkûmdum. Sonunda, ‘Yetmiş Birincinin Birincisi’ne gelebildi. Tam bu önemli anda, bana birden esin perisi geldi; ayağa kalktım ve Jabes Branderham’ı, hiçbir Hıristiyan’ın bağışlayamayacağı bir günah işlemiş olmakla suçladım. “Efendim!” diye bağırdım; “Şurada, dört duvar arasında oturup dinlemeye katlandığım söylevinizin dört yüz doksan başlığını da bağışladım. Yetmiş kere yedi defa, şapkamı alıp gidecek oldum; siz de yetmiş kere yedi defa, mantıksızca beni yerime oturmaya zorladınız. Dört yüz doksan birincisi ise artık çok fazla olacak.”

“Ey! Bu ölüm eziyetine benimle beraber katlanmış olan kardeşlerim; yakalayın şu adamı, yıkın yere, zerrecikler halinde parçalayın ki izi bile kalmasın buralarda.”

Jabes, derin bir sessizlikten sonra, rahlesinin üstünden eğilerek, “Asıl parçalanması gereken sensin!” diye bağırdı; “Yetmiş kere yedi defa, ağzını bir karış açarak esnedin; yetmiş kere yedi defa, ‘Ya sabır!’ diyerek, ‘Ne yapalım, insan hali bu, affedilir’ diye düşündüm. İşte, nihayet ‘Yetmiş Birincinin Birinci’ günahına geldik. Ey, din kardeşlerim! Tanrı’nın tüm azizleri aşkına kitabın hükmünü yerine getirin.”

Bu son cümle üzerine, bütün cemaat hacı asalarını kaldırarak üstüme yürüdü; ben ise, kendimi korumak için kullanacağım bir silahım olmadığından, en yakınımda bulunan, hem de bana canavarca saldırmış olan Joseph’inkini almak için atıldım. Bu kargaşada sopalar birbirine girdi, bana vurmak için kaldırılan sopalar başkalarının kafalarına indi. Kilisenin

içinde bir kıyamettir kopuyor, herkes, en yakınındakini hırpalıyor, Branderham da boş durmamak için olanca gücüyle kürsüyü yumrukluyordu. Az sonra, tüm gücüyle öyle bir yumrukladı ki, sonunda bu gürültüyle uyanarak derin bir “Oh!” çektim.

Uyanınca bu büyük gürültünün nedenini anladım. Jabes’in çıkardığı sesin asıl kaynağı, pencereye vurmakta olan bir çam ağacının dalıymış. Rüzgâr uğuldayarak estikçe, ağacın kurumuş kozalakları patır patır camlara vuruyormuş.

Bir süre şüpheyle dinledim, gürültünün kaynağından emin olunca, dönüp uyumaya, elbette öncekinden de beter bir rüya görmeye başladım: Bu defa, meşe ağacından yapılmış odacıkta yattığımı hatırlıyor, rüzgârın ve savrulan karların uğultusunu, çam kozalaklarının camda çıkardıkları sesleri duyuyor, hem de bu gürültünün gerçek nedenini, sanki uyanıkmışım gibi biliyordum. Ama ses öylesine rahatsız ediciydi ki, sonunda ne yapıp edip durdurmaya karar verdim. Uyandım, kalktım, pencerenin mandalını açmaya çalıştım. Kanca, yuvasına sıkışmış, açılmıyordu. “Ne yapıp edip şu sesi kesmeliyim,” diye mırıldanarak, camı yumruğumla kırıp, dalı yakalamak için kolumu dışarı uzattım, ama parmaklarım dal yerine soğuktan buz kesmiş küçücük bir ele değdi. Büyük bir dehşete kapıldım. Kolumu geri çekmek istedim ama el, elime yapışmış bırakmıyordu. Son derece hüzünlü bir ses, “Beni içeri alın, beni içeri alın!” diye hıçkırdı. Elimi kurtarmaya çalışırken, “Kimsin?” diye sordum. “Catherine Linton,” diye yanıtladı, titrek titrek. (Acaba niye Linton gelmişti aklıma? Oysa Earnshaw’u Linton’dan belki yirmi defa daha fazla okumuştum.) “Eve döndüm, kırlarda yolumu kaybetmiştim,” dedi. O konuşurken, pencere camında soluk bir çocuk yüzünün göründüğünü fark ettim. Korku beni taş kalpli biri yapmıştı. Çocuğun bileğini kanayıncaya kadar kırık cama sürttüm; o ise hâlâ, “Alın beni içeri, alın beni içeri!” diye inliyor, elimi bir türlü bırakmıyordu. Korkudan deliye dönmüştüm. “Nasıl alabilirim ki?” dedim. “Seni içeri almamı istiyorsan beni bırakman gerekir.” Parmakları gevşedi, elimi hemen içeri çektim, kitapları alelacele camın önüne yığdım, sonra da acıklı haykırışlarını duymamak için kulaklarımı tıkadım; böylece çeyrek saatten fazla bekledim, yeniden dinlemeye başladığımda hazin çığlıklarla hâlâ yalvarıyordu. “Defol!” diye haykırdım; “seni asla içeri almayacağım, yirmi yıl yalvarsan bile seni içeri almam.”

“Yirmi yıl oldu bile,” dedi ağlamaklı bir sesle, “yirmi yıldır kimsesizim.”

Dışarıdan hafif bir tırmalama sesi geldi ve kitap yığını öne doğru kımıldadı. Fırlayıp kalkmak istedim ama parmağımı bile oynatamadım. Bunun üzerine, korkudan çıldırmışçasına, bütün gücümle bir çığlık attım; ne var ki ondan kurtulamayacağımı çok geç anladım: Yatak odama doğru telaşlı ayak sesleri yaklaşmaktaydı, kuvvetli bir el kapıyı iterek açtı, yatağımın üzerindeki dört köşe deliklerden içeri titrek bir ışık süzüldü. Oturduğum yerde durmadan titriyor, alnımda biriken terleri siliyordum. İçeri giren kişi önce sanki girip girmemekte tereddüt eder gibi durakladı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sanki karşılık alamayacağını biliyordu, yarı fısıldayarak, “Kimse var mı orada?” dedi. Ses, Heathcliff’e aitti. Orada olduğumu belli etmenin iyi olacağına karar verdim. Çünkü sessiz kalırsam, muhtemelen içeri gelip bakacaktı. Bu niyetle yatağın içinde dönüp uzandım, kapıyı açtım ve doğruldum. Bu hareketimden sonra gördüklerimi kolay kolay unutabileceğimi hiç sanmıyorum. Heathcliff girişte, don gömlek dikilmişti; elindeki eriyen mum parmaklarına damlıyordu; yüzü en az arkasındaki duvar kadar beyazdı. Meşe kapakların gıcırdamasıyla, elektrik akımına tutulmuş gibi sarsıldı; mum elinden fırlayıp, bir iki adım öteye yere yuvarlandı. Öylesine büyük bir heyecana kapılmıştı ki mumu güçlükle yerden alabildi.

Onu, bu korkmuş haliyle daha fazla rezil olmaktan kurtarmak için atıldım: “Oh! Sadece benim efendim, misafiriniz. Çok korkunç bir kâbusun etkisiyle uykumda çığlık atmak talihsizliğine uğradım. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim.

“Lanet olsun, Bay Lockwood. Keşke burada kalacağına...” diye başlayan ev sahibim, elindeki mumu doğru düzgün tutamadığından, sandalyenin üzerine yerleştirdi.

Ardından, “Peki, kim sana bu odayı verdi?” diye sordu. Tırnaklarını avucuna batırıp, kasılmış çenesinin titremesine engel olmak için dişlerini gıcırdatarak, “Kimdi, söyle? Onları hemen kapı dışarı edeceğim,” dedi.

Yere atlayıp, alelacele giyinerek, “Hizmetçiniz, Zillah,” diye cevap verdim. “Onu kovabilirsiniz, umurumda bile olmaz Bay Heathcliff; zaten fazlasıyla hak ediyor; bana öyle geliyor ki buranın perili olduğunu kanıtlamak istedi, bunun için de beni kullandı. Evet perili; hayaletler ve

cinlerle dolu. Sizi temin ederim ki bu odayı kilitleyip kimseyi içeri sokmamak çok doğru bir karar. Böyle bir inde uyumasına izin verildiği için kimseden teşekkür beklemeyin.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Heathcliff. “Şu ana kadar burada kaldığına göre yat da geceyi geçir. Ama Tanrı aşkına, şu korkunç gürültüyü bir daha çıkarayım deme. Biri gırtlağını kesmeye yeltenmedikçe sakın böyle garip bir çığlık atayım deme.”

“O küçük iblis pencereden içeri girebilseydi, muhtemelen beni boğazlayacaktı!” diye karşılık verdim. “Konuksever atalarınızın işkencelerine daha fazla katlanamayacağım. Şu saygıdeğer Peder Jabes Branderham, anne tarafından yakınınız değil miydi? Ya o küçük Catherine Linton mu Earnshaw mu, her neyse –cinler çarpmış olmalı– günahkâr küçük ruh! Söylediğine göre tam yirmi yıldır avare avare dolaşıyormuş. İşlediği ölümcül günahların cezasını çektiğinden hiç şüphem yok!”

Bunu söyler söylemez, kitapta Heathcliff ile Catherine adlarının beraber anıldığını hatırladım, nasıl olduysa birden aklımdan uçup gitmişti. Bu düşüncesizliğimden utanarak yüzüm kızardı; ama kırdığım potun farkında değilmiş gibi davranarak hemen ekledim: “Gerçek şu ki efendim, gecenin ilk yarısını...” burada sustum; az daha eski kitaplara göz attığımı söyleyecektim ki, bu da, kitapların içindeki el yazılarını da okuduğumun ortaya çıkması demekti. Sözün sonunu değiştirerek devam ettim: “...pencere pervazına kazınmış yazıları inceleyerek geçirdim. Tekdüze bir iş, uykuya dalmak için, sayı saymak gibi ya da...”

Heathcliff sözümü keserek öfkeyle gürledi: “Benimle nasıl bu şekilde konuşursun? Buna nasıl cüret edersin, hem de benim çatımın altında? Tanrım, böyle konuşabilmesi için çıldırmış olması gerek.” Öfkeyle elini alnına vurdu.

Bu sözlerine kızsam mı yoksa konuşmaya devam mı etsem, kestiremedim; ama öyle etkilenmiş bir hali vardı ki, acıdım, sözü yine gördüğüm rüyalara getirdim.

Daha önce ‘Catherine Linton’ ismini hiç duymadığımı, ancak tekrar tekrar okuyunca hayal gücümün harekete geçmiş olduğunu söyledim.

Heathcliff sonunda kendini yatağın üstüne bıraktı. Ben konuştukça o, yatağın içine gömülerek adeta görünmez oldu. Onun kesik ve düzensiz soluk alışlarından, heyecanını bastırmaya çalıştığını anlıyordum. Bu mücadelenin farkında değilmişim gibi davranarak gürültülü bir şekilde giyinmeye devam ettim. Saatime baktım. “Gece ne kadar da uzundu. Bir türlü sabah olmadı. Henüz üç bile olmamış. Oysa ben, çoktan altı olmuştur diyordum. Burada zaman geçmek bilmiyor. Odalarımıza çekildiğimizde saat ancak sekizdi herhalde.”

Ev sahibim inlemeyi bıraktı ve, “Kışın her zaman dokuzda yatar, dörtte kalkarız,” dedi. Kolunun gölgesinden anladığım kadarıyla da gözyaşlarını siliyordu.

“Bay Lockwood,” diye devam etti; “Benim odama gidebilirsin; bu saatte aşağıya inersen herkesi rahatsız etmiş olursun. Zaten o çocuk çığlığı da bende uyku muyku bırakmadı.”

“Bende de,” diye cevapladım. “Avluya çıkıp gün ağarıncaya kadar dolaşacak, ondan sonra da gideceğim. Böyle davetsiz bir ziyaret bir daha tekrarlanmayacak hiç endişelenmeyin. Kırda olsun, şehirde olsun, insanlarla birlikte olma hevesinden de artık kurtuldum. Akıllı bir insan, dostluk konusunda kendi kendine yetebilmelidir.”

“Çok doğru!” diye mırıldandı Heathcliff. “Mumu al, dilediğin yere git. Ben birazdan sana katılırım. Ama avludan uzak dur, köpekler bağlı değil. Oturma odasına gelince, orada da Juno nöbet bekliyor. Her neyse, merdivenin başında veya holde dolaşabilirsin. Hadi, git şimdi. İki dakika sonra ben de geleceğim!”

Sözünü dinledim. Ama sadece odadan çıkmakla yetindim. Daracık koridorların nereye çıktığını bilmediğim için kapının önünde öylece durdum. Bu sırada istemeyerek de olsa, ev sahibimin sağduyulu görünüşünden hiç beklenmeyecek batıl inançları olduğuna tanık oldum. Yatağın üstüne çıktı, pencere kanadını hızla çekerek açtı; bu arada gözyaşlarına boğulmuştu. “İçeri gel, içeri gel!” diye hıçkırdı. “Cathy lütfen gel; ah, ne olur... bir kerecik daha! Benim biricik sevgilim; bu defa olsun duy beni,[11] Catherine, sonunda!..” Hayalet yine bir oyun oynamıştı; var olduğuna ait tek bir işaret bile yoktu, ama karla karışık rüzgâr savrularak

içeri daldı, hatta benim bulunduğum yere kadar sokularak mumun alevini söndürdü.

Heathcliff'in bu gözü dönmüş halinde öyle derin bir acı, öylesine yoğun bir üzüntü vardı ki, içimde uyanan acıma duygusu, tüm bu budalaca davranışlarını hoşgörmeme neden oldu. Onun, gözümün önünde böyle acı çekmesine biraz da benim şu saçma kâbusumun neden olduğunu düşündükçe canım sıkılıyordu. Yine de, anlattıklarımın onu neden bu derece üzmüş olduğuna bir türlü akıl erdiremiyordum.

Bu düşüncelerle kapının önünden ayrıldım; dikkatle alt kata inip, mutfağa girdim; ocakta sönmek üzere olan korları biraraya toplayarak elimdeki mumu yaktım. Etrafta, benekli tekir bir kediden başka canlı yoktu. Kedicik küllerin içinden çıkıp, miyavlayarak beni selamladı. İki kanepe, ocağın önünü bir çember gibi kapatmıştı. Birinin üzerine uzanıverdim, diğerine de şu yaşlı dişi kedi kuruldu. İkimiz de uyuklamaya başlamıştık ki, mutfağa doğru yaklaşmakta olan ayak sesleri tüm huzurumuzu bozdu; bu, Joseph'di. Joseph, mutfak tavanındaki kapaktan aşağı doğru uzanan ahşap merdivenlerden, ayaklarını sürüye sürüye iniyordu. Tahminime göre bu merdivenler, onun tavan arasındaki odasına çıkmaktaydı. Ocak demirleri arasında, güç bela tutuşturmuş olduğum hafif ateşe uğursuz bir bakış fırlattı, kediyi bir itişte kanepeden aşağı atarak ondan boşalan yere yerleşti ve ardından, upuzun piposuna tütün doldurmaya başladı. Anlaşılan, benim orada, onun kutsal makamında yatıyor olmam büyük bir küstahlıktı. Tek bir söz söylemeden, piposunu ağzına götürdü, kollarını kavuşturarak dumanını tüttürmeye koyuldu. Keyfini bozmak istemedim; o da birkaç nefes tüttürdükten sonra kalkıp, geldiği gibi ağır ağır uzaklaştı.

Derken daha çevik adımlarla başka biri girdi, "Günaydın," demek için davranmıştım ki, gelenin, selamımı hiç de hak etmeyen biri olduğunu görerek vazgeçtim; Hareton, bir yandan karları temizlemek için köşe bucak bir kürek arıyor, bir yandan da elini sürdüğü her şeye küfür savuruyordu. Burun deliklerini şişirerek masanın arkasından bana şöyle bir baktı; ne var ki onun gözünde şu kediden pek bir farkım olmadığından selam vermeye bile gerek görmedi. Yola çıkmaya hazırlandığını fark etmiştim, 'Gitmeme izin çıktı,' diye düşünerek kalktım, peşine düşmek üzere bir adım attım. Bunu fark edince, elindeki küreğin sapı ile iç kapılardan birini dürterek, bir yere gideceksem o tarafa doğru yönelmemi ima etti.

Bu kapı, kadınların çoktan uyanıp işe koyuldukları, 'Oturma odası'na açılıyordu. Zillah, bacaya doğru tırmanmış alevi körüklüyor, Bayan Heathcliff ise ocak başında diz çökmüş, bu alevlerin ışığında kitap okuyordu. Ocağın sıcaklığından korunmak için bir elini gözlerine siper etmişti. Kitaba iyice dalmış görünüyordu. Ancak, zaman zaman üstüne kıvılcım sıçratan hizmetçiyi azarlamak; ya da burnunu suratına doğru uzatıp duran köpeği uzaklaştırmak için okumaya ara veriyordu. Heathcliff'in de orada olduğunu görünce şaşırdım. Sırtı bana dönük bir halde ocağın yanında durmuş, ikide bir işini bırakıp önlüğünün ucunu çekiştirerek kızgın kızgın homurdanan zavallı Zillah'ı azarlamayı yeni bitirmişti. Tam ben içeri girdiğim sırada da gelinine dönerek, "Ya sen! Ciğeri beş para etmez!.." diye bağırıyordu. "Yine oturmuş orada, kim bilir ne şeytanlıklar düşünüyorsun! Ötekilerin hepsi yedikleri ekmeği hak etmek için bir şeyler yapıyorlar; peki ya sen? Sen hep benim elime bakıyorsun. At o elindeki süprüntüyü de kendine bir iş bul. Her Tanrı'nın günü gözümün önünde dikilip duruyorsun. Başıma bela olmanın cezasını çekeceksin elbette... duydun mu, lanet olası cadı?"

Genç kadın kitabını kapayıp bir sandalyenin üzerine fırlattı. "Süprüntümü attım, çünkü istemesem bile bunu bana zorla yaptıracak durumdasın," diye karşılık verdi. "Ama dilinde tüy bitse de, işime gelmedikçe bana hiçbir şey yaptıramazsın."

Heathcliff yumruğunu kaldırınca, bunun tadını önceden bildiği anlaşılan genç kadın güvenli bir mesafeye zıplayıverdi. Bir kedi köpek dalaşması seyretmek istemediğim için, kavgadan hiç haberim yokmuş da ocağın sıcaklığından payıma düşeni almaya gidiyormuşum gibi dosdoğru ilerledim. Onlar da, şimdilik bu savaşa son verme nezaketini gösterdiler; Bay Heathcliff yumruklarını istemeye istemeye ceplerine soktu; Bayan Heathcliff ise dudak büküp ondan uzakta bir yere çekilerek, sözünün eri olduğunu göstermek istercesine, benim orada bulunduğum süre içinde bir heykel gibi kımıldamadan oturdu. Zaten ben de fazla kalmadım. Birlikte kahvaltı yapmaya da yanaşmadım, gün ağarmaya başlarken bir fırsatını bulup kendimi dışarıya attım. Hava açık, sakin, ancak buz gibi soğuktu.

Tam bahçenin sonuna varmıştım ki, ev sahibim seslenerek beni durdurdu ve bana, kırları aşıncaya kadar eşlik etmeyi teklif etti. İyi ki etmiş, çünkü tepenin arkası tümüyle dalgalı, beyaz bir okyanusa dönmüştü; tümsekler ve

çukurlar, arazinin gerçek yapısına hiç de uymuyordu; hendekler neredeyse dolmuştu; bir önceki günden belleğime resim gibi işlenmiş olan, taş ocaklarının sıra sıra tepeler halindeki molozları bile haritadan silinmişti. Bütün[12] arazi boyunca, daha önce gözüme ilişen yedi sekiz metrelik aralıklarla yolun bir yanına, gece karanlığında kolayca görülebilmesi ve bataklıkla anayolu birbirinden ayırması için dikine sıralanmış, kireçle sıvalı yüksek taşlar şimdi, orada burada sivrilmiş görünen birkaç kara noktadan başka bir şey değildi. Bu yüzden yolun kıvrımlarını izlemekte zorlanıyordum; yol arkadaşım da ikide bir beni uyararak yanından ayrılmamamı istiyordu. Zaten yol boyu, onun bu uyarıları dışında aramızda hiçbir konuşma geçmedi. Thrushcross Parkı'nın kapısına vardığımız zaman durdu; buradan sonra artık yolu bulabileceğimi söyledi. Ayaküstü bir selamlaşmanın ardından ayrıldık. Tek başıma yürümeye başladım, kapıcı kulübesinde de kimse oturmadığından yalnız kendime güvenmek zorundaydım. Parkın kapısı ile Grange arası iki mildir. Ama ben ağaçlar arasında ikide bir yolumu şaşırıp, boynuma kadar karlara bata çıka, bu yolu dört mile kadar çıkarmayı becerdim. Yaşadıklarımı ancak benimle aynı kaderi paylaşan biri anlayabilir. Her neyse, eve girdiğim zaman saat on ikiyi vuruyordu; yani Uğultulu Tepeler'den buraya mil[13] başına bir saat düşmüştü.

Bizim kâhya kadınla yardımcıları, benden iyice umudu kesmiş olacaklar ki bir gürültü, bir kıyametle karşılandım; hepsi bir ağızdan bağırışıyorlardı; dün gece donarak öldüğümü düşünmüş, cesedimi nasıl bulacaklarını tartışıyorlarmış. Donmadan geldiğime göre artık sakin olmaları gerektiğini söyledim. İliklerime kadar ıslanıp üşüdüğümden yukarı kata adeta sürünerek çıktım; üstümü başımı değişip ısınmak için odanın içinde bir aşağı bir yukarı, otuz kırk dakika boyunca tur attım, daha sonra sudan çıkmış bir kedi yavrusu kadar halsiz, hatta hizmetçinin beni kendime getirmek için hazırladığı, dumanı üstünde tüten kahveden bile zevk alamayacak derecede bitkin, çalışma odama çekildim.

IV

Ne kendini beğenmiş, dönek yaratıklarız! Kendimi sosyal yaşamdan soyutlamaya karar vermiştim. Aslında istesem de başka türlü hareket edemeyeceğim böyle cazip bir yer bulduğum için şükrederken, daha hava kararmadan, yalnızlık ve can sıkıntısıyla baş edemeyerek, teslim bayrağını çektim. Akşam yemeğini getiren Bayan Dean'e, evin eksiğini gediğini bahane ederek, "Geç, şuraya otur," dedim. İçimden de, "Umarım bol bol gevezelik eder de ya beni bu uyuşukluktan kurtarır ya da hepten gevşetip uyutur," diye geçiriyordum.

"Uzun zamandan beri buradasın değil mi?" diye söze başladım. "On altı yıl demiştin galiba."

"On sekiz efendim, hanım gelin olunca, ona hizmet etmek için gelmiştim; ölünce de, bey beni kâhya olarak alıkoydu."

"Yaaa?"

Bir sessizlik oldu. Korkarım, dedikoduyu seven biri değildi. Sadece kendi işinden gücünden konuşmayı seviyordu anlaşılan. Ne yazık ki bunlar da benim ilgimi çekmezdi. Elleri dizlerinde, kıpkırmızı olmuş yüzünde derin bir düşünce, bir süre öylece dalgın kaldı. Sonra birden, "Ah, o günden bu yana zaman ne kadar da değişti!" dedi.

"Öyle," dedim. "Neler gördün, kim bilir!"

"Evet, gördüm; bir sürü dert, bela," dedi.

'İşte, sözü ev sahibimin ailesine getirmenin tam zamanı,' diye düşündüm. 'Söze başlamak için iyi bir fırsat!.. Şu genç dul, örneğin; doğrusu onun hikâyesini öğrenmek isterdim; buraların yerlisi miydi yoksa dışarlıklı mıydı? Şu bizim aksi ihtiyar, zavallı genç kızı neden bir türlü akrabalığa kabul etmiyordu?' Bütün bunları öğrenmek niyetiyle Bayan Dean'den, neden Heathcliff'in Thrushcross Grange'i kiraya verip, kendisinin çok daha kötü koşullara sahip bir evde oturmayı seçtiğini sordum. "Yoksa, bu mülkü çekip çevirecek yeterince parası yok mu?" dedim.

“Para mı, dediniz? Parasının hesabını bilen yoktur; bu servet her yıl artar,” diye yanıtladı. “Emin olun, çok daha iyi koşullarda yaşayabilecek kadar zengindir; ne var ki biraz eli sıkıdır; Thrushcross Grange’e yerleşmek istese bile, iyi bir kiracıdan alacağı birkaç yüz sterlini gözardı edemez. İnsan dünyada yapayalnız kalınca, daha bir açgözlü oluyor nedense.”

“Sanırım bir oğlu varmış.”

“Vardı, ama öldü!”

“O genç kadın, yani Bayan Heathcliff de onun karısıydı değil mi?”

“Evet.”

“Aslen nereliymiş?”

“Nereli mi, Bayan Heathcliff, benim merhum patronumun kızıdır; kızlık adı Catherine Linton’dı. Ona ben dadılık ettim. Zavallı yavrucak! Keşke Bay Heathcliff onun buraya yerleşmesine izin verse de yine birlikte otursak.”

“Catherine Linton, ha?” diye bağırdım, şaşırıp kalmıştım. Ama bir dakika düşününce, onun, benim gördüğüm hayalet Catherine’le hiçbir ilgisi olamayacağına karar verdim. “Yani,” diye devam ettim, “Benden önceki efendinin adı Linton’dı, öyle mi?”

“Evet.”

“Peki, Bay Heathcliff’in yanındaki Earnshaw, Hareton Earnshaw kim? İkisi akraba mı?”

“Hayır, Hareton, merhum Bayan Linton’ın yeğenidir.”

“Yani, dul bayan Catherine’in de kuzeni!”

“Evet, kocası da onun kuzeniydi; biri baba tarafından öteki anne tarafından, çünkü Heathcliff, merhum Bay Linton’ın kız kardeşi ile evlenmişti.”

“Uğultulu Tepeler’deki evin giriş kapısında ‘Earnshaw’ adı vardı, köklü bir aile midir bunlar?”

“Hem de çok eski bir ailedir efendim; Bayan Cathy, nasıl bizim... yani Linton’ların son çocuğu ise, Hareton da bu ailenin son çocuğudur. Uğultulu Tepeler’e gitmiş miydiniz? Sorduğum için bağışlayın, ama onun nasıl olduğunu merak ediyorum!”

“Bayan Heathcliff mi? Çok güzel; yani çok iyi görünüyor; ama bana sorarsan pek mutlu değil gibi.”

“Ah, yavrucak, nasıl mutlu olabilir ki! Peki, Bay Heathcliff’i nasıl buldunuz?”

“Biraz aksi, Bayan Dean; sert bir adam. Her zaman böyle midir?”

“Katır gibi huysuz, inatçı ve kaya gibi sert bir adamdır! Onunla ne kadar az görüşürseniz sizin için o kadar iyi olur.”

“Bu kadar cimri olması da çok dengesiz bir hayat sürmüş olmasından ileri geliyor, herhalde. Geçmişiyle ilgili ne biliyorsunuz?”

“Efendim, onun hayatı, bir guguk kuşundan farksızdır. Nerede doğduğu, ana babasının kim olduğu, bir de bu serveti nasıl edindiği dışında, hakkında her şeyi bilirim. Hareton’a gelince, o daha tüyü bitmeden yuvadan atılmış bir kuş yavrusu, hakkı yenmiş bir zavallıdır! Talihsiz çocuğun, nasıl aldatıldığını buralarda bilmeyen yoktur; kendinden başka.”

“Doğrusu Bayan Dean, bana komşularım hakkında bilgi vermekle ne kadar büyük bir iyilik ettiğinin farkında mısın? Aslında şimdi yatmaya kalksam gözüme kesinlikle uyku girmez, onun için şöyle bir saat kadar otur da konuşalım lütfen.”

“Emredersiniz efendim! Yalnız, gidip dikiş sepetimi getireyim; ondan sonra istediğiniz kadar otururum. Ama, üşütmüşsünüz, titriyorsunuz. Size bir yulaf lapası yapayım, iyi gelir.”

İyi yürekli kadıncağız telaş içinde ortadan kayboldu; ben de ocak başına biraz daha yaklaşarak büzüldüm. Başım ateş içinde yanıyor, vücudum titriyordu. Bu da yetmezmiş gibi heyecandan aptala dönmüş, bütün sinirlerim gerilmişti. Yaşadıklarım beni rahatsız etmiyor, daha çok korkutuyordu (şimdi olduğu gibi). Önceki günden bu yana gelişen olayların etkisinden çıkamadım bir türlü. Kadın, elinde bir dikiş sepeti ve bir sahan

dolusu dumanı tüten lapa ile geri geldi. Sahanı ocak başına koyarak kendine bir sandalye çekti; belli ki, bu kadar dost canlısı olmam hoşuna gitmişti.

Benden işaret beklemeksizin anlatmaya başladı:

Buraya gelmeden önce, hemen her günüm Uğultulu Tepeler'de geçerdi, çünkü Hareton'ın babası Bay Hindley Earnshaw'u annem büyütmüştü. Ben de, orada çocuklarla oynamaya iyice alışmıştım. Bu arada ayak işlerine koşar, hasadın kaldırılmasına yardım eder, kim ne istese yapar, çiftlikte dolanıp dururdum. Güzel bir yaz sabahıydı, –dün gibi hatırlıyorum, hasat zamanıydı– Bay Earnshaw, seyahat elbiselerini giymiş olarak aşağı indi; Joseph'e o gün yapılacak işleri söyledikten sonra, bize, yani Hindley, Cathy ve bana döndü, (ben de onlarla beraber oturmuş yulaf lapası yiyordum) oğluna: "Benim güzel oğlum! Şimdi Liverpool'a[14] gidiyorum, söyle bakalım sana ne getireyim? Ne istiyorsan söyle; yalnız taşıması güç bir şey olmasın, çünkü yürüyerek gidip döneceğim, altmış millik bir yol, yani epey uzun!" dedi.

Hindley keman istedi. Sonra Bayan Cathy'ye sordu; Cathy o zamanlar altı yaşında ya var ya yoktu; ama ahırdaki atların hepsine bindiği için kırbaç istedi. Bay Earnshaw beni de unutmadı, arada bir sert davransa da aslında iyi yürekli bir adamdı; bana da bir cep dolusu elmayla, armut getirme sözü verdikten sonra, çocuklarını öptü, hepimizle vedalaştı ve yola koyuldu.

Onun üç gün süren yokluğu hepimize pek uzun gelmişti; Cathy durmadan, "Ne zaman dönecek?" diye soruyordu. Bayan Earnshaw, kocasını üçüncü günü akşam yemeğine bekliyordu. Bu yüzden de sofraya oturmayı geciktirdikçe geciktirdi; ama Bay Earnshaw görünürlerde yoktu. Çocuklar da artık yola bakmak için bahçe kapısına koşmaktan yorulmuşlardı. Hava iyice karardı; hanım çocukları yatırmak istediyse de, onlar biraz daha beklemek için diretiyor, izin koparmak için annelerine yalvarıyorlardı. Nihayet, saat on bir sularında, kapı mandalı sessizce kalktı. Evin beyi içeri girdi. Kendini bir sandalyeye attı; bir yandan gülüp bir yandan inliyordu. Herkese, kendisinden uzak durmalarını ve yorgunluktan ölmek üzere olduğunu söyledi; "Bir daha böyle bir yolculuğa çıkmak ha? Üç krallık bağışlayacaklarını bilsem yine de istemem," diyordu. "Yorgunluktan öleceğim sandım," deyip, kolları arasında sarılı tuttuğu paltosunu açtı. "Şuraya bak hanım! Böylesini ömrümde görmemiştim.

Cehennemden çıkmış gibi kapkara; ama sen onu Tanrı'nın bir lütfu olarak kabul etmelisin."

Hepimiz çevresine toplandık; Bayan Cathy'nin başının üstünden bakınca, kir pas içinde, üstü başı lime lime, siyah saçlı küçük bir çocuk gözüme ilişti; Catherine'den büyük görünüyordu. Kucaktan yere indiği zaman, şaşkın şaşkın çevresine bakınıp, hiçbirimizin anlamadığı bir şeyler söyleyip durdu. Benim ödüm kopmuştu; Bayan Earnshaw çocuğu ise, nerdeyse, kolundan tutup kapı dışarı edecekti; çok kızmıştı. "Kendi çocuklarımız yetmezmiş gibi bir de[15] şu çingene veledini mi besleyeceğiz," diye söyleniyordu. Hangi akla hizmet edip, bu çocuğu eve getirmişti; yoksa aklını mı kaçırmıştı? Bey meseleyi açıklamaya çalıştı; ama yorgunluktan ölmek üzereydi. Hanımın azarlamaları arasında, dudaklarından ancak şu sözler döküldü: "Zavallıyı,[16] Liverpool sokaklarında açlıktan kıvranırken buldum. Evsiz barksız, sesi soluğu çıkmaz bir halde görünce de dayanamadım, aldım getirdim. Gerçi kimin nesi olduğunu soruşturdum, ama bilen çıkmayınca, param ve vaktim sınırlı olduğu için daha fazla uğraşamayarak boşuna masraf etmeden eve getirmeye karar verdim." Neyse, hanım da biraz daha söylendikten sonra durumu kabullenmek zorunda kaldı. Bay Earnshaw bana, onu yıkayıp temiz çamaşırlar giydirmemi, sonra çocuklarla birlikte yatırmamı söyledi.

Hindley'le Cathy ortalık sakinleşene kadar olan biteni izlediler; kargaşa yatışır yatışmaz da, önceden sipariş ettikleri hediyelerine kavuşmak için babalarının ceplerini karıştırmaya koyuldular. Hindley o zamanlar on dört yaşlarındaydı. Ama, babasının paltosunun cebinden çıkardığı kemanın paramparça olduğunu görünce hüngür hüngür ağlamaya başladı; Cathy ise, babasının bu yabancı çocukla uğraşayım derken kırbacı düşürdüğünü öğrenince, hıncını, küçücük çocuğa dişlerini gösterip yüzüne tükürerek aldı. Karşılığında da babasından okkalı bir tokat yedi; terbiyeli olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Yeni geleni değil yataklarına, odalarına bile almaya razı olmadı bizimkiler; ben de başka bir çıkar yol göremediğimden, çocuğu merdiven sahanlığına öylece bırakıverdim; sabah olunca çıkar gider diye umuyordum. İşe bakın ki, çocuk, ya tesadüfen ya da sesini duyduğundan, doğruca Bay Earnshaw'un kapısına gitmiş, Bey de odasından çıkarken onunla karşılaşmış. Oraya nasıl geldiğini soruşturmaya başladı. Ben de gerçeği söylemek zorunda kaldım. Merhametsizliğimin ve korkaklığımın cezası olarak da evden kovuldum.

İşte, Heathcliff'in aileye katılması böyle oldu. Birkaç gün sonra eve döndüğümde (evden temelli kovulduğumu düşünmemiştim bile), ona Heathcliff adının verilmiş olduğunu gördüm. Bu, küçük yaşta ölen oğullarının adıydı; o günden sonra da bu isim onun hem adı hem soyadı oldu. Aradan çok geçmeden Cathy ile çok iyi anlaşmaya başladılar. Ama Hindley ondan nefret ediyordu! Doğrusu ben de hiç sevmiyordum. İkimiz de fırsat buldukça canını yakıyorduk. Yaptıklarımın haksızlık olduğunu akıl edemiyordum, hanım da bu yaptıklarıma hiç sesini çıkarmazdı.

Çocuğun, çevresine karşı küskün ama sabırlı bir tavrı vardı; belki de kötülük görmeye alışkındı; Hindley'in yumruklarına gözünü kırpmadan dayanır, hiç ağlamazdı. Ben çimdiklediğim zamanlar ise sanki kendi kendine canını yakmış da hiç kimsenin suçu yokmuş gibi sadece içini çeker, faltaşı gibi açılmış gözlerle bakardı. Yaşlı Earnshaw, oğlunun bu zavallı çocuğa işkence ettiğini ilk öğrendiği gün, deliye döndü. "Yetim çocukcağız," dediği Heathcliff'e şaşılacak derecede düşkündü; onun her söylediğine inanır, (o da az, ama öz konuşur; çoğunlukla da doğruyu söylerdi) onu Cathy'den bile fazla severdi. Hoş, Cathy de babasının gözdesi olamayacak kadar yaramaz, dikkafalı bir çocuktu ya!..

Böylece Heathcliff, daha ilk günden ev halkının huzurunu kaçırdı! İki yıl geçmeden hanımım öldü; küçük bey babasına adeta düşman kesilmişti. Heathcliff de onun gözünde, kendisinin yerine geçip babasıyla arasının açılmasına neden olan bir hırsızdı. Uğradığı haksızlık yüzünden iyice çekilmez bir insan olup çıkmıştı. Önceleri, ona hak veriyordum, ama üçü birden kızamık olup her şeyleri ile ben ilgilenmeye başlayınca fikrim değişiverdi. Heathcliff'in durumu oldukça ağırdı; bu kötü zamanlarında başucundan ayrılmadım. Nedense bunu görevim olduğundan değil de, ona duyduğum merhametten, sırf iyilik olsun diye yaptığımı düşünüyordu. Hemen şunu da söyleyeyim ki, dünyada hiçbir hastabakıcı onun kadar uslu hasta bir çocuk görmemiştir. Heathcliff'le öteki çocuklar arasındaki fark, beni daha da taraf tutmaya zorluyordu. Cathy ile ağabeyi bana rahat vermiyor, diğeri ise kuzu gibi hiç ses çıkarmadan yatıyordu. Sonuç olarak beni hiç üzmüyordu.

Çocuk iyileşti, doktor bunun benim sayemde olduğunu söyleyerek gösterdiğim özen için beni kutladı, hastabakıcılığımı da epeyce övdü. Bu sözler beni çok sevindirdi, üstelik çocuğa karşı da, daha büyük bir yakınlık

duymama yol açtı. Böylece Hindley, kendisine bağlı son dostunu da kaybetmiş oluyordu. Hoş, ben Heathcliff'e düşkün falan değildim, hatta çoğu zaman, "Acaba efendim bu asık suratlı çocukta bu kadar hayran olunacak ne bulur?" diye düşünürdüm. Evet, Bey ona hayrandı, ama o, gördüğü bu ilgiye karşılık en küçük bir minnettarlık gösterisinde bile bulunmazdı. Nankör müydü? Hayır, sadece duygusuzdu. Gelgelelim Bey'in kendisine çok düşkün olduğunu da çok iyi bilirdi. Çocuğun bir sözüyle bütün ev halkına her istediğini yaptırabileceğinin de farkındaydı. Bir keresinde, Bay Earnshaw'un kasaba panayırından bir çift tay satın alarak oğlanlara verdiğini hatırlıyorum. Heathcliff iki taydan daha güzel olanını almıştı, ama bu tay bir gün topallamaya başlayınca Hindley'e şöyle demişti:

"Atları değiştireceğiz, çünkü artık benimkinden hoşlanmıyorum. Eğer razı olmazsan, babana, beni bu hafta içinde üç kere dövdüğünü söyler, kolumdaki morlukları gösteririm." Hindley ona dilini çıkardıktan sonra, bir de tokat attı. Heahtcliff avluya kaçarak (bu tartışma ahırda oluyordu), "Hemen razı olsan iyi edersin!" diye seslendi. "Nasıl olsa ister istemez vereceksin; üstelik bana attığın dayakları da söyleyince, fazlasıyla ödeyeceksin." Hindley ona, "Defol köpek!" diye bağırdıktan sonra, kuru ot ve patates tartmakta kullanılan demir okkayı eline aldı. Öteki hiç bozuntuya vermeden olduğu yerde durarak, "Hadi at da göreyim," dedi, "babana gidip, kendisi ölür ölmez beni evden atacağını söyleyip gözdağı verdiğini anlatayım da gör bakalım, kim kapı dışarı ediliyor o zaman anlarsın." Hindley demir okkayı fırlatıverdi, onu tam göğsünden vurup yere yıktı; ama o, önce şöyle bir sendeledi, sonra yine doğruluverdi; yüzü kireç gibi olmuş, soluğu kesilmişti. Ben engel olmasam o haliyle efendimin önüne çıkacak, buna neden olan Hindley'den öcünü alacaktı. "Al, tayını çingene!" dedi genç Earnshaw, "Umarım ona binerken kafanı kırarsın; al da belanı bul dilenci sümsük! Babama böyle yaltaklanarak, nesi var nesi yok, hepsini soy ki görsün senin ne mal olduğunu; belki aklı başına gelir de patlatıverir beynini."

Heathcliff, tayı çözüp kendi bölmesine götürmek istedi; tam tayın arkasından geçiyordu ki, Hindley onu bir itişte hayvanın ayakları dibine yuvarladı, sonra ardına bile bakmadan olanca hızıyla kaçıp gitti. Bense öbürünün, hiçbir şey olmamış gibi doğrularak, soğukkanlılıkla işe koyulması karşısında şaşırıp kaldım. Eyerleri ve daha ne var ne yok hepsini değiştirdi; sonra da bir saman yığını üstüne oturarak yediği darbenin

etkisinden kurtulmak için bir süre bekledi. Onu, yüzündeki yaraların atlar yüzünden olduğunu söylemeye ikna ettim; zaten istediğini elde etmişti, gerisini de umursamıyordu. Yaşadığı olaylardan hiç şikayet etmezdi. Bu yüzden hiç kinci olmadığını düşünürdüm; ne kadar yanıldığımı ilerde siz de göreceksiniz.

V

Bay Earnshaw zamanla çökmeye başladı. Aslında çok hareketli, sağlam bir adamdı; ama nedense birdenbire güçsüz kalıverdi. Ocağın başından kalkamayacak duruma gelince de iyice huysuz bir adam olup çıktı. Her şeye sinirleniyor, adam yerine konulmadığını düşünerek, öfkeleniyordu. Bu hırçınlığı, sevgili evlatlığı ile ilgili konularda daha da göze batar bir hal alıyordu. Ona söz söylenmesine, kötü davranılmasına dayanamıyordu. Anlaşılan Heathcliff'i sevip kollayanın sadece kendisi olduğu, kalan herkesin onu bir kaşık suda boğmak için fırsat kolladığı fikrine saplanıp kalmıştı. Ama bu tavrı, çocuğun karakterini bozmuştu. Biz, efendimin suyuna gidelim diye çocuğa iyi davrandıkça o, günden güne şımararak daha da kötü huylu oluyordu. Ne var ki, başka çaremiz de yoktu. Bir iki kere Hindley, babasının yanında Heathcliff'e sataşacak oldu da zavallı ihtiyar zıvanadan çıktı. Oğluna vurmak için bastonunu eline almış, vuramayınca da, öfkesinden zangır zangır titremeye başlamıştı.

Sonunda, bizim köyün papazı (o günlerde bir papazımız vardı, Linton'larla Earnshaw'ların çocuklarına öğretmenlik eder, bir parça toprağını kendi başına sürüp geçinirdi), küçük beyin koleje yollanmasını öğütledi; Bay Earnshaw bu işe: "Peki," dedi, ama gönülsüz bir 'Peki'ydi bu; "Bu Hindley hiçbir işe yaramaz, nereye giderse gitsin onun adam olacağı yok," diyordu.

Ben de "biz de böylece başımızı dinleriz," diyordum. Efendimin, zamanında yapmış olduğu bir iyilik yüzünden, huzurunun bu kadar kaçması beni oldukça üzüyordu. Onun, sırf ev halkı arasındaki anlaşmazlıklar yüzünden çöktüğünü, hastalandığını düşünüyordum. O da böyle derdi hep, aslında gerçek nedeni, artık iyiden iyiye yaşlanmış olmasıydı elbette. Her şey bir yana, biz yine de iyi kötü geçinip gidiyorduk işte; Bayan Cathy ile evin uşağı Joseph olmasaydı, işler bu kadar çığrından çıkmazdı. Şu Joseph denen adamı orada görmüşsünüzdür, herhalde. O günlerde (şimdi de öyledir hiç şüphesiz) bu adam, yalnız kendi düşündüğünün doğru olduğuna inanan; *İncil*'in bütün iyi vaadlerini kendine yontup, bütün lanetlerini etrafına yamayan, ikiyüzlü, yobaz mı yobaz, aslında dindar geçiren bir herif işte. Vaazlar vererek Bay Earnshaw'a her dediğini yaptırmaya çalışıyor, efendim, eski gücünü kaybettikçe o da, emeline ulaşıyordu. Hele ruhunun

selameti konusu açıldığında adamcağıza rahat dirlik vermiyor, onu çocuklarına daha sert davranması için sürekli kışkırtıyor, Hindley'in sefil bir günahkâr olduğuna inandırmaya çalışıyor, bir yandan da her gece Heathcliff'le Catherine'in aleyhinde bir sürü dedikodu uyduruyor, ama bütün bu yalanlarında da kabahatin büyüğünü daima kıza yüklüyordu. Bu arada da, Earnshaw'un zayıf yanlarını bulup kötüye kullanmakta da oldukça ustaydı.

Doğrusu kızın da, o zamana kadar hiçbir çocukta görmediğim tavırları vardı. Günde en az elli defa hepimizin sabrını taşırırdı. Sabah uyanır uyanmaz, akşam yatana kadar hiç yerinde durmaz, muziplikleriyle bir dakika rahat soluk aldırmazdı; hep neşeli, hep canlıydı; çenesi hiç kapanmaz, ya şarkı söyler, ya kahkaha atar, ya da kendisine katılmadığımız için bizlere çatardı. Yaramaz, ele avuca sığmaz bir şeytandı. Ama bütün kasabada onun kadar güzel bakışlı, onun kadar tatlı gülüşlü, onun kadar hareketli bir kız daha yoktu. Üstelik iyi yürekliydi; sizi hüngür hüngür ağlatır, sonra da gönlünüzü almadan yanınızdan ayrılmaz, içinin rahat etmediğini söyler, onu affetmeniz için yalvarırdı. Heathcliff'e çok düşkündü. Onun için en büyük ceza, oğlandan uzak tutulmasıydı. Oysa, içimizde oğlan yüzünden en çok azar işiten de oydu. Oyun sırasında evin hanımı olmaya bayılırdı. Herkese bir sürü iş bulur, emirler verirdi. Bana da öyle davranırdı ama, ben fazla koşturulmaya, buyruk altına girmeye gelemeyeceğimi söyleyip önceden tavrımı koymuştum.

Bay Earnshaw da çocuklarının şımarık tavırlarını hiç çekemez, onlara karşı daima sert ve ciddi davranırdı. Catherine, babasının eski, sağlıklı günlerine oranla neden bu kadar huysuz ve sabırsız olduğuna bir türlü akıl erdiremiyordu. Babasının öfkeli çıkışları, kızı çileden çıkarıyor ve babasını daha çok kızdıracak şeyler yapmasına yol açıyordu. Üstelik Catherine bundan sinsi bir zevk alır, herkesin ona kızıp azarlaması adeta hoşuna giderdi. Hiçbir şeyden yılmayan o küstah bakışları ve hazır cevaplığıyla hepimize meydan okur, laf yetiştirirdi; Joseph'in, *İncil*'den alıntı beddualarıyla dalga geçer, beni tuzağa düşürür, babasının en nefret ettiği şeyleri yapmaktan hiç çekinmezdi. Heathcliff'e karşı takındığı, sözde küstah tavırlarının (babası bunları gerçek sanırdı), Heathcliff'in üzerinde, babasının yumuşak yaklaşımından daha etkili olduğunu savunurdu. Kendisinin her isteğine oğlanın boyun eğdiğini, babasının istekleri karşısında ise işine geldiği gibi davrandığını öne sürerdi. Bazen bütün gün

elinden gelen muzurluğu yapar, bazı geceler de, kendisini bağışlatmak için babasına sokulurdu. Ama yaşlı adam, “Yoo, Cathy,” derdi, “Seni sevmeme imkân yok, sen kardeşinden de betersin. Hadi git duanı et, Tanrı’ya yalvar ki seni bağışlasın. Yazık! Annen de ben de, böyle evlatlar yetiştirdiğimiz için ne kadar üzülsek azdır!”

İlk zamanlar bu sözler kızı ağlatırdı; ama sürekli aynı şeyleri duya duya iyice vurdumduymaz oldu; öyle ki, yaptıklarından pişmanlık duyup özür dilemesi gerektiğini söylediğimde, gülüp geçiyordu.

En sonunda, Bay Earnshaw’un dünyadaki vadesi sona erdi. Bir ekim gecesi ocak başındaki koltuğunda otururken, sessiz sedasız göçüp gitti. Dışarda sert bir rüzgâr esiyor, şiddetinden baca uğulduyordu. Ben ocağın az ötesinde örgümü örüyor; Joseph masanın yanında *İncil*’ini okuyor; (hizmetçiler evdeki bütün işleri bitirdikten sonra otururlar); Cathy de gündüzden biraz rahatsız olduğu için babasının dizlerine yaslanmış sessiz sedasız oturuyordu. Heathcliff ise, başı Catherine’in kucağında yere uzanmıştı. Hatırlıyorum, efendim kendinden geçmeden önce kızının güzel, gür saçlarını okşayıp (onun böyle uslu uslu oturmasını severdi) şöyle dedi: “Niye her zaman böyle iyi bir kız olmazsın Cathy?” Catherine de başını kaldırıp babasının yüzüne baktı, gülerek: “Niye her zaman böyle iyi bir adam olmazsın baba?” diye cevap verdi. Ama babasının yine kızdığını görünce hemen elini öptü, “Şimdi seni ninni söyleye söyleye uyutacağım,” dedi. Çok hafif bir sesle ninni söylemeye başladı. Bu ninni babasının parmakları gevşeyip onunkinden ayrılıncaya ve başı göğsüne düşünceye kadar devam etti. Beyefendiyi uyandırmaması için gürültü yapmadan oturmasını söyledim. Tam yarım saat hiç ses çıkarmadan oturduk, daha uzun süre de öylece kalırdık. Ancak Joseph okumasını bitirdiğinden kitabını kapayıp ayağa kalktı; “Bey’i dua edip yatması için uyandırmalıyım,” dedi. Yanına gidip, hafifçe omzunu sarstı; ama o kımıldamadı; bunun üzerine Joseph mumu kaldırıp yüzüne baktı. Mumu tekrar yerine bırakırken bir şeyler olduğunun farkına varmıştım. Çocukları kollarından tutup fısıltıyla, gürültü etmeden yukarı kata çıkmaları gerektiğini bu gecelik kendi başlarına dua edebileceklerini, Joseph’in işi olduğunu söyledim.

Catherine bizim engel olmamıza fırsat vermeden kollarını babasının boynuna dolayıp, “Gitmeden önce babama iyi geceler diyeceğim,” dedi. Zavallı yavrucak onu kaybettiğini hemen anladı. “Ah Heathcliff! Babam

ölmüş! Babam ölmüş!” diye haykırdı. İkisi birden hüngür hüngür ağlamaya başladılar.

Ben de onlarla birlikte ağlıyordum. Joseph hepimize çıkışarak, “Cennete gitmiş bir azizin ardından böyle ağlanıp haykırılmaz!” dedi. Bana, hemen mantomu sırtıma geçirerek Gimmerton’a gitmemi ve doktorla papazı çağırmamı söyledi. Bense, artık ikisinin de hiçbir yararı dokunmayacağını düşünmekteydim. Yine de yağmur fırtına demeyip, koşa koşa gittim, beraberimde sadece doktoru getirebildim, papaz ancak sabah gelebileceğini söylemişti. Doktora durumu açıklama görevini Joseph’e bırakarak çocukların odasına koştum, kapıları ardına kadar açıktı. Hiç yatmamış olduklarını anladım, oysa saat gece yarısını geçiyordu. Biraz daha sakinleşmişlerdi; ayrıca benim yatıştırmama gerek kalmamıştı. Birbirlerini, kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek güzel sözlerle teselli ediyorlar, cenneti öylesine güzel betimliyorlardı ki hiçbir papaz daha iyisini yapamaz. Gözyaşları içinde onları dinlerken, “Şimdi keşke hepimiz orada olsaydık,” diye düşünmekten kendimi alamadım.

VI

Bay Hindley cenaze töreni için geldi; hem de yanında karısıyla. Hepimiz şaşkına dönmüştük, konu komşu hemen dedikoduya başladı. Bay Hindley, kadının kimin nesi, nereli olduğu üzerine tek kelime bile söylememişti. Herhalde kadının ne parası ne de anlatmaya değer bir ailesi vardı, yoksa evlendiğini babasından saklamazdı!

Karısı, evin eski düzenini bozup ortalığı karıştıracak bir kadın değildi. Adımını eşikten içeri atar atmaz, gördüğü bütün eşyadan ve etrafında olup biten her şeyden hoşlanmış gibi bir hali vardı. Ama, kapkara elbiseler içinde yas tutup cenaze hazırlıklarını sürdüren insanlar için aynı hisleri taşıdığını söyleyemeyeceğim elbette. Cenaze işleri sürerken öyle garip davranıyordu ki bir ara aklından zoru olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bir ara çok işim olduğu halde, zorla beni de peşinden sürükleyerek koşa koşa odasına götürdü. Oturduğu yerde tir tir titriyor, ellerini kenetlemiş hiç durmadan, “Daha gitmediler mi?” diye soruyordu. Sonra, siyah rengin onun üzerindeki kötü etkisini anlatmaya başladı. İnliyor, korkuyla titriyordu, en sonunda da nöbetler içinde hüngür hüngür ağlamaya koyuldu. Niye ağladığını sorduğumda, bilmediğini ama ölmekten çok korktuğunu söyledi. Oysa, bana sorarsanız, ölümden en az benim kadar uzaktı. Evet, ince yapılıydı, gençti, canlı bir görünüşü vardı. Gözleri de pırlanta gibi parlıyordu. Gerçi merdivenleri çıktıktan sonra nefes nefese kaldığını, en küçük bir gürültüde titreyip ürperdiğini, arada bir kötü kötü öksürdüğünü fark etmiştim, ama bunların ne anlamı olduğundan tümüyle habersizdim. İçimden de ona yakınlık gösterip, onu anlamak gelmiyordu. Zaten burada, genellikle yabancılara karşı pek sökülmeyiz, Bay Lockwood. İlk adımı hep karşı taraftan bekleriz.

Genç Earnshaw evden uzak geçirdiği üç yıl içinde oldukça değişmişti. Daha zayıflamış, rengi solmuştu. Konuşması da, giyinişi de eskisine hiç benzemiyordu. Daha eve geldiğinin ilk günü, Joseph’le bana, bundan böyle arka mutfakta oturup kalkmamızı, ‘salon’u kendisine bırakmamızı emretti. Onun asıl istediği, salonun bir kısmına halı döşetip, duvarları kâğıt kaplatarak orayı bir oturma odası haline getirmekti. Ama karısı beyaz taş döşemeyi, kocaman ocağı, kalaylı kap kacakları, köpek kulübesini ve geniş salonu pek sevdiğini söyleyince, bu niyetinden vazgeçti.

Genç kadın, yeni akrabaları arasında kendisine bir kız kardeş bulduğuna sevinmişti. İlk günlerde, durmadan Catherine'le gevezelik ediyor, yanaklarını öpüp okşuyor, hediyeler veriyor, onunla birlikte oraya buraya koşturup duruyordu. Ama, bu sevgi uzun sürmedi, kadın çevresindekilere karşı huysuz davranmaya başlayınca, Hindley de onların başına bela kesildi. Karısının, Heathcliff'ten hoşlanmadığını belli eden bir iki sözü, Hindley'in çocuğa karşı beslediği o eski nefretin yeniden alevlenmesi için yeterli oldu. Onu yanlarından uzaklaştırıp, hizmetçilerin arasına gönderdi: Papazın[17] derslerinden mahrum bırakarak çiftlik işleriyle uğraşmasını emretti. Hatta herhangi bir çiftçi yamağı kadar sıkı çalışmaya zorladı.

Heathcliff önceleri bu duruma ses çıkarmadan dayandı, çünkü Cathy ne öğrenirse ona da öğretiyor, tarlalarda onunla birlikte çalışıp onunla birlikte oynuyordu. Ama bu gidişle ikisi de yabani, kaba saba insanlar olup çıkacaktı. Evin genç beyi onların ne yaptıklarıyla hiç ilgilenmiyor, onlar da genç beyden mümkün olduğunca uzak duruyorlardı. Pazarları kiliseye gidip gitmediklerini bile kontrol etmezdi. Sadece Joseph ile papaz, çocukları kilisede göremez de gelip onu ilgisizlikle suçlarlarsa, o da Heathcliff'in kırbaçlanmasını, Catherine'e de öğle ya da akşam yemeği verilmemesini emrederdi. Çocukların başlıca eğlencesi sabah erkenden kırlara kaçıp bütün gün dışarda kalmaktı. Bu yüzden yedikleri cezalar onlara vız geliyordu. Papaz, Catherine'e istediği kadar *İncil*'den ezber versin, Joseph kolları yorulana kadar Heathcliff'i pataklasın, onlar yine de bir araya geldikleri anda hepsini unutuyor ve ama şeytani öç alma planları kurmayı da ihmal etmiyorlardı. Ben ise, çocukların her gün biraz daha vurdumduymaz, hiçbir şeyi umursamaz bir hale geldiklerini görerek üzülüyor, çoğu zaman ağlıyordum, ama dünyada tek dostları olmayan bu çocuklar üzerindeki etkimi biraz olsun kaybetmemek için de pek ses etmezdim. Bir pazar akşamıydı, ya gürültü yaptıkları, ya da buna benzer bir suç işledikleri için oturma odasından sürülmüşlerdi. Yemeğe çağırmak için çıktığımda onları hiçbir yerde bulamadım. Evin üstüne altına, avluya, ahırlara baktık, sanki yer yarılmış da yerin dibine girmişlerdi. En sonunda Hindley sinirlendi, bütün kapıları sürgülememizi ve gece boyunca hiç kimsenin onları içeri almamasını emretti. Ev halkı odalarına çekildi, bense endişeden yatamadım. Penceremi açtım, yağmura filan aldırış etmeden, dışarıya sarkıp beklemeye başladım; gelirlerse, Bey'in emrini dinlemeyip onları içeri alacaktım. Derken, yoldan ayak seslerini duydum, az sonra da bahçe kapısının

aralığından titrek bir fener ışığı süzüldü. Bay Earnshaw'u kapıyı vurarak uyandırmalarını önlemek için, başıma hemen bir şal örtüp, koştum. Heathcliff tek başına orada duruyordu. Onu böyle yalnız görünce büyük bir korkuya kapıldım.

Telaşla, "Bayan Cathy nerede?" diye sordum. "Başına bir şey mi geldi yoksa?" Heathcliff: "Thrushcross Grange'de," diye yanıtladı. "Şimdi ben de orada olacaktım, ama kalmamı istemek gibi bir kibarlık göstermediler."

"Eh, öyle bir azar işiteceksiniz ki!" dedim. "Zaten siz başka türlüsünden anlamıyorsunuz. Peki ne demeye gittiniz Thrushcross Grange'e?"

"Önce şu ıslak şeyleri çıkarayım, sonra anlatırım, Nelly," diye yanıtladı. Bey'i uyandırmaması için dikkat etmesini tembihledim. Ben mumu söndürmek için beklerken o da bir yandan soyunuyor bir yandan da anlatıyordu:

"Cathy ile birlikte çamaşırlığın damından sıvışıp kaçtık. Öylesine dolaşacaktık. Derken Grange'in ışıklarını gördük, gidip bir bakalım dedik.

"Linton'lar pazar akşamlarını nasıl geçiriyorlar dersin, Nelly? Emin ol, Cathy ve benim gibi değil. Ana babaları masa başında yer içer, şarkılar söyleyip yanakları ocak alevlerinden kızarırken, çocukları bir köşede soğuktan titriyor mu dersin, bizim gibi? Ya da, ilahiler okuyup, evin kâhyasından din dersi alarak sorduğu sorulara doğru cevap veremeyince bir sürü peygamber adı ezberlemek zorunda mı kalıyorlar dersin?"

"Sanırım günlerini böyle geçirmiyorlar," diye yanıtladım, "Uslu çocuklar herhalde, sizin gibi yaramazlık yapıp ceza görmeyi hak etmiyorlardır da ondan."

"Hadi, hadi Nelly," dedi, "Saçma!.. Laf olsun diye konuşuyorsun! Neyse, tepenin en yüksek noktasından koruluğa kadar koştuk, Catherine yarışı çok gerilerde kalarak kaybetti, çünkü yalınayaktı. Sanırım yarın bataklıkta onun ayakkabılarını araman gerekecek. Çitin geçit verdiği bir yerden dolaşıp, keçi yolunda ilerledik. Sonra salon pencerelerinden birinin altındaki çiçekliğe gizlendik. Pencerenin kanatlarını kapamamışlardı, perdeler de ancak yarıya kadar örtülüydü. İçerden ışık geliyordu. Ayağa kalkıp, pencerenin çıkıntısına asılınca içerdeki her şeyi görebildik. Neyi mi? Ah! Öylesine güzeldi ki... Koyu kırmızı halı serili bir döşeme, koyu kırmızı

kaplamalı masa ve sandalyeler, sarı yaldızlı kenarları olan bir tavan, tavanın tam ortasında da küçük mumlarıyla etrafa titrek ışık veren billur gibi bir avize. Göz kamaştıracak kadar güzel bir yerdi. Bay ve Bayan Linton yoktu, salon Edgar'la kız kardeşine kalmıştı. Ne büyük bir mutluluk, değil mi? Biz onların yerinde olsak, kendimizi cennette sayardık! Hadi bil bakalım, senin şu uslu dediğin çocuklar nasıl vakit geçiriyorlardı? Söyleyeyim; Isabel, sanırım on bir yaşında olacak, yani Catherine'den bir yaş büyük, odanın bir köşesinde yere yatmış sanki cadılar vücuduna iğne batırıyormuş gibi avaz avaz bağırıyor, Edgar da ocak başında ağlıyordu. Olay neydi dersin? Budalalar! Masanın üstüne kurulmuş patilerini sallayan ve mızıldayan küçük bir köpeği paylaşamamışlar da ondan. Tartışmalardan öyle anlaşılıyordu. Köpeği, ortalarında çekiştiriyorlardı, neredeyse ikiye böleceklerdi. Bunca kavga kıyamet koparmalarına neden olan tek şey, paylaşamadıkları o tüylü yaratıkmış meğer. Neymiş efendim, köpeği hangisi okşayacakmış. Üstelik sahip olmak için dalaştıktan sonra, ikisi de okşamaktan vazgeçip, ağlamaya başlamış. Bu ana kuzularıyla bir güzel alay ettik! Hiç benimle Catherine'in bir şeyi paylaşamadık diye kavga edip zırladığımızı, yerlerde tepindiğimizi gördün mü? Söyle Nelly, gördün mü? Bana milyon bağışlasalar, hatta Joseph'i evin en üst katından aşağı atmak, ya da ön duvarı Hindley'in kanıyla boyama fırsatını bile verseler, onların yerinde olmak istemem."

"Sus, hadi sus!" diye sözünü kestim. "Bana hâlâ Catherine'i nasıl bırakıp geldiğini anlatmadın Heathcliff."

"Onların haline kahkahalarla gülüyordum," diye cevap verdi. "Linton'lar gürültümüzü duyunca, ikisi birden ok gibi kapıya fırladı. Önce bir sessizlik sonra bir hıçkırık, daha sonra da: 'Ah, anneciğim, anneciğim, ah babacığım neredesiniz, ah babacığım, babacığım!' diye feryat etmeye başladılar. Biz de onları daha çok korkutmak için korkunç gürültüler çıkarmaya başladık, ama sonra hemen kendimizi yere attık, çünkü birisi kapının sürgülerini açtı, en iyisi kaçmak, diye düşündük ve kaçmaya başladık. Cathy'yi elinden tutmuş koşuyordum. Derken o, birdenbire yere kapaklandı. 'Kaç Heathcliff, kaç!' diye fısıldadı. Köpeği salmışlar, canavar da onu ayak bileğinden yakalamıştı. Korkunç hırıltılar duyuyordum. Cathy[18] haykırdı mı dersin? Hayır, kudurmuş bir boğanın boynuzuna takılmış bile olsa, bağırmayı küçüklük sayar o. Ama ben haykırdım! Bütün Hıristiyan âlemindeki zebanileri bir anda yok edecek belalar yağdırdım. Sonra bir taş alıp köpeğin

dişlerinin arasına sokarak, olanca gücümle boğazından aşağı itmeye çalıştım. Derken, bir uşak, hayvan herifin biri, elinde feneriyle göründü. ‘Sıkı tut Skulker, sıkı tut!’ diye bağırıyordu. Neyse ki, Skulker’ın avının kim olduğunu görünce ağız değiştirdi. Köpeğin boğazını sıkarak avını bırakmasını sağladı; hayvanın soluğu kesilmiş, kocaman, pembe dili bir karış dışarı çıkmış, dudakları köpük köpük kanlar içinde kalmıştı. Adam, Cathy’yi kaldırdı. Kızın hali berbattı, ama korkudan olmadığına eminim. Çünkü canı çok yanmıştı. Neyse, adam onu kucağına alıp içeri götürdü; ben de lanetler, küfürler, tehditler savurarak arkalarından gittim. Linton kapının önünden: ‘Ne avladınız Robert?’ diye bağırdı. O da, ‘Skulker, küçücük bir kız yakaladı, efendim,’ dedi ve sonra beni kolumdan tutup, ‘Bir de şu çocuk var,’ diye ekledi. ‘Bir hayduttan farksız. Herhalde hırsızlara yardım etmeye niyetliydiler, pencereden içeri girmeye çalışıyorlardı. Herkes uyuduktan sonra onlara kapıyı açacaklar, onlar da rahat rahat bizi boğazlayacaklardı. Kapa çeneni, ağzı bozuk haydut! Yoksa darağacını boylarsın. Bay Linton, silahınızı sakın bir yere koymayın efendim.’

‘Koymam, koymam, merak etme Robert,’ dedi yaşlı bunak. ‘Bu alçaklar herhalde dün benim kiraları topladığımı biliyorlardı; onun için bugünü seçtiler. Gelin içeri, size öyle güzel bir ‘hoşgeldin partisi’ yapacağım ki... John, sen kapıların zincirlerini tak! Jenny, sen de Skulker’a biraz su ver. Bir yargıcı evinde soymaya kalkışmak ha? Hem de böyle kutsal bir günde! Hiç utanmanız yok mu sizin? Gel, gel sevgili Mary, şuraya bak! Korkma, korkma, alt tarafı bir çocuk... Ne alçak olduğu yüzünden okunuyor. Şunun görünüşünden neler yapabileceği ilk bakışta anlaşılmıyor mu? Böylesini hemen asmak gerekir, hem de sorgusuz sualsiz; memlekete iyilik etmiş olmaz mıyız, ne dersin?’ Sonra beni ışığın altına sürükledi. Bayan Linton, gözlüklerini burnuna yerleştirip baktıktan sonra ellerini korkuyla yukarıya kaldırdı. Ödlek çocukları da yaklaşmışlardı; Isabella peltek peltek şöyle dedi: ‘Aman, ne korkunç şey! Onu mahzene kapat baba. Tıpkı benim sülünümü çalan falcı kadının oğluna benziyor. Değil mi Edgar?’

“Onlar böylece benimle ilgilenirken Cathy yanımıza geldi; son sözleri duymuştu, bir kahkaha attı. Edgar Linton ona bir süre dikkatle baktıktan sonra tanıdı. Her ne kadar dışarda pek karşılaşmasak da bizi kilisede görüyorlardı. Edgar, annesinin kulağına, ‘Bu kız, Bayan Earnshaw!’ diye fısıldadı. ‘Bakın, Skulker ayağını ısırmış, nasıl da kanıyor!’

‘Bayan Earnshaw mu? Saçmalama!’ diye bağırdı yaşlı kadın, ‘Hiç Bayan Earnshaw bir çingeneyle kırda bayırda dolaşır mı? Ama dur bakayım, bu çocuk da yas elbiseleri içinde, evet, dediğin doğru galiba. Lanet olsun! Ayağı fena kanıyor, topal kalmasın kızcağız!’

“Bay Linton beni bırakıp Catherine’e döndü: ‘Bütün suç ağabeyinde!’ dedi. ‘Shielders’in (bu bizim papazın adıydı) bana anlattığına göre, kardeşini başıboş bırakıyor, dinsiz imansız yetişmesine hiç aldırmıyormuş. Peki bu kim? Bu kız nerden arkadaş edinmiş olabilir ki böyle bir çocuğu? Hah! Anladım, rahmetli komşumuzun Liverpool seyahatinde bulup getirdiği çocuk olacak bu. Bir çingene çocuğuydu galiba; soyu sopu belli olmayan bir şey; belki Amerikalı belki de bir İspanyol bozuntusu küçük bir *Lascar*[19] da olabilir.’

‘Ne olursa olsun, berbat bir çocuk,’ dedi yaşlı kadın. ‘Kendini bilen bir aile için uygunsuz bir yaratık. Neler söylediğini duydun ya, Linton? Onları çocuklarımızın da işittiklerini düşününce aklım çıkıyor!’

“Yeniden küfretmeye başladım... dur kızma Nelly... bu yüzden Robert’a beni alıp götürmesi emri verildi. ‘Cathy’yi bırakıp gitmem,’ diye ayak diredim, ama adam beni bahçeye kadar sürükledikten sonra elime bir fener tutuşturdu. Yaptığım işleri bir bir Bay Earnshaw’a anlatacağını söyledikten sonra da, ‘Hadi bakalım çek arabanı!’ diyerek kapıyı sürgüledi. Bu arada pencerelerden birinin perdesi hâlâ yarı açıktı. İçerisini gözetlemeye başladım, çünkü Catherine gelmek ister de bırakmayacak olurlarsa, camları tuzla buz edip içeri girmeye karar vermiştim. Ama o, sakin sakin bir divana oturdu. Bayan Linton, Catherine’in üstündeki iğreti pelerini çıkardı; bizim çamaşırcı kadının peleriniydi, kırlara doğru yola çıkmadan önce aşırmıştık. Kadın bir yandan başını sallıyor, bir yandan da, anladığım kadarıyla, azarlayıp ona nasihatler veriyordu; Cathy genç bir hanımefendiydi, onunla beni bir tutamazlardı elbette. Derken bir hizmetçi kadın leğenle ılık su getirdi. Onun ayağını yıkadı; Bay Linton bir bardak *negus*[20] hazırladı. Isabella da kucağına bir tabak bisküvi boşalttı; Edgar ise ağzı bir karış açık, bir kenarda durmuş, olup bitenleri seyrediyordu. Sonra onun o güzel saçlarını kurulayıp, taradılar, ayağına kocaman terlikler verdiler ve ocak başına götürdüler; onu bırakıp geldiğim sırada çok neşeliydi. Skulker’ın burnunu çimdikliyor, ağzına bisküvi tıkıştırıyor, Linton’ların boş bakışlı, mavi gözlerinde neşe pırıltıları yaratıyordu, onun büyüleyici yüzü için çok

sönük bir etkiydi bu. Hepsi şaşkın bir hayranlık içindeydiler; onlardan öylesine üstün görünüyordu ki, zaten Cathy, dünyada herkesten üstündür, değil mi Nelly?”

Üstünü örtüp, mumu söndürdüğüm sırada, “Bu iş, başına sandığından büyük dertler açacak,” diye cevap verdim. “Sen adam olmazsın Heathcliff! Bay Hindley neler yapacak göreceksin!” Nitekim bu sözlerim fazlasıyla doğru çıktı. Serüveni öğrenen Earnshaw küplere binmişti. Üstelik ertesi gün işleri düzeltmek niyetiyle gelen Bay Linton, küçük beye ailesini çekip çevirme konusunda öyle bir ders vermişti ki, bey şaşırıp kalmıştı. Heathcliff kırbaçlanmadı; ama Catherine’le bir kelime bile konuştuğu görülecek olursa, buralardan kovulacağı söylendi. Bayan Earnshaw da görümcesine göz kulak olmayı üstüne aldı. Bu işi zor kullanarak değil, tatlılıkla yapacaktı, zaten zor kullanırsa bu konuda hiç şansı olmazdı...

VII

Cathy, Thrushcross Grange'de Noel yortusuna kadar, tam beş hafta kaldı. Bu süre içinde ayak bileği iyice iyileşmiş, davranışları da oldukça düzelmişti. Orada kaldığı süre boyunca bizim hanım, onu sık sık görmeye gitmiş, üstlendiği "eğitim" görevini de başarıyla yürütmüştü. Bayan Earnshaw, Cathy'ye güzel güzel elbiseler verip, övgülerle onun onurunu okşayarak, moralini yükseltmeye çalışıyordu. Cathy de bu yeni duruma kısa zamanda uyum sağladı. Öyle ki, eve döner dönmez koşturup hepimizi soluğumuz kesilene kadar sımsıkı kucaklayan, saçı başı dağınık o yırtıcı, küçük vahşi kız gitmiş, yerine yağız bir midilli üstünde, tüylü şapkasının altından kahverengi saçları bukle bukle sarkan güzel bir kız gelmişti. Elbisesinin uzun eteklerini iki yandan tutup hafifçe yukarı çekerek, pek ağırbaşlı bir tavırla yürüyordu artık. Onu belinden kavrayıp indiren Hindley sevinç içinde şöyle haykırdı: "Ne kadar da güzelleşmişsin Cathy! Seni başka bir yerde görsem tanıyamazdım. Adeta bir hanımefendi olup çıkmışsın. Isabella Linton, eline su dökemez, değil mi Frances?"

"Isabella'da, Cathy'de doğuştan var olan üstünlüklerin hiçbiri yok," diye cevapladı karısı, "Ama dikkat etmeliyiz, burada yine eski vahşi haline bürünmesin. Hadi Ellen, Bayan Catherine'e üzerini değişmesi için yardım et. Sen dur yavrum, buklelerin bozulacak, şapkanı ben çıkarıvereyim!"

Uzun etekli binici giysisini çıkarınca, altından pırıl pırıl kareli ipek bir ceket, beyaz bir binici pantolonu ve cilalı çizmeler göründü. Kendisini karşılamak için koşuşturan köpeklere sevgi dolu gözlerle baktığı halde, güzel giysilerini kirletmelerinden çekindiği için dokunamadı bile. Beni de hafifçe öpmüştü, çünkü Noel pastasını hazırlarken, üstüm başım una bulanmıştı. Boynuma sarılması doğru olmazdı. Sonra çevresine bakınıp Heathcliff'i aradı. Bey ile hanım da onların buluşmalarını merak etmekteydiler. Çünkü onları birbirinden ayırma planlarının başarılı olup olmadığı, bu ilk karşılaşma sırasında biraz olsun ortaya çıkacaktı.

Heathcliff'i bulmak güç oldu. Ona karşı gösterilen ilgisizlik, Catherine'in yokluğunda on kat daha artmıştı. Benden başka hiç kimse ona, pis bir çocuk olduğunu söylemek, haftada bir kere yıkanmasını hatırlatmak iyiliğinde bulunmuyordu. Oysa ki, o yaşta çocuklar suyla sabuna kendiliklerinden el

sürmezler. Heathcliff üç aydır toz ve çamur içinde yüzüyordu. Giydiği elbiseler leş gibiydi. Taranmamış gür saçları, yüzü, gözü, elleri acınacak derecede kirliydi. Kendisine benzeyen, kaba saba bir Cathy beklerken, böylesine kibar, pırıl pırıl bir küçükhanım görünce, divanın arkasına gizlenmişti. Küçük kız, hiçbir iş yapmadan evde oturduğu için elleri, şaşılacak derecede beyazlaşmıştı. "Heathcliff yok mu?" diye sordu.

Hindley ise, oğlanı o haliyle ortaya çıkarmakla küçük düşüreceğini biliyordu. "Gelebilirsin Heathcliff!" dedi. "Gel de Bayan Catherine'e, öbür hizmetçilerin yaptığı gibi, 'Hoşgeldiniz' de!'"

Cathy, arkadaşını gizlendiği yerde görür görmez, boynuna sarılmak için koştu. Bir saniyede yanağına yedi sekiz öpücük kondurdu. Sonra biraz geriye çekilerek bir kahkaha attı; "Meğer sen ne kadar esmermişsin, bu ne surat! Çok tuhaf, ne kadar da ciddisin. Ama, Edgar'la Isabella Linton'a alıştığım için bana öyle görünmüş olmalısın. Eee Heathcliff, beni unuttun mu yoksa?"

Kız bu soruyu sormakta haklıydı, çünkü Heathcliff, utanç ve gururdan yüzünü bir kat daha asmıştı ve olduğu yerde hiç kımıldamadan duruyordu.

Bay Earnshaw, büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi, "Tokalaşabilirsin Heathcliff," dedi. "Arada bir olmak şartıyla, izin veriyorum."

"Hayır," diye cevap verdi oğlan, "Hiç kimse benimle alay edemez. Böyle bir şeye katlanacağımı sanan, aldanır."

Tam çekip gidecekti ki, Cathy onu yakaladı.

"Seninle alay etmedim ki," dedi. "Sadece kendimi tutamadım. Heathcliff ver elini, ne olursun! Hem bunda kızacak ne var? Sadece gözüme bir tuhaf göründün o kadar! Yüzünü yıkar, saçlarını tararsın, olur biter; ama şimdi, öylesine kirlisin ki..."

Kız avucunda tuttuğu kirli parmaklara, sonra da elbiselerine endişeyle baktı, üstünün başının kirleneceğinden korkuyordu.

Onun bu bakışını izleyen çocuk ise, elini hızla çekerek, "Bana dokunmak zorunda değilsin!" diye cevap verdi. "Canımın istediği gibi kirli olurum. Pis olmaktan hoşlanıyorum, pis olmaya da devam edeceğim."

Bunları söyledikten sonra fırlayıp odadan dışarı çıktı. Bu durumdan beyle hanım sevinçli, Catherine ise çok üzgündü. Sözlerinin onu niye bu kadar kızdırdığına bir türlü akıl erdiremiyordu.

Küçükhanıma odasında yardım ettikten sonra, gidip pastayı fırına koydum. Salonun, mutfağın ocaklarını Noel arifesine yakışacak şekilde bir güzel tutuşturdum. Sonra da tek başıma oturup Noel ilahileri söyleyerek oyalanmaya başladım. Seçtiğim neşeli melodilerin ilahiden çok, şarkıyı andırdıklarını söyleyen Joseph'e kulak asmadım. Bunun üzerine o da, sakin sakin dua edebilmek için kendi odasına çekildi. Bay Earnshaw'la hanımı, küçük Linton'lara verilmek üzere aldıkları cicili bicili hediyeleri Catherine'e göstermekteydiler. Küçükhanım bunları, kendisine gösterdikleri yakınlığa karşılık, Linton'lara verecekti. Çocuklar yarın için 'Uğultulu Tepeler'e davet edilmişlerdi. Geleceklerdi, yalnız Bayan Linton, sevgili yavrularının, o ağzı bozuk oğlanla görüştürülmemelerini özellikle rica ediyordu.

Ben de yalnız başıma oturmaktaydım. Burnuma pişen yemeklerin güzel kokuları geliyordu. Pırıl pırıl mutfak kap kacaklarını, defne dallarıyla süslü mutfak saatini, akşam yemeğinde köpüklü bira doldurmaya hazır bir şekilde tepsiye dizilmiş gümüş kupaları ve özellikle de ne kadar hamarat olduğumun bir göstergesi olan ayna gibi parlayan döşemeyi hayran hayran seyrediyordum. Her şeyin ayrı bir güzelliği olduğunu düşünmekteydim. Bu arada her Noel arifesinde, ben küçük bir kızken bütün işlerimi bitirdikten sonra, büyük Bey'in içeri gelip bana, "Aferin, cici kız," diyerek, Noel harçlığı olarak elime bir yirmi beşlik tutuşturuşunu hatırladım. Sonra aklıma onun Heathcliff'e ne kadar düşkün olduğu geldi, hep, kendisi ölüp gidince çocuğun bir kenara atılacağından korkardı. O anda aklıma, zavallı yavrucağın şimdi içinde bulunduğu durum geldi. İlahi söylemeyi bırakıp ağlamaya başladım. Ama hemen ardından, oğlanın uğradığı haksızlıklar için oturup gözyaşı dökmektense, bazılarını düzeltmeye çalışmanın daha doğru olacağını düşündüm. Yerimden kalktım, gidip onu bulmak için taşlığa çıktım. Oğlan, uzakta değildi, onu ahırda yeni gelen midillinin parlak tüylerini düzeltirken ve her zamanki gibi öteki hayvanlara yem verirken buldum.

"Hadi Heathcliff, çabuk gel!" dedim. "Mutfak öyle rahat ki. Joseph de yukarı çıktı, çabuk ol, Bayan Cathy gelmeden seni bir güzel hazırlayayım,

sonra beraberce oturabilirsiniz. Ocak başı yalnız ikinize kalır, yatıncaya kadar uzun uzun çene çalarsınız.”

Başını bile çevirmeden işine devam etti.

“Hadi... geliyor musun?” dedim. “İkiniz için birer parça da çörek ayırdım. Hazırlanman için yarım saat var.”

Beş dakika bekledim, ama hiçbir cevap alamayınca geri döndüm. Catherine, ağabeyi ve yengesiyle birlikte yemek yedi. Joseph’le ben de karşılıklı oturarak, kavga gürültü içinde yemeğimizi yedik. Onun çöreği ile peyniri ise, bütün gece masanın üzerinde kaldı. Saat dokuza kadar çalışmış, sonra da hiç kimseye tek kelime söylemeden odasına çekilmişti. Cathy, yeni arkadaşlarına ertesi gün vereceği ziyafetin hazırlıklarıyla uğraşıyordu. Bir ara Heathcliff’le konuşmak için mutfağa geldi, ama o gitmişti. Kız sadece: “Nesi var bu çocuğun?” dedikten sonra tekrar çıktı gitti. Ertesi sabah Heathcliff erkenden kalktı. O gün iş günü olmadığından öfkesini dağıtmak için kırlara gitti, aile halkı kiliseye gitmek üzere evden ayrılıncaya kadar da dolaştı. Açlık ve karışık duygular içinde düşünmek, onu biraz olsun yumuşatmışa benziyordu. Bir süre çevremde dolanıp cesaretini topladıktan sonra, birdenbire bana:

“Beni bir hale yola koy Nelly, artık düzelmek istiyorum,” dedi.

“Geç kaldın Heathcliff,” dedim. “Catherine’i çok üzdün: Bana sorarsan küçükhanım eve döndüğüne pişman oldu! Sanırım, onunla daha fazla ilgilendikleri için Catherine’i kıskanıyorsun.”

Catherine’i kıskandığı falan yoktu. Ama onu üzmüş olabileceğine iyice inanmıştı.

Ciddi bir tavırla sordu: “Üzüldüğünü sana kendisi mi söyledi?”

“Bu sabah, gene çekip gittiğini öğrendiği zaman ağladı bile.”

“Dün gece ben de ağladım,” diye karşılık verdi. “Hem benim ağlamam için daha çok neden var.”

“Evet, gururundan bomboş bir mideyle yatacak kadar çok neden var...” dedim. “Gururlu kimseler kendileri için büyük üzüntüler yaratırlar. Neyse, eğer alınganlığından utanmış, pişman olduysan, o gelince hemen özür

dilersin. Boynuna sarılıp öpmelisin, demelisin ki... ne söyleyeceğini herhalde sen daha iyi bilirsin... ama bunu içten, yürekten yapmalısın, yoksa, güzel elbiseler giyiniyor diye ona soğuk davranma. Pekâlâ, şimdi benim öğle yemeğini hazırlamam gerek ama, ne yapıp edip, seni öyle bir hale yola sokacağım ki, Edgar Linton bile senin yanında yapma bebek gibi kalacak. Aslında da öyle ya... Sen ondan yaşça daha küçüksün, ama daha uzun boylu, iki kat daha geniş omuzlusun. Onu bir yumrukta yere serebilirsin, değil mi?”

Heathcliff’in yüzü bir an için güldü, sonra yeniden bulutlandı, derin derin içini çekti:

“Evet ama, onu yirmi kere yere sersem, bu onu ne daha az yakışıklı yapar, ne de beni daha... Nelly, keşke benim de saçlarım sarı, tenim beyaz olsaydı; keşke ben de daha iyi giyinip, daha kibarca davranmayı becerebilseydim; onun gibi, benim de bir gün zengin olma şansım olsaydı!”

“İkide bir de ‘Anneciğim, anneciğim!’ diye ağlasaydın, bir köylü çocuk yumruğunu gösterir göstermez korkudan tir tir titreseydin, azıcık yağmur çiselese bütün gün evden çıkmasaydın, değil mi? Yoo, Heathcliff boşuna kuruntu ediyorsun! Aynanın önüne gel de, sana nasıl olman gerektiğini göstereyim. Bak, gözlerinin arasındaki şu iki çizgiyi görüyor musun; sonra şu simsiyah gür kaşlarının ay gibi kavisli olacakları yerde, çatılmış olduklarını; hele şu şeytan kuyusuna batmış gibi duran gözlerinin yırtıcı, karamsar bakışlarını? Sen asıl şu kederli kırışıklıkları düzeltmelisin. Bakışlarındaki ifadeyi her şeyden şüphelenmeyen, etrafında düşmanları olduğu kadar dostlarının da bulunduğunu görebilen melekler haline getirmeyi öğrenmelisin. Yediği silleler ve çektiği azaplar yüzünden, sadece tekme atana değil, tüm dünyaya nefret duyguları besleyenlerden olmamalısın. Çünkü ilerde onlar da, en az kendilerine çektirenler kadar alçak olurlar.”

“Yani, Edgar Linton’ın o iri mavi gözlerine, o düzgün alın yapısına sahip olmayı dilemeliyim, öyle mi?” dedi. “İstiyorum... ama bütün bunları istemekle elde edemem ki...”

“İyi bir yüreğin olursa, kapkara bir zenci de olsan güzel ve sevimli bir yüze sahip olabilirsin. Oysa kötü bir yürek, en güzel yüzü bile çirkin ve sevimsiz kılabilir. İşte, elin yüzün yıkandı, saçın tarandı, suratın da önceki

kadar asık değil. Bak bakalım kendine, beğenecek misin? Bana sorarsan, evet, şimdi daha yakışıklısın; kılık değiştirmiş bir prense benzedin. Kim bilir! Belki de baban Çin İmparatoru, annen de Hindistan Kraliçesiydi! İsteseler bir haftalık gelirleriyle hem ‘Uğultulu Tepeler’i, hem de Thrushcross Grange’i satın alabilirlerdi. Belki de korsanlar seni kaçırıp İngiltere’ye getirmişlerdir. Yerinde olsam, soylu ve zengin bir aileden geldiğimi varsayardım, hem böylece bu düşünce sana küçük bir çiftçinin eziyetlerine karşı durma cesaretini verir, kendine güven duymanı sağlardı.”

Bu şekilde epeyce çene çaldım. Heathcliff’in yüzü gülmeye, hem de çok sevimli bir hal almaya başladı. Derken avludan gelen bir araba sesiyle konuşmam yarıda kesildi. O pencereye, ben de kapıya koştuk ve Linton’ları arabalarından inerken gördük. Kalın paltolara, kürklere sarılmışlardı. Earnshaw’lar at üstündeydiler. Çünkü kışın kiliseye hep atla giderlerdi. Catherine, çocukları ellerinden tutarak eve aldı, doğruca ocak başına götürdü, böylece beyaz yüzlerine biraz renk gelmiş oldu.

Ben de Heathcliff’e, “Hadi, çabuk git ve onlara ne kadar güler yüzlü, kendinden emin bir çocuk olduğunu göster,” dedim. Büyük bir hevesle gitti. Kötü şans çocuğun peşini bir türlü bırakmıyordu. Daha mutfak kapısından çıkarken Hindley’le burun buruna geldi. Hindley, onu böyle pırıl pırıl ve neşeli görünce sinirlenerek (belki de Bayan Linton’a vermiş olduğu sözü tutmak için), “Şunu odaya sokma, yemek bitene kadar tavan arasında kalsın!” diye emretti. “Yoksa fırsatını bulur bulmaz pastaları parmaklayacak, ya da meyvelerden aşıracaktır.”

“Hayır, efendim,” demekten kendimi alamadım. “Hiçbir şeye el sürmez o. Hem, bana sorarsanız, bu yiyeceklerden payına düşeni de almalıdır; bu, bizim kadar onun da hakkıdır.”

Hindley bağırarak, “Eğer karanlık basmadan önce onu aşağıda, ayak altında dolaşırken görürsem, asıl o zaman payına düşeni alır, ona göre!” dedi. “Hadi, defol şimdi serseri! Ne o! Sıra şimdi de züppeliğe mi geldi yoksa? Dur, ben senin o yakışıklı buklelerine bir asılayım da, gör bakalım nasıl uzuyorlar.”

Edgar Linton, kapının önünden söze karıştı, “Zaten yeteri kadar uzamış,” dedi. “Başını ağrıtmıyorlar mı acaba? At yelesi gibi gözlerinin üstüne düşmüş.”

Aslında çocuğun niyeti, Heathcliff'le alay etmek değildi. Ama diğeri, sert mizacı nedeniyle, uzun zamandır kendine rakip olarak gördüğü bu çocuğun küstahlığını karşılıksız bırakamazdı. O anda eline geçen bir kâse sıcak elma kompostosunu tuttuğu gibi çocuğun yüzüne fırlattı. Çocuk öyle bir feryat kopardı ki, Isabella ile Catherine telaş içinde koşarak geldiler. Bay Hindley, Heathcliff'i yakalayıp doğru kendi odasına götürdü, onun bu ani öfkesi oldukça sert bir şekilde yatışmış olmalı ki, geldiğinde yüzü kıpkırmızı olmuş, soluk soluğa kalmıştı. Ben de bulaşık bezini aldım. Hiç gereği yokken lafa karışan ve suratına elma ezmesi fırlatılmayı hak eden Edgar'ın ağzını, burnunu, hıncımı alırcasına ovalayarak sildim. Kız kardeşi ağlamaya başladı. Evlerine gitmek istiyordu. Cathy, hepimiz adına utanmış, çok üzülmüştü.

"Ona söz söylemeyecektin!" diye sitem etti. "Zaten sinirleri gergindi. Ziyafeti de berbat ettin. Şimdi onu kırbaçlarlar. Bense onu kırbaçlamalarından nefret ederim! Artık yemek filan yiyemem. Niye laf attın ona Edgar?"

"Ben ona bir şey söylemedim ki..." diyen çocuk, elimden kurtularak, yüzündeki kompostonun geri kalanını kendi patiska mendiliyle sildi. "Anneme, onunla tek kelime konuşmayacağıma dair söz vermiştim, hiç konuşmadım da."

Catherine de kızgın kızgın, "Öyleyse ağlama," dedi. "Ölmedin ya. Hadi, daha fazla kışkırtma herkesi, ağabeyim geliyor, kes sesini! Sen de sus, Isabella! Sana dokunan oldu mu ki?"

Hindley nefes nefese içeri girdi, "Hadi bakalım çocuklar, kurulayın gözlerinizi," dedi. "Ben o canavarın dersini verdim. Başka zaman işi yumruğunla halledersin Edgar, hadi bakalım şimdi doğru yemeğe."

Küçükler, birbirinden leziz yemekleri görünce hemen yatıştılar. Araba yolculuğu onları acıktırmıştı. Zaten ortalıkta önemli bir olay da yoktu ve olanı biteni hemen unuttular. Bay Earnshaw tabakları tepeleme dolduruyor, hanım da neşeli konuşmalarıyla masayı neşelendiriyordu. Ben, hanımın sandalyesinin hemen ardında, ayakta beklerken, üzgün üzgün Catherine'i seyretmekteydim; gözleri kupkuruydu, umursamaz bir tavırla, tabağındaki kaz kanadını kesmeye çalışıyordu. "Duygusuz çocuk!" diye geçirdim içimden. "Eski oyun arkadaşının başına gelenleri nasıl da kolayca

unutuverdi. Bu kadar bencil olduğunu hiç düşünmemiştim.” Bir lokmayı ağzına götürdü, ama ısırmadan bıraktı. Yanakları kızarmaya, gözyaşlarıyla ıslanmaya başladı. Ağladığını göstermemek için çatalını bile bile elinden düşürerek masanın altına eğildi. Onun hakkında ne kadar yanıldığımı anlayıverdim. Üstelik, bütün gün de acı içinde olduğunu, yalnız kalmak ya da Heathcliff’i görebilmek için fırsat kolladığını biliyordum. Heathcliff ise hapsedilmişti, bunu, ona kendi elimle hazırladığım yiyecekleri vermek isteyince öğrenmiştim.

Akşama dans vardı. Cathy, “Madem ki Isabella’nın kavalyesi yok, izin verirseniz ben de dans etmeyeceğim,” dedi. Ancak bu özür kabul edilmedi. Kavalye eksikliği, benim de dansa katılmamla giderildi. Dansın verdiği heyecanla bütün üzüntülerimizi unuttuk. Hele Gimmerton bandosunun[21] da gelişi, neşemizi büsbütün artırdı. On beş kişilik bandoda şarkıcılardan başka, bir trompet, klarnetler, obualar, borozanlar ve bas viyololar[22] vardı. Bunlar, her Noel yortusunda, varlıklı aileleri dolaşır, bahşiş toplarlardı: Onları dinlemek de bizler için en büyük zevkti. Geleneğe uygun ilahiler söyledikten sonra, neşeli şarkılara geçildi. Bayan Earnshaw müziğe bayılıyordu, bu yüzden çalgıcılar da gece boyu durmadan çalıp söylediler.

Catherine de müziği çok severdi, ama merdivenin üst basamağından daha iyi duyduğunu bahane ederek, karanlığa çekilmişti; ben de ardından gittim. Ev konuklarla dolup taşmış, kapıyı kapamışlardı, bizim yokluğumuzun farkında bile değillerdi. Catherine, merdivenleri tırmanarak dosdoğru Heathcliff’in kapatıldığı tavan arasına çıkıp ona seslendi. Ben de arkasından gittim. Oğlan bir süre cevap vermedi. Ama kız ısrarla seslendi: Sonunda da onu tahtaların aralığından konuşması için ikna etti. Ben, şarkıcıların bir şeyler yiyip içmek için müziğe ara vermelerine kadar yavrucaklar rahat rahat konuşsun diye, ses çıkarmadım. Sonra Catherine’i çağırmak için ağaç merdiveni tırmandım. Onu dışarda bulacağımı sanırken, sesi içerden gelmesin mi? Küçük maymun, çatı penceresinden dama tırmanmış ve damdan diğer pencereye geçerek içeri girmiş. Onu içerden çıkarabilmek için epeyce dil dökmem gerekti. Bu kez yanında Heathcliff’le birlikte geldi. Onun da mutfağa gelmesi için ısrar ediyordu. Öteki uşaklar, kendi deyimleriyle ‘Şeytan İlahileri’ dedikleri bandonun müziğinden kurtulmak için komşuya gitmişlerdi, bu yüzden mutfakta kimse yoktu. Oğlan da dün öğle yemeğinden beri ağzına bir lokma koymamıştı; Bay Hindley’in bu şekilde kandırılmasını hiç de hoş karşılamamakla birlikte, bu seferlik

görmezlikten gelebileceğimi söyledim. Böylece, oğlan aşağıya indi, onu ocak başında bir tabureye oturttum, türlü türlü yiyecekler verdim, ama hastaydı. Pek az şey yiyebildi. Bu yüzden de onu memnun etmek için harcadığım bütün emekler boşa çıktı. Dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini avuçlarına koymuş, sessizce düşüncelere dalmıştı. Neler düşündüğünü sorduğum zaman, dertli dertli şöyle cevap verdi:

“Hindley’den hıncımı nasıl çıkaracağımı düşünüyor, bir karar vermeye çalışıyorum. Ne kadar beklemem gerekirse gereksin, eğer sonunda intikamımı alacaksam, bekleyebilirim. Umarım amacıma ulaşmadan ölüp gitmez.”

“Ayıp Heathcliff, ayıp,” dedim. “Günahkârları cezalandırmak Tanrı’nın işidir, bizlere düşen ise bağışlamayı öğrenebilmektir.”

“Hayır, benim bu işten duyacağım zevki Tanrı duyamaz!” diye karşılık verdi. “Bütün istediğim, en iyi yolu seçebilmek! Bunları düşünürken bütün acılarımı unutuyorum. Beni yalnız bırak Nelly, plan kurmam gerekiyor.”

“Ah, Bay Lockwood, bu hikâyelerin sizi ilgilendirmeyeceğini birden unutuverdim. Böyle durmadan çene çaldığım için özür dilerim. Üstelik lapanız da soğumuş, uyuklayıp duruyorsunuz! Oysa, Heathcliff’in başından geçenleri; sizi sıkmadan birkaç sözle özetleyebilirdim.”

Böylece hikâyesine ara veren kâhya kadın, ayağa kalktı, dikiş sepetini toplamaya başladı. Ama ben ocak başından ayrılabilecek durumda değildim, hem uyukladığım falan da yoktu. “Kalkmayın Bayan Dean,” dedim. “Yarım saat daha oturmanı rica ederim. Hikâyeyi uzun uzun anlatmakla çok iyi ettin. Bu daha hoşuma gitti. Gerisini de uzun uzun anlatırsan sevinirim. Sözünü ettiğin herkese büyük bir ilgi duyuyorum.”

“Saat neredeyse on bire geliyor efendim.”

“Zarar yok... erken yatmaya alışık değilim. Sabah saat onlara kadar uyuyan biri için, birde ikide yatmak geç sayılmaz.”

“Ama saat ona kadar uyumanız hiç doğru değil. Sabahın en güzel saatlerini kaçırmış oluyorsunuz. Bir insan, günlük işlerinin yarısını saat ona kadar bitirememişse, öbür yarısını ertesi güne bırakmak zorunda kalabilir.”

“Ne olursa olsun, Bayan Dean, sen yine de otur sandalyene. Çünkü yarın öğleye kadar yataktan çıkmak niyetinde değilim. Sanırım, ciddi bir soğuk algınlığına yakalanıyorum. En azından tüm belirtiler bunu gösteriyor.”

“Umarım değildir efendim. Her neyse, şimdi izniniz olursa üç yıllık bir süreyi atlayacağım. Bu süre içinde Bayan Earnshaw...”

“Hayır, hayır, bu kadar kısa geçiştirmeni istemiyorum! Varsayın ki, tek başınıza oturuyorsunuz, kediniz de halıda, ayağınızın dibine uzanmış yavrusunu yalayıp temizliyor. O kadar büyük bir zevkle onu seyre dalmışsınız ki, yavrusunun bir kulağını temizlemeden bırakırsa huzursuz olacaksınız. Bu ruh halini bilir misiniz Bayan Dean?”

“Pek uyuşuk bir ruh hali doğrusu.”

“Tam tersine, insanı oldukça yoran bir ruh halidir. İşte, ben de şimdi bu haldeyim. Onun için her şeyi en ince detayına kadar anlat. Bence buralarda yaşayan insanlar, şehirde yaşayanlardan daha ilginç. Bu zindanda yatan birinin duvarda bulduğu bir örümceğin kulübesinde yaşayan birinin yerde bulduğu örümcekten daha önemli olmasına benzer. Burada söz konusu olan önem, örümceği gören kişinin içinde bulunduğu koşuldan kaynaklanmaktadır. Buradakiler daha gerçek, daha özgün, daha içten yaşıyor; gösterişten, değişiklikten, geçici modalardan uzak bir ömür sürüyorlar. Herhangi bir tutkunun bir yıldan fazla devam edemeyeceğine kesin bir şekilde inanan ben, burada, ömür boyu sürecek bir aşkın mümkün olabileceğini düşünmeye başladım. Buradaki durum, önüne bir tabak yemek konan aç bir adamla, şehirde, önüne Fransız aşçılar tarafından hazırlanmış sofra kurulan biri arasındaki duruma benzer; aradaki farka dikkat edin. Birincisi bütün iştahını tek tabak üzerine toplar, son lokmasına kadar, o bir tabak yemeğin hakkını verir, diğeri ise, her çeşitten biraz tadarak karnını doyurur, sofradakilerin hepsinden büyük bir zevk almış olur. Ama bu çeşit çeşit yemeklerden alınan zevkin payı, çok küçük, çok azdır.”

Benim bu konuşmama biraz şaşmış gibi görünen Bayan Dean, “Yoo,” dedi, “yakından tanıyınca bizlerin de, başka yerlerdeki insanlar gibi olduğumuzu göreceksiniz.”

“Kusura bakma,” dedim, “ama sen bile, bu iddiayı çürüten bir örneksin. Taşralılara özgü önemsiz bir iki tavrın dışında, senin sınıfından olanlarda

görmeye alışık olduğum alışkanlıkların hiçbiri yok sende. Sanırım beynini, genel olarak hizmetçilerin yaptığından çok daha fazla çalıştırmışsın. Bu da, boş şeylere ayıracak zamanın olmadığı için, hayatında düşünmeye bol zaman ayırmandan ileri geliyor.”

Bayan Dean, bir kahkaha attı.

“Evet, ben de kendimi doğru dürüst, akıllı, uslu bir insan olarak görüyorum elbet,” dedi. “Ama bu, tamamıyla, ömür boyu dağda kırda yani bu tepelerde yaşadığım, hep aynı suratları gördüğüm, hep aynı davranışlarla karşılaştığım için değil. Bay Lockwood, ben, aklımı başıma devşirmemi öğreten sıkı bir disiplin altında büyüdüm. Sonra sizin tahmin edebileceğinizden de çok şeyler okudum. Şu kitaplıkta gözden geçirmediğim tek bir kitap hemen hemen yoktur. Sadece şu Yunanca, Latince, Fransızca olanları okumadım, ama onların da hiç olmazsa hangi dilden olduğunu ayırt edebilirim. Yoksul bir adamın kızından da bundan fazlası beklenemez sanırım. Her neyse, madem ki öykümü gerçek bir dedikoducu üslubu ile anlatmamı istiyorsunuz, öyleyse istediğiniz gibi devam edeyim; yani hiç atlamadan, o yılın yazından, bundan yirmi üç yıl öncesinin, yani 1778’in yazından başlayayım.”

VIII

Oldukça güzel bir haziran sabahıydı. Benim ilk süt bebeğim dünyaya geldi; bu bebek, Earnshaw ailesine katılan son birey olacaktı. Bu mutlu günde biz uzak bir tarlada, hasat kaldırma işiyle uğraşıyorduk. Her gün, hemen hemen aynı saatlerde kahvaltımızı getiren hizmetçi kız, o gün çok daha erken bir saatte, iki yanı fundalıklı keçi yolundan aşağı koştura koştura geldi. Bir yandan da nefes nefese bize sesleniyor, özellikle de beni çağırıyordu.

“Bir görseniz, öylesine güzel bir bebek ki...” dedi, soluğu kesilmiş bir halde. “Görüp görebileceğiniz bebeklerin en güzeli! Ama hanımın sağlık durumu hiç iyi değilmiş. Doktor söyledi, kadıncağızın günleri sayılıymış, zaten aylardır ince hastalık çekiyormuş. Bay Hindley ile konuşurlarken duydum, doktor dedi ki; ‘Artık bebek doğdu; eşinizi bu dünyaya bağlayan hiçbir şey kalmadı. Kışa çıkabileceğini hiç sanmıyorum.’ Nelly, hemen eve dönmen gerekiyor. Çocuğa bakma görevi sana verilecek. Bebeği bundan böyle sen besleyecek, ona süt verecek, gece ve gündüz, bir tek sen ilgileneceksin. Bir bilsen, senin yerinde olmayı ne çok isterdim, çünkü hanım ölünce bebek tümüyle senin olacak.”

Elimdeki tırmığı yere fırlattım, başlığımı bağladım. “Hanım çok mu hasta?” diye sordum.

“Sanırım öyle, ama hâlâ çok cesur,” diye yanıtladı hizmetçi kız. “Konuşmalarını duyan, sanki çocuğunu o bakıp, büyütüp, yetiştirecekmiş sanır. Kadıncağız öylesine mutlu ki, sevincinden ne yapacağını şaşırmış durumda. Ah! Bebek öylesine güzel ki, hanımımın yerinde olsam ölmez; Doktor Kenneth’ın dediklerine hiç aldırış etmez, yavrumu gördükçe her gün biraz daha iyileşirdim. Doğrusu şu doktora çok kızdım. Bey, salonda oturmuş bekliyordu; ebe, bebeği kucaklayıp getirince adamcağız bir seviniverdi ki görmeliydin. Ama, doktor gelip de o şom ağzını açınca, sevinci kursağında kaldı zavallının. Bunak herif ne dese beğenirsin? ‘Earnshaw, karının sana böyle bir oğul doğuruncaya kadar yaşamış olması bile senin için bir nimettir. Zaten ben, buraya ilk geldiğinde onun çok yaşamayacağını anlamıştım. Şimdiyse önümüzdeki kış, işi bitecektir sanırım. Üzülüp kendini harap etme! Çünkü elden gelen bir şey yok. Hem,

doğrusunu istersen, böyle zayıf bünyeli bir kızı kendine eş olarak seçmen bir hataydı.’”

“Peki, Bey ne cevap verdi?” diye sordum.

“Küfür etti sanıyorum, ama ben duymadım. Çünkü bütün derdim, bebeği doya doya görmekti.” Yine kendinden geçercesine bebeği anlatmaya başladı. Ben de, Hindley için üzülmekle birlikte, en az kız kadar heyecanla eve koşturdum. Hindley’in kalbi yalnız iki şey için çarpardı; karısı ve kendisi. Bu ikisi için çıldırırdı. Özellikle de eşine tapardı. Onu kaybetmeye nasıl dayanacaktı aklım almıyordu.

Uğultulu Tepeler’e vardığımızda, Hindley ön kapıda durmaktaydı. İçeri girerken bebeğin nasıl olduğunu sordum.

Neşeyle gülümsemeye çalışarak: “Neredeyse ortalıkta koşturmaya başlayacak, Nelly,” diye cevap verdi.

“Peki, ya hanım?” dedim. “Sözde doktor diyormuş ki...”

Yüzü kıpkırmızı kesilerek: “Doktorun canı cehenneme!” diye sözümü kesti. “Frances çok iyi, bir hafta içinde hiçbir şeyi kalmaz. Üst kata mı çıkıyorsun? Konuşmamaya söz verirse, benim de gelmek istediğimi söyleyiver. Çenesini tutmadığı için yanından ayrıldım, oysa, ağzını bile açmaması gerekiyor. Bay Kenneth’ın böyle dediğini ona anlat.”

Bunu Bayan Earnshaw’a söyledim, sevinç içindeydi; Neşeli neşeli şöyle dedi:

“Ağzımı açmamla, ağlayarak çıkıp gitmesi bir oldu Ellen. Peki, söz veriyorum konuşmayacağım, ama ona gülmeyeceğim konusunda söz veremem.”

Zavallı kadıncağız! Ölümünden bir hafta öncesine kadar bu neşesini hiç kaybetmedi. Bu arada kocası da, inadından, hatta biraz da hırsından, her geçen gün biraz daha iyileştiğini iddia edip durdu. Bir gün Kenneth, hastalığın giderek ilerlediğini, artık ilaçların da bir yararı dokunmayacağını, daha fazla masrafa girmemesi gerektiğini söyleyince, hışımla şöyle dedi:

“Bunu ben de biliyorum... Çünkü iyileşti... Senin tedavine de hiç ihtiyacı yok! Zaten vereme yakalanmış falan da değildi. Biraz ateşi vardı o kadar.

Şimdi o da geçti, nabzı benimki kadar normal atıyor.”

Karısına da aynı masalı okudu durdu. O da inanıyor gibi görünüyordu. Ama bir gece başını kocasının omzuna dayamış, sohbet ederlerken, hem de ertesi günü ayağa kalkabileceğini söylediği sırada, bir öksürük nöbeti başladı. Kocası, onu kolları arasına alıp kaldırdı, o da elleriyle kocasının boynunu tutmuştu. Aniden yüzü değişti, hiç beklenmedik bir anda yaşama veda etti.

Kızın da söylediği gibi, bebek Hareton büsbütün bana kaldı. Bay Earnshaw, bebek hastalanmadığı, ağlamadığı sürece hayatından memnun gibi görünüyordu. Ama yalnızca bebek konusunda böyleydi, yoksa kendisi son derece üzgündü. Üzüntüsünü pek belli etmiyordu; ne ağlıyor, ne de dua ediyordu; yalnız küfür ediyor, meydan okuyor, Tanrı’ya da, insanlara da isyan ediyordu. Sonra kendisini çılgın bir sefahat âlemine kaptırdı. Hizmetçiler, onun huysuzluklarına, kötü davranışlarına dayanamayıp ayrıldılar; sadece Joseph’le ben kalmıştık. Benim de, bebeği bırakıp gitmeye gönlüm razı olmuyordu. Dahası Bey’in süt kardeşiydim, onun sinirli davranışlarına bir yabancıdan daha kolay katlanabilirdim. Joseph ise, işçilerle kiracıları boyunduruğu altına almak, eziyet ederek onları yönetmekten hoşlandığı için kaldı. Kötülüğün bol olduğu bu yerde kalarak herkesi azarlamak, acımasızca eleştirmek ve çevresine hükmetmek onun en büyük ihtirasıydı.

Bey’in uygunsuz davranışları ve kötü arkadaşları, Catherine’le Heathcliff için kötü örnek oluyordu. Hele Heathcliff’e karşı davranışları, en sabırlı insanı bile çileden çıkarmaya yeterliydi. Gerçekten de, o günlerde oğlan adeta kudurmuştu: Ayrıca, Hindley’in artık iflah olmaz bir şekilde alçalışına seviniyor gibiydi; her gün biraz daha göze batar derecede hırçın, somurtkan, insafsız oluyordu. Evin nasıl bir cehenneme döndüğünü anlatamam. Papaz artık uğramaz olmuştu. Bayan Cathy’yi ziyaret etmek için uğrayan Edgar Linton’dan başka, hiç kimse gelmiyordu. Cathy, on beş yaşında, buraların en güzel kızıydı; eşi, benzeri yoktu. Bu yüzden de, burnu kaf dağında, dediğim dedik bir yaratık olup çıkmıştı! Doğrusu çocukluk çağını geride bırakan bu kızı daha çok sevmeye başlamıştım. Kibirli tavırlarından vazgeçirmek için elimden geleni yapıyor, rahat, dirlik vermiyordum. Böyle olduğu halde, benden hiçbir zaman nefret etmemiştir. Zaten, eski tanıdıklarına karşı şaşılacak bir bağlılığı vardı. Örneğin Heathcliff’e olan

düşkünlüğünde de hiç değişiklik olmamıştı. Hatta genç Linton bile, bütün üstün niteliklerine karşın, kızın üzerinde aynı derecede bir etki yaratmakta oldukça güçlük çekmişti. Genç Linton, benim rahmetli efendimdir. Ocak rafındaki resim, onun portresidir. Eskiden bir yanda onun, bir yanda da karısının resmi dururdu. Ama hanımınki kaldırıldı, yoksa nasıl biri olduğunu resmine bakıp anlayabilirdiniz. Oradan görebiliyor musunuz?

Bayan Dean mumu yukarı doğru tutunca; Uğultulu Tepeler'deki genç kadına çok benzeyen, ama ondan daha dost canlısı, daha sevecen bir yüz gördüm. Çok hoş bir resimdi. Uzun sarı saçları şakaklarına doğru dalga dalga iniyordu. Gözler iri, bakışları ciddiydi. Yüzü biraz daha nazikti. Catherine'in böyle biri için, çocukluk arkadaşını unutmuş olmasına doğrusu hiç şaşırmadım. Ama, görünüşüne uygun bir kişiliğe sahip olmasını beklediğim birinin, benim hayal ettiğim Catherine Earnshaw'a ilgi duymasına, oldukça şaşırdım.

"Güzel bir portre," dedim kâhya kadına. "Gerçekten de böyle miydi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Bu, onun her günkü hali. Genel olarak durgun bir insandı, neşeli olduğu zamanlar daha da bir güzelleşirdi."

Evet, Catherine, Linton'ların arasında geçirdiği beş haftadan sonra, onlarla olan ilişkilerini sürdürdü. Onların yanında uygunsuz davranışlarda bulunmak istemezdi. Neyse ki, sürekli olarak nezaketle karşılandığı bu yerde, kaba hareketlerde bulunmanın ayıp olacağını akıl edebilmiş ve böylelikle farkında olmadan Bay ve Bayan Linton üzerinde oldukça olumlu bir etki bırakmıştı. Açıkyürekliliğiyle Isabella'nın hayranlığını, erkek kardeşinin de kalbini kazanmıştı. Çok hırslı bir kişiliğe sahip olan genç kızın, bu kazanımlar sayesinde gururu oldukça okşanmaktaydı. Ama, kimseyi aldatmak gibi bir amacı olmamasına rağmen, bu durum, zamanla onun çift kişilik kazanmasına neden oldu. Heathcliff'ten "Rezil haydut!" ya da "Hayvandan da beter!" diye söz edildiğini duyduğu bir evde, ona arkadaşı gibi davranmamaya özen gösteriyor, ama kendi evindeyken, ne alay konusu edilecek kibarlık gösterilerinde bulunuyor ne de, nasıl olsa takdir edilmeyeceğini bildiğinden, uysal davranışlar takınıyordu.

Bay Edgar, Uğultulu Tepeler'i açık açık ziyaret etme cesaretini pek az gösteriyordu; Earnshaw'un kötü ününden çekinmekteydi. Onunla karşılaşmaktan korkuyordu, yoksa biz, her gelişinde onu, elimizden

geldiğince en iyi koşullarda ağırlamaya özen gösterirdik. Hangi niyetle geldiğini bildiği için Bey bile kabalık yapmaktan kaçınır, eğer sinirleri çok bozuksa, kabalık yapmaktan korkarak ortalıkta görünmezdi. Catherine'e gelince, sanırım Linton'ın bu ziyaretlerini biraz tatsız buluyordu. Catherine, ne yapmacık davranışlardan hoşlanır ne de cilve yapmayı becerirdi; üstelik iki arkadaşının karşılaşmasını da istemiyordu, çünkü Heathcliff, Linton'ın yüzüne karşı, ne zaman kendisinden hoşlanmadığını söylese, genç kız bu düşünceye, Linton'ın yokluğunda yaptığı gibi, yarım ağızla da olsa, katılamıyor; Linton ne zaman Heathcliff'ten tiksindiğini hiç çekinmeden belli etse bu kez Catherine diğer arkadaşına tepki gösteriyordu. Kızın, alay etmemden çekindiği için, benden sakladığı bu üzücü durumları işitince çoğu zaman kahkahalarla gülmüşümdür. Bu, katı yürekli bir davranış gibi görünebilir ama, öylesine kibirli bir insan olmuştu ki, ona üzülmem için önce burnunun iyice sürtülmesi gerekliydi. Neyse, en sonunda gene bana gelip anlatmak, akıl danışmak zorunda kaldı. Çünkü ona akıl hocalığı yapacak başka kimse yoktu.

Bir gün öğleden sonra Bay Hindley evden ayrılınca, Heathcliff de bunu fırsat bilip, işini bıraktı. O sırada on altı yaşlarındaydı sanırım; yakışıklıydı, üstelik çok da akıllıydı. Ama bugün yerinde yeller esen bir sevimliliği vardı. Erkenden işe başlayıp geç vakitlere kadar çalıştığından ondaki kitap okuma ve öğrenme hevesi sönmüş, çocukluğunda öğrendiklerini ise neredeyse unutmuş ve küçükken, yaşlı Earnshaw sayesinde kazanmış olduğu üstünlük duygusu silinip gitmişti. Uzun süre Catherine'in çalışmalarını izleyerek, ondan geri kalmamak için çabalamış; sonra sessizce ama büyük bir üzüntüyle vazgeçmek zorunda kalmıştı. Çünkü önceki başarısına ulaşması olanaksızdı. Ayrıca bunu anlamış ve içinde yükselme hevesi de kalmamıştı. Gitgide, fiziği de ruhsal çöküşüne uygun bir hal aldı. Yürüyüşü değişti, davranışları basitleşti, bakışları sabitleşti. Zaten doğuştan içine kapanıktı, bu daha da arttı. Giderek suratsızlaştı. Dostlarına sempatik görünmektense, onların canını sıkmaktan sinsice bir zevk alıyordu.

Catherine'le gerek iş başında, gerekse dinlenirken, hâlâ arkadaşlık ediyorlardı. Ancak ona olan bağlılığından hiç söz etmez olmuştu. Sevgisini göstermekten kaçınıyordu, hırçın bir şüphecilikle ondan uzaklaşmıştı. Sanki bu davranışların kendisinde en küçük bir minnet duygusu bile uyandıramayacağını kanıtlamak istiyordu. Dediğim gün, hiçbir işe bakmayacağını haber vermek için eve gelmişti. Ben Bayan Cathy'nin

giyinmesine yardım etmekteydim. Kız ise onun işi yarıda bırakıp geleceğini hiç düşünmemiş, bütün evin kendisine kalacağını düşünerek, ağabeyinin gittiğini Bay Edgar’a gizlice bildirmişti. Şimdi de onun ziyareti için hazırlanıyordu.

Heathcliff ona, “Cathy, bugün işin mi var, bir yere mi gidiyorsun?” diye sorunca, “Hayır, nereye gideceğim ki, yağmur yağıyor,” dedi.

“Öyleyse o ipekli elbiseyi niye giydin? Biri mi gelecek?”

“Bildiğime göre, hayır,” diye kekeledi kız, “ama senin şimdi tarlada olman gerekirdi Heathcliff. Öğle paydosu biteli bir saat oldu, ben seni gitti sanıyordum.”

“Hindley uğursuzu bizi pek seyrek baş başa bırakıyor,” dedi oğlan da, “Bugün başka iş yapmayacak, senin yanında kalacağım.”

“İyi ama Joseph hemen yetiştirir, gitsen iyi olur.”

“Joseph şimdi Pennistow[23] kayalıklarının ta öteki ucunda kireç yüklemekle[24] meşgul, işi akşama kadar bitmez, onun için de, haberi bile olmaz,” diyerek, kayıtsız bir tavırla ocağın başına geçip oturdu. Catherine kaşlarını çatarak bir an düşündü. İçinde bulunduğu durumdan en uygun biçimde kurtulması gerekiyordu. Bir dakika sessizlikten sonra; “Isabella ile Edgar Linton bu öğle üzeri buraya uğrayacaklarını söylemişlerdi,” dedi. “Ama yağmur yağdığına göre, geleceklerini pek sanmıyorum. Gelirlerse boşu boşuna azar işitmiş olacaksın.”

“Ellen’e emir ver, onlara işin olduğunu söylesin, Cathy,” diye ayak diredi Heathcliff, “O sersem arkadaşların yüzünden beni kapı dışarı edecek değilsin herhalde?.. Bazen öyle tepem atıyor ki, dayanamayıp onların... hayır, neyse söylemeyeceğim.”

Catherine tedirgin bir tavırla gözlerini ona dikip, “Eee, onların?..” diye bağırdı; sonra başını hızla öteki yana çevirdi. “Öff, Nelly! Sen de bütün buklelerimi dümdüz ettin. Yeter, beni yalnız bırak. Söyle Heathcliff, dayanamadığın nedir?”

“Hiç... yalnız duvardaki şu takvime bir bak.” Pencere yanında duvara asılı çerçeve içindeki takvimi göstererek devam etti: “Çapraz işaretliler

Linton’larla geçirdiğin, noktalılar ise benimle olduğun gecelerdir. Her günü işaretledim, görüyorsun değil mi?”

“Evet, ama bu pek saçma bir şey; sanki umurumdaymış gibi,” diye hırçın bir ses tonuyla cevap verdi Catherine. “Peki ama neden?”

“Sadece bunlara dikkat ettiğimi göstermek istedim,” dedi Heathcliff.

Genç kız gittikçe artan bir bıkkınlıkla, “Peki hep seninle mi oturacaktım?” dedi. “Bundan ne kazancım olacak ki?.. Bana neler anlatmayı düşünüyorsun ki? Beni oyalama konusunda bir dilsizden, hatta küçük bir çocuktan farkın ne?”

“Benim pek az konuştuğumu ya da yanında bulunmamdan hoşlanmadığını şimdiye kadar hiç söylememiştin, Cathy,” dedi Heathcliff. Büyük bir şaşkınlık içindeydi.

“Eğer bir şey bilmeden konuşuyorsan dostum sayılmazsın,” diye mırıldandı Catherine.

Oğlan ayağa kalktı, ama ne düşündüğünü söylemeye vakit kalmadı, çünkü taşlıkta nal sesleri duyuldu. Derken kapıya hafifçe vurarak genç Linton içeri girdi, hiç beklemediği bir sırada çağrılmış olmasından duyduğu sevinç, yüzünden okunuyordu. Arkadaşlarından biri gelirken, diğeri gidiyordu. Catherine ikisi arasındaki farkı o an görmüştü. Bu fark, kuru, çorak, dağlık bir arazi ile verimli, güzel bir vadi arasındaki fark gibiydi. Yeni gelenin konuşması da davranışı da diğerinden çok farklıydı. Linton’ın yumuşak, tatlı bir konuşması vardı. Kelimeler ağzından tane tane çıkardı. Yani bizim burada konuştuğumuzdan daha güzel, daha düzgün.

Bana şöyle bir baktıktan sonra; “Çok mu erken geldim yoksa?” dedi. Ben tabakları silmeye ve diğer taraftaki dolabın çekmecelerini düzeltmeye başladım.

“Hayır,” diye cevap verdi Catherine. “Sen ne yapıyorsun orada Nelly?”

“Her zamanki işimi efendim,” dedim. (Bay Hindley bana emir vermiş, Linton’ın yalnız başına ziyarete geldiği zamanlar onların yanından ayrılmamamı söylemişti.)

Genç kız arkamdan yaklaşıp, kızgın kızgın fısıldadı: “Toz bezlerini alıp hemen buradan toz ol. Konukların yanında hizmetçilerin toz aldıkları, tahta sildikleri nerede görülmüş!”

“Hazır bey evde değil, temizliğin tam sırasıdır!” dedim, yüksek sesle, “Çünkü onun önünde temizlik yapmamızdan hiç hoşlanmaz sanırım. Bay Edgar alınmaz.”

Heathcliff’le aralarında geçen küçük tartışmanın kızgınlığından henüz kurtulamamış olan küçükhanım, konuğun cevap vermesine vakit bırakmadan, bana tepeden bakarak; “Öyleyse ben de yanımda bu tür işlerle oyalanmanı istemiyorum,” dedi.

“Buna üzüldüm doğrusu Bayan Catherine,” diye yanıtladıktan sonra, daha büyük bir çabayla işime devam ettim.

O da, Edgar’ın fark etmeyeceğini düşünerek, bezi elimden kapıp koluma hırsla bir çimdik attı. Onun kibirini kırmak için elimden geleni yaptığımı söylemiştim. Bir de canımı yakınca, diz çöktüğüm yerden doğrularak çığlık çığlığa bağırmaya başladım: “Yoo, küçükhanım, bu kadarı da fazla artık! Beni çimdiklemeye hiç hakkın yok. Buna gelemem doğrusu!”

“Sana dokunmadım bile yalancı mahluk!” diye bağırdı. Sinirinden kulakları kıpkırmızı kesilmişti, parmakları da tekrar çimdiklemek için adeta fırsat kolluyordu. Zaten kızgınlığını hiç gizleyemez, hemen belli ederdi.

“Peki, bu ne öyleyse?” diyerek, kızarmış kolumu açıp gösterdim.

Ayağını yere vurdu, bir an kararsız kaldıktan sonra da, içindeki kötü ruhun etkisiyle, yanağıma bir tokat indirdi. O kadar şiddetli bir tokattı ki bu, bir an gözlerimden yaş geldi.

Gözdesinin hem yalancı, hem de hain olduğunu görüp şaşkına dönen Linton, “Catherine, sevgilim! Catherine,” diye araya girdi.

Kız tepeden tırnağa, zangır zangır titriyordu. “Odayı terk et, Ellen!” diye tekrarladı.

Nereye gitsem peşimden gelen, o sırada da döşemenin üstünde yanıma oturan küçük Hareton, gözyaşlarımı görünce, “Kötü yürekli Cathy hala,” diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bu da, kızın bütün öfkesini zavallı

çocuğa yöneltmesine neden oldu. Çocukcağızı omuzlarından yakalayıp, mosmor oluncaya kadar sarsmaya başladı. Edgar da düşüncesizce davranarak, çocuğu kurtarmak için kızın ellerini tuttu. Bir anda Cathy’nin bileği Edgar’ın elinden kurtuldu ve öfkeli kız, delikanlının yüzüne sert bir tokat patlattı. Delikanlı dehşet içinde geriye çekildi. Ben Hareton’ı kucağıma aldığım gibi mutfağa gittim. Catherine ile Linton’ın aralarındaki anlaşmazlığı nasıl bir sonuca bağlayacaklarını merak ettiğim için de mutfak kapısını aralık bıraktım. Hakarete uğramış olan ziyaretçi, şapkasını almak için portmantoya doğru yürüdü; benzi atmış, dudakları titremekteydi.

“Ha şöyle,” dedim kendi kendime, “Bu sana bir ders olsun da, çek git! Onun gerçek kişiliğini görmen için büyük bir fırsat bu.”

Catherine kapıya doğru ilerleyerek, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Delikanlı onun yanından dolanıp geçmek istedi.

“Gitme!” dedi kız, sert bir ses tonuyla.

Linton ise sesini yükseltmemeye çalışarak, “Gitmem gerek, hemen gideceğim!” dedi.

“Hayır,” diyerek, kapının tokmağını tuttu Catherine. “Hemen gitmeyeceksin, Edgar Linton! Otur, beni bu kızgın halimle bırakıp gidemezsin. Yoksa bütün geceyi üzüntü içinde geçiririm; senin yüzünden üzülmek istemiyorum!”

“Beni tokatladığın halde burada nasıl kalabilirim?” diye sordu Linton.

Catherine cevap vermedi.

Delikanlı devam etti: “Beni hem korkuttun, hem de hayal kırıklığına uğrattın,” dedi. “Bir daha buraya ayak atmayacağım!”

Kızın gözleri yaşarmaya, göz kapakları kıpırdamaya başladı.

“Üstelik, bile bile doğruyu gizlemek istedin,” dedi delikanlı.

“Hayır!” diye bağırdı Catherine. Genç kızın dili yeniden çözüldü. “Bile bile hiçbir şey yapmadım. Pekâlâ git, istiyorsan... Çek git! Ben de ağlarım... yatağa düşünceye kadar ağlayacağım!”

Bir sandalyenin yanına diz çöküp, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Avlunun sonuna kadar inat edip geri dönmeyen Edgar, oraya varınca durakladı. Ben de onu kışkırtmaya karar verdim.

“Küçükhanım çok dikkafalıdır, efendim!” diye seslendim. “Bütün şımarık çocuklar gibi kötü huyludur. İyisi mi atınıza atlayıp evinizin yolunu tutun, çünkü nasıl olsa sırf bizi üzmek için zaten yatağa düşecektir.”

Çok yumuşak yürekli olan Linton, göz ucuyla pencereden içeriye baktı; nasıl ki bir kedi fareyi boğmadan ya da bir kuşu yemeden bırakıp gidemez, o da ayrılıp gidemiyordu işte. ‘Yazık!’ diye düşündüm, ‘Artık onu kurtarmak imkânsız. Umutsuz kaderine doğru hızla gidiyor!’ Düşündüğüm gibi de oldu. Birdenbire dönüp eve girdi. Kapıyı ardından kapadı. Bir süre sonra, Earnshaw’un zil zurna sarhoş olarak (içki içtiğinde hep böyle olurdu) eve geldiğini, evi nerdeyse başımıza yıkacağını haber vermeye gittiğimde ne göreyim; bu kavga aralarındaki samimiyeti artırmış ve gençliğin verdiği sıkılganlık çemberini kırmışlar. Aralarındaki arkadaşlık öyle ilerlemiş ki artık birbirlerine sevgilerini açıklamaya bile başlamışlar.

Bay Hindley’in geliş haberiyle, Linton atına, Catherine de odasına koştu. Ben de, küçük Hareton’ı bir köşeye saklayıp, Bey’in av tüfeğindeki saçmaları boşaltmaya gittim. Çünkü Bey sarhoşken tüfeğiyle oynamaya bayılır, böylece de canını sıkan ya da gözüne hoş görünmeyen herkesin hayatı tehlikeye girerdi. Tedbiri elden bırakmamak için tüfeği boşaltmakta yarar gördüm.

IX

Hindley ağza alınmaz küfürler savurarak içeri girdiğinde ben de oğlunu mutfak dolabına saklamak üzereydim. Hareton ondan korkardı, sadece o delicesine öfkeli tavırlarından değil, sevgisinden de ürkerdi. Çünkü Hindley’in sevgisi bile haşin olurdu. Bizim Bey sinirlendiğinde, çocuğu tuttuğu gibi duvardan duvara çarpar, sevmek istediğinde ise canını acıtacak kadar sıkıştırıp, soluğu kesilinceye kadar öperdi. Babasının huyunu bildiğinden olacak, zavallı yavrucak, onu saklamak istediğimde, kendini kayıtsız şartsız bana teslim ederdi.

Tam çocuğu saklamak üzere davranmıştım ki, bunu fark eden Hindley, beni ensemden yakaladığı gibi geri çekti. “İşte, şimdi anlıyorum!” diye bağırdı. “Tanrı şahidimdir ki siz bu çocuğu öteki tarafa yollamak için ant içmişsiniz! Çocuk niye benden köşe bucak kaçıyor, şimdi anlaşıldı. Ama, dur sen, ben yapacağımı bilirim, şu ekmek bıçağını boğazından aşağıya sallamazsam! Sen gül daha. Az önce Kenneth’ı, Blackhorse bataklığına baş aşağı sallayıverdim. Bir ya da iki, ne fark eder. Görünen o ki birkaçınızı gebertmezsem huzur bulamayacağım.”

“Ama, Bey’im, ekmek bıçağıyla benim hiç aram yoktur ki,” diye cevapladım. “O bıçakla biz ringa balıklarını doğrarız, hani şu kırmızı ringaları. İlle de yapacağım diyorsanız, bari tüfekle yapın, kurşun yemeyi bıçaklanmaya tercih ederim.”

“Sen asıl belanı bulmayı tercih edersin!” dedi. “Hem, bulacaksın da... İngiltere’de insanı, kendi evini idare etmekten alıkoyan hiçbir yasa yoktur. Bir de benim evime bak, ne dirlik var ne düzen! Aç şu ağzını.”

Bıçak elinde, ağzımı açmam için zorluyordu; ucunu dişlerimin arasına soktu; ama bende, onun bu deli saçmalıklarına pabuç bırakacak göz yoktu. Başımı geriye çekerek, tükürdüm; “Bıçağın tadı insanın midesini bulandırıyor, yutmama imkân yok,” dedim.

Aniden beni bırakarak, “Vay canına!” dedi. “Ben de şu küçük çapkını Hareton sanmıştım, meğer değilmiş, özür dilerim Nelly. Eğer o olsaydı, beni görünce koşarak gelip karşılamadığı gibi, üstelik bir de zebani görmüş gibi avaz avaz haykırdığı için diri diri yüzülmeyi hak ederdi. Gel buraya

köpek eniği! Sana, yufka yürekli, zavallı babanı kandırmayı gösteririm ben! Bak, kulakları kesilse daha yakışıklı olmaz mı haa? Kulağı kesilen köpekler daha yırtıcı olurlar. Bana bir makas ver... Ben bir şeyin hem yırtıcı, hem de düzgün kırpılmış olanından hoşlanırım! Üstelik kulaklarımızı saçlarla örtüp saklamak iblisçe bir düşüncedir, çünkü onlarsız da yeterince eşeğiz. Sus oğul, sus! Haa, bak bu benim sevgili oğlummuş meğer! Şişşt, kurula gözlerini... Hah şöyle, gül biraz. Hadi öp beni bakayım. Ne! Hayır mı? Öp beni diyorum Hareton! Tanrı cezanı versin, öp beni! Eh, ben de eğer şu yumurcağın kafasını koparmazsam...”

Zavallı Hareton, babasının kolları arasında olanca gücüyle yaygarayı basıp tepiniyordu. Onu merdivenden yukarı çıkarıp, tırabzandan aşağıya sarkıtınca da, feryatlarını iki kat yükseltti. “Çocuğu korkudan çıldırtacaksınız!” diye bağırarak, elinden almak için koşturdum. Yanlarına vardığımda Hindley, neredeyse elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu bile unutmuştu. Tırabzandan eğilip aşağıdan gelen bir sesi dinliyordu. Merdiven başından birinin yaklaştığını fark etmişti. “Kimdir o?” diye seslendi. Ben de öne doğru eğilmiştim. Gelenin ayak seslerinden Heathcliff olduğunu kestirdiğim için görünmemesini işaret etmek istiyordum. Bu yüzden gözümü Hareton’dan ayırdığım sırada, çocuk birdenbire, babasının gevşek parmaklarından sıyrıldığı gibi aşağıya uçtu.

Neye uğradığımızı anlayamamıştık. Bir an kalbim duracak sandım. Heathcliff’in tam bu sırada aşağıda bulunması ve ani bir refleksle çocuğu havada kapması, hepimizi feci bir sondan kurtarmıştı. Heathcliff, talihsiz yavruyu yere bıraktıktan sonra başını kaldırıp kazaya kimin neden olduğunu öğrenmek için yukarı baktı. Sorumlusunun Bay Earnshaw olduğunu gören Heathcliff’in yüzü bir anda değişti, şaşkınlık içindeydi. Aldığı bir piyango biletini beş şiline satan, ancak ertesi günü o bilete beş bin sterlin çıktığını öğrenen bir bahtsızın yüzünde bile, böyle bir ifade görülemezdi. Hiç çekinmeden söyleyebilirim ki, eğer ortalık biraz karanlık olsaydı küçük Hareton’ın başını merdiven basamaklarına çarpa çarpa aşağıya yuvarlanması işten bile değildi. Heathcliff ise adeta çocuğu kurtardığına bin pişman gibiydi. Gelgelelim biz çocuğun kurtulduğunu görmüştük. Biraz sonra da ben aşağı inmiş, değerli emanetimi kollarımın arasına almıştım. Hindley utanmıştı, merdivenleri ağır ağır inip geldi. Aniden ayılmıştı.

“Suç senindi, Ellen,” dedi, “Çocuğu gözümün önünde tutmayacaktın, onu benden kaçırmalıydın. Bak bakalım bir yeri incinmiş mi!”

“İncinmek mi!” diye bağırdım. “Bu çocuk ölmese bile, ömür boyu sakat kalır. Ona olan davranışlarınızı görmek için annesi mezarından nasıl fırlamıyor, şaşıyorum. Hiç kimse kendi kanından canından olan birine sizin gibi davranmaz!..”

Kollarımın arasında güvenlikte olduğunu anlayınca korkusunu hıçkırıklarıyla yatıştırmış olan çocuğa dokunmak istedi. Ama, babasının değmesine fırsat kalmadan, çocuk eskisinden de büyük bir çığlık kopardı ve sara tutmuşçasına titremeye başladı.

“Onu rahat bırakın!” dedim. “Sizden nefret ediyor... aslına bakarsanız, herkes sizden nefret ediyor! Üstelik mutlu bir aileniz de var. Ama son günlerdeki davranışlarınız herkese yaka silktiriyor!”

Güldü. “Daha da güzel olacak Nelly,” dedikten sonra, sert tavrını sürdürdü: “Sen şimdi çocuğu al götür. Bana bak Heathcliff! Sen de gözüme görüneyim deme, sesini de duymayayım anladın mı? Seni bu gece öldürmeyeceğim. Eğer evi ateşe vermeyecek olursam elbette... Evi ateşe vermeye gelince, bunu artık keyfim bilir.”

Bu arada konsoldan bir şişe konyak çıkarıp kadehi doldurdu.

“Ne olur yapmayın Bay Hindley!” diye yalvardım. “Azıcık söz dinleyin. Kendinize acımıyorsunuz, bari şu çocuğa acıyın!”

“Onun için herhangi biri, benden çok daha iyidir,” diye cevap verdi.

Elindeki bardağı almaya çalışarak, “Kendi ruhunuzu düşünün öyleyse,” dedim.

“Ben ha! Tam aksine, sırf beni yaratanı cezalandırmak için kendimi mahvetmekten büyük bir zevk duyacağım!” diye bağırdı günahkâr. “İşte, bu da onun kahrolması şerefine!”

İçkiyi içti, sonra sabırsızca oradan uzaklaşmamızı emretti. Hem de bu emrini öyle ağıza alınmayacak küfürlerle tamamladı ki, insan ne tekrar etmek, ne de bir daha hatırlamak ister.

Kapıyı kapattıktan sonra aynı küfürleri tekrarlayan Heathcliff, “Ne yazık ki içkiyle kendisini gebertemez,” dedi “Aslında elinden geleni yapıyor yapmasına, ama sağlam bir bünyesi var. Bay Kenneth, Gimmerton’un bu civarda yaşayan herkesten daha çok yaşayacağını, mezara bir günahkâr olarak gireceğini söylüyor. Hem de ‘kısrağım üzerine bahse girerim’ diyor. Onu ancak olağanüstü mutlu bir rastlantı zamanından önce alıp götürebilirmiş.”

Mutfağa girdim, küçük yavrumu ninniyle uyutmak için oturdum. Ben, Heathcliff ahıra doğru gitti sanıyordum. Oysa, mutfağın öbür yanında hiç ışık almayan köşedeki duvara dayalı kanepenin üstüne sessizce uzanmış.

Hareton’ı dizimin üstünde sallıyor, bir yandan da:

“Gecenin geç vaktiydi, ağlıyordu bebeler,

Mezarın içinden duydu bunu anneler”[25]

diye başlayan bir türkü mırıldanıyordum. Biraz önce duyduğu bütün gürültülerin ne olduğunu merak eden Bayan Cathy, odasının kapısından başını uzatıp:

“Nelly, yalnız mısın?” diye fısıldadı.

“Evet, küçükhanım,” diye cevap verdim.

İçeri girdi, ocak başına geldi, bir şey diyecek sandım, ona baktım. Yüzünde garip bir ifade vardı, hem üzgün hem de huzursuz olduğu açıkça okunuyordu. Dudakları yarı aralıktı, bir şeyler söyleyecek gibiydi. Derin derin nefes aldı, konuşmak yerine içini çekmekle yetindi. Ama ben, onun bana olan davranışını hâlâ unutamamıştım. Bu yüzden de hiç istifimi bozmadan, yarım bırakmış olduğum türkümü, yeniden mırıldanmaya koyuldum.

“Heathcliff nerede?” diye türkümü keserek sordu.

“Ahırda, işinin başındadır,” dedim.

Oğlan, belki de o ara uyukladığından, beni yalancı çıkartmadı. Sonra uzunca bir süre hiç konuşmadık, bu arada Catherine’in yanaklarından aşağı birkaç damla gözyaşının döşemeye damladığını fark ettim. ‘Bana kötü davranmış olduğuna mı üzülüyor acaba?’ diye düşündüm. Böyle bir şey ilk kez oluyordu. Neyse, ben yine de söze onun başlamasını bekleyecektim. Evet, ona yardımcı olmayacaktım! Aslında, kendi çıkarları dışında pek bir şeye üzülmezdi.

Sonunda sızlanmaya başladı, “Ah, öyle mutsuzum ki...”

“Vah, yazık!” dedim. “Birçok dostun, bu kadar az derdin olsun, yine de mutsuzum de... Seni nasıl mutlu edebileceğiz, bilmem ki!”

Yanıma diz çöktü; o güzel gözlerini, o insana bütün öfkesini unutturan bakışlarını yüzüme çevirdi. “Nelly, sana bir sır versem, saklar mısın?” diye

sordu.

Biraz yumuşamıştım. “Saklamaya değecek bir sır mı bari?” dedim.

“Evet, üstelik beni tedirgin ediyor, söylemeden yapamayacağım! Ne şekilde hareket etmem gerektiğini bilmek istiyorum. Bugün Edgar Linton, bana evlenme teklif etti. Ben de ona bir cevap verdim. Sana ‘evet’ mi, yoksa ‘hayır’ mı dediğimi söylemeden önce, sen söyle, hangisi daha doğru olurdu?”

“Ben bilemem, Bayan Catherine,” diye cevap verdim. “Bu öğle üzeri, onun yanında yaptıklarını düşünecek olursak, bence bu teklifi geri çevirmen daha akıllıca bir şey olurdu. Ama teklifi her şey olup bittikten sonra yaptığına göre; bu delikanlı ya umutsuz bir budala, ya da maceraperestin biri.”

“Bu şekilde konuşursan daha fazlasını anlatmam,” diyerek ayağa kalktı. “Ona, evet dedim, Nelly. Çabuk söyle yanlış mı yaptım?”

“Evet dedin ha! Öyleyse bu konuyu konuşmaya ne gerek var?.. Söz vermişsin bir kere, geri dönemezsin ki...”

Sabırsız sabırsız, ellerini ovuşturup, alnını kırıştırarak, “Ama söyle, doğru mu yaptım?” dedi.

“Bu sorunun doğru cevaplandırılması için birçok şeyin dikkate alınması gerek,” dedim. “Birincisi, hem de en önemlisi, Bay Edgar’ı seviyor musun?”

“Onu sevmemenin olanağı var mı Nelly, elbette seviyorum,” diye cevap verdi.

Yirmi iki yaşına gelmiş bir kızla bu şekilde konuşmak düşüncesizlik sayılmazdı.

“Onu neden seviyorsun, Bayan Cathy?”

“Saçma, seviyorum işte... nedeni var mı?”

“Elbette var, nedenini söylemelisin.”

“Peki öyleyse, çünkü yakışıklı, çünkü onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum.”

“Kötü!” dedim sadece.

“Çünkü hem genç, hem de neşeli.”

“Gene kötü!”

“Çünkü o da beni seviyor.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Üstelik zengin olacak: Sonra bu bölgenin en büyük hanımı olmak ne demek bilir misin?.. Böyle bir kocam olmasıyla övüneceğim.”

“Bu en kötüsü. Şimdi de söyle bakalım onu nasıl seviyorsun?”

“Herkes nasıl severse. Çok budalasın Nelly.”

“Hiç de değil... cevap ver.”

“Onun ayağının altındaki toprağı, başının üstündeki havayı, dokunduğu her şeyi, söylediği her sözü seviyorum. Her halini, her davranışını, tümüyle onun varlığını seviyorum. Başka bir diyeceğin var mı?”

“Peki niçin?”

“Yoo, sen işi şakaya alıyorsun, ama büyük bir insafsızlık! Bu iş şaka değil!” diyen küçükhanım kaşlarını çattı ve yüzünü ocağa doğru döndürdü.

“Hiç de şaka etmiyorum Bayan Catherine,” diye cevap verdim. “Edgar’ı seviyorsun, çünkü; genç, yakışıklı, neşeli, zengin, üstelik o da seni seviyor. Bu sonuncu şıkkın hiç önemi yok, çünkü o sevmese de sen onu sevebilirdin. Buna karşılık bu dört niteliğe sahip olmasaydı, o istediği kadar seni sevsin, sen onu sevmezdin.”

“Doğru, çok doğru; eğer çirkin, kaba saba biri olsaydı ona sadece acırdım, hatta belki de iğrenirdim.”

“Ama dünyada, daha bir sürü yakışıklı, zengin gençler var; hatta ondan daha yakışıklı, daha zengin... Acaba onlardan birini sevmez miydin?”

“Böyleleri varsa bile, benim karşıma çıkmadı! Ben Edgar gibisini hiç görmedim.”

“İlerde görebilirsin; üstelik Edgar da ömür boyu yakışıklı, genç kalmayacak ya!.. Hatta malını mülkünü kaybedebilir.”

“Ama bugün hepsi var. Ben sadece bugüne bakarım. Ayrıca senden de daha mantıklı sözler beklerdim.”

“Öyleyse mesele yok. Madem ki yalnız bugünle ilgilisin, Bay Linton’la evlen.”

“Bunun için senden izin istemiyorum... onunla elbette evleneceğim; ama, sen bana hâlâ doğru yapıp yapmadığımı söylemedin.”

“Eğer bir insan için yalnız bugünü düşünerek evlenmeye karar vermek doğru ise, sen de evet demekle en doğrusunu yapmışsın. Şimdi söyle bakalım, neden mutlu değilsin? Bir kere, ağabeyin memnun olacak. Yaşlı Hanım’la Bey de itiraz etmezler sanırım. Sonra, düzensiz, tedirgin bir evden kurtulup, varlıklı, saygı duyulan bir eve gideceksin. Edgar’ı seviyorsun, o da seni seviyor. Böylece her şey yolunda görünüyor, mutlu olmana engel olan şey nedir?”

Catherine bir elini alnına, öbürünü göğsüne koyarak, “Hem burada, hem burada!” diye cevap verdi, “Ruh, hangisindeyse... Ruhumda da, gönlümde de yanlış bir iş yaptığıma inanıyorum.”

“Çok garip! Hiçbir şey anlamadım.”

“Bu benim sırrım. Benimle alay etmezsen, sana açıklarım; açıklayamasam bile; ne hissettiğimi belki sana da hissettirmeye çalışabilirim.”

Yeniden yanıma oturdu. Yüzünde daha düşünceli, daha üzgün bir ifade vardı. Birbirine kenetlenmiş elleri titriyordu.

Biraz düşündükten sonra birdenbire sordu: “Senin de tuhaf düşler gördüğün oluyor mu Nelly?”

“Evet, ara sıra,” diye cevap verdim.

“Benim de öyle. Gördüğüm bazı düşler var ki, hiç aklımdan çıkmadıkları gibi, zaman zaman düşüncelerimi de değiştirmişlerdir; tıpkı suya karışan

şarap gibi, benliğime iyice işlemiş, düşüncelerime başka bir renk vermişlerdir. Şimdi sana anlatacağım da onlardan biri... ama sakın alay etmeye kalkma.”

“Öyleyse hiç anlatma, Bayan Catherine!” dedim. “Aklımızı karıştırmak için düşlere ve hayallere gerek yok; zaten yeterince kafamız karışık ve yeterince kederliyiz. Hadi, hadi, her zamanki gibi neşeli ol ve kendini sevmeye bak! Bak, küçük Hareton’a! Kötü düşler görmüyor mu hiç? Uyurken ne tatlı bir gülümseyişi var!”

“Evet, babası da kendi yalnızlığı içinde ne güzel küfürler savuruyor... Oysa sen onun, şu tombul, sevimli yaratık gibi günahlardan uzak olduğu günleri de bilirsin herhalde. Neyse, Nelly istesen de istemesen de anlatacağım, zaten uzun değil. Üstelik benim de neşelenmeye hiç halim yok bu gece.”

“Dinlemek istemiyorum, hayır dinlemek istemiyorum!” diye tekrarladım acele.

Bugün olduğu gibi, o günlerde de düşlere inanırdım. Üstelik Catherine’de öylesine esrarengiz bir hal vardı ki gelecek bir felaketi önceden sezmiş olmasından ürküyordum. Bana kızmıştı, ama devam etmedi. Derken, bambaşka bir konuya geçti:

“Ben cennete gitsem çok sıkılırdım Nelly,” diye başladı.

“Bu da, sanırım oraya gitmeye layık olmadığındandır,” dedim. “Cennette bütün günahkârların canı sıkılır.”

“Ama bunun için değil. Düşlerimden birinde oraya gitmiştim...”

Hemen sözünü kestim. “Düşlerini dinlemek istemediğimi söyledim sana Bayan Catherine! Artık yatacağım.”

Güldü; kalkmak için davranınca da beni yerime oturttu.

“Daha bu bir şey değil,” dedi. “Ben sadece, cennetin bana göre bir yer olmadığını söylemek istiyordum;[26] oradan dünyaya dönmek için öyle ağladım, öyle ağladım ki, halime çok kızan melekler beni getirip, Uğultulu Tepeler’in yukarılarındaki fundalığın ortasına fırlatıp attılar. Orada, sevinçten haykırarak uyandım. Cennete gitmeyi ne kadar istiyorsam, Edgar

Linton'la evlenmeyi de o kadar istiyorum. Eğer şu öbür odada yatan uğursuz adam, Heathcliff'i bu kadar bayağılaştırmasaydı, bu işi aklımdan bile geçirmezdim. Ama Heathcliff'le evlenmek benim de prestij kaybına uğramam demek olur. İşte bu yüzden o, kendisini gerçekten nasıl sevdiğimi hiçbir zaman öğrenemeyecek. Üstelik onu yakışıklı olduğu için değil, Nelly, onu kendimden bir parça olduğu için seviyorum, onun ruhu ile benimki aynı hamurdan... Oysa ay ışığı şimşekten, buz ateşten ne kadar farklıysa, Linton da bana o kadar uzak."

Ben, daha bu sözler sona ermeden Heathcliff'in varlığını hissetmiştim. Hafif bir hareket duyarak başımı çevirince onun kanepeden doğrulduğunu, sonra da hiç ses çıkarmadan dışarıya süzüldüğünü gördüm. Catherine, onunla evlenmenin kendisini alçaltacağını söyleyinceye kadar, konuşulanları dinlemiş, daha fazlasını duymamak için çıkıp gitmişti.[27] Yanımda, döşemeye oturmuş bulunan Catherine ise, divanın arkalığı engel olduğundan onu görememişti. Ama ben elimde olmadan irkilip susmasını söyledim.

Telaşlı telaşlı çevresine bakındıktan sonra, "Niçin?" diye sordu.

O anda, yoldan gelen tekerlek seslerini duyarak, "Joseph geldi," diye cevap verdim. "Heathcliff de onunla birlikte gelir herhalde. Şu anda kapı önünde olmadığından bile emin değilim."

"Olsa bile söylediklerimi duyamazdı oradan," dedi. "Sen yemeği hazırlarken Hareton'a ben bakarım. Yemek hazır olunca beni de çağır. Çünkü Heathcliff'in bu gibi şeylerden anlamadığını bir kere daha görüp, vicdanımı rahatlatmak istiyorum. Anlamıyor, değil mi? Sevmenin ne olduğunu bilmiyor!"

"Sevmeyi senin kadar bilmiyorsa vay haline!.." diye cevap verdim. "Hele sevmek için bir de seni seçmişse, dünyanın en mutsuz yaratığı olacağına hiç şüphe yok! Çünkü sen Bayan Linton olur olmaz, o hem arkadaşını, hem sevgilisini, hem de her şeyini kaybetmiş olacak! Peki sen bu ayrılığa nasıl dayanabileceğini hiç düşündün mü? Onun da dünyada tek başına kalmayı nasıl karşılayacağını hiç aklına getirdin mi? Çünkü, Bayan Catherine..."

"Tek başına kalmak! Ayrılık!" diye öfkeyle sözümü kesti. "Kimmiş bizi ayıracak olan, söyler misin? Bizi ayıracak olanlar Milo'nun akıbetine

uğrayacaklardır! Ben yaşadıkça hayır, Ellen. Ölümlü hiçbir yaratık için onu bırakmam. Yeryüzündeki bütün Linton'lar yok olup gidebilirler, ama ben Heathcliff'i bırakmam. Aslında benim niyetim bu değil. Ben onu yüzüstü bırakmak pahasına Bayan Linton olmayacağım! O benim için şimdiye kadar ne idiyse, bundan sonra da öyle kalacak. Edgar ona karşı duyduğu nefretten vazgeçmek, ya da en azından onu hoş tutmak zorunda. Zaten benim Heathcliff'e olan gerçek duygularımı öğrenince, bunu yapacaktır. Nelly, biliyorum, beni bir bencil, bir alçak olarak görüyorsun. Ama hiç düşündün mü ki, Heathcliff'le evlenirsek ikimiz de başkasına muhtaç bir duruma düşeceğiz? Öte yandan, eğer Linton'la evlenirsem Heathcliff'in yükselmesine de yardım edebilir, onu ağabeyimin elinden kurtarabilirim."

"Kocanın parasıyla, öyle mi, Bayan Catherine?" diye sordum. "Ama bu konuda onu düşündüğün kadar istekli bulmayacaksın. Üstelik bu, genç Linton'ın karısı olmak için saydığın sebeplerin en kötüsü."

"Hiç de değil!" diye karşılık verdi, "Hatta en iyisi! Ötekiler arzuladıklarımı gerçekleştirmek, bir de Edgar'ı tatmin etmiş olmak içindi. Bu ise çok farklı. Hem Edgar, hem de kendime karşı beslediğim duyguların hepsini bir araya getiriyor. Kelimelerle anlatamıyorum; ama senin ve herkesin benliğinde, başka bir varlığın olduğu ya da olması gerektiği düşüncesi vardır. Sadece bundan ibaret olsaydım yaratılmamın ne faydası olurdu? Heathcliff'in üzüntüleri, benim bu dünyadaki en büyük kaygım olmuştur. Onların her birini ilk günden beri gördüm, ben de onun hissettiklerini hissettim. Hatta hayattaki en büyük düşüncem oldu. Her şey yok olsa, yerle bir olup o ortalıktan silinse; evren tamamıyla değişse, o zaman ben de onun bir parçası olmaktan çıkarım. Benim Linton'a karşı duyduğum sevgi, koruluktaki bitkiler gibidir; kış nasıl onları değiştirirse, biliyorum zaman da, bu sevgiyi değiştirecektir. Heathcliff'e karşı beslediğim sevgi ise dipteki sonsuz kayalara benzer. Ben Heathcliff'im, Nelly! O, her zaman benim benliğimde. Zevk için değil, ama ben olarak benliğimde. İşte bunun için, ayrılıktan söz etme bir daha, çünkü böyle bir şey imkânsız; hem..."

Sustu, yüzünü elbisemin etekleri arasına gizledi, ama ben eteğimi zorla çekip kurtardım. Onun bu çılgınlığına daha fazla katlanamazdım.

"Bu saçma sapan sözlerinden çıkarabildiğim tek bir anlam var, küçükhanım," dedim, "O da, evlenmekle ne gibi sorumluluklar altına

gireceğinden habersiz oluşundur. Eğer değilse, sen kötü, yol yöntem bilmeyen bir kızsın demektir. Hem artık bana başka sırlarını da vermeye kalkışma, çünkü onları saklayacağıma söz veremem."

"Ama bunu saklayacaksın, değil mi?" diye merakla sordu.

"Hayır, söz vermiyorum," dedim.

Üsteleyecekti ama, Joseph'in içeriye girişiyle, konuşmam sona erdi. Catherine sandalyesini ötede bir yere çekip, ben yemeği hazırlayıncaya kadar Hareton'la ilgilendi. Hazır olunca da, Bay Hindley'in yemeğini sen götüreceksin, yok, ben götüreceğim, diye kapı ağzında kavgaya tutuştuk; yemek buz gibi olduğu halde bir anlaşmaya varamamıştık ki, sonunda, Bey çağırıncaya kadar beklemeye karar verdik; uzun bir süre yalnız başına kaldığından Bey'in önüne çıkmaktan ikimiz de çekiniyorduk.

Joseph çevresine bakınıp da Heathcliff'i göremeyince, sordu: "Nasıl olmuş da hâlâ tarladan dönmemiş? Ne işler karıştırıyor gene kim bilir? Yoksa aylak aylak dolaşıyor mu ne?"

"Ben gider onu çağırırım," diye cevap verdim. "Ahırdadır herhalde."

Çağırmak için gittim, ama bulamadım. Geriye dönünce de, Catherine'in kulağına, oğlanın konuştuklarımızdan çoğunu duymuş olduğunu, ağabeyinin Heathcliff'e karşı davranışlarından şikâyet ettiği sırada, oğlanın çıkıp gittiğini fısıldadım. Kız bunun üzerine, büyük bir korku içinde ayağa kalkıp, Hareton'ı kanepenin üstüne fırlattıktan sonra, arkadaşını bir de kendisi aramak için koşturdu. Neden bu kadar telaşlandığını anlamak olanaksızdı. Belki de sözlerinin onu nasıl etkilediğini anlamak istiyordu. Dışarıda öyle uzun süre kaldı ki Joseph bile kuşkulandı. Dualarını dinlememek için geri gelmediğini söyleyip durdu. "Her ikisi de, bütün kötülükleri yapacak kadar yeterince kötü," dedi. Bunun için de, yemeğine başlamadan önce her zaman beş dakika süren duasını biraz daha uzattı. Sonra, belki yetişirler düşüncesiyle bir üçüncü duaya daha başlamıştı ki, küçükhanım telaş içinde içeriye girdi, duayı yarıda keserek ona hemen yola çıkmasını, nerelerde dolaşıyorsa, Heathcliff'i bulup getirmesini emretti.

"Onunla konuşmak istiyorum; hem de yukarıya, odama çıkmadan önce mutlaka konuşmam gerek!" dedi. "Bahçe kapısı açık, epey uzağa gitmiş olmalı. Çünkü ağılın oradan bütün gücümle seslendim ama duyuramadım."

Joseph önce ayak diredi, ama kız pek laf dinleyecek durumda değildi; sonunda yaşlı adam şapkasını başına geçirerek homurdana homurdana Heathcliff'i aramaya gitti. Catherine ise bir aşağı, bir yukarı dolaşıyor ve sürekli kendi kendine konuşuyordu:

"Nerede acaba... nereye gitmiş olabilir? Acaba onu kıracak neler söyledim? Hiçbirini hatırlamıyorum. Bugünkü öfkemden ötürü çok mu canı sıkılmıştı? Söyle bana, onu çok mu üzdüm? Umarım dönüp gelir."

"Boşuna merak etme!" dedim. Ama aslında ben de merak içindeydim. "Bu kadar önemsiz bir şey için bu ne korku! Heathcliff ay ışığında kır gezintisine çıkmış ya da bizimle konuşmamak için gidip bir saman yığını üzerine uzanmıştır, heyecana kapılacak ne var bunda. Bahse girerim ki oraya gizlenmiştir. Bak onu oradan nasıl bulup çıkaracağım, göreceksin."

Aramaya devam etmek için kızın yanından ayrıldım, ama tüm aramalarım hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Joseph'in aramaları da boşunaydı.

Yaşlı adam geldikten sonra, "Bu oğlan günden güne kötüye gidiyor," dedi. "Kapıyı ardına kadar açık bırakarak gitmiş; küçükhanımın midillisi de fırsat bu fırsat diye iki dizi mısırı çiğneyip, doğruca fundalığa koşmuş. Her ne olursa olsun yarın sabah Bey'in cinleri tepesine çıkmazsa ne olayım. Böylesine vurdumduymaz, değersiz birine yine iyi sabrediyor, ama her vakit öyle olmaz ha... göreceksiniz, hepiniz göreceksiniz! Zaten onu dinden imandan çıkaranlar da sizlersiniz!.."

"Sana emrettiğim gibi onu aradın mı?" diye sözünü kesti Catherine, "Heathcliff'i bulabildin mi, sen onu söyle eşek herif?"

"Atı arasam daha iyi olurdu," dedi adam. "Bence bu daha akıllıca bir iş olurdu. Gelgelelim, böyle karanlık bir gecede ne at bulunur, ne de adam. Üstelik Heathcliff benim ıslığıma gelecek heriflerden değildir... Senin çağırmana bile kulak asmadığına göre..."

Yaz mevsimi için gerçekten çok karanlık bir geceydi; bulutlar, sanki fırtınanın habercisiydi. Yapılacak en iyi işin oturup beklemek olduğunu söyledim. Az sonra yağmur başlayınca nasıl olsa döner gelirdi. Ne var ki, Catherine'i yerinde tutmak mümkün değildi. Can sıkıntısı içinde oradan oraya gidiyor, bina ile bahçe kapısı arasında mekik dokuyordu. Sonra duvarın yola bakan yanında beklemeye koyuldu. Gök gürlemelerine ve iri

yağmur damlalarının zeminde çıkardığı sese aldırış etmeden durdu. Arada bir onu çağırıyor, duymadığını anlayınca da hüngür hüngür ağlıyordu. Feryatları, Hareton'ın ağlamalarından bile baskındı.

Gece yarısına doğru biz hâlâ oturmuş beklerken, fırtına bütün şiddetiyle tepenin altını üstüne getiriyor, gök gürültüleri arasında, sert bir rüzgâr esiyordu. Derken düşen bir yıldırım, evin bir köşesindeki ağacı ortadan ikiye ayırdı. Koca bir dal, kiremitlerin üstüne devrilip de doğu yönündeki bacanın bir kısmını koparınca, ocaktaki ateşin içine taşlar ve sıva parçaları yağdı. Biz ise, yıldırımın odanın ortasına düştüğünü sanmıştık. Hemen dizlerinin üstüne çöken Joseph, Tanrı'ya, Nuh ile Lut peygamberlerini hatırlatarak; onlara yaptığı gibi doğruları koruyup, günahkârları cezalandırması için yalvarmaya başladı. İçimde, bunun bizlere bir ders olduğu duygusu vardı. Benim gözümde Bay Earnshaw, Jonah'dı.[28]

Hâlâ yaşayıp yaşamadığını anlamak için oda kapısının tokmağını vurdum. İçerden azarlamayla karışık bir ses geldi. Joseph daha bir gayretle dua ederek; kendisi gibi azizlerle, Bay Earnshaw gibi günahkârlar arasındaki büyük farkın gözetilmesini Tanrı'dan dilemeye başladı. Neyse fırtına yirmi dakika sonra geçti, Cathy'den başka hiçbirimize bir şey olmamıştı. Cathy ise, kuytu bir yere sığınmamakta inat etmişti; başlıksız, şalsız ortalık yerde durduğu için baştan aşağı sırılsıklam ıslanmıştı. Bu halde gelip divana uzandı ve yüzünü elleriyle örttü.

Omzuna dokundum, "Eee, küçükhanım," dedim. "Kendi ayağınla ölüme gitmek istemiyorsun herhalde. Saat kaç, biliyor musun? Yarım oldu. Hadi bakalım yatağa! O deli oğlanı daha fazla beklemekte hiçbir fayda yok. Belki de Gimmerton'a gitmiştir, geceyi orada geçirecektir. Bizim bu saate kadar beklemeyeceğimizi, daha doğrusu bu saate kadar sadece Bay Hindley'in uyanık olacağını; gelince de kapıyı onun açacağını düşünür, gelmekten çekinir."

"Yok, yok, Gimmerton'da falan değildir o," dedi Joseph, "Çoktan bir balçık çukurunun dibini boylamıştır. O fırtına boşuna mıydı? Bu sana da bir ders olsun küçükhanım, çünkü bundan sonra sıra sende. Tanrı'ya şükür! Her şey seçkinlerin yararına gelişiyor, süprüntüler ise avuçlarını yalıyor! Kitap ne diyor biliyorsun," deyip, Kutsal Kitap'tan, sayfa, bölüm, ayet numaraları ile birlikte, örnekler vermeye başladı.

Ben ise, dikkafalı kıza, ıslak elbiselerini değiştirmesi için yalvarıp da, yerinden bile kımıldatamayınca, onu titremeleri, Joseph'i de vaazlarıyla baş başa bıraktım ve Hareton'ı alarak odama çıktım. Çocuk, hiçbir şey olmamış gibi derin uykudaydı. Joseph'in bir süre daha dua edip, sonra ağaç merdivenden ağır ağır çıktığını duydum. Nitekim birazdan ben de uyuyakalmışım.

Her zamankinden biraz geç aşağıya indiğimde, pencere panjurlarının arasından sızan gün ışığının yardımı ile Bayan Catherine'in, hâlâ ocağın başında oturmakta olduğunu gördüm. Oda kapısı da ardına kadar açıktı ve içerisi pencerelerden giren ışıkla aydınlanıyordu. Hindley de gelmiş, mutfaktaki ocağın önünde, yorgunluktan ve uykusuzluktan bitkin düşmüş öylece oturuyordu.

Ben içeriye girdiğim sırada; "Neyin var Cathy?" diye sordu. "Derede boğulmuş bir köpek eniği gibi çaresiz görünüyorsun. Niye böyle ıslandın, benzin uçuk be kızım?"

Kız, kayıtsızca, "Islandım işte," diye cevap verdi. "Biraz da üşüyorum, hepsi bu kadar."

Bey'in alkolün etkisinden çıktığını anlayınca, "Bu kız öyle delişmen ki!" diye bağırdım. "Dün gece yağan yağmurda bu hale geldi. Sonra da oturup geceyi burada geçirdi, ne dedimse yerinden kıpırdatamadım."

Bay Earnshaw, gözlerini açarak, şaşkın şaşkın baktı. "Bütün gece!" diye tekrarladı, "Peki, zoru neymiş? Gök gürültüsünden korktuğu için değil herhalde. Fırtına geçeli saatler oluyor."

Heathcliff'in kaybolmasını Bay Earnshaw'dan gizlemeliydik. Ne Catherine söz açmak istiyordu, ne de ben. Bunun için kızın burada kalmayı nereden kafasına koyduğunu bilmediğimi söyledim. O da bir şey demedi. Serin bir sabah esintisi vardı. Pencerenin kapaklarını iterek açınca bahçeden gelen güzel kokular odayı doldurdu, ama Catherine, sinirli sinirli bağırdı: "Kapat o pencereleri Ellen. Donuyorum!" Sönmek üzere olan ateşe biraz daha yaklaştığı sırada dişleri birbirine çarpmaktaydı.

Hindley, onun bileğini tutarak, "Bu kız hasta," dedi. "Sanırım bu yüzden gidip yatağına yatmamış. Lanet olsun! Bu evde gene bir sürü hastalıkla uğraşmaya hiç niyetim yok. Peki, neden dışarı çıktın bu yağmurda?"

Bizim duraksamamızdan yararlanan Joseph, zehirli dilini araya soktu: “Neye olacak, her zamanki gibi oğlanların peşinden gitmek için,” dedi. “Ben senin yerinde olsam Bey, zengin züğürt demez hepsinin yüzüne çarpardım kapımı. Sen ne vakit çıkıp gitsen, o kül kedisi Linton gizli gizli buraya geliyor. Şu Nelly de çok iyi bir kız! Mutfağa oturup senin yerine nöbet tutuyor; sen ne vakit kapıda görünsen, oğlan da öteki kapıdan sıvışıp gidiyor: Ondan sonra da hanımefendi bir başka aşna fişne için dışarıya çıkıyor! Gecenin bir yarısından sonra da, o çingene şeytan Heathcliff’le kırda bayırda dolaşıyor! Onlar beni kör sanıyorlar ama, yoo... değilimdir! Genç Linton’ı girerken de gördüm, çıkarken de; seni de gördüm seniii!” diye bana yöneldi. “Bir işe yaramaz cadı! Bey’in atının gürültüsünü yoldan duyar duymaz yerinden fırlayıp, odaya dalmadın mı?”

“Kapa çeneni kapı dilencisi!” diye bağırdı Catherine. “Karşımda küstahlık etmeye kalkışma! Edgar Linton dün tesadüfen buradaydı. Hindley, ona gitmesini söyleyen de benim, çünkü dünkü o sarhoş halinle karşılaşmanızı istemedim. Sanırım sen de istemezdin.”

“Belli ki yalan söylüyorsun Cathy,” diye cevap verdi ağabeyi, “Hem utanmaz bir ahmaksın da! Linton’ı şimdilik bir yana bırakalım. Söyle bana, bu gece Heathcliff’le birlikte miydin? Doğruyu söyle şimdi. Ona bir zarar geleceğinden korkmana gerek yok. Her ne kadar ondan eskisi gibi nefret ediyorsam da, kısa bir süre önce bana büyük bir iyiliği dokundu. Kafasını kırarsam vicdanım sızlar. Bu yüzden de onu bu sabahtan tezi yok defedeceğim. O gittikten sonra gözlerini dört açmalısın, çünkü sizinle uğraşmak için daha çok vaktim olacak.”

Catherine acı acı ağlamaya başladı. “Dün gece Heathcliff’in yüzünü bile görmedim,” dedi. “Ona yol verecek olursan, ben de giderim. Ama belki de bu fırsatı hiçbir zaman bulamayacaksın, çünkü o zaten gitti herhalde.” Bu kelimelerin ardından kendini tutamadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ne söylediği de anlaşılmıyordu artık.

Hindley de ona, art arda sıraladığı bir sürü hakaretten sonra derhal odasına çıkmasını ya da boşu boşuna ağlamamasını emretti. Kızı zorla odasına götürdüm, orada yaptıklarını hiçbir zaman unutamayacağım; dehşete düşmüştüm. Çıldırmak üzere olduğunu sanarak, Joseph’e doktoru çağırması için yalvardım. Gerçekten de, bir delilik başlangıcı olduğu anlaşıldı. Bay Kenneth onu görür görmez tehlikeli şekilde hasta olduğunu

söyledi. Ateşi vardı; beyin hummasına yakalanmıştı. Doktor kan aldı, bana da hastaya yoğurt ile sade suya çorbadan başka bir şey vermememi; kendisini merdivenden ya da pencereden aşağıya atmaması için de göz kulak olmamı tembih etti. Sonra da çevrede başka uğrayacağı hastalar olduğunu söyleyerek çekip gitti. Bizim buralarda evler birbirinden iki üç mil uzaktır.

Kıza, iyi bir hastabakıcılık yaptığımı söyleyemem; Joseph ile Beyefendi ise benden de beterdiler. Hastamız da dikkafalıydı ve insana bıkkınlık veriyordu. Durum böyle olmasına rağmen çabucak iyileşti. Elbette bu arada, yaşlı Bayan Linton da sık sık uğradı, her şeyi düzene koydu. Hepimizi azarladı, emirler verdi; derken Catherine iyileşmeye yüz tutunca, onu alıp Thrushcross Grange'e götürmek istedi. Bu, genç kızın kurtuluşu oldu ve hepimiz ona minnettar kaldık. Ama zavallı kadıncağız bu iyiliği yaptığına bin pişman olduysa da yeridir. Çünkü humma hem kendisine hem de kocasına geçti. Ne yazık ki, ikisi de birkaç gün arayla yaşama veda ettiler.

Küçükhanımımıza gelince; her zamankinden daha küstah, daha titiz, daha kibirli bir halde eve döndü. Heathcliff'i, fırtına gecesinden beri gören olmamıştı. Bir gün beni çok kızdırdığı için, bütün kabahatin kendisinde (yani kızda) olduğunu söyleyiverdim. Böyle olduğunu o da biliyordu pekâlâ. Ama o günden sonra benimle aylarca dargın kaldı. Basit bir hizmetçiye söylenecek sözler dışında tek kelime konuşmadı. Joseph de aforoz edilmişti, ama o, hiç umursamadan gene de düşündüğünü söylüyor; sanki hâlâ küçük bir kızmış gibi ona öğütler vermeye devam ediyordu. Oysa Catherine kendisini koskoca bir kadın, hepimizin hanımı olarak görmekteydi. Geçirdiği hastalık yüzünden de, el üstünde tutulması gerektiğine inanıyordu. Zaten doktor da, üstüne fazla varılmamasını, kendi haline bırakılmasını söylemişti. Hatta onun isteklerine karşı çıkılmasını cinayetten farksız bir suç sayıyordu. Bay Earnshaw ile arkadaşlarından uzak duruyordu. Kenneth'ın öğütleri yararlı olmuştu. Her sinirlenişinin ardından, tekrar nöbetleri başlayacak korkusu taşıyan ağabeyi de onun her istediğini yapıyor, huysuzluğunu artırmaktan çekiniyordu. Hatta onun her an değişen isteklerini hoş karşılayarak işi biraz da ileri götürmekteydi. Çünkü kızın Linton'larla akrabalık bağları kurarak, ailesinin onurunu yükseltmesini yürekten dilemekteydi. Kendisine karışılmasın da, isterse bizleri köleler gibi ezsin umurunda bile değildi! Edgar Linton, daha önce birçok insanın

başına gelen ve dünya durdukça da gelecek olan sevda krizine tutulmuş, gözü dünyayı görmez olmuştu. Babasının ölümünden üç yıl sonra, kızı koluna takıp Gimmerton kilisesine götürürken, hayattaki erkeklerin en mutlusu olduğuna inanmaktaydı.

Hiç istemediğim halde Uğultulu Tepeler'den ayrılıp, onunla birlikte buraya gelmeye razı edildim. Küçük Hareton beş yaşına basmak üzereydi, ona alfabeyi öğretmeye yeni başlamıştım. Ayrılışımız çok acıklı oldu. Gelgelelim Catherine'in gözyaşları bizimkilerden daha fazlaydı. Ben gitmem diye ayak diretiyordum. Yalvarmalarının beni yola getiremeyeceğini anlayınca, ağlayarak kocasına ve ağabeyine dert yanmaya koyuldu, bunun üzerine kocası oldukça cömert davranıp bana yüklü bir haftalık bağlayacağını söyledi. Ağabeyi de bohçamı hazırlamamı emretti. Evde bundan böyle bir hanım bulunmayacağına göre kadın falan istemediğini; Hareton'a ise, zamanı gelince papazın yardım edebileceğini söyledi. Böylece bana emredileni yapmaktan başka çarem yoktu. Bey'e, kendi sonunu hızlandırmak için bilinçli olarak herkesi başından savdığını söyledim ve Hareton'ı öperek Tanrı'ya emanet ettim. O günden sonra oğlan artık bir yabancı oldu. İnsanın aklı almıyor, ama onun Ellen Dean'i tamamıyla unuttuğuna eminim. Oysa ki bir zamanlar, o benim için, ben de onun için dünyalara değişilmez değerdeydik!

Kâhya kadın, hikâyenin burasında ocak rafı üzerindeki saate göz atıp da, bir buçuk olduğunu görünce şaşıp kaldı. Artık bir saniye daha kalamayacağını söyledi. Doğrusu ben de hikâyenin akışında bir değişiklik olmasını istiyordum. Kadın dinlenmek için çekilmiş, ben de bir iki saat kendi kendime düşüncelere dalmıştım. Tembelliği bırakmalıydım. Cesaretimi toplayıp ben de yatağıma gitmeye karar verdim.

X

Kendi köşesine çekilerek, insanlardan uzak yaşamayı düşleyen biri için ne güzel bir başlangıç! Tam dört haftadan beri bu işkenceyi çekmekteyim. Ne çırpınmadır bu, ne biçim bir hastalık! Öff! O buz gibi esen rüzgâr, o kuzeyin asık yüzlü gökyüzü, kapanmış yollar, köyün ihmalkâr doktorları! Ya insan yüzüne duyulan bu özlem! En kötüsü de, Kenneth'ın moralimi bozarcasına söylediği ilkbahar gelmeden dışarı çıkamayacak olmam.

Az önce, Bay Heathcliff uğrayarak beni onurlandırdı. Buralarda av mevsimi bitmek üzere;[29] Heathcliff tam yedi gün önce av mevsiminin son ürünü olan iki keklik göndermişti bana. Aşağılık adam! Hastalanıp yatıyor olmamda, onun da payı vardı elbet. Bunu yüzüne vurmaya kararlıydım. Yazık ki, bir saat boyunca başucumdan ayrılmadan benimle konuşma iyiliğinde bulundu; hem de, haplar, ilaçlar, tozlar ve yakılardan hiç konu açmadan. Benim de içimden, böyle bir iyilik karşısında nankörce kabalık etmek gelmedi. Daha yeni yeni, soluk alışım rahatlamaya başladı. Hâlâ kendimi kitap okuyabilecek kadar iyi hissetmiyorum, ama, yine de ilginç şeyler dinlemek hoşuma gidecek. Ne yapsam ki? Acaba Bayan Dean'i çağırıp şu öyküyü anlatmaya devam etmesini rica mı etsem? Dinlemiş olduğum kısma ait belli başlı bazı olaylar hâlâ hatırımda. Evet, olayların erkek kahramanı ortadan kaybolmuş ve sonraki üç yıl boyunca da onu ne gören olmuş ne de bir haber alınabilmişti. Kadın kahramanı ise evlenmişti. Ben en iyisi şu çıngırağı çalıp Bayan Dean'i çağırayım. Hem beni böylesine istekli, konuşabilecek bir halde görmek onun da hoşuna gidecektir. Bayan Dean yanıma geldi.

"Henüz ilaç vaktiniz gelmedi efendim, tam yirmi dakikanız var," diye başladı.

"Boşver ilacı, canı cehenneme!" dedim. "Benim istediğim..."

"Doktorla konuştum, artık şu tozdan almanıza gerek yokmuş."

"Hay, çok yaşasın! Ama dur şimdi, sözümü bölme de gel otur şöyle. Sakın elini şu zehir tadındaki ilaçlara uzatayım deme. Otur, örgünü çıkart, hah işte böyle... Evet, başla bakalım, hikâyeni dinlemek istiyorum; kaldığın yerden bugüne kadar. Bay Heathcliff'in başından başka neler geçti?

Avrupa'da öğrenim görüp tam bir beyefendi olarak mı döndü, yoksa bir kolejden burs aldı da[30] oraya mı yerleşti? Belki de Amerika'ya kaçmıştır. Eski yurdunda savaşmış, şan şeref kazanmıştır, ha? İngiltere'nin dağ geçitlerinde kısa yoldan zengin olmuş da olabilir."

"Bu işlerin her birine az çok girip çıkmış olabilir Bay Lockwood; ama şunu yapmıştır, şunu yapmamıştır diye kesin bir şey söyleyemem. Daha önce de anlattığım gibi parasını nereden, nasıl kazandığını bilmiyorum. Bilgisizlik ve cehaletten nasıl kurtulduğunu, nasıl yükseldiğini de öğrenemedim. Her neyse, izniniz olursa, ben gene kendi yöntemimle anlatmaya devam edeceğim. Böylece sizi de usandırmamış olurum. Bu sabah, kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?.."

"Çok. Hem de pek çok!.."

"İşte bu iyi bir haber. Bayan Catherine'le birlikte Thrushcross Grange'e geldim. Catherine'in davranışları hiç beklemediğim şekilde düzeldi. Bay Linton'a pek düşkün görünüyor, görümcesine de bol bol sevgi gösterilerinde bulunuyor, onlar da hanımın üstüne titriyorlardı. Bu durum, dikenin hanımellerine doğru uzanması değil, hanımellerinin dikene sarılmasıydı adeta. Karşılıklı bir teslim oluş değildi; biri dimdik duruyor, diğerleri boyun eğiyordu. Eh, bu koşullarda kim huysuzluk ve geçimsizlik edebilir? Bay Edgar'ın içinde, derinlerde bir yerde, onu sinirlendirmekten duyduğu korkuyu fark etmiştim. Catherine'den çekiniyor, ancak bunu hanımdan gizliyordu, ama ne zaman benim ona sert bir karşılık verdiğimi duysa ya da hanımın herhangi bir emrine hizmetçilerden birinin surat astığını görse, kaşlarını çatarak hoşnutsuzluğunu belli ederdi. Oysa kendisine karşı yapılan böyle bir şeye hiç aldırış etmezdi. Bana kaç kere küstahlığımı sert bir dille hatırlatmış; hanımını üzülmüş görmekten duyacağı acının, sırtına saplanacak bir bıçak acısından bile büyük olacağını söylemişti. Ben de iyi huylu Bey'i kırmamak için daha az alıngan olmayı öğrendim. Böylece altı ay, bu barut fıçısı, barutla değil de, kumla doluymuş gibi tehlikesiz durdu. Zaten onu parlatacak hiçbir ateş de yakınına sokulmamıştı. Catherine'in arada bir kedere, sessizliğe gömüldüğü oluyordu. Daha önceleri böyle bir hali hiç görülmediğinden, bunu geçirdiği hastalık sonucu, durumundaki değişikliğe yoran kocası anlayış gösterir, güneşin yeniden parlamaya başlamasına ise, aynı coşkunlukla karşılık

verirdi. Gerçekten derin ve gittikçe büyüyen bir mutluluk içinde olduklarını söyleyebilirim.

Ama bu mutluluk sona erdi. Zamanla herkes, kendisi için var olma gereksinimini duyar. Yumuşak huylu, cömert kimseler; zorba yaradılışlı olanlardan sadece biraz daha bencildirler. Bir gün, o ana kadar hiç fark etmedikleri bir şeyi anladılar; birinin çıkarı diğeri için hiçbir anlam ifade etmiyordu. İşte bunu anladıkları an mutlulukları da sona erdi. Tatlı bir ekim akşamıydı. Topladığım elmaları bir sepete doldurdum. Yüksek duvarın üstünden süzülen ay ışığı ile binanın sayısız girinti çıkıntıları arasına gölgeler düşüyordu. Yükümü mutfak kapısı önündeki basamağa bıraktım ve ılık, tatlı havayı koklayarak dinlenmeye başladım. Gözlerim aya, sırtım ön kapıya dönüktü. Derken arkamdan bir ses işittim:

“Sen misin Nelly?”

Ses tonu yabancıydı, ama adımı söyleyişinde tanıdık bir şeyler vardı. Kim olduğunu anlamak için geriye döndüm. Korkmuştum, çünkü bütün kapılar kapalıydı, buraya doğru gelirken kimseyi görmemiştim. Sundurmanın orada bir şey kımıldadı, sonra yaklaşmaya başladı, koyu renk elbiseler içinde uzun boylu, esmer, siyah saçlı bir adam gördüm. Duvara yaslanarak, açıp girecekmiş gibi kapının mandalını tuttu. “Kim acaba?” diye düşündüm. “Bay Earnshaw? Yok, hayır! Sesi hiç benzemiyor.”

Ben onu böylece süzerken, “Bir saattir burada bekliyorum,” dedi. “Bu bir saat süresince her taraf bir ölüm sessizliğindeydi. Girmeye çekindim. Yoksa beni tanıyamadın mı? Buraya gel benim, yabancı değilim.”

Yüzüne bir ışık huzmesi vurdu; çökük yanakları kapkara sakallarla kaplıydı. Kaşlar inikti, gözler derine gömülmüştü. Bu gözleri tanıdım.

Onun bu dünyadan biri olduğundan hâlâ şüphe duyuyordum. Hayretler içinde ellerimi kaldırdım ve, “Ne!” diye bağırdım, “Ne! Dönüp geldin ha? Gerçekten sen misin? Sen misin?”

“Evet, Heathcliff!” diye cevap verdi. Bu arada gözlerini benden ayırıp, ay ışığını yansıtan ama içerden hiçbir aydınlık görünmeyen pencerelere doğru kaldırdı. “Evdeler mi? O nerede? Nelly, bakıyorum sevinmedin! Endişe etmene hiç gerek yok. O burada değil mi? Söyle! Onunla... yani hanımınla

konuşmak istiyorum. Git, Gimmerton’dan gelen birinin kendisiyle konuşmak istediğini söyle.”

“Bunu nasıl karşılayacak?” diye söylendim. “Ne yapacak acaba? Beni bile şaşkına çevirdikten sonra... onun aklı başından gider mutlaka! Sen Heathcliff ha! Ama çok değişmişsin! Bu akıl almaz bir şey. Askere mi yazılmıştın yoksa?”

Sabırsızca sözümü keserek, “Sen git, benim dediğimi yap,” dedi. “Bil ki, cehennem azabı içindeyim!”

Mandalı kaldırdı, içeri aldım. Ama Bay ve Bayan Linton’ın bulunduğu salona yaklaşınca bir an durakladım, kararsızdım. Sonra, şamdanları yakayım mı, diye sorma bahanesiyle gittim.

Bir pencere önüne, yan yana oturmuş dışarıyı seyrediyorlardı. Panjurlar ardına kadar açıktı. Bahçedeki ağaçlarla koruluğun ötesinde, Gimmerton vadisini uzun bir sis tabakası kaplamıştı. (Herhalde fark etmişsinizdir: Kiliseyi geçer geçmez fundalığın hışırtılı seslerini taşıyan rüzgâr, yamaçtan aşağı akan dereye gelince onunla aynı yönde eser. Bu yüzden de orada her zaman çizgi halinde bir sis tabakası bulunur.) Bu gümüş renkli sis tabakası üstünde Uğultulu Tepeler yükseliyor, ama bizim eski ev görünmüyordu, çünkü ev, tepenin öbür yamacında kalıyordu. Lintonlar salonun penceresinden huzur içinde manzarayı seyrediyorlardı. Onların bu mutluluğunu bozmaya gönlüm razı olmadı. Şamdanları yakayım mı, diye sorduktan sonra kapıya doğru yöneldim, tam gitmek üzereydim ki şaşkın şaşkın geri döndüm. “Gimmerton’dan gelen biri, sizi görmek istiyor hanımefendi,” diye mırıldandım.

“Ne istiyormuş?” dedi Bayan Linton.

“Sormadım,” diye cevap verdim.

“Pekâlâ, perdeleri ört Nelly,” dedi. “Sonra da bize çay getir. Ben gidip bir bakayım.”

Salondan çıktı; Bay Edgar, ilgisiz ilgisiz gelenin kim olduğunu sordu. “Hanımın hiç beklemediği biri,” diye cevap verdim. “Heathcliff... Hatırladınız değil mi, efendim? Hani bir zamanlar Earnshaw’larda çalışıyordu.”

“Nee! O çingene ha... O çiftlik yanaşması ha?” diye bağırdı. “Peki, gelenin o olduğunu Catherine’e niye söylemedin?”

“Sakın ha! Onu bu sıfatlarla anayım demeyin, Bayım,” dedim. “Hanım duyarsa, çok üzülür. O kaçıp gittiği zaman nerdeyse deli olacaktı. Dönüp gelişine ise bayram eder, sanırım.”

Bay Linton, salonun avluya bakan penceresine gidip, panjurlarını açarak aşağıya doğru eğildi ve hemen seslendi: “Orada ayakta kalma, sevgilim! Gelen kimse, içeri al istiyorsan.” Biraz sonra kapı mandalının sesi duyuldu. Catherine uçarcasına yukarı çıktı. Ne yapacağını bilemez bir halde, soluk soluğaydı. Heyecanından sevincini belli edemiyordu. Hatta onu gören büyük bir felaketle karşılaşmış olduğunu bile sanabilirdi.

Kollarını kocasının boynuna dolayarak, “Oh, Edgar, Edgar!” diye bağırdı. “Oh, Edgar sevgilim, Heathcliff geldi! Dönüp geldi!” diyerek kocasına daha sıkı sarıldı.

Öbürü ise kırgın bir sesle, “Pekâlâ, pekâlâ, ama bu yüzden beni boğman gerekmez,” dedi. “Onun bu derece büyük bir değer taşıdığını bilmiyordum. Dur, kendine gel biraz, bunun için çıldırmana gerek yok!”

Hanım sevincini dizginleyerek, “Ondan hoşlanmadığını biliyorum,” dedi. “Ama benim hatırım için yakınlık göstermen gerekir. Gidip çağırayım mı?”

“Buraya? Salona mı?”

“Elbette, başka nereye olacak?”

Bey’in canı sıkılmışa benziyordu. Onu mutfağa almanın daha uygun olacağını söyledi. Kocasının bu müşkülpesentliğine, yarı kızan, yarı gülen Bayan Linton, onu alaycı alaycı süzdü.

“Hayır,” dedi bir süre sonra, “Ben mutfakta oturamam. Ellen, buraya iki masa hazırla. Birisi, soylu kişiler olduklarından Bey’inle Bayan Isabella için, diğeri de aşağı tabakadan olan Heathcliff’le benim için. Buna da bir diyeceğin var mı, sevgilim? Yoksa başka bir odaya geçip, orada mı oturalım?.. Öyleyse gerekli emirleri kendin ver. Ben konuğumu almaya gidiyorum. Tanrım bu bir düş değil ya!”

Tam odadan çıkacağı sırada, Edgar onu yakaladı. Sonra bana dönerek:

“Git çağır, buraya gelsin,” dedi. “Catherine, sen de fazla sevinçli görünmemeye çalış lütfen! Kaçak bir yanaşmayı, öz kardeşinmiş gibi karşılamanı, bütün ev halkının seyretmesine hiç gerek yok.”

Aşağıya indim; Heathcliff, davet edileceğini biliyormuş gibi sundurmanın altında bekliyordu. Fazla söze gerek kalmadan arkamdan geldi; ben de onu, yüzlerinin kızarmış olmasından tartıştıkları ilk bakışta anlaşılan, Bey’le Hanım’ın yanına götürdüm. Hanım’ın yüzü eski kader arkadaşını görür görmez bambaşka bir duyguyla aydınlandı; koşarak geldi ve onu iki elinden yakalayarak kocasına doğru çektikten sonra, Linton’ın gönülsüzce uzattığı elini, misafirin eline tutuşturdu. Ocak ateşiyle, mumların aydınlığında daha iyi görebildiğim Heathcliff’teki değişiklik karşısında şaşırıp kaldım. Uzun boylu, çevik, yakışıklı, yapılı bir adam olup çıkmıştı. Bizim Bey, onun yanında sıska bir çocuk gibi kalıyordu. Dimdik duruşundan, orduda hizmet etmiş olduğu anlaşılmaktaydı. Yüz çizgileri, Bay Linton’ınkilerden çok daha olgundu. Eski günlerin çaresizliğinden en küçük bir iz bile taşımayan, bilgili bir hali vardı. Aşağı eğik kaşlarla, kara kara parıldayan gözlerde yarı uygar bir yırtıcılık gizliyse de, bunu bastırmaya çalıştığı anlaşılmakta, davranışlarında ise soylu bir tavır fark edilmekteydi. Kabalıktan tamamıyla sıyrılmış bulunuyordu, ama yine de sertti. Bizim Bey’in şaşkınlığı benimkini de geçti. Çiftlik yanaşması dediği bu kimseye ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir dakika kadar hareketsiz kaldı. Heathcliff, onun narin elini bıraktıktan sonra, serinkanlılıkla yüzüne bakıp konuşmasını bekledi.

O da, en sonunda, “Oturun efendim,” diyebildi. “Bayan Linton eski günleri hatırlayarak, size candan bir kabul göstermemi istedi. Onu memnun edecek her şey benim için de bir sevinç kaynağıdır.”

“Benim için de öyledir,” diye cevap verdi Heathcliff, “Hele o şeyde benim de payım varsa... Bir ya da iki saat oturacağım seve seve.”

Catherine’in karşısına oturdu, Catherine ise, gözlerini ona dikmiş, sanki başını çevirirse kaybolup gidiverecekmiş gibi ondan ayırmıyordu. O ise, ancak arada bir hanıma bakıyor, ama her bakışından kendinden daha emin bir şekilde kadının gözlerinden gizli zevkler tadıyordu. Hiçbir şeyi umursamayacak ölçüde, karşılıklı sevinç içindeydiler. Ama Bay Edgar öyle değildi; endişeliydi; benzi sararmıştı. Hele hanımı kalkıp ilerleyerek Heathcliff’in ellerini tutup, çılgınca kahkahalar atmaya başlayınca, bu endişesi doruğa ulaştı.

“Yarın bunun bir düş olduğunu düşünebilirim!” diye bağırmıştı Hanım. “Sana bir defa daha dokunduğuma, seni bir defa daha gördüğüme, seninle bir defa daha konuştuğuma inanamayacağım. Oysa, sen, insafsız Heathcliff! Sen böyle bir hoş geldini bile hak etmiş değilsin. Üç yıl ne göründün, ne bir haber gönderdin; beni de hiç düşünmedin.”

“Düşündüm, hem de senin beni düşündüğünden daha fazla,” diye cevap verdi delikanlı, “Evlendiğini öğreneli çok olmadı Cathy: Aşağıda avluda beklerken kendi kendime şöyle bir plan kurdum: Yüzünü bir an görecek, gözlerindeki şaşkınlığı, belki de sahte sevinci bir an izleyecek, sonra gidip Hindley’le hesaplaşacak, ardından da yakalanmamak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım. Ama senin şu sıcak tavrın bütün bu düşüncelerimi silmiş bulunuyor. Ama sakın bir dahaki karşılaşmamızda başka türlü davranmaya kalkışma. Hayır, beni gene uzaklaştıramayacaksın. Benim için gerçekten üzülmüştün, değil mi? Üzülmekte haklıydın. Senden ayrıldıktan bu yana, çok zor günler geçirdim. Beni bağışlamalısın, çünkü bütün çabalarım sadece senin içindi!”

Linton, her zamanki ses tonu ve terbiyeli haliyle konuşmaya çalışarak, “Çayı soğuk içmek istemiyorsak, lütfen masaya Catherine,” diye araya girdi, “Bay Heathcliff, bu geceyi nerede geçirecek olursa olsun, önünde yürünecek uzun bir yol var. Ben ise fazlasıyla susadım.”

Hanım çaydanlığın karşısına oturdu, çıngırakla çağrılan Bayan Isabella da geldi, ben ise, hepsinin sandalyelerini çekerek oturmalarına yardımcı olduktan sonra, salondan ayrıldım. Catherine bir şeyler yiyip içecek halde değildi, bardağını bile doldurmadı. Edgar yemeye çalışmış, ancak boğazından bir lokma zor geçebilmişti. Böylece yemek on dakikada sona ermiş bulunuyordu. Misafir o geceki ziyaretini bir saatten fazla sürdürmedi. Ayrılırken, Gimmerton’a mı gideceğini sordum.

“Hayır, Uğultulu Tepeler’e,” diye yanıtladı. “Bu sabah uğradığım zaman Bay Earnshaw beni oraya davet etti.”

Evet!.. Bay Earnshaw da onu davet etmişti! Heathcliff, Bay Earnshaw’a uğramıştı. O gittikten sonra üzüntü içinde bunları düşündüm. Yoksa göz boyayarak, buralara sinsice bir kötülük etmeye mi gelmişti? Gönlümün derinliğinde bir önsezi bana, onun uzaklarda kalmasının daha iyi olacağını söylüyordu.

Gece yarısına doğru Bayan Linton'ın odama süzülüp başucumdaki sandalyeye oturarak, saçımı çekiştirmesiyle uyandım.

Özür dileyen bir ses tonuyla, "Gözüme uyku girmedi bir türlü, Nelly," dedi, "Mutluluğumu paylaşacak birine ihtiyacım var. Kendisini ilgilendirmeyen bir şey yüzünden sevinçli oluşuma Edgar surat asıyor. Öfkeli, hırçın ve saçma sapan sözler dışında ağzını bile açmıyor. Kendisiyle hastayken ve uyumaya ihtiyacı olduğu bir sırada konuşmak istediğim için de benim katı yürekli, bencil bir insan olduğumu söylüyor. Zaten en küçük bir güçlük karşısında hemen hastalık bahane eder! Heathcliff'i bir iki kelimeyle övünce ya baş ağrısından söz ediyor ya da kıskançlık krizleri tutup ağlamaya başlıyor. Ben de onu böylece bırakıp, kalktım geldim."

"Heathcliff'i ona övmenin ne gereği var," diye yanıtladım, "Çocukluklarından beri birbirlerini sevmiyorlar; Heathcliff de Bay Linton'ı ona övmenden rahatsız olacaktır. İnsanın mayası bu. Açıkça aralarında bir kavga çıkarmak istemiyorsan, Bay Linton'a ondan söz açma."

"Ama bu, büyük bir güçsüzlük örneği değil mi?" dedi, "Bak, ben kıskanıyor muyum? Isabella'nın sarı saçlarının pırıl pırıl oluşunu, teninin beyazlığını, eşsiz inceliğini, bütün aile halkının ona karşı gösterdiği düşkünlüğü kıskanıp üzülüyor muyum? Sen bile Nelly, ne zaman onunla aramızda bir tartışma olsa, hemen Isabella'yı desteklersin. Ben de budala bir anne gibi boyun eğer, ona yavrum, kuzum der, sinirlerinin yatışması için yaltaklanırım. Birbirimizle içli dışlı olmamız ağabeyinin hoşuna gidiyor, ben de bunu istiyorum. Ama ikisi de aynı, şımartılmış çocuklar. Dünya kendileri için yaratılmış sanıyorlar. Ben her ne kadar onların suyuna gidiyorsam da, esaslı bir cezanın ikisini de yola getireceğini düşünmüyor değilim."

"Yanılıyorsun, Bayan Linton," dedim, "Asıl onlar senin suyuna gidiyorlar. Böyle yapmasalar, ne olacağını pekâlâ biliyorum. İşleri güçleri senin isteklerini yerine getirmek olduğu sürece, onların geçici heveslerine göz yumabilirsin. Ama, iki taraf için de aynı derecede önemli bir şey oldu mu, sanırım kavga çıkarırsın. Bu durumda senin o güçsüz dediklerin en az senin kadar inatçı olacaklardır."

"Bu kavga da ölünceye kadar böylece sürüp gidecek, değil mi Nelly," diye güldü. "Hayır! Bak sana anlatayım Linton'ın sevgisinden öylesine

eminim ki, onu öldürsem bile karşılık vermek istemeyeceğini biliyorum."

Bu sevgiden ötürü Linton'a daha fazla değer vermesi gerektiğini söyledim.

"Veriyorum," dedi, "ama, o da önemsiz şeyler için sızlanmamalı. Çocukça bir şey bu. Sonra, ben Heathcliff'in artık saygıdeğer biri olduğunu, ülkedeki en saygın kişilerin bile onunla arkadaşlık etmekten onur duyacağını söylediğim zaman, gözyaşı dökeceğine, bana hak vermeli, bu yakınlıktan hoşlanmalı. Heathcliff'e alışmak zorunda, hatta sevmek için çaba göstermeli. Heathcliff'in ondan hoşlanmaması için ne gibi sebepler olduğunu düşünmemiz gerekir; örneğin bugünkü davranışı fevkaladeydi!"

"Peki onun Uğultulu Tepeler'e gidişine ne diyorsun?" diye sordum. "Her açıdan değişmiş görünüyor. O tam bir Hıristiyan; bütün düşmanlarına dostluğun simgesi olan sağ elini uzatıyor!"

"Bu konuyu açıkladı," diye yanıtladı. "Senin gibi ben de merak ediyordum. Senin hâlâ orada olduğunu sandığı için uğramış oraya, Joseph de gidip Hindley'e haber vermiş, Hindley de çıkıp, bu zamana kadar nerelerde olduğunu, neler yaptığını, nasıl yaşadığını sormuş, sonunda da içeri girmesini söylemiş. İçerde kumar oynanıyormuş, Heathcliff de oynamış, ağabeyim Heathcliff'e yenilerek bir miktar borçlanmış, ama bakmış ki, Heathcliff'te çok para var, akşama gene gelmesini söylemiş, o da kabul etmiş. Hindley, arkadaş seçmekte ince eleyip sık dokumaz, alçakça kalbini kırdığı insanlardan kendisine bir kötülük gelebileceğini aklına bile getirmez. Ama Heathcliff'in dediğine bakarsan, kendisine işkence eden adamla yeniden ilişki kurmasının önemli bir nedeni var. Birincisi, Grange'e yürüyerek gidilebilecek bir uzaklıkta olması; diğeri ise birlikte yaşadığımız eve karşı duyduğu bağlılık. Ayrıca, Gimmerton yerine orada oturursa, benim kendisini daha sık görme fırsatını bulacağımı ümit ediyormuş. Bol para önerip, Uğultulu Tepeler'e yerleşmek istiyor. Kardeşimin paraya olan zaafını biliyorum, kabul edeceğine hiç şüphe yok. Sağ eliyle topladığını, sol eliyle dağıtan biri olmasına rağmen öteden beri bir açgözlülüğü de vardır."

"Tam da genç bir adamın yerleşmesine uygun bir yer," dedim. "Bunun doğuracağı sonuçlardan hiç endişe duymuyor musun, Bayan Linton?"

“Arkadaşım açısından hayır,” diye yanıtladı. “Sağlam mantığı onu tehlikelerden koruyacaktır; Hindley için ise biraz. Ama manevi açıdan değil, çünkü bundan daha kötü bir duruma düşeceğini sanmıyorum. Ayrıca onun varlığına gelecek zararlara ben engel olurum. Bu akşamki olay, beni Tanrı’yla da, insanlarla da uzlaştırmış bulunuyor! Daha önce kadere karşı öfkeyle isyan ediyordum. Ah, çok, çok çektim Nelly! O yaratık ne acılar çektiğimi bilseydi, bunların sona erişini budalaca bir huysuzlukla gölgelemekten utanırdı. Oysa ki dertlerime tek başıma katlanışım bile onun için bir iyilikti. Duyduğum her acıyı dile getirmiş olsaydım, o da, benim kadar bunların sona ereceği günü dört gözle beklerdi. Neyse, geçti artık, yaptığı budalalığın intikamını da almayacağım; bundan böyle her şeye katlanabilirim! Dünyanın en aşağılık yaratığı yanağıma tokat vuracak olsa, öbür yanağımı uzatmakla kalmayacak, üstelik onu kızdırdığım için özür dileyeceğim. Bunun kanıtı olarak da hemen gidip Edgar’la barışacağım. İyi geceler! Ben bir meleğim!”

Böylece, kendiyle barışık bir halde yanımdan ayrıldı. Verdiği kararın başarıya ulaştığı, ertesi sabah açıkça görüldü. Bay Linton huysuzluğu bir yana bırakmakla kalmamış, (neşesi, Catherine’in coşkun canlılığı ile gölgelenir görünse bile) karısının Isabella’yı da alıp öğleden sonra Uğultulu Tepeler’e gitmesine razı olmuştu. O ise, kocasını öylesine sıcak, öylesine tatlı bir sevgiyle ödüllendirdi ki, ev adeta cennetten farksızdı. Bundan hem Bey, hem de hizmetçiler fazlasıyla yararlandılar.

Heathcliff, (ona artık Bay Heathcliff demeliyim) ilk günler Thrushcross’a sık sık gelmekten çekiniyor, çiftlik sahibinin bu ziyaretleri nasıl karşıladığını anlamaya çalışır görünüyordu. Catherine de onu görmekten duyduğu sevinci belirtmek için daha ılımlı kelimeler kullanmaya dikkat ediyordu. Böylece, Heathcliff her zaman beklenen bir konuk olma hakkını yavaş yavaş elde etti. Çocukluğunda olduğu gibi, hâlâ içine kapanık bir yapısı vardı. Bu da coşkularına ve duygularına hâkim olmasına yarıyordu. Bey’in tedirginliği de giderek yatışmıştı. Sonra gelişen başka olaylar bu tedirginliği bir süre için başka bir yöne kaydırdı.

Onun üzüntüsü, Isabella’nın bu yeni konuğa karşı birdenbire, hem de karşı konulmaz bir yakınlık duymaya başlamasından ileri gelmekteydi. Isabella o sıralarda, on sekiz yaşında, çekici bir genç hanımdı. Davranışları biraz çocuksuydu, ama keskin bir zekâsı, ince, canlı duyguları ve

kızdırılınca sertleşen, alıngan bir yapısı vardı. Onu çok seven ağabeyi, bu inanılmaz tutku karşısında şaşırıp kalmıştı. Adı sanı belirsiz bir adamla kurulacak aile bağının onur kırıcı olacağını düşünüyor, bir erkek çocuğu olmadığı takdirde varını yoğunu bu adama kaptıracağı gerçeğini de hazmedemiyordu. Tüm bunlar bir yana, Heathcliff'in yaradılışını bildiğinden, dış görünüşü değişmiş bile olsa, ruhunun değişmediğini düşünüyordu; haklıydı. Bütün bu düşündükleri onu ürkütüyor, isyan ettiriyordu. Isabella'yı ona emanet etme düşüncesi bile nefretinin artmasına yetiyordu. Hele, bir de kız kardeşinin bu tutkusunun karşı taraftan hiçbir ilgi görmeden, tamamıyla karşılıksız geliştiğini bilse, çok daha fazla acı çekerdi. Ama o, işin farkına varır varmaz suçu Heathcliff'e yüklemişti.

Bir süreden beri, Isabella'nın bir şeylere üzüldüğünün, kendi kendini yediğinin farkındaydık; kavgacı, çekilmez biri olmuş çıkmıştı. Durmadan Catherine'e çatıyor, onunla alay ediyor, üstüne varıyor, sabrını taşırmaktan çekinmiyordu. Biz ise, gözümüzün önünde eriyip solmasını göz önünde tutarak, "Herhalde hasta olduğu için böyle yapıyor" diyerek onu hoş görüyorduk. Ama o sürekli şikâyet ediyor, hizmetçilerin sözünü dinlemediğinden, kendisine evde hiç söz hakkı tanınmamasından, Edgar'ın onunla hiç ilgilenmediğinden, kapıların açık bırakılıp soğuk almasının sağlandığından yakınıp duruyordu. Bir gün kahvaltısını yememekte direnince, Bayan Linton da ona sert bir şekilde hemen gidip yatağına yatmasını söyledi. Ardından da bir güzel azarlayıp, yatmazsa derhal doktoru çağıracağını bildirdi. Kız, Kenneth'ın adını duyar duymaz hemen ağız değiştirdi ve eğer biraz neşesiz görünüyorsa, bunun sırf Catherine'in hırçınlığından kaynaklandığını söyledi.

Bu mantıksız iddiaya şaşmış olan hanım ise, "Bana nasıl hırçın diyebiliyorsun, hayret!" diye bağırdı. "Şımarığa bak, ne dediğini kulakların duyuyor mu senin? Söyle bakalım, sana karşı ne zaman sert davrandım?"

"Dün," diye hıçkırdı Isabella, "Şimdi de!"

"Dün ha!" dedi yenge, "Peki ne yaptım?"

"Kırlara çıktığım sırada sen Bay Heathcliff'le baş başa kalabilmek için bana canımın istediği yere gidip dolaşabileceğimi söyledin."

Catherine gülerek, “Senin sertlik dediğin bu demek?” diye sordu. “Ben bunu sözlerle, senin yanımızda fazlalık olduğunu ima etmedim. Çünkü bizimle birlikte olup olmaman bir şeyi değiştirmezdi. Ben sadece Heathcliff’in konuşmalarının seni ilgilendirmeyeceğini, canının sıkılacağını düşünmüştüm, o kadar.”

“Yoo, yo,” dedi küçükhanım gözyaşları arasında, “Benim yanınızdan gitmemi söyledin, çünkü yanınızda bulunmak istediğimi biliyordun.”

Bayan Linton bana dönerek, “Deli mi bu çocuk?” diye sordu, “Şimdi dün konuşulanları, kelimesi kelimesine tekrarlayacağım Isabella, sen de bunun neresi seni ilgilendirir, söyleyeceksin.”

“Ben konuşulanlara aldırış etmiyordum ki,” diye cevap verdi kız, “Ben yalnızca...”

Catherine onun sözünü tamamlamaya cesaret edemediğini görünce, “Evet, sen yalnızca...” dedi.

“Onun yanında bulunmak istiyordum. Bundan böyle de, beni ondan uzaklaştırabileceğini sanma!” diye devam etti. “Sen sıradan bir çoban köpeği gibisin Cathy, kendinden başkasının sevilmesini çekemiyorsun!”

Bayan Linton şaşıp kalmıştı. “Sen de arsız küçük bir maymunsun!” dedi. “Ama bu kadar budalalık olamaz! Heathcliff’in hayranlığını kazanmak istemen, onu çekici biri olarak görmen olacak şey değil! Umarım sözlerini yanlış anlamışımdır, Isabella!”

Çılgına dönmüş olan kız ise, “Hayır, yanlış anlamadın,” dedi, “Ben onu, senin Edgar’ı sevdiğinden çok daha fazla seviyorum. Eğer bırakırsan, o da beni sevebilir!”

Catherine de sözcüklerin her hecesine basa basa, “Öyleyse, bir krallık bile bağışlasalar, senin yerinde olmak istemem!” dedi. Üstelik bunları içten söylediği anlaşılıyordu. “Nelly, şu kızın delilik etmekte olduğunu anlatmam için bana yardım et, ne olursun. Heathcliff’in nasıl bir insan olduğunu söyle şuna; onun yontulmamış, eğitilmemiş bir yırtıcı; katırtırnakları, devedikenleri ile kaplı, kupkuru biri olduğunu söyle. Bence senin ona gönül vermen, şu küçük kanaryayı, kış ortasında koruluğa salıvermenle eşdeğerdedir. Sen, onun hakkında azıcık bir bilgiye sahip olsaydın, böyle

bir hayale imkânı yok kapılmazdın; sana yalvarıyorum, onun sert görünüşü altında derin bir iyilik, bir sevgi bulunabileceğini sanma! O sert bir elmas, içinde inci bulunan bir istiridye değil; insafsız, yırtıcı, tilki gibi bir adamdır. Ben ona hiçbir zaman, ‘Şu ya da bu düşmanına dokunma, çünkü onlara zarar vermek kalpsizlik, insafsızlık olur,’ demem; ‘Onlara dokunma, çünkü zarar görmelerini istemiyorum,’ derim; sana gelince Isabella, seni bir yük olarak gördüğü anda bir serçe yumurtası gibi ezmekten çekinmeyecektir, bilmiş ol! Ben onun Linton’ı bundan böyle sevemeyeceğini biliyorum; ama seninle paran için hiç düşünmeden evlenebilir. Hırs, onun içinde gittikçe dal budak salarak büyüyen bir günahtır. İşte benim bildiklerim... Üstelik arkadaşıyım. Öyle ki, seni gerçekten ele geçirmeyi düşünüyorsa belki de benim dilimi tutmam, onun tuzağına düşmene göz yummam bile gerekir.”

Küçükhanım yengesine kızgın kızgın baktı.

“Ayıp! Ayıp!” diye tekrarladı. “Sen arkadaş değil, yirmi düşmandan daha beter zehirli bir yılansın!”

“Yaa, demek bana inanmıyorsun?” dedi Catherine. “Benim alçakça bir bencillikle böyle konuştuğumu düşünüyorsun, değil mi?”

“Bundan hiç şüphem yok,” diye karşılık verdi Isabella, “Sana baktıkça tüylerim diken diken oluyor!”

Diğeri de, “Güzel!” diye bağırdı, “Madem aklına koymuşsun, dene öyleyse; ben üstüme düşeni yaptım, bundan sonrasını sen bilirsin.”

Bayan Linton odadan çıkıp giderken, genç kız: “Beni kendi bencilliğine kurban etmek istiyor,” diye hıçkırdı. “Herkes, herkes bana karşı. İşte benim tek avuntumu da berbat etti. Ama söylediklerinin hiçbiri doğru değildi, öyle değil mi? Bay Heathcliff bir canavar değil; onurlu, vefalı bir insan. Eğer böyle olmasaydı onu yeniden görmek için, döner gelir miydi?”

“Bu adamı aklından çıkar, küçükhanım,” dedim. “O bir uğursuzluk kuşudur, senin dengin, değil. Evet, Bayan Linton sert konuştu, ama doğruyu söyledi. Hanım onun içyüzünü hepimizden daha iyi bilir. Üstelik onu olduğundan daha kötü göstermeye kalkışmasına da imkân yok. Dürüst insanlar yaptıklarını gizlemezler. Buralarda yokken neler yaptı? Nasıl zengin oldu? Niye, nefret ettiği bir adamın evine, Uğultulu Tepeler’e yerleşti? Onun geldiği günden bu yana Bay Earnshaw’un giderek daha kötü

bir duruma düştüğünü söylüyorlar. Bütün gece birlikte oturuyorlarmış, Hindley toprak karşılığında ondan borç para alıyor, içki içip, kumar oynamaktan başka şey yapmıyormuş. Daha bir hafta önce duydum – söyleyen de Joseph'di– onunla Gimmerton'da karşılaşmıştım; 'Nelly,' dedi, 'Bugünlerde bizim evde bir sorgu yargıcı olsa iyi olur. Evde çok garip şeyler oluyor. En başta Bey! Ne kıyamet gününden korkuyor, ne Aziz Paulus'dan, ne Aziz Petros'dan, ne Aziz Yohannes'den, ne de Aziz Matta'dan. Hiçbirinden! Korkmak bir yana, sanki onlarla yüz yüze gelmeye can atıyor! Bir de o düzgün kılıklı Heathcliff var ya, bildiğin gibi değil! Her bir şeye gülüp geçiyor, hiçbir şey umurunda değil, şeytanın ta kendisi. Grange'e uğradığında, bizim orada ne kadar güzel vakit geçirdiğimizi hiç anlatmıyor mu size? Bak ben anlatayım: Güneş batarken yataktan kalkıyor, ertesi gün öğleye kadar kepenkler kapalı kalıyor, mumlar yanıyor, içki, kumar gırla... Sonra bizim deli söve saya, bağıra çağıra odasına gidiyor. Öyle ki azıcık kendini bilen biri bu hale düşse utancından yedi kat yerin dibine girer. O alçak var ya, o alçağın sayamayacağı kadar çok parası var; yiyip içip uyuyor, sonra da doğru yandaki çiftliğe, komşunun karısıyla çene çalmaya gidiyor; o Catherine denen kadına, babasının altınlarını kendi cebine nasıl akıttığını, kardeşinin tepeden aşağı dörtnala inerken, kendisi seğirtip önündeki kapıları ardına kadar nasıl açtığını, herhalde anlatıyordur.' İşte böyle küçükhanım. Evet Joseph bunak alçağın biridir, ama yalan söylemez. Heathcliff'in davranışları üzerine anlattıkları da doğru olacağına göre, böyle bir koca istemeyi aklından bile geçirmezsin, değil mi?"

"Sen de öbürleri gibisin Nelly," diye cevap verdi. "İftiralarını dinlemeye hiç niyetim yok. Bu dünyada mutluluk olmadığına beni inandırmayı istemen için, senin çok kötü bir insan olman gerek."

Kendi başına bırakılsaydı bu hevesten vazgeçer miydi, yoksa bu heves onun için vazgeçilmez bir tutku mu olurdu, bilmiyorum. Ama bu konu üzerinde düşünmeye pek vakit bulamadı. Ertesi gün komşu kasabada bir mahkeme vardı ve bizim bey oraya gitmek zorundaydı. Onun evde olmayacağını bilen Bay Heathcliff de her zamankinden daha erken, çıkageldi. Catherine'le Isabella kavgalı, ama sessiz sessiz, evin kitaplığında oturmaktaydılar. Isabella, akılsızlık ettiği, geçici bir öfke anında gizli duygularını ortaya döktüğü için kaygılı, diğeri ise ağırbaşlı bir tavırla, yine bu tür bir davranışla karşı karşıya kalırsa nasıl davranması gerektiğini düşünmekteydi. Eğer karşısındaki ona gülerse, bunun gülünecek bir

davranış olmadığını da belirtecekti. Heathcliff'in pencerenin önünden geçtiğini görünce gülümsedi. Ben o sırada ocağın etrafını süpürüyordum, yüzündeki haince gülümsemeyi gördüm. Isabella, ya düşüncelere dalmıştı ya da önündeki kitabı okuyordu, emin değilim. Kapı açılıncaya kadar da hiçbir harekette bulunmadı. İmkân olsa açılır açılmaz hemen kaçıp gidecekti, ama geç kalmıştı.

Hanım, bir sandalyeyi ocağa doğru çekerek, "Ne iyi ettin de geldin!" dedi neşeyle. "Biz de, burada iki kişi oturmuş, aramızdaki soğukluğu giderecek bir üçüncüyü bekliyorduk. Üstelik bu konuda bize yardım edecek tek kişi de sensin. Heathcliff, sana, en sonunda benden daha fazla düşkün olan birini tanıtmakla gurur duymaktayım. Bu, senin de gururunu okşayacaktır sanırım. Hayır, Nelly değil, ona öyle bakma! Senin hem beden, hem ruh güzelliğin karşısında yanıp tutuşan bu insan, zavallı görümcemdir. Yani Edgar'ın eniştesi olmak, sana bağlı." Öfkeyle yerinden kalkan kızcağızı sahte bir neşeyle yakaladı. "Yoo, yoo, Isabella, sıvışıp gidemezsin," diye devam etti. "Görüyorsun ya Heathcliff, senin için kedi gibi kavga ediyoruz. Bağlılık, hayranlık gösterileri olarak ise ben epeyce geride kalmış bir durumdayım. Ayrıca eğer ben bir yana çekilme nezaketini gösterecek olursam, kendi deyimiyle, 'rakibim' senin gönlüne öylesine bir ok saplarmış ki, seni sonsuza kadar elde eder, beni de unutulmuşlar karanlığına gönderirmiş."

Isabella ağırbaşlılığını kaybetmemeye çalışıyordu. Bu arada bileğini kavrayan elden kurtulmak için çırpınmayı bir küçüklük sayıyormuşçasına sakin sakin durarak; "Catherine!" dedi. "Yalnız gerçeği anlatmanı, şaka da olsa benimle alay etmemeni rica ederim! Bay Heathcliff, arkadaşınıza söyleyin de beni bıraksın. Sizinle aramızda sıcak bir dostluğun olmadığını unutuyor. Üstelik onu pek eğlendiren bu durum, bana tarif edemeyeceğim kadar acı çektirmektedir."

Konuk cevap vermeden yerine oturdu. Kızın kendisine karşı beslediği duygulara da hiç aldırış etmedi. Bu yüzden kızcağız, tekrar yengesine dönerek alçak sesle yalvarmak zorunda kaldı.

"Hayır!" diye bağırdı Bayan Linton. "Bir daha çoban köpeğine benzetilmeye hiç niyetim yok. Burada kalacaksın! Heathcliff, verdiğim güzel haberden hoşlandığını niye söylemiyorsun? Isabella, sana karşı beslediği sevginin, benim Edgar'a karşı beslediğim sevginin yanında hiç

kalacağına yemin ediyor. Yanılmıyorsam, Isabella buna benzer bir şeyler söylemişti, değil mi Nelly? Önceki gün yaptığımız gezinti sırasında, onu senden uzaklaştırdığım için duyduğu üzüntü ve kızgınlıktan, ağzına bir lokma koymuyor."

Heathcliff sandalyesini ona doğru çevirdi. "Bana kalırsa kıza iftira ediyorsun," dedi. "Hiç değilse şu anda bana yakın olmak istemiyor."

Söz konusu kız Isabella'ydı ve ona garip, iğrenç bir hayvana bakar gibi gözlerini dikti. Sanki o, tiksinti verdiği halde gözlerini ayıramadığı, örneğin Hint adalarından gelmiş bir kırkayaktı. Zavallı, işte buna dayanamadı, bir kızardı, bir bozardı. Gözlerinden yaşlar damlarken Catherine'in sımsıkı tutan elini gevşetmek için bütün gücünü topladı. Hepsini birden açamadığı için, açtığı her parmağın yerini bir başka parmak alıyordu. Bu yüzden sivri tırnaklarını kullanmak zorunda kaldı.

Üstünde kırmızı ay biçiminde izler kalan elini acıyla sallayarak kızı serbest bırakan Bayan Linton, "Vay dişi kaplan vay!" diye bağırdı, "Defol Tanrı'nın cezası, git de o tilki suratını görmeyeyim! Onun önünde pençelerini göstermekle budalalık ettin. Bundan ne gibi sonuçlar çıkaracağını kestiremiyor musun? Bak Heathcliff! Bunlar işkence araçlarıdır. Gözlerini onlardan sakınmalısın."

O da, kapı kızın ardından kapandıktan sonra, "İyi ama Cathy, kızla bu şekilde alay etmekteki amacın neydi? Söylediklerin herhalde doğru değildi, öyle değil mi?" diye sordu.

"Emin ol doğruydu; haftalardır senin için ölüp bitiyor. Sana olan hayranlığını gidermek için bütün kötü yanlarını sayıp döktüm. Bu yüzden de bana etmediği hakareti bırakmadı. Neyse, aldırma; benim bütün istediğim, küstahlığının cezasını vermekti hepsi bu kadar. Aslında ben onu sevgili Heathcliff, senin kapıp bir lokmada yutmana göz yummayacak kadar çok severim."

"Ben de böyle bir şey yapmaya kalkışmayacak kadar az severim," diye yanıtladı adam; "O iğrenç, balmumu suratla bir ömür boyu karşı karşıya kalmak zorunda olsaydım, çok garip şeyler işitirdin. Bunların arasında en basiti de, o bembeyaz yüzü gökkuşağı renklerine, o mavi gözleri siyaha

boyamam olurdu. Çünkü tiksinti verecek derecede Linton’ınkilere benziyorlar.”

“Hayır, hoş bir şekilde!” dedi Catherine, “Melek gözleri onlar, huri gözleri...”

Heathcliff, kısa bir sessizlikten sonra sordu: “Kız Linton’ın vârisi, değil mi?”

“Bunu düşünmek bile ayıp,” dedi kadın. “Mirası paylaşacak yarım düzine yeğen var, hey ulu Tanrım! Sen şimdi bu işi düşünme, bakıyorum komşunun mallarına gözünü pek erken dikmişsin. Şunu unutma; komşunun malı benimdir.”

“Eğer, seninse mesele yok,” dedi Heathcliff, “Ne var ki, Isabella Linton akılsızın biri olsa bile, deli değil. Her neyse, dediğin gibi bu konuyu bırakalım.”

Miras ve vâris konularını konuşmayı kestiler, hatta Catherine unutmaya bile çalıştı. Ama diğerinin bunu gece boyunca sık sık hatırladığına eminim. Çünkü onun arada bir, kendi kendine gülümsediğini, daha doğrusu sırıttığını; Bayan Linton salondan çıktıkça da, kötü düşüncelere daldığını gördüm.

İşte ben de bu nedenle onun davranışlarını izlemeye karar verdim. Kalbim Catherine’den değil, Bey’imden yanaydı. Çünkü Bey iyi huylu, onurlu, güvenilir bir insandı. Hanımım için de, ‘bunun tam tersi bir insandı’ diyemem elbette. Ama davranışları o kadar özgür ve bağımsızdı ki ona hiç güven duyamaz; ne ilkelerine ne de duygularına güvenmez, ayrıca ilgilenmezdim. Tek dileğim, bizleri Uğultulu Tepeler’i ve Grange’i, Bay Heathcliff’in elinden kurtaracak bir şey olması ve o gelmeden önceki yaşantımıza geri dönebilmemizdi. Ziyaretleri benim için korkulu birer düş gibiydi, Bey’im için de öyleydi sanırım. Tepeler’de oluşu ise anlaşılmaz bir sıkıntı, bir baskıydı. Bana öyle geliyordu ki, Tanrı, sürüden ayrılan koyunu kendi kaderine terk etmişti; kötü bir canavar da, onunla ağıl arasında durmakta, üstüne atılıp parçalamak için fırsat kollamaktaydı.

XI

İşte böyle, yalnız başıma oturmuş bunları düşünmekteydim. Sonra aniden içime bir korku düştü, kalktım, çiftliğe doğru uzanayım da neler olup bitiyor, bir bakayım dedim. Başlığımı geçirdim. Hindley'le konuşmalıydım, herkesin onun hakkında neler söylediğini bilmeliydi. Onu her konuda bilgilendirmek boynumun borcudur, diye düşünüyordum. Ama, onun bir türlü vazgeçemediği kötü alışkanlıklarını hatırlayınca umudum kırılıverdi. Hayır, ona bir yararım dokunamazdı, o kasvetli eve bir daha girmeyecektim.

Bir gün Gimmerton'a gidiyordum; yolumu değiştirerek bahçe kapısının önünden geçmeye karar vermiştim. Öğle vaktiydi, hava da buz gibi soğuktu. Etraf çırılçıplak kalmış, yollar soğuktan donarak buz kesmişti. Şose yolun kırlara açılan sol yanında, kavşakta, küfeki taşından, kabaca yontulmuş bir sütun vardı. Kuzeye bakan yüzünde W.H. (Uğultulu Tepeler); doğuda G; güneybatı yüzünde ise T.G. harfleri bulunuyordu. Grange'in ve Tepeler'in bir de köyün ne yönde olduklarını göstermekteydi. Sütunun tepesi kül rengine bürünmüş güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Bu manzara bana yazın o sıcak günlerini hatırlatmıştı ve neden bilmem, içim çocukluk günlerimin coşkulu sevinciyle kabardı. Yirmi yıl öncesine dönüverdim: Hindley ve ben ne de çok severdik burayı. Gözlerimi yıpranmış taş sütuna diktim. Oracıkta durup öylece uzun uzun baktım. Sonra dibindeki oyuk hâlâ duruyor mu, diye merak içinde eğildim. Evet, işte hâlâ oradaydı. Eskiden olduğu gibi içi yine sümüklüböcek kabuklarıyla ve çakıl taşlarıyla dolu, diye düşündüm; bunları daha bir sürü ıvır zıvırla beraber bu gizli oyuğa saklamaktan ne kadar hoşlanırdık. Derken, oyun arkadaşım gözümün önüne geliverdi tam da o günlerdeki haliyle: Çimenlerin üzerine oturmuş, kara saçlarla çevrili, köşeli hatlara sahip yüzünü öne eğmiş, küçücük elinde sivri bir taş, toprağı eşeliyor. Yüksek sesle, "Zavallı Hindley!" dedim, elimde olmadan. İçim titredi, gözlerim beni yine yanıltmıştı, sanki çocuk başını kaldırmış, gözlerini gözlerime dikmişti. Hayal bir anda uçup gitti, ama içim eve gitmek, orada olmak isteğiyle yanmaya başladı. Bir endişe tohumu kök salmıştı sanki, yüreğimde bir şey beni oraya çekiyor, içimden bir ses 'Acele et!' diyordu. 'Ya ölmüşse!' diye düşündüm. 'Ya ölmek üzereyse, ya o düşler, ölüme işaretse!' Eve yaklaştıkça telaşım artıyordu, uzaktan gördüğümde ise bütün vücudum zangır zangır titremekteydi. Hayalet benden önce oraya varmıştı; saçları

karmakarışık, kahverengi gözlü oğlanın, al yanaklı yüzünü parmaklıklara bastırmış olarak gördüğüm ilk günkü hayaliydi. Biraz daha düşününce, Hareton olsa gerek, dedim. Benim Hareton'ım, on ay önce bıraktığımdan beri pek fazla değişmemişti.

Budalaca korkularımdan silkinerek; "Hareton, ben Nelly, Nelly, dadın," diye seslendim.

Kolumun uzanamayacağı kadar geriye çekilip, yerden iri bir taş aldı.

Onun, Nelly'yi hatırlasa bile, bana benzetemediğini düşünerek, "Babanla konuşmak için geldim Hareton," dedim.

Taşı fırlatmak için kaldırdı, yatıştırmak için bazı şeyler söyledim ama başarılı olamadım. Taş başlığıma çarptı, ardından da küçük çocuğun ağzından, kekeleyerek haykırdığı bir sürü küfür döküldü. Bu küfürlerin anlamını bilmiyordu belki, ama ustaca söylüyor, bebek yüzünü çirkinleştiren korkunç bir kötülük ifadesiyle sürekli küfür ediyordu. Bunun beni kızdırmaktan çok, üzmüş olduğuna inanın. Neredeyse ağlayacaktım. Cebimden çıkardığım portakalı ona uzattım. Önce bir durakladı, sonra aldatıp geri çekivereceğimden korkmuş gibi bir saldırışta elimden kaptı. Bir tane daha çıkardım, bu defa ondan uzak tutarak, "O kibar sözleri sana kim öğretti bakayım?" diye sordum. "Yoksa papazdan mı öğrendin?"

"Papazın da, senin de Tanrı cezanızı versin," dedi. "Ver onu bana!"

"Bunları kimden öğrendiğini söylersen veririm, söyle, kimden öğrendin?"

"İfrit babamdan."

"Başka neler öğrendin babandan?" diye devam ettim.

Portakala saldırdı, ben de kolumu daha da yukarıya kaldırarak, "Sana daha neler öğretiyor?" dedim.

"Hiç," diye cevap verdi. "Gözüne görünmemekten başka hiçbir şey. Beni görmek istemiyor, çünkü ona da küfrediyorum."

"Peki! Küfretmeyi de baban mı öğretiyor?" dedim.

"Yo... yo," diye homurdandı.

“Ya kim?”

“Heathcliff!”

Bay Heathcliff’i sevip sevmediğini sordum.

“Hı-hı!” diye cevap verdi.

Onu neden sevdiğini sorduğum zaman da, şunları söyledi: “Bilmem... ama babamın bana ettiklerinin aynını o da ona ediyor... Babam bana küfür etti mi, o da ona ediyor. Bana da, ‘istediğini yap,’ diyor.”

“Demek papaz sana okuma yazma öğretmiyor, öyle mi?”

“Hayır, bana dendi ki, ‘eğer papaz evin eşiğinden içeri adımını atarsa... otuz iki dişi, gırtlağından aşağı gidecek...’ Heathcliff, bunu yapacağına söz verdi.”

Portakalı eline tutuşturup, babasına gitmesini ve Nelly Dean adında bir kadının kendisiyle konuşmak için bahçe kapısı önünde beklediğini haber vermesini söyledim. Gitti eve girdi, ama Hindley yerine Heathcliff göründü, onu görür görmez dönüp bütün hızımla kaçmaya başladım; taş sütuna ulaşıncaya kadar koştum. Bir gulyabaniyle karşılaşmışçasına korkmuştum. Bu olayın Isabella işiyle hiçbir ilgisi yok. Yalnız, Catherine’in canını sıkarak evde bir tatsızlık çıkmasına yol açacak olsam bile, Heathcliff’in Tepeler’de yaptığı kötülüğe benzer bir şeyi Grange’de de yapmasına engel olmak için daha uyanık bulunmam gerektiğini, bana bu olay öğretti. Ben de size bunun için anlattım.

Heathcliff’in öbür gelişinde, bizim küçükhanım avludaki güvercinlere yem veriyordu. Üç günden beri yengesiyle tek kelime konuşmamıştı, ama, huysuzca yakınmalarından vazgeçmiş, böylece hepimiz rahata kavuşmuştuk. Heathcliff zorda kalmadıkça küçükhanıma selam bile vermezdi, bunu biliyordum. Ama şimdi kızı görür görmez ilk yaptığı şey, eve doğru bir göz atmak oldu. Ben mutfak penceresindeydim, hemen dışardan görülmeyecek bir yere çekildim. Derken Heathcliff kıza yaklaşarak bir şeyler söyledi. Kız şaşırmış gibiydi, oradan uzaklaşmak istiyordu. Heathcliff engel olmak için onu kolundan yakaladı. Kız yüzünü öte yana çevirdi. Belli ki adam ona cevap vermek istemediği bir soru

sormuştu. Heathcliff eve doğru yeniden bir göz attı; alçak herif, gözetlenmediğine emin olmalıydı ki, kıza küstahça sarılıverdi.

“Vay hain vay!” diye bağırdım, “Seni ikiyüzlü seni! Alçak yalancı seni!”

Yanımda beliren Catherine, “Kimmiş bu alçak dediğin Nelly?” diye sordu, ben gördüklerime dalmış, onun girdiğini duymamıştım.

“Senin şu beş para etmez arkadaşın!” diye cevap verdim. “İşte şurada gördüğün sinsi çapkın. O da bizi gördü, buraya geliyor! Bakalım küçükhanıma sarılışını örtbas etmek için neler uyduracak. Oysa sana ondan nefret ettiğini söylüyordu.”

Bayan Linton, Isabella’nın zorla kurtulup bahçeye doğru kaçtığını görmüştü. Bir dakika sonra da Heathcliff kapıyı açtı. Duyduğum tiksintiyi dile getirmekten kendimi alamadım. Ama Catherine öfkeli öfkeli susmamı söyleyerek eğer çenemi tutmazsam, mutfaktan kovacağını bildirdi.

“Duyan da, evin hanımı sensin sanacak!” diye bağırdı. “Haddini bil! Heathcliff, ortalığı böyle karıştırmaktaki amacın ne? Sana Isabella’yı rahat bırak, demiştim. Yalvarırım onu rahat bırak. Eğer buraya gelmekten bıktıysan ve Linton’ın kapıyı yüzüne kapamasını istiyorsan, o başka!”

“Tanrı, onu böyle bir şey yapmaktan korusun!” dedi alçak. O anda ondan daha da fazla iğrendim. “Tanrı onu, uysal, sabırlı kılsın! Onu öbür dünyaya yollama hırsı, içimde her geçen gün biraz daha artıyor.”

Catherine iç kapıyı örterek, “Sus!” dedi, “Sabrımı taşırma! Niye sözümü dinlemedin? Yoksa kız mı özellikle karşına çıktı?”

“Bundan sana ne?” diye homurdandı Heathcliff. “Kız istedikten sonra sana ne oluyor. Bir kulübecik kurdurup bana ev diye verdiğin için böbürlenme. Benim Isabella ile evlenmemi yürekten istediğini bilsem gırtlağını kendi elimle keserdim.”

“Ah, bütün kabahat benim kıskanmayışımda, değil mi?” diye sızlandı Catherine. “Öyleyse, evlen demeyeceğim. Zaten bu, yitik bir ruhu şeytana teslim etmek kadar kötü bir şey. Bana kalırsa sen mutluluğu başkalarına acı çektirerek buluyor, böyle olduğunu ispat ediyorsun. Edgar, senin dönüp gelişin yüzünden kapıldığı huzursuzluktan sıyrılmış bulunuyor; ben de bundan böyle esenlik içinde, gönül rahatlığına ereceğimi sanmaktaydım;

derken sen, bizim huzur içinde oluşumuzu çekemeyerek kargaşa çıkarmaya karar vermiş görünüyorsun. İster Edgar'la kavga et Heathcliff, ister kız kardeşini kandır. Bu sadece benden öç almana yarayacak."

Konuşma kesildi. Bayan Linton kızgın ve küskün ocak başında oturdu. İçindeki duygular gittikçe başkaldırıyor, onları bir türlü yatıştıramıyordu. Heathcliff ise, kollarını kavuşturup ocağın yanında durmuş, hain hain düşünüyordu. Onları öylece bırakıp Bey'e bakmaya gittim. O da, Hanım'ın aşağı katta niye bu kadar uzun süre kaldığını merak etmekteymiş.

İçeriye girdiğim zaman, "Ellen," dedi, "Hanımını gördün mü?"

"Evet, efendim, mutfakta," diye cevap verdim. "Bay Heathcliff'in davranışı yüzünden çok üzüldü. Bence bu adamın ziyaretlerini bir hale yola koymanın zamanı geldi. Fazla yumuşak davranmak zararlı oluyor. Nitekim bugün..." diye başlayıp avludaki olayı ve ondan sonraki gelişmeleri dilimin döndüğünce anlattım. Bayan Linton sonradan Heathcliff'in tarafını tutmaya kalkışmazsa, bu söylediklerimin ona bir kötülüğü dokunacağını sanmıyordum. Bey, hikâyemin sonunu güçlükle bekleyebildi. Konuşmasından karısını da suçlu bulduğu anlaşılıyordu.

"Çok oluyor artık!" diye bağırdı. "Aslında onunla arkadaşlık etmesi, üstelik beni de buna zorlaması, başlı başına bir rezalet! Avludan iki adam çağır bana Ellen! Catherine'in o alçakla daha fazla tartışmasına gerek yok... artık sabrım tükendi."

Aşağıya indi, hizmetçilere holde kalmalarını söyleyerek mutfağa girdi. Ben de ardından gittim. Mutfaktakiler öfkeli konuşmalarına yeniden başlamışlardı. Daha doğrusu Bayan Linton kızgın kızgın söyleniyor, Heathcliff pencere önünde durmuş, görünüşe göre yılmış bir halde başı önüne eğik, dinliyordu. Bey'i önce o gördü, hanıma susmasını işaret etti, o da bu işaretin sebebini anlar anlamaz sustu.

Linton, karısına dönerek, "Nasıl oluyor da, bu rezilin sana karşı söylediklerinden sonra hâlâ burada oturabiliyorsun?" dedi. "Yoksa bu, onun her zamanki konuşması olduğu için mi aldırış etmiyorsun? Herhalde onun alçaklığına alıştın. Benim de alışabileceğimi mi sandın?"

Kocasının bu çıkışına hem kızdı, hem de önem vermez görünerek karşısındakini kışkırtıcı bir ses tonuyla: "Yoksa kapıyı mı dinledin, Edgar?"

diye sordu. İlk konuşma üzerine bakışlarını kaldırmış olan Heathcliff, bu sonuncuyu duyunca alaycı alaycı güldü. Asıl istediği Linton'ın dikkatini kendi üstüne çekmekti; başardı da. Ne var ki Edgar öfkeye kapılarak onu daha fazla eğlendirmek niyetinde değildi.

"Size şimdiye kadar katlandım, efendi," dedi, sakin sakin. "Ama sizin zavallı, aşağılık biri olduğunuzu bilmediğimden değil, böyle oluşunuzdaki bütün sorumluluğun size yüklenmemesi gerektiğini düşündüğüm için. Üstelik Catherine sizinle arkadaşlığını sürdürmek istiyordu ki, buna da budala gibi razı oldum. Varlığınız en namuslu bir insanı bile lekeleyebilecek manevi bir zehirdir. Hem bu yüzden, hem de daha kötü olayları yol yakınken önlemek için bu eve bundan böyle ayak basmamanızı, şimdi de hemen gitmenizi istiyorum. Üç dakikalık bir gecikme bu işin zorla, hem de yakışık almayacak bir şekilde yapılmasıyla sonuçlanacaktır."

Heathcliff, karşısındakini alaycı bakışlarla süzdü.

"Cathy, senin kuzu, insana bir boğa gibi gözdağı veriyor!" dedi. "Bir yumrukta kafatasını parçalayabileceğimin farkında değil. Tanrı şahit! Bay Linton, yere serilmeye bile değmediğin için çok üzgünüm!"

Bey koridora doğru bir göz attıktan sonra adamları çağırmamı işaret etti. Kendisinin teke tek dövüşmeye hiç niyeti yoktu. Verdiği işarete uydum; bir şeylerden şüphelenen Bayan Linton da ardımdan geldi. Tam onları çağırıyordum ki, kolumdan tutup beni geriye doğru çektikten sonra, kapıyı çarparak kapattı, hem de kilitledi.

Kocasının öfkeli şaşkın bakışına karşılık da, "Yağma yok!" dedi. "Ona saldırmaya cesaretin yoksa, ya özür dilersin, ya dayağı yersin. Böylece de, olduğundan daha kabadayı görünmemeyi öğrenirsin. Hayır, anahtarı yutarım, gene de sana vermem! Bir haftadır, birinin güçsüz, öbürünün kötü yaradılışına ses çıkarmadığım için mükâfatını ne kadar güzel görüyorum! Teşekkür yerine, budalaca, saçma iki nankörlük örneğiyle karşılaşıyorum. Ben hem seni, hem kardeşini savunuyordum Edgar. Hakkımda böylesine kötü şeyler düşündüğün için, Heathcliff'in seni bayıltıncaya kadar kırbaçlamasını isterdim."

Bey'in üzerinde bu sonucu almak için kırbaçlanmasına gerek kalmadı. Catherine'in sıkı sıkı tuttuğu anahtarı zorla almaya kalkınca, o da tutup

anahtarı ateşin ortasına fırlattı. Bunun üzerine Bey'in yüzü kül gibi oldu, bütün vücudu titremeye başladı. Bu aşırı heyecanını göstermemek için ölmeye bile razıydı, ama elinde değildi; büyük bir üzüntü içindeydi, gururunun kırılmasına dayanamadı, bir sandalyenin arkalığına doğru eğilerek yüzünü elleriyle örttü.

Bayan Linton, "Aman Tanrım!" dedi. "Eski günlerde olsak bu hareket sana bir şövalyelik payesi kazandırırdı. Rezil olduk! Rezil olduk! Korkma hadi! Kral, bir fare sürüsüne karşı nasıl ordu göndermezse, Heathcliff de sana dokunmaz. Gönlünü ferah tut! Tatlı canına bir şey olmayacak! Sen bir kuzu bile değilsin, sadece emzikte bir tavşan yavrus就sun."

"Bu ağzı süt kokan korkakla sana mutluluk dilerim Cathy!" dedi öbürü. "Zevk sahibi olduğun için de tebrik ederim! İşte beni bırakıp, aldığın köle ruhlu, titrek yaratık! Ona yumruğumla değil, ayağımla vurmak ister, bundan da yeterince tatmin olurdum. Ağlıyor mu, yoksa korkudan bayılmak üzere mi?"

Herif yaklaşıp, Linton'ın dayandığı sandalyeyi hızla itti. Ancak bu ona biraz pahalıya mal oldu. Çünkü bizim Bey birdenbire doğrulup, onun boynuna öyle bir darbe indirdi ki, ince yapılı bir adamı yere serebilirdi; ama bu darbe, öbürünün ancak bir dakikalığına soluğunu kesti. Bu arada da Bay Linton arka kapıdan avluya, oradan ön kapıya gitti.

"Gördün mü yaptığını? Bir daha gelemezsin artık!" diye bağırdı Catherine, "Hemen uzaklaş, bir çift tabanca, yarım düzine de yardımcıyla gelir şimdi. Konuştuklarımızı işittiyse, seni bağışlamayacaktır. Onun iyiliğine kötülükle karşılık verdin Heathcliff! Neyse git... çabuk ol! Edgar'la sen karşılaşacağına, benim karşılaşmam daha iyi."

"Gırtlağımdaki acıyla gideceğimi mi sanıyorsun?" diye gürledi öbürü, "Cehennem hakkı için... Hayır! Kaburgalarını saman çöpü gibi darmadağın etmeden, şu eşikten dışarıya adım atmam! Eğer onu şimdi yere sermezsem, bir gün mutlaka öldürürüm; sen de yaşamasını istiyorsan, bırak da dersini vereyim!"

Bir yalan uydurarak, "Kendisi gelmiyor," diye söze karıştım. "Arabacı ile iki bahçıvan geliyor; onların sizi kapı dışarı etmelerini beklemezsiniz

herhalde. Hepsinin elinde birer sopa var. Bey, emrinin yerine getirilişini salon penceresinden seyreder.”

Evet, bahçıvanlarla arabacı oradaydılar, ama Bey de onlarla birlikte avluya gelmişti. Heathcliff biraz düşündükten sonra, kendisinden aşağı tabakadan üç adamla dövüşmenin doğru olmayacağına karar verdi; ocak demirini alarak iç kapının kilidini kırdı, öbürleri içeri girerken o da sıvışıp gitti.

Çok heyecanlanmış olan Bayan Linton, kendisiyle birlikte yukarı çıkmamı istedi. Bu kargaşada benim de payım olduğunu bilmiyordu. Öğrenmesi ise benim için hiç de iyi olmazdı.

Kendisini divanın üzerine atarak, “Nerdeyse aklımı oynatacağım Nelly,” dedi. “Kafamın içinde sanki binlerce demirci demir dövüyor. Isabella’ya söyle, gözüme görünmesin. Bütün bu gürültü onun yüzünden çıktı. O ya da başka biri, beni şimdi daha fazla kızdıracak olursa her şeyi kırar dökerim. Bu akşam Edgar’ı görürsen Nelly, ona benim ağır bir hastalıkla karşı karşıya bulunduğumu söyle. Umarım gerçekten de hastalanırım! O beni öylesine korkuttu öylesine telaşlandırdı ki, ben de onu korkutmak istiyorum. Şimdi gelip bir sürü hakaretler ve şikâyetler yağdırmaya kalkabilir. Kuşkusuz ben de aynı şekilde karşılık veririm, ama ondan sonra işin nereye varacağını Tanrı bilir. Dediğimi yapacaksın değil mi, iyi yürekli Nelly’ciğim? Bu meselede benim hiçbir suçum olmadığını biliyorsun. Kapıyı ne demeye dinledi sanki? Evet, sen yanımızdan ayrıldıktan sonra, Heathcliff’in söyledikleri de yenir yutulur cinsten değildi, ama aklını Isabella’dan başka bir konuya çekebildiğim sürece, ne söylese bence değeri yoktu. Şimdi her şey berbat oldu, hem de sırf o budalanın kendi ardından söylenenleri kulağıyla duymaya çalışması yüzünden. Zaten kimileri kapı dinlemeye pek meraklıdırlar. Edgar bizim konuştuklarımızı öğrenmemiş olsaydı, böylesine çileden çıkmazdı. Ben onun onurunu kurtarmak için, Heathcliff’i sesim kısılana kadar azarlıyorum, oysa o üzerime gelip sebepsiz yere bana çıkışıyor! Doğrusu artık bundan sonra, ‘Ne haliniz varsa görün’ der, aradan çekilirim. Bu olay nasıl kapanırsa kapansın. Tanrı bilir hepimiz ne kadar uzun bir süre birbirimizin yüzüne bile bakmayacağız. Artık Heathcliff’le arkadaşlık edemeyeceksem, Edgar böyle sıradan davranışlarla beni üzecekse, o zaman ben de acı çekip onları üzecek, hatta hasta olup yatağa düşerek herkesten öcümü alacağım. Bu iş de böylece sona

erecek! Ama bu, hiç ümit kalmadığı zaman atılması gereken bir adım. Yalnız Linton'ın şunu önceden bilmesini istiyorum: Bugüne kadar akıllı davranarak beni sinirlendirmekten çekindi. Bundan sonra da böyle davranmaya devam etmezse, karşılaşacağı tehlikeleri sen ona anlatmalısın. Alıngan olduğumu, dokunsalar çıldıracak hale geldiğimi hatırlatmalısın. Bir de, şu duygusuz bakışları terk edip benim için üzülüyor görünebilirsen iyi olur."

Bu sözler tam bir içtenlikle söylendiği için onu dinlerken gösterdiğim vurdumduymazlığa canı sıkılıyordu. Haklıydı da. Ama istediğini elde edebilmek için sinir krizleri geçiren ve bunu kendi iradesiyle gerçekleştirebilen biriydi. Ayrıca bu krizler sırasında kendine nasıl hâkim olabileceğini de çok iyi biliyordu. Üstelik, onun bencilliğine katkıda bulunacağım diye, kocasını onun dediği gibi korkutup, üzüntülerini iki kat artırmayı kesinlikle düşünmüyordum. Bu yüzden avluda karşılaştığım Bey'e hiçbir şey söylemedim. Hızlı hızlı karısının yanına gidiyordu. Kavgalarına devam edip etmeyeceklerini öğrenmek için ardından gittim. Konuşmaya önce Bey başladı.

Sanki Catherine'e kırgın değildi. Ancak üzüntüyle, "Yerinden kımıldama Catherine," dedi. "Zaten fazla kalmayacağım. Buraya ne kavga etmeye, ne de uzlaşmaya geldim, ama sadece şunu öğrenmek istiyorum. Bu akşamki olaylardan sonra da onunla arkadaşlığa devam niyetinde..."

Hanım onun sözünü keserek, ayağını yere vurdu, "Rica ederim," dedi. "Rica ederim bu konu kapansın artık! Senin damarların kar suyuyla dolu. Hummaya tutulmana imkân yok, ama benimki kaynıyor, hem de böyle soğuk bir havada bile, fıkır fıkır kaynıyor."

"Beni gerçekten başından savmak istiyorsan soruma cevap ver," diye ayak diredi Bay Linton. "Cevap vermek zorundasın. Şu öfkene gelince beni ürkütüyor sanma. İsteyince, senin de herkes kadar sabırlı olabileceğini artık öğrendim. Heathcliff'ten mi vazgeçeceksin, yoksa benden mi? Aynı zamanda, hem onun, hem de benim arkadaşım olmana imkân yok. Hangimizi seçiyorsun, mutlaka bilmek istiyorum."

Catherine burnundan soluyordu ve, "Beni yalnız bırak!" diye bağırdı, "Yalnız kalmak istiyorum! Ayakta duracak halde olmadığımı görmüyor musun? Edgar git!.. Git buradan!"

Çanı bütün gücüyle çaldı, ben de yavaş adımlarla içeri girdim. Böylesine haksız, böylesine acımasız bir öfke, azizlerin bile sabrını taşırmaya yeterdi! Oraya boylu boyunca uzanmış, başını divanın kenarına vuruyor, dişlerini parçalarcasına gıcırdatıyordu! Bay Linton, yarı pişmanlık, yarı korku içinde durmuş ona bakıyordu. Bana biraz su getirmemi söyledi, bir bardağa doldurup getirdim, hanım içmek istemeyince de yüzüne serptim. Kaskatı kesilmişti, gözlerini tavana dikti; rengi ölü gibi sapsarıydı. Linton ise dehşet içindeydi.

“Hiçbir şeyi yok,” diye fısıldadım. Aslına bakılırsa, ben de korkmuştum, Bey’in hemen pes etmesini istemiyordum.

“Dudağı kanamış,” dedi titreyerek.

Ben de sertçe, “Aldırmayın!” diye cevap verdim. Sonra, kendisi gelmeden önce Catherine’in bir sinir nöbeti gösterisi sunmaya hazırlandığını da anlattım. Gelgelelim, bir düşüncesizlik edip yüksek sesle söylemiştim, elbette hanım duydu, birdenbire doğruldu. Saçları omuzlarına dökülmüş; gözleri şimşek gibi parlıyor, boyun kasları seyiriyordu. Şimdi yerinden kalkıp herhalde kemiklerimi kırar, diye düşündüm. Ama o sadece patlak gözleriyle çevresine bakındıktan sonra, koşarak odadan çıktı. Bay Linton’ın emri üzerine onu izledim. Ancak yatak odasının kapısına kadar gelebildim, çünkü kapıyı sürgülemişti.

Ertesi sabah, kahvaltıya inmediği için gidip yiyecek bir şeyler getirmemi istiyor mu, diye sordum. Kesin olarak, “Hayır!” diye yanıtladı. Aynı soruyu hem öğle, hem akşam, hem de ertesi sabah sordum. Ancak hep aynı yanıtı aldım. Bay Linton ise bütün zamanını evin kitaplığında geçiriyordu. Karısının durumuyla hiç ilgilenmemekteydi. Isabella ile bir saat süren bir konuşma yapmış, ondan Heathcliff’in davranışlarıyla ilgili kötü sözler söylemesini beklemiş, ama aldığı kaçamak yanıtlardan pek bir şey anlayamamıştı. Başarısızlıkla sona eren bu konuşmanın ardından Bay Linton, kız kardeşine, o değersiz talibine cesaret vermek gibi bir delilik yapacak olursa, kendisiyle bütün akrabalık bağlarını koparacağı tehdidini savurmaktan da geri kalmamıştı.

XII

Küçükhanım sürekli suskun, içine kapanık bir durumda; bahçede, korulukta ağlamaklı gözlerle dolaşıp duruyordu. Ağabeyi ise başını kitaplarına gömmüş, kapaklarını bile açmadan öylece oturuyordu. Ben onun, Catherine'in ondan özür dileyeceğini, yaptıklarından pişman bir halde, yeniden barışmak isteyeceğini umduğundan eminim. Diğeri ise, Edgar'ın yalnız başına yemek yemeye daha fazla dayanamayarak gelip ayaklarına kapanacağına, sonunda bu işi bir gurur meselesi yapmaktan vazgeçeceğine kendisini inandırmış, sabırla bekliyor, amacına ulaşana kadar da yemek yememekte direniyordu. Her ikisinin bu halini gördükten sonra artık iyice inanmıştım ki, Grange'de aklı başında bir tek kişi vardı, o da bendim. Hiçbir şey olmamış gibi evdeki işlerimi görmeye devam ediyor, ne küçükhanımı teselli edip, ona akıl vermekle uğraşıyor, ne de sesini bile duyamadığı karısının özlemiyle yanıp tutuşan Bey'imin iç çekişlerine kulak asıyordum. Nasıl olsa sonunda bu durumdan sıkılarak bana gelip, yardım isteyeceklerdi. Kararlıydım, o ana kadar bekleyecek, kılımı bile kıpırdatmayacaktım. Düşündüğüm gibi de oldu, ama bu, tahminimden de uzun zaman aldı.

Üçüncü gün, Bayan Linton sürgüyü açarak kapısını araladı. Artık öleceğine inanmış olacak ki, bir sahan lapa, bir sürahi su ve bir leğen istedi. Niyetinin, sesini Edgar'a duyurmak olduğunu anlamıştım, ama benim gidip yetiştirmeye hiç niyetim yoktu. Ona çay ve biraz da kızarmış ekmek hazırladım. Aç kurtlar gibi önünde ne var ne yok, silip süpürdü; karnı doyunca da, başını tekrar yastığa dayadı, parmaklarını birbirine kenetledi; iç çekip sızlanmaya, inleyip acı çekmeye koyuldu. Söylenip duruyordu; "Ölüyorum! Üstelik kimsenin umurunda bile değilim! Aslında bunları da yemeyecektim, ah keşke yemeseydim!" Aradan epey zaman geçtikten sonra şöyle mırıldandığını duydum: "Hayır, ölmeyeceğim... Onu sevindirmeyeceğim işte... Beni hiç sevmiyor... Adım gibi biliyorum ki, ardımdan bir tek özlem sözcüğü bile çıkmayacaktır ağzından!"

"Ne istediniz, hanımefendi?" diye sordum. Beti benzi atmıştı, adeta ölü gibiydi ve tavırları da oldukça garipti. Yine de hiç bozuntuya vermedim, sakin davranmaya çalıştım.

Yüzüne düşen buklelerini araladıktan sonra, “O duygusuz yaratık ne yapıyor?” dedi. “Uyku hastalığına mı yakalandı, yoksa öldü mü?”

“Bay Linton’ı soruyorsanız, her ikisi de değil...” diye cevap verdim. “Bence oldukça iyi. Yalnız, kendini biraz okumaya verdi. Başka yapacak bir şeyi kalmadığından olsa gerek, kitaplara gömüldü.”

Catherine’in ne durumda olduğunu gerçekten bilmiyordum. Bu perişan görünüşünün biraz da sahte olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamamıştım.

“Kitaplarının arasında!” diye bağırdı, “Ben burada ölürken, mezarımın kenarında oturmuş ağlarken ha! Hey ulu Tanrım! Benim ne duruma düştüğümü görüyor musun?” Bunları söylerken, bir yandan da karşı duvardaki aynaya bakıyordu. “Bu kadın, herkesin bildiği Catherine Linton mı? Belki de benim nazlandığımı, numara yaptığımı sanıyor. Ona gidip işin ne kadar ciddi olduğunu söyleyemez misin? Nelly, onun ne düşündüğünü öğrenir öğrenmez şu iki yoldan birini seçeceğim: Birincisi, açlıktan ölmek; eğer kalpsizin biri ise, bu onun için iyi bir ceza olmayacaktır... İkincisi ise iyileşip buralardan uzaklaşmak. Onunla ilgili söylediklerin doğru mu? Doğru söyle. Gerçekten bana karşı bu derece ilgisiz mi?”

“Aaa, ne demek hanımefendi,” diye cevap verdim. “Bey senin rahatsız olduğunu bile bilmiyor. Kendini aç bırakarak intihar edeceğini de aklına bile getirmez.”

“Öyle mi? Peki sen gidip açlıktan ölmek üzere olduğumu söyleyemez misin?” dedi. “İnandır onu! Kendi fikrinmiş gibi söyle, yani açlıktan öleceğime emin olduğunu ona söyle!”

“Yoo, Bayan Linton, bu akşam bir güzel karnını doyurduğunu galiba unutuyorsun,” dedim. “Bunun yararlı sonuçlarını da yarın göreceksin...”

Sözümü keserek, “Ah, onun da öleceğini bilsem, hemen canıma kıyardım,” dedi. “Üç gecedir gözümü bir saniye bile yummadım. Bu üç korkunç gecede neler çektim bir bilsen! Başıma cinler, periler üşüştü Nelly! Ama ne fayda, bana öyle geliyor ki sen de beni sevmiyorsun. Oysa ben şöyle düşünürdüm: Herkes birbirinden nefret etse, birbirini küçük görse bile beni sevmemek hiç kimsenin elinden gelmez. Ama bak bir iki saat içinde herkes bana düşman kesildi. Burada bulunanların hepsi! Bundan hiç

kuşkum yok. Onların soğuk bakışları altında ölüp gitmek ne acı; Isabella korkar, tiksinir, odaya girmeye çekinir; çünkü Catherine'in ölümünü izlemek korkunç bir şeydir. Edgar, soğuk soğuk durup bu işin sona erişine bakar, sonra evine yeniden huzur verdiği için Tanrı'ya şükredip kitaplarına gömülür! Duygulu olan bütün yaratıklar aşkına, ben burada ölürken onun kitaplarla, ne işi olabilir?"

Bay Linton'ın kitapların arasına çekilmiş olduğu hakkında kafasına yerleştirdiğim bu düşünceye bir türlü dayanamıyordu. Aslında bunu onun kafasına ben sokmuştum. Başını oradan oraya vurup öfkeyle karışık şaşkınlığını çılgınlığa kadar vardırdı ve sonra birden doğrularak pencereyi açmamı söyledi. Oysa kış ortasındaydık; kuzeydoğudan şiddetli bir rüzgâr esiyordu. "Olmaz," dedim. Yüzünün aldığı şekil ve ruhsal durumundaki değişiklikler beni fena halde telaşlandırmaya başlamıştı. Son hastalığının ardından, doktorun onu sinirlendirmememiz gerektiğini söylediğini hatırladım. Bir dakika önce dişleriyle yastığı parçalayacak kadar öfkeliydi, şimdi ise dirseğine dayanmış, emrini dinlemediğimin farkında bile olmayarak, yastığın yırtıklarından çıkardığı tüyleri cins cins ayırıp dizmekten çocukça bir zevk alıyor, zihni, başka düşüncelere kaymış görünüyordu.

"Şu hindi tüyü," diye mırıldandı, "Şu yaban ördeği, ya da güvercin tüyü. Aa! Demek yastıklara güvercin tüyü de koyuyorlar... Tevekkeli değil bir türlü ölemiyorum! Yatarken bu güvercin tüylerini döşemeye serpiştirmeyi unutmamalıyım. Aa, şu da yaban horozunun tüyü... Ya şu, bunu bin çeşit tüy arasında tanırım; çünkü yağmur kuşunun tüyü. Güzel kuş; kırlarda hep başımızın üstünde döner. Bir keresinde onun yuvasına çıkmak istemiştim, çünkü bulutlar tepeleri sarmış, yağmur yağmak üzereydi. Bu tüy fundalıktan alınmış olmalı, herhalde kuşu vurmamışlardır. Yuvasını kışın görmüştük, küçük küçük iskeletlerle doluydu. Heathcliff yuvanın üstüne bir ökse kurdu; yaşlılar yaklaşmaya çekinmişlerdi. Ona, bir daha yağmur kuşu vurmayacağına dair söz verdirdim, sözünü tuttu... Benim yağmur kuşumu vurmadı o, değil mi Nelly? Bakayım içlerinde kırmızı olan var mı?"

"Şu bebek oyunundan vazgeç artık," diye sözünü kestim. Yastığı çekip alarak, yırtık yüzü alta gelecek şekilde çevirdim, çünkü tüyleri avuç avuç boşaltıyordu. "Uzan da gözlerini kapat; sayıklıyorsun. Hey ulu Tanrım! Tüyler kar taneleri gibi oraya buraya savruluyor!.."

Sağa sola koşuşturarak tüyleri toplamaya başladım.

O ise hayallere dalmış gibi, “Seni yaşlı bir kadın olarak görüyorum Nelly!” diye devam etti. “Saçların ağarmış, omuzların çökmüş. Bu yatak Penistone kayasının altındaki perili mağara, sen de buzağılarımıza atmak için çakmaktaşları topluyor, ben yaklaşınca da sanki yünleri toplar gibi yapıyorsun. Bundan elli yıl sonra işte böyle olacaksın. Şimdi böyle olmadığını biliyorum. Sayıkladığım falan yok, aldanıyorsun; sayıklasaydım senin gerçekten o kuruyup buruşmuş kocakarı olduğuna inanır, kendimi de Penistone kayasının altında sanırdım. Şimdi vaktin gece olduğunun, masanın üstünde de iki mum yandığının farkındayım. Onların ışığında siyah dolap tıpkı kehribar gibi pırıl pırıl yanıyor.”

“Siyah dolap mı? Hani nerede?” diye sordum. “Sen sayıklıyorsun.”

“Her zamanki gibi duvarın yanında,” dedi. “Çok garip, ama içinde bir de surat görüyorum.”

Yerime oturdum, yüzünü daha iyi görebilmek için perdeyi yana çektim. “Odada dolap falan yok, hiçbir zaman da olmadı,” dedim.

Gözlerini kırpıştırmadan aynaya dikerek, “Sen şuradaki yüzü görmüyor musun?” dedi. “Surat hâlâ orada duruyor, işte kımıldıyor. Kim o? Umarım sen gittikten sonra oradan çıkıp yanıma gelmez. Ah! Bu odada hayaletler dolaşıyor! Yalnız kalmaktan korkuyorum, Nelly!”

“Orada hiç kimse yok,” diye tekrarladım. “O gördüğün kendinden başkası değil. Daha biraz önce onun kendin olduğunu biliyordun Bayan Linton.”

“Kendim ha!” dedi. “İşte, saat on ikiyi vuruyor. Doğru söyle! Çok korkunç!”

Çarşafı kavrayıp kafasına çekti. Bay Linton’ı çağırmak için usulca kapıdan çıkıyordum ki, acı bir çığlıkla geri döndüm, aynanın üstündeki şal yere düşmüştü.

“Ne oldu, ne var?” diye bağırdım. “Asıl korkak kimmiş gördün mü şimdi? Uyan artık! Ayna o, Bayan Linton, aynanın içinde gördüğün de senden başkası değil, ben burada senin yanındayım.”

Şaşırmış, tir tir titriyor, beni de sıkı sıkı tutmuş bırakmıyordu. Korkusu yavaş yavaş azaldı, solgun benzi utancından pembeleşmişti.

“Tanrım! Kendimi evdeyim sandım,” diye içini çekti. “Uğultulu Tepeler’deki odamda uzanıyorum sandım. Halsiz düştüğüm için zihnim karıştı, elimde olmadan çığlık attım. Sus, bir şey söyleme, ama yanımda kal. Uyumaktan korkuyorum, düşlerim beni dehşete düşürüyor.”

“Oysa derin bir uyku çekmeniz iyi olur, hanımcığım,” diye cevap verdim. “Şu çektiklerin de, bir daha aç kalmamayı öğretir umarım.”

Ellerini ovuşturarak, “Ah, eski evde kendi yatağımda olmayı ne kadar isterdim!” diye sızlandı. “O pencerenin önündeki köknar dalları arasından esen rüzgâr... Doğru kırlardan geliyor... Ne olur, bırak da bir nefes alayım, bu esintiyi yüzümde hissedeyim.”

İçi rahat etsin diye, pencerenin panjurlarını birkaç saniye açtım, soğuk bir sağanak içeri hücum etti, yeniden örtüp yerime döndüm. Artık hareketsiz uzanmıştı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanıyordu. Vücudu bitkin düşmüş, biraz olsun sakinleşmişti; artık o ateşli Catherine’imiz ağlayan bir bebekten farksızdı.

Birdenbire canlanarak, “Ben buraya kapanalı ne kadar oluyor?” diye sordu.

“Pazartesi akşamından beri,” diye cevap verdim. “Şimdi ise perşembe gecesi, daha doğrusu cuma sabahındayız.”

“Ne! Daha bir hafta bile olmamış!” diye bağırdı. “Bu kadarcık ha?”

“Yalnız soğuk su içip, herkese ateş püskürerek geçirilince hiç de kısa bir süre sayılmaz,” dedim.

Hâlâ şüphe içinde: “Doğrusu, bitmek tükenmek bilmeyen saatler gibi geldi bana,” diye mırıldandı, “Daha da uzun gibi sanki. İkisinin kavgasından sonra hâlâ salonda olduğumu hatırlıyorum. Edgar beni fena halde sinirlendirdi, ben de perişan bir halde bu odaya kaçtım, kapıyı sürgüler sürgülemez tam bir karanlığa gömülerek yere yıkıldım. Beni sinirlendirmekte inat edecek olursa çileden çıkacağıma, ya da çıldıracağıma Edgar’ı bir türlü inandıramadım! Ne dilime hâkimdim, ne de beynime. Belki o da çektiğim acıyı anlayabilecek durumda değildi; artık benim için

hem ondan hem de çenesinden kaçıp kurtulmaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Çevremdekileri görüp, sesleri işitebilecek kadar kendime gelmeden şafak sökmüş. Bak Nelly, sana ne düşündüğümü anlatacağım: Masanın şu ayağına başımı dayayıp uzanmış, külrengine bürünmüş pencereye bakıyor, kendimi evdeki meşe kaplamalarla çevrili yatakta sanıyordum. Yüreğim, yeni uyandığım için sebebini hatırlayamadığım büyük bir üzüntüyle doluydu. Bunun nedenini bulup çıkarmak için çırpınıyordum, ama ne garip, ömrümün son yedi yılı tam bir karanlık, büyük bir boşluk içindeydi, hatta neredeyse bu yedi yılı yaşamamış olduğuma bile inanacaktım. Şimdi bir çocuktum, babam yeni ölmüştü; mutsuzluğum ise Hindley'in beni Heathcliff'ten ayırmak için elinden geleni yapmasından kaynaklanıyordu. İlk defa tek başıma yatıyor, gözyaşları dökerek geçirdiğim geceden sonra daldığım kâbus dolu uykudan uyanıyordum; kapının kanatlarını aralamak için kaldırdığım elim masaya çarptı, elimi halının üzerinde gezdirdim ve işte o zaman aniden aklım başıma geldi. Bu son üzüntüm bir umutsuzluk, bir çaresizlik nöbetine tutulmama neden olmuştu. Niçin böylesine perişan olmuştum, bilemem. Geçici bir delilik olsa gerek, çünkü başka bir neden yok. Ama şöyle düşün: On iki yaşındayım; Uğultulu Tepeler'den, ilk tanıdığım insanlardan, hele o günlerde benim her şeyim olan Heathcliff'ten zorla ayrılmış, bir anda Bayan Linton, Thrushcross Grange'in hanımı, bir yabancının karısı olmuş, kendi dünyamdan sürülmüş, aforoz edilmiştim. O zaman, içine düştüğüm cehennem hakkında küçük bir fikir edinebilirsin! Sen istediğin kadar inkâr et Nelly, tedirginliğimde senin de parmağın var! Edgar'la konuşmalıydın, gerçekten konuşmalı, beni rahat bırakmasını sağlamalı, onu buna zorlamalıydın! Ah, yanıyorum! Kırlarda olmak isterdim! Yeniden yarı vahşi, başına buyruk bir kız olmak isterdim. Azarlamalar karşısında deliye dönmektense, onlara gülüp geçmek isterdim! Neden değiştim? Neden bir çift sözle çileden çıkar hale geldim? Benim o tepelerde, fundalıklarda dolaştığım günlerdeki gibi olmam gerekir. Pencereyi ardına kadar aç, açık bırak! Hadi çabuk, niye kımıldamıyorsun?"

"Çünkü soğuk alıp ölmeni istemiyorum," diye yanıtladım.

"Daha doğrusu bana yaşama fırsatı vermek istemiyorsun," dedi somurtarak. "Neyse ki henüz yatalak değilim, kendim de açabilirim."

Engel olmama vakit kalmadan yataktan kayarak, sendeleye sendeleye gitti, pencereleri ardına kadar açtı ve çıplak omuzlarını bıçak gibi kesen

dondurucu soğuğa aldırış etmeden dışarı sarktı. Önce ikna etmeye çalıştım, hatta yalvardım, sonra da zorla geri çekmeye çalıştım, ama ondaki deli gücünün benimkinden çok daha fazla olduğunu anlamakta gecikmedim. Ay yoktu, her yer sisli bir karanlığa gömülmüştü, uzak yakın hiçbir evde ışık görülmüyordu; ışıklar çoktan söndürülmüştü. Uğultulu Tepe ise zaten görülemezdi. Ama o, orada ışık gördüğünü inatla söylüyordu.

“Bak!” diye bağırdı heyecanla, “Şu içinde mum yanan, önünde ağaçlar sallanan oda benim odam. Öbür mum Joseph’in tavan arasındaki hücresinde. Joseph de geç vakitlere kadar oturur, öyle değil mi? Ben eve geleyim de kapıyı kilitleyebilsin diye bekliyor olmalı. Hıh, bir süre daha beklemesi gerekecek. Güç bir yolculuk bu; üstelik bezgin bir gönülle yapılacak bir yolculuk. Ayrıca Gimmerton kilisesinden geçmemiz gerekiyor bu yolculuk sırasında! Biz oradaki hayaletlere karşı çoğu zaman birlikte meydan okuduk. Mezarların arasında durup hayaletlere “hadi gelin,” diye seslenmek için birbirimize cesaret verdik. Ama Heathcliff, sana şimdi de “var mısın?” desem, göze alabilir misin? Alırsan, ben de seni bırakmam. Orada yalnız başıma yatmayacağım, beni isterlerse on iki ayak[31] derinliğe gömsünler, hatta kiliseyi de üstüme yıksınlar; sen yanıma gelinceye kadar rahat etmeyeceğim, hiçbir zaman etmeyeceğim!”

Sustu, sonra yüzünde garip bir gülümseme olduğu halde tekrar başladı. “Düşünüyor... Benim kendisine gitmemi istiyor! Bir yol bul öyleyse! Mezarlıktan geçmeyen bir yol. Çok yavaşsın! Ama gönlünü hoş tut, zaten sen hep benim arkamdan gelmişsindir!”

Onun bu çılgınlığı karşısında konuşmamın bir yararı olmayacaktı. Ardına kadar açık pencerenin önünde onu yalnız başına bırakmaktan çekindiğim için hem onu sıkı sıkı tutup, hem de vücuduna saracak bir örtüyü nasıl alacağımı düşündüğüm sırada, kapı tokmağının tıkırtısını duydum. Derken Bay Linton içeriye girdi. Kitaplıktan daha yeni çıkmış, koridordan geçerken konuşmalarımızı duymuş; ya meraktan ya da korkudan, gecenin bu geç saatinde ne oluyor diye öğrenmek için odaya girivermiş.

Buz gibi soğuk odada gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan bağırmak üzereydi ki, “Ah efendim!” diyerek onu susturdum. “Zavallı hanımcığım çok hasta, onunla baş edemiyorum, sözümü de dinlemiyor, ne olur, gelin de onu yatağına yatması için ikna edin. Kızgınlığınızı da bir yana bırakın, çünkü bu şekilde yola gelmesi çok zor.”

Hızla yaklaşarak, “Catherine hasta ha!” dedi. “Pencereyi kapat Ellen! Catherine! Neden...”

Sözünü tamamlamadan sustu. Bayan Linton’ın bitkin görünüşü daha fazla konuşmasına engel olmuştu; korku ve şaşkınlık içinde bir ona, bir bana bakmaktan başka elinden hiçbir şey gelmiyordu.

“Buraya, odaya kapanmıştı,” diye devam ettim, “Hemen hemen hiçbir şey yemiyor, hiç de şikâyet etmiyordu. Bu akşama kadar hiçbirimizi içeriye almadığı için de, ne halde olduğunu bilmiyorduk. Bu yüzden de gelip size haber vermedik.”

Beceriksizce bir açıklama yaptığımı hemen anladım, çünkü Bey kaşlarını çattı. “Öyle mi, Nelly Dean?” dedi sertçe, “Bu durumu benden gizlemenin hesabını sonra vereceksin!” Karısını kucağına aldı, endişeli endişeli ona baktı.

Başlangıçta kadın onu tanımamış, hatta varlığını bile fark etmemişti. Neyse ki bu melankolik durumu sürekli değildi. Dışardaki karanlığa çevrilmiş gözlerini oradan güçlükle ayırdıktan sonra, ağır ağır kocasına doğru döndü, derken kendisini kucağında taşıyanın kim olduğunu fark etti.

“Ooo! Geldin ha, Edgar Linton?” dedi kızgınca, “Sen, istenmediğin yerde daima hazır, istendiğin zaman kaybolan insanlardansın. Evet, şimdi bir sürü sızlanmalar, yaslar, yalvarmalar duyacağız... Ama bunların hiçbiri beni oradaki dar yuvama, ilkbahar sona ermeden girecek olduğum, sonsuza kadar dinleneceğim o yere gitmekten alıkoyamayacak! Bu yer işte orada: Orada ama, kilisenin içindeki Linton’lar arasında değil ha! Açık havada. Sana gelince, ister onlara gider, istersen benim yanıma gömülürsün!”

“Neler söylüyorsun, Catherine?” diye başladı Bey, “Ben senin için artık bir hiç miyim? Sevdiğin yalnız o alçak Heat...”

“Sus!” diye bağırdı Bayan Linton, “Kes sesini! O adı anarsan, kendimi pencereden aşağı atarak bu işe hemen son veririm! Şu anda dokunduğun beden senin olabilir, ama bir daha beni incitmene vakit kalmadan ruhum o tepenin üstünde olacaktır. Artık seni istemiyorum Edgar, sana karşı duyduğum istek çok gerilerde kaldı. Kitaplarına dön, onlarla avunduğun için çok memnunum, çünkü benim yüzümden birçok şeyi kaybetmiş bulunuyorsun...”

“Aklı başında değil efendim,” diye söze karıştım, “Bütün gece boyu abuk sabuk konuştu, ama rahat bırakılır, iyi de bakılırsa kendisini toparlayabilir! Onu bundan böyle sinirlendirmemeye dikkat etmeliyiz.”

“Senden öğüt istemiyorum,” diye cevap verdi Bay Linton, “Hanımının huyunu biliyorsun, üstelik onu sinirlendirmek için beni kışkırtan da sensin, üç gündür ne halde olduğu hakkında bana tek kelime bile söylemedin! Kalpsizlik bu! Aylarca süren bir hastalık bile, bir insanı böylesine değiştiremez!”

Hanımın dikkafalılığı yüzünden suçlanmamın haksız bir şey olduğunu düşünerek kendimi savunmaya başladım. “Bayan Linton’ın dikkafalı, zorba biri olduğunu biliyordum!” diye bağırdım. “Ama onun bu hırçınlığını teşvik etmek istediğinizi bilmiyordum. Onu memnun etmek için Bay Heathcliff’e göz yummam gerektiğinden de haberim yoktu. Ben olanları size söylemekle hizmetçilik görevimi yaptım, şimdi de bu bağlılığımın karşılığını görüyorum. Eh, bundan sonra daha dikkatli olurum. Gerekli bilgileri kendiniz toplayabilirsiniz!”

“Aynı masalları bana bir kez daha okumaya kalkarsan hizmetimden uzaklaştırılmış olacaksın, Ellen Dean,” diye cevap verdi.

“Öyleyse bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorsunuz demektir, Bay Linton,” dedim. “Yani Heathcliff’in her fırsatta gelip küçükhanıma sevgi gösterilerinde bulunmasına, sizin evden uzaklaştığınız her defasında uğrayıp, karınızı sizin aleyhinize zehirlemesine izniniz var, öyle mi?”

Catherine’in aklı karmakarışıktı ama, konuşmamıza katılacak kadar da gücü vardı.

“Ah! Nelly hainlik etti!” diye başladı dertli dertli, “Nelly benim gizli düşmanım. Cadı! Sen bizi vurmak için silah arıyorsun ha! Bırak da pişman edeyim şunu! Onu tövbe edinceye kadar inim inim inleteyim!”

Gözlerinde çılgın bir öfke parıldıyor, Linton’ın kollarından kurtulmak için olanca gücüyle çırpınıyordu. Olayı daha fazla uzatmak niyetinde değildim, doktoru çağırmak üzere odadan çıktım.

Yola koyulmak için bahçeden geçerken, duvarda at bağlamaya yarayan halkanın bulunduğu yerde beyaz bir şeyin sarkmakta olduğunu gördüm,

ama rüzgârdan sallanmadığı belliydi. Durup inceleyecek vaktim olmadığı halde, sonradan hayalet gördüğümü sanarak buradan her geçişimde korkuya kapılmamak için durdum, ama bakmak istemiyordum. Ellerimle dokununca bunun Fanny; Isabella'nın finosu olduğunu, bir mendille asılmış, son nefesini vermek üzere olduğunu anlayınca, şaşırıp kaldım. Hayvanı hemen kurtarıp, yere bıraktım. Oysa ben onu hanımının arkasından yukarı kata çıkarken görmüştüm. Buraya nasıl gelmişti, onu hangi alçak bu hale sokmuştu aklım ermedi. Halkadan ilmiği çözdüğüm sırada, öteden hızla yaklaşan nal sesleri duyduğumu sanmıştım, ama sabahın ikisinde buralarda nal sesi duymaya hiç alışık değildik. Zihnim çok meşgul olduğu için, üzerinde durmadım.

Ben vardığımda, Bay Kenneth şans eseri köydeki bir hastaya gitmek üzere hazırlanmıştı. Catherine Linton'ın hastalığı hakkında söylediklerim üzerine telaşlanıp hemen benimle birlikte yola çıktı. Kaba saba, ama dürüst bir adamdı. Hanımın bu ikinci nöbetinden sonra söylediklerine daha bir özenle uymazsak yaşayacağından pek ümitli olmadığını açıkça söylemekten çekinmedi.

"Nelly Dean," dedi, "Buna neyin sebep olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Grange'de neler olup bitti? Kulağımıza garip haberler geldi. Catherine gibi kanlı canlı, güçlü bir kadın böyle ufak tefek şeylerle hastalanmaz. Onun gibi sağlam olan herkes için de bu böyledir. Hummaya falan zor tutulurlar, ama bir kere hastalanmaya görsünler kurtulmaları da zordur. Bu iş nasıl oldu?"

"Bey, size anlatacak," diye cevap verdim. "Earnshaw'ların sinirli insanlar olduklarını, Bayan Linton'ın ise bu konuda hepsini gölgede bıraktığını biliyorsunuz. Size şu kadarını söyleyebilirim ki, bu da bir kavgayla başladı. Hanım bir hiddet fırtınası sırasında sinir nöbeti gibi bir şeye tutuldu. Daha doğrusu böyle olduğunu kendisi söylüyor; biz görmedik, çünkü öfkesinin en şiddetli anında odasına kaçıp kapısını kilitledi ve uzun süre yemek yemedi. Şimdi ise, ya abuk sabuk konuşuyor, ya da yarı düş âleminde geziyor. Çevresindekileri tanıyor, ama kafası bin bir türlü garip düşünceler, garip hayallerle dolup taşıyor."

"Bay Linton üzgün mü?" diye sordu Kenneth.

“Üzgün de söz mü? Hanıma bir şey olursa yüreğine iner mutlaka!” diye yanıtladım. “Kendisini fazla telaşlandırmayın.”

“Eee, ben ona dikkatli olmasını söylemiştim,” dedi yol arkadaşım, “Şimdi benim bu sözüme kulak asmamasının cezasını çekiyor. Heathcliff’le arası iyiydi değil mi, son günlerde?”

“Heathcliff sık sık Grange’e gelir,” diye cevap verdim, “Ama Bey ondan hoşlandığı için değil, sadece, hanımın çocukluk arkadaşı olduğu için. Şimdi ise ziyaret zahmetinden affedilmiş bulunuyor; sebebine gelince, kendisinin Isabella’ya karşı bazı küstahça istekler beslemesi, üstelik bu duygularını belli etmesidir. Bir daha eve alınacağını pek sanmıyorum.”

Doktor sordu: “Küçükhanım da ona karşı sıcak duygular besliyor mu?”

Bu konuya devam etmek istemediğim için, “Kızın sırdaşı değilim,” diye karşılık verdim.

Başını sallayıp, “Evet, kurnaz bir kız,” dedi. “Sır verecek kimselerden değil! Ama küçük bir budala olduğuna da şüphe yok. Dün gece, (ne de güzel bir geceydi ya!) sözüne inanılır birinden duyduğuma göre kız, sizin evin arkasındaki bahçede Heathcliff’le birlikte iki saatten fazla dolaşmış ve adam onu, atına atlayıp hemen kendisiyle kaçması için sıkıştırmış! Bana bunları anlatan kimse ayrıca, kızın bir dahaki buluşmalarında hazır olacağına söz vererek adamı güç bela razı edebildiğini de söyledi. Ne zaman buluşacaklarını ise duymamış, ama sen Bay Linton’a tembih et, gözünü dört açsın!”

Bu haber yüreğime yeni yeni korkular düşürdü: Kenneth’ı bırakarak koşmaya başladım. Küçük köpek hâlâ bahçede havlayıp durmaktaydı, girmesi için kapıyı aralayıp bekledim, ama o eve gireceği yerde, bir aşağı bir yukarı koşuyor, otları kokluyordu. Kucağıma alıp içeri sokmasam başını alıp gidecekti. Isabella’nın odasına vardığımda kuşkularımın doğru olduğunu gördüm, oda boştu. Birkaç saat önce davranmış olsaydım, Bayan Linton’ın hastalığı küçükhanımın böyle bir şey yapmasını önleyebilirdi. Ama şimdi ne yapılabilirdi ki? Hemen peşlerine düşsem, onlara yetişemezdim, kaldı ki gidemezdim. Ev halkını ayağa kaldırıp, ortalığı birbirine katmaktan çekiniyordum. Zaten başı dertte olan Bay Linton’a meseleyi açıp bir de bunun için üzülmesine gönlüm razı değildi. En iyisi

dilimi tutmak, her şeyi oluruna bırakmak, diye düşündüm. Catherine ise tedirgin bir uykuya dalmıştı. Kocası onu yatıştırmayı başarmış, başucunda eğilerek yüzünü, yüz hatlarındaki acıklı ifadeyi izliyordu.

Doktor hastayı muayene ettikten sonra, şanssız kocaya ümit verici şeyler anlattı; bundan böyle hanımın çevresinde huzurlu bir ortam sağlandığı takdirde sonuç iyi olacaktı. Bence bunun anlamı, hanım hemen ölmeyecekti, asıl tehlike aklından sakat kalmasıydı.

O gece gözlerimi yummadım, Bay Linton da öyle; daha doğrusu yataklarımıza bile yatmadık, hizmetçiler de geç vakitlere kadar koşturup, evin içinde ses çıkarmadan dolaştılar, birbirleriyle karşılaştıkça fısıltıyla konuştular. Bayan Isabella’dan başka herkes bir şeyler yapıyordu; derken, onun uykusunun ağır oluşundan konuşmaya başladılar. Hatta ağabeyi de bir aralık ‘daha kalkmadı mı?’ diye sormuş, ortalıkta görünmeyişinden telaşa düşmüş, hatta yengesine karşı böylesine ilgisiz kalmasına kızmıştı. Onu çağırmak için beni gönderecek diye ödüm patlıyordu. Neyse ki kaçtığını ilk haber veren kişi ben olmadım. Bir iş için erkenden Gimmerton’a gönderilen düşüncesiz hizmetçi kız, ağzı bir karış açık, soluk soluğa yukarıya çıkıp yatak odasına geldi ve bağırdı:

“Tanrım! Başımıza gelenler... Bey, Bey, bizim küçükhanım!..”

Kızın bu yaygarasına kızarak hemen, “Sus bağırma!” diye çıkıştım.

“Daha yavaş konuş Mary... ne var?” dedi Bay Linton, “Küçükhanımın nesi var?”

“Gitmiş, küçükhanım gitmiş! Hani o Heathcliff var ya, onunla birlikte kaçıp gitmiş!” diye fısıldadı bu kez.

Linton öfkeyle kalkarak, “Yalan!” diye bağırdı. “Olamaz, nereden çıkardın bunu? Nelly Dean git, bak kıza! Saçma bir şey bu! Olamaz!”

Bunları söylerken hizmetçi kızı kolundan tutup kapıya doğru sürükleyerek gördüklerini bir kez daha anlatmasını istedi.

“Buradan süt götüren oğlanla yolda karşılaştım,” diye kekeledi kız, “Grange’de başımızın dertte olup olmadığını sordu. Hanımın hastalığını kastediyor sandım ve ‘evet’ diye cevap verdim. Bunun üzerine o da, ‘Birileri arkalarından gitmiştir, herhalde!’ deyince, anlamsız anlamsız

yüzüne baktım. O zaman, hiçbir şeyden haberim olmadığını anladı. Sonra, bir beyle bir hanımın, gece yarısından az sonra, Gimmerton’a iki mil uzaklıkta bulunan demirciye uğrayıp atlarının nallarından birini çaktırdıklarını; bu sırada kapı aralığından gözetleyen demircinin kızının da, onları hemen tanıdığını, söyledi. Kız, adamın Heathcliff olduğuna eminmiş. Zaten onu kim görse tanır, yaptırdığı işin karşılığı olarak da nalbantın eline bir altın sıkıştırmış. Hanımın yüzü kapalıymış, ama su içmek isteyince yüzündeki örtü açılmış, kız da onu görmüş. Yeniden yola koyulup, köyden öte yöne doğru giderlerken her iki atın dizgini de Heathcliff’in elindeymiş; taşlı yoldan ne kadar hızlı gidebilirlerse, hızla uzaklaşmışlar. Kız, babasına bir şey dememiş ama, bu sabah olup biteni bütün Gimmerton’lulara anlatmış.”

Âdet yerini bulsun diye koşup Isabella’nın odasına baktıktan sonra hizmetçi kızın doğru söylediğini bildirmek üzere geri döndüm. Bay Linton yatağın başucundaki yerini almıştı. Odaya girdiğimi fark edince, başını kaldırıp baktı. Yüzümdeki şaşkın ifadeden hizmetçi kzın doğru söylediğini anladı ve başını yeniden eğdi, hiçbir şey söylemedi.

“Kızı yakalayıp geri getirmek için bir şeyler yapacak mıyız?” diye sordum. “Ne yapmamızı istiyorsunuz?”

“Kendi ayağıyla gitti,” diye cevap verdi. “Canının istediğini yapmak hakkıdır. Bu konuyu burada kapatalım. Artık onu düşünüp daha fazla moralimi bozmak istemiyorum. Bundan sonra o benim için yalnızca kâğıt üzerinde kardeşimdir; ama onu kardeşlikten attığım için değil, o beni attığı için.”

Bu konuda bütün söylediği bu oldu, nereye gittiğiyle ilgili en ufak bir araştırma bile yapmadı, o günden sonra adını bile anmadı. Yalnız bana, yeni evinin yerini öğrenir öğrenmez, burada ne kadar eşyası varsa hepsini kendisine yollamamı söyledi.

XIII

Kaçaklar iki ay boyunca saklandılar. Bayan Linton ise, beyin humması denen bir hastalığa yakalandı. Hastalığı oldukça ağır geçmesine rağmen, sonunda eski sağlığına kavuşabildi. Hastalığı süresince onun bakımını üstlenen Edgar, elinden geleni esirgemedi. Hatta diyebilirim ki, bir annenin gösterebileceği tüm özeni göstererek onunla yakından ilgilendi, hem de başından bir an olsun ayrılmadı. Gece demeden gündüz demeden onun tüm kaprislerine ve korkularına sabırla katlanarak karısına baktı. Kenneth ise ona, boşuna uğraştığını, ölümün kıyısından döndürmeye çalıştığı eşinin kurtulup sağlığına kavuşması halinde, kendisi için daha büyük bir üzüntü kaynağı olacağını söyleyip durdu. Ancak doktorun bu sözleri bir kulağından girdi öbüründen çıktı. Doktor ona tam olarak, “Bir insan yıkıntısını kurtarmak uğruna kendi sağlığını feda ediyorsun,” demişti. Sonunda Catherine’in ölüm tehlikesini tam anlamıyla atlattığını duyunca, Bay Linton derin bir mutluluk ve sevinç duydu ve saatler boyu karısının başucunda oturarak, onun günden güne sağlığına kavuşmasını izledi. Hanımın yavaş yavaş, hem bedeni hem aklı sağlığına kavuşuyor, bu da Bay Linton’a büyük bir mutluluk veriyordu.

Catherine’in yatak odasından çıkabilmesi bir sonraki mart ayını buldu. O günün sabahında Bay Linton, eşinin yastığını sarı çiğdemlerle donattı. Gözlerini açıp karşısında baharın tüm canlılığını yansıtan bu çiçekleri gören Bayan Linton’ın gözleri sevinçle parladı.

“Bunlar, Uğultulu Tepeler’de açan, baharın ilk müjdecileridir,” dedi. “Bana, hafif rüzgârları, ılık güneşi, erimekte olan karları hatırlatıyor. Rüzgâr lodosa döndü, karlar tamamen eridi mi Edgar?”

“Bizim burada kar kalmadı sevgilim,” diye yanıtladı kocası. “Kırlar boyunca iki yerde beyazlık görüyorum, tarla kuşları ötüşüyorlar. Dereler, çaylar kabarmış... Bir ilkbaharın bugünlerinde seni bu çatının altına almanın özlemi içindeydim; Şimdi ise bu tepelerin doruklarında olmanı istiyorum. Bana öyle geliyor ki şu tatlı tatlı esen rüzgâr, seni iyileştirecektir.”

“Ancak ben oraya bir defa daha gideceğim,” dedi hasta kadın. “O zaman da sen beni orada bırakacaksın ve ben artık hep orada kalacağım. Gelecek

baharda, beni yine bu çatı altında görme özlemini duyacak, bugünleri hatırlayıp ‘meğer ne mutluymuşum’ diye düşüneceksin.”

Linton karısını tatlı tatlı okşayıp, en güzel sözlerle neşelendirmeye çalıştı, ama o, dalgın dalgın çiçeklere bakarken, kirpik uçlarında biriken gözyaşlarının, yanaklarından aşağı yuvarlanmasına engel olamadı. Onun, eskisine göre daha iyi olduğunu bildiğimizden, bu üzüntüsünün sürekli bir oda içinde kapalı kalmasından kaynaklandığına, bir süre başka yarde kalırsa üzüntüsünün tamamen geçeceğine karar verdik. Bey, haftalardan beri kimsenin girmediği salondaki ocağı yakmamı ve güneş gören bir pencerenin önüne bir koltuk yerleştirmemi söyledi. Sonra hanımı aşağıya indirdi. Catherine, tahmin ettiğimiz gibi bu ılık bahar havasından hoşlanarak uzun süre orada oturdu, çevresindeki her şeyle ilgilendi ve neşesi yerine geldi. Bunlar hiç görmediği şeyler değildi, ama hiç olmazsa hastayken kaldığı loş yatak odasının usandırıcı, hüzünlü havasını taşımıyordu. İkindiye doğru yorgun göründüğü halde, ne dedikse, onu odasına çıkmaya ikna edemedik. Bu yüzden başka bir oda hazırlanıncaya kadar yatması için salondaki divanı yatabileceği gibi hazırladım. Merdivenden inip çıkarken yorulmasın diye salonla aynı katta bulunan, bu odayı düzenledik. Kısa süre sonra da Edgar’ın koluna yaslanarak buradan salona, salondan buraya gidip gelebilecek kadar iyileşti. Kendi kendime, umarım tamamen iyileşir, diye düşünüyor ve o sağlıklı günlere kavuşmasını bekliyordum. Bu isteğimin iki nedeni vardı: Başka birinin yaşaması, hanımın yaşamasına bağlıydı. Öyle umuyorduk ki, kısa bir süre sonra bir erkek vârisin doğumu ile hem Bay Linton’ın gönlü sevinç dolacak, hem de toprakları bir yabancının eline düşmekten kurtulacaktı.

Bu arada unutmadan söyleyeyim: Isabella, evi terk etmesinin üzerinden altı hafta geçtikten sonra ağabeyine kısa bir mektup yollayarak, Heathcliff’le evlendiğini haber verdi. İlk bakışta soğuk, kuru bir mektuptu, ama altına eklenen kurşunkalemle yazılmış bir notla üstü kapalı bir şekilde özür diliyor, kendisini unutmamasını, kızdıysa bağışlamasını rica ediyordu. Bu işi elinde olmadan yaptığını, şimdi ise düzeltmek için gücünün yetmeyeceğini bildiriyordu. Linton’ın buna cevap vermediğinden eminim. Aradan iki hafta geçmişti ki, ben de uzun bir mektup aldım. Balayını yeni bitirmiş bir gelinin kaleminden çıktığı düşünülürse, biraz garip bir mektuptu. Onu size okuyacağım, çünkü hâlâ saklıyorum. İnsanlar için değer

taşıyan ve artık aramızda olmayan kişilerin geride bıraktıkları her anı, büyük bir önem taşır.

Sevgili Nelly, diye başlıyor:

Dün akşam Uğultulu Tepeler'e geldim. Catherine'in çok hastalandığını, hâlâ da hasta olduğunu burada duydum. Benim ona yazmam doğru olmaz sanırım. Ağabeyim de ya çok kızgın ya da çok üzgün olmalı ki, kendisine gönderdiğim mektuba yanıt vermedi. Ancak benim birilerine mutlaka bir şeyler yazmam gerek, o da ancak sen olabilirsin.

Edgar'a söyle, onun yüzünü bir kere daha görebilmek için dünyaları veririm. Bırakıp gittiğimden yirmi dört saat sonra, gönlümü Thrushcross Grange'de bıraktığımı anladım. Hem kendisi hem Catherine için çok sıcak duygular beslediğimi bildir! Ne var ki, artık gönlümün dilediğini yapamam... (bu sözlerin altı çizilmiş) Beni, oraya gelir diye beklemesinler, hiçbir şeyi iradesizliğime ya da sevgi eksikliğime yormasınlar da, hakkımda canlarının istediğini söylesinler razıyım.

Mektubun geri kalan bölümü sadece senin içindir. Sana iki soru sormak istiyorum: Birincisi şu; burada bulunduğun günlerde insanlara karşı olan sevgini nasıl oldu da kaybetmedin, onlarla iletişim kurabilmeyi nasıl başarabildin? Çevremde bulunanların, bir tek duygularını bile benimle paylaştıklarını hayal edemiyorum.

Benim için çok önemli olan ikinci soru da şu: Bay Heathcliff insan mı? İnsansa, deli mi? Değilse, şeytan mı? Bunu soruşumun nedenlerini açıklayacağım, ama mümkünse bana kiminle evlenmiş olduğumu anlat, yalvarırım, yani buraya beni görmeye geldiğin zaman anlatmanı rica ederim. Hem de hiç vakit geçirmeden gelmelisin Nelly, mektup yazma, kendin gel, Edgar'dan da bir şeyler getirmeye çalış.

Şimdi, yeni yuvam olacağına inandırıldığım Tepeler'de nasıl karşılandığımı öğreneceksin. Evet şu anda bulunduğum ortamın huzursuzluğundan şikâyet ediyorum, ama bunun tek nedeni kendimi biraz olsun oyalayabilmek; huzuru özlediğim anlar dışında onları düşünmüyorum bile. Üzüntülerimin yalnız maddi eksikliklerden kaynaklandığını, geri kalanının ise olağanüstü bir düş olduğunu bilsem, sevincimden güler, oynardım!

Kır yoluna saptığımız sırada, güneş Grange'in ardında batmak üzereydi. Bundan, saatin altı olduğunu anladım. Çiftlik evinin taşlığında atlarımızdan indikten sonra yol arkadaşım karanlıkta görebildiği kadar koruluğu, bahçeleri, hatta evi gözden geçirmek için yarım saat oyalandı, derken senin Joseph, elinde birkaç yanar çıra ile bizi karşılamaya çıktı. Hem de bunu öyle bir nezaketle yaptı ki, doğrusu şaştım kaldım. İlk iş olarak meşaleyi suratıma tuttu, alt dudağını sarkıtarak sanki hiç memnun olmamış gibi yüzüme baktı, sonra başını çevirdi ve iki atı alıp ahıra götürdü; derken, sanki tarihi bir şatoda yaşıyormuşuz gibi bahçe kapısını sürgülemek üzere geri döndü.

Heathcliff ise onunla konuşmak için orada kaldı, ben de mutfağa girdim... Karmakarışık, pis bir yerdi. Sen ayrıldıktan sonra öyle değişmiş ki, görsen tanıyamazsın. Ocağın yanında, iri kemikli, üstü başı kir pas içinde, Catherine'e çok benzeyen, canavar gibi bir çocuk duruyordu.

'Edgar'ın kayınbiraderi,' diye düşündüm. 'Bir bakıma benim de yeğenim sayılır. Onunla tokalaşmalıyım, hatta, onu öpmem gerek. Başlangıçta iyi iletişim kurmak doğru olur.'

Yaklaştım, tombul yumruğunu tutmak için elimi uzattım ve şöyle dedim:

"Merhaba yavrum, nasılsın?"

Anlayamadığım bir şeyler homurdandı.

Dostça bir konuşma yapmak için ikinci girişimim, "Seninle ben, iki arkadaş olacağız, değil mi, Hareton?" diye sormak oldu.

Bu iyi niyetli davranışıma karşılık bir küfür savurdu, ardından da basıp gitmezsem Throttler'i üzerime saldırtacağı tehdidinde bulundu.

"Gel buraya Throttler," diye fısıldadı küçük hain. Bunu söylemesiyle de buldog kırması bir köpeğin, köşedeki kulübesinden çıkması bir oldu. Oğlan bana emredercesine, "Şimdi basıp gidiyor musun?" dedi.

Can korkusu, beni bu emre uymaya zorluyordu. Diğerlerinin gelmesini beklemek üzere dışarı çıktım. Bay Heathcliff görünürlerde yoktu; ahıra doğru giden Joseph'in peşine takıldım ve eve benimle birlikte gelmesini rica ettim. Bir süre dik dik yüzüme baktı, sonra burnunu kıvırarak şöyle dedi:

“Kemküm, kemküm... şimşirek, şümşek... Hiçbir Hıristiyan’ın böyle konuştuğu duyulmuş mu? Neler geveleyip duruyorsun öyle?”

“Adam sağır galiba,” diyerek: “Evden içeri benimle birlikte gelmeni istiyorum!” diye bağırdım, kabalığına kızmıştım.

“Bana güvenme! Görülecek işlerim var,” diyerek, işine devam etti. Arada bir de durup, tepeden bakarcasına, yüzümü ve üstümü başımı gözden geçirdi. (Elbiselerim çok fazla süslüydü, ama yüzüm onun istediği kadar keder dolu olsa gerekti).

Avluya döndüm; ara kapısından geçtikten sonra başka bir kapıya geldim; belki daha kibar bir hizmetçi bulabilirim umuduyla kapının tokmağını vurdum. Kısa bir bekleyişten sonra uzun boylu, asık suratlı, boyunbağsız, omuzlarına dökülen ve yüzünü örten karmakarışık saçları ile her bakımdan şapşal, Catherine’inkileri andıran, ancak bütün güzelliğini kaybetmiş gözlere sahip bir adam kapıyı açtı.

“Kimsin sen?” diye tersledi, “Ne işin var burada?”

“Adım, bir zamanlar, Isabella Linton’dı,” diye cevap verdim. “Beni daha önce görmüştünüz efendim. Çok olmuyor. Bay Heathcliff’le evlendik. Beni buraya o getirdi... Herhalde izninizi almıştır.”

Dünyadan elini eteğini çekmiş gibi görünen adam, aç bir kurt gibi canlanarak, “O da geldi, demek?” diye sordu.

“Evet, yeni geldik,” dedim. “Ama beni mutfak kapısının önünde bırakıp gitti, içeriye girdiğim sırada oğlunuz oranın nöbetçiliğini yapmaktaydı. Şu buldoğu üzerime salarak, beni korkutup kaçırdı.”

Ev sahibim olacak adam, Heathcliff’i görmek umuduyla karanlığı gözleriyle taradı. “Sözünde durmakla iyi etti o alçak,” diye homurdandı. Sonra eğer o ‘namussuz’ kendisini aldatmaya kalkışsaydı ona neler, neler yapacak olduğunu, bir sürü küfür sıralayarak anlattı.

Adam küfürleri bitirmeden usulca uzaklaşmak üzereydim ki, içeri girmemi emretti, girdim, kapıyı kapatıp sürgüledi. Ocakta büyük bir ateş yanıyor, koca salonu aydınlatıyordu. Döşeme, kirden kül rengine dönmüş, yıllar önce gördüğüm ve gözlerimi alamadığım o pırıl pırıl çay takımları da kir pas içinde görünmez olmuştu. Yatak odamı göstermesi için bir kadın

hizmetçi çağırabilir miyim, diye sordum. Ama Bay Earnshaw cevap vermek alçakgönüllülüğünde bulunmadı. Elleri cebinde, bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, varlığımı hepten unutmuş görünüyordu. Öylesine dalgın, öylesine insanlıktan uzak bir hali vardı ki, tekrar sormaktan çekindim.

O ocağın başında, yalnızlıktan da beter bir halde oturmuş, dünyada en çok sevdiğim insanları çatısı altında barındıran sıcak yuvamın dört mil uzakta olduğunu, ama, dört mil yerine, sanki aramızda okyanus varmış gibi olan bu uzaklığı hiçbir zaman aşamayacağımı düşünerek fazla dert yapmama şaşırmıyorsun umarım, değil mi Nelly? Avunmak için ne yapabilirim, diye kendi kendime sordum. –Sakın Edgar, ya da Catherine'e söyleyeyim deme– Bütün üzüntülerim bir yana, Heathcliff'e karşı beni destekleyebilecek bir kimse bulunmayışından duyduğum umutsuzluk beni daha da çok yıpratıyor. Uğultulu Tepeler, benim için bir sığınak olur diye sevinmiştim böylece onunla baş başa yaşamaktan kurtulmuş olacaktım, ama o da birlikte yaşayacağımız bu insanları iyi tanıyor, aralarına katılmaktan çekinmiyordu.

Uzun bir süre, üzüntü içinde düşünerek oturdum. Saat sekizi, sonra dokuzu vurdu. Adam başı önüne doğru eğik, arada bir çıkardığı homurtular, ahlar, oflar dışında hiç konuşmaksızın, bir aşağı bir yukarı dolaşmaya devam ediyordu. Evin içinde bir kadın sesi duyabilir miyim, diye kulak verdim. Bu arada duyduğum pişmanlıklar, umutsuz, karamsar düşünceler, engel olamadığım iç çekişler gözyaşlarına dönüşmüştü. Earnshaw, odayı adımlamayı bırakıp da karşıma dikilerek, şaşkın şaşkın yüzüme bakıncaya kadar, açıkça dertlenip sızlandığımın farkında bile değildim. Benimle yeniden ilgilenmesini fırsat bilerek, şöyle dedim:

"Yolculuktan yorgun düştüğüm için yatmak istiyorum! Hizmetçi kadın nerede? Kendisi gelmediğine göre, bana onun bulunduğu yeri söyleyin!"

"Bizim kadın hizmetçimiz yoktur," diye cevap verdi. "Sen de kendi işini kendin göreceksin!"

Gururumu düşünemeyecek derecede yorgunluktan bitkin olduğum için; "Peki, ben nerede yatacağım?" diye hıçkırdım.

"Joseph sana Heathcliff'in yatak odasını gösterir," dedi, "Şu kapıyı aç... Joseph oradadır."

Dediğini yapmak üzereyken, kolumdan yakaladı, çok garip bir ses tonuyla şunları ekledi:

“Ne olursa olsun, kapıyı kilitle ve sürgüle... Sakın unutayım deme!”

Kendimi Heathcliff’le bir odaya kilitlemek hoşuma gitmemişti. “Peki, ama neden Bay Earnshaw?” dedim.

Yeleğinden tuhaf bir tabanca çıkararak, “Bunu görüyor musun?” dedi. Tabancanın namlusuna iki uçlu bir sustalı tutturulmuştu. “Çaresiz bir adam için bu çok kışkırtıcı bir şey değil mi? Her gece bunu elime alıp, kapısına dayanma isteğine engel olamıyorum. O kapıyı bir defa açık bulursam işi bitmiştir! Bir dakika önce, böyle bir şey yapmaktan sakınmamı gerektiren bir sürü neden düşünmüş olsam bile, yine de kapısını yoklamaktan kendimi alamıyorum. Onu öldürmekle amacıma kendi ellerimle son vermiş olacağımı bildiğim halde, içimde beni sürekli dürten bir şeytan var. Sen sevdiğin adam uğruna, bu şeytanla elinden geldiğince savaşabilirsin, ama zamanı gelince onu kurtarmak için gökteki bütün melekler bile yetmeyecektir.”

Silaha merakla baktım. Zihnimde korkunç bir düşünce belirdi. Böyle bir alete sahip olsam kim bilir ne kadar güçlü bir insan olurdum! Onu elinden alıp, namluya dokundum. Kısacık bir saniye süresince yüzümde beliren dehşet ifadesinden çok, açgözlülük ifadesi karşısında şaşırmıştı. Tabancayı elimden geri aldı, tekrar iç cebine soktu.

“Ona söylesen de umurumda değil,” dedi. “Yalnızca kendisini kollamasını söyle. Aramızdaki ilişkiyi öğrendin, ama bakıyorum, onun tehlikede oluşu seni hiç telaşlandırmadı.”

“Heathcliff size ne yaptı?” diye sordum. “Böylesine bir nefreti hak etmek için size nasıl bir kötülüğü dokundu? Ona buradan çekip gitmesini söylemek daha akıllıca bir şey olmaz mı?”

“Hayır!” diye gürledi Earnshaw. “O beni bırakıp gitmek istediği an ölmüş olacak, sen de onu gitmek için kışkırtmaya kalkma sakın! Ben her şeyi kaybedeyim, hem de bir daha geri almamak üzere, ha? Hareton da namerde muhtaç olsun, öyle mi? Cehennemin dibi! Bütün verdiklerimi geri alacağım, üstüne üstlük altınlarını, sonra da kanını... Ruhu ise cehenneme

gidecek! Hem o gidince, cehennem, her zamankinden on kat daha karanlık olacak!”

Bana eski beyin huylarını anlatmıştın Nelly. Evet, deliliğin sınırında bulunduğu bir bakışta görünüyor. Hiç değilse dün gece böyleydi. Ona yakın olmaktan korktum, hizmetkârının o suratsızlığı ve kabalığı bunun yanında hiç kalır, diye düşündüm. Derken, yine sinirli sinirli dolaşmaya başladı. Ben de mandalı kaldırıp mutfağa kaçtım, Joseph ocağa doğru eğilmişti, ateşin üzerinde büyük bir bakraç, yanındaki sedirin üstünde ise yulaf lapası ile dolu tahta bir sahan vardı. Bakracın içindekiler kaynamaya başlayınca, akşam yemeğinin hazırlanmakta olduğunu anlamıştım. Karnım da aç olduğundan, ortaya yenir yutulur bir şey koymaya karar vererek, “Bırak da o keşkeği ben pişireyim!” diye bağırdım. Sahanı adamın elinden aldıktan sonra, şapkamı ve üstümdeki süvari ceketini çıkardım. “Bay Earnshaw, kendi işimi kendim yapmam gerektiğini söyledi,” diye devam ettim. “Burada hanımlık taslamaya kalkmayacağım, çünkü açlıktan ölmeye hiç niyetim yok.”

“Hey ulu Tanrım!” diye homurdanan Joseph, oturup, çoraplarını ayak bileğinden diz kapağına kadar çekti. “Daha kimlerden emir alacağız... Ben ki Bey’e alışayım derken, bir de hanım çıktı başıma, o da kumar oynarsa, artık buralarda durulmaz. Bir gün gelip de, bu evi bırakıp gideceğim hiç mi hiç aklıma gelmemişti...”

Bu yakınmaya hiç aldırmadım, hemen işe koyuldum. Keşkek pişirmenin, benim için büyük bir zevk olduğu günleri hatırlayıp, ara sıra iç geçiriyordum, ama bütün bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak zorundaydım. Geçmiş mutluluklar bana işkence veriyordu. Onlar gözümün önüne geldikçe, kepçeyi daha hızlı çeviriyor, avuç avuç yulaf ezmesini daha kısa aralıklarla sahana atıyordum. Joseph ise, benim bu aşçılığımı gittikçe artan bir öfkeyle seyretmekteydi.

“Hıh!” diye homurdandı. “Bu akşam keşkek yiyemeyeceksin Hareton, çünkü yumruğum gibi top top olacak. Senin yerinde olsam bakraç makraç, bir tekmede hepsini savuruverirdim! Şunun yulafı karıştırışından bakracın dibi nasıl delinmiyor, hayret doğrusu!”

Sahanlara boşaltma işi bitince, ben de iyi bir keşkek olmadığını gördüm. Dört sahan vardı, bir de mandıradan yeni doldurulup getirilmiş süt kabı

duruyordu. Hareton, kabı iki eliyle tutup üstüne başına döke saça içmeye başladı. Karşı çıktım, sütünü bir tasa koyup içmesi gerektiğini, benim bu şekilde kirletilmiş sütten bir yudum bile alamayacağımı söyledim. Yaşlı ve huysuz Joseph bu titizliğimden pek alındı. Çocuğun her bakımdan benim kadar temiz, benim kadar sağlıklı olduğunu tekrarladı ve kendini beğenmişliğime de şaştığını bildirdi. Bu arada, küçük alçak, hiç aldırış etmeden, gözlerini iri iri açmış, sütünü içmekteydi.

“Ben yemeğimi başka bir odada yiyeceğim,” dedim. “Yemek salonunuz yok mu?”

Adam dudak bükerek, “Saloon!” diye tekrarladı, “Saloon! Hayır, saloonumuz yok. Bizimle oturmaktan hoşlanmıyorsan, Bey var; Bey’den hoşlanmıyorsan biz varız.”

“Öyleyse yukarı kata çıkacağım!” diye cevap verdim, “Bana bir oda göster!”

Sahanımı bir tepsiye koyup, süt getirmek için gittim. Yukarı kata çıkacağım sırada, adam homurdana homurdana önüme düştü, tavan arasına vardık. O, arada bir durup önünden geçtiğimiz odalara bakmak için tek tek kapılarını açıyordu.

En sonunda, menteşeleri gıcırdayan bir kapıyı açtı. “İşte, oda!” dedi. “Keşkek yemek için çok bile, köşede bir çuval mısır var. Çuval epey temizdir, ama sen süslü ipek elbiselerin kirlenir diye çekinirsen, üstüne mendilini serersin.”

Oda dediği odunluk gibi bir yerdi, içerisi ekşi ekşi tahıl küfü kokuyordu. Öte beri dolu bir yığın çuval duvar boyunca yığılmış, ortada geniş, boş bir yer kalmıştı.

Öfkeyle, yanımdakine dönerek, “Be adam!” diye bağırdım. “Burası uyunacak bir yer değil. Ben yatak odamı görmek istiyorum.”

Alaycı bir sesle, “Yatak odası!” diye tekrarladı, “Pekâlâ, bütün yatak odalarını göreceksin... İşte benimkisi.”

Tavan arasındaki ikinci hücreyi gösterdi. Birincisinden tek farkı, duvarlarının boş olması, çivit renkli bir yorgan ile geniş, alçak, perdesiz bir yatağa sahip olmasıydı.

“Seninkini ne yapayım?” diye çıkıştım, “Bay Heathcliff, evin en üst katında yatmıyor herhalde, öyle değil mi?”

Yeni bir şey keşfetmiş gibi, “Ooo!” diye bağırdı, “Sen Bay Heathcliff’inkini istiyordun demek! Bunu baştan söyleseydin ya! O vakit ben de sana işi bütünüyle anlatıverirdim. Anlardın ki, işte, bir tek o odayı göremezsin... Çünkü her zaman kapısını kilitler, oraya kendisinden başka kimse giremez.”

“Güzel bir eviniz var Joseph,” demekten kendimi alamadım. “İçindekiler de çok hoş insanlar doğrusu. Kaderimi onunkine bağladığım gün, aklımı kaçırmıştım herhalde! Neyse, bunun sırası değil şimdi... Başka odalar da var. Tanrı aşkına, çabuk beni birine yerleştir.”

Bu yalvarışıma cevap vermedi, bildiğinden şaşmaz bir tavrı vardı. Ağaç merdivenden indik. Bir odanın önünde durdu, içerdeki eşyanın kalitesinden buranın evin en iyi odası olduğunu anladım. Yerde bir halı vardı; iyi bir halı, ama tozdan desenleri görünmez olmuştu. Ocağın önüne yırtık bir kâğıt gerilmişti. Pahalı kumaştan, koyu kırmızı renkli son moda perdelerle çevrili güzel bir meşe karyola göze çarpmaktaydı, ama bakımsızdı. Kıvrım kıvrım sarkan perdeler halkalarından çıkmış, halkaların takılı olduğu demir çubuk bir yanından bükülmüştü. Sandalyeler de kırık döküktü; çoğu kullanılamayacak haldeydi. Duvarların tahta kaplamalarında derin ve geniş yarıklar vardı. Ben içeri girip yerleşmek için cesaretimi toplamaya çalışırken, budala kılavuzum, “İşte burası Bey’in odası,” dedi. Bu arada yemeğim soğumuş, iştahım kaçmış, sabrım da kalmamıştı. Bana hemen uyuyup, dinlenebileceğim bir oda göstermesini söyledim.

“Hangi cehennemde?” diye başladı, dindar ihtiyar, “Tanrı hepimize sabır versin! Tanrı hepimizi affetsin! Hangi cehennemin dibinde yatacaksın, baş belası. Hareton’ınkinin dışında bütün odaları gördün işte. Bu evde girilecek bir delik bile yok!”

Öylesine çileden çıkmıştım ki, elimde tuttuğum tepsiyi, üstündekilerle birlikte yere fırlattım. Sonra merdiven başına oturdum, yüzümü ellerimle kapayıp ağladım.

“Eh! Eh!” diye bağırdı Joseph, “İşte bunu iyi yaptın, Bayan Isabella! İşte bunu iyi yaptın! Gelgelelim şu kırılan kap kacak Bey’in ayağına takılınca

başımız dertte demektir. Seni ciğeri beş para etmez kaçık seni! Nefsini tutamayıp, Tanrı'nın nimetlerini ayaklar altına attığın için, bugünden Noel yortusuna kadar orucu hak ettin. Heathcliff senin bu güzel hallerine katlanır mı, sanırsın? Seni bu halde yakalamasını isterdim. Hiçbir şeyi değil, sadece bunu görmesini isterdim."

Böylece söylene söylene, aşağıdaki hücresine indi. Mumu da götürdüğü için karanlıkta kalmıştım. Bu budalaca hareketimin sonunda, orada bir süre düşününce; gururumu yenip, öfkemi yatıştırarak ortalığı temizlemek zorunda olduğumu anladım. Hiç beklemediğim anda yanımda bir yardımcı belirdi, bu, yaşlı Skulker'ın yavrusu olmalıydı. İlk günlerini Grange'de geçirmiş, sonra babam onu Bay Hindley'e vermişti. O da beni tanıdı sanırım. Selam yerine, burnunu burnuma dokundurduktan sonra, yerdeki keşkeği yemeye başladı, ben de basamaklara yayılan çanak parçalarını topladım, tırabzana bulaşan sütleri mendilimle sildim. İşimiz yeni tamamlanmıştı ki, geçitten Bay Earnshaw'un ayak seslerini duydum. Yardımcım kuyruğunu kısarak duvar dibine sindi, ben de en yakın kapı aralığına gizlendim. Köpeğin saklanışı pek başarılı olmamış olsa gerekti ki, aşağıya doğru bir yuvarlanmayla birlikte giderek azalan uzun bir uluma duydum. Ben daha şanslı çıktım! Adam önümden geçip gitti, yatak odasına girdi, kapısını kapadı. Hemen ardından da, Hareton'ı yatırmak için Joseph geldi. Ben meğer Hareton'ın odasına sığınmışım. Yaşlı adam beni görünce söylendi:

"Hem sana hem de kibrine bir oda bulundu sonunda bu evde. Şu oda boş, kibrinle birlikte yerleşebilirsin."

Bu habere sevinerek odaya gittim; ateşe yakın bir koltuğa kendimi atar atmaz, başım önüme düştü; uyuyakalmışım. Hem derin, hem de tatlı bir uykuydu ama çok kısa sürdü; Heathcliff uyandırmıştı. Sevgi dolu bir ses tonuyla burada ne yaptığımı sordu, yeni gelmişti. Geç vakitlere kadar uyanık kalışımın nedenini ve odamızın anahtarının kendi cebinde olduğunu anlattım. Odamız, demekle büyük bir suç işlemişim meğer; küfürler savurarak odanın ikimizin olmadığını, hele benimle hiçbir zaman olmayacağını, üstelik kendisi... Ama hayır kullandığı kelimeleri tekrarlamayacak, her zamanki davranışlarını da anlatmayacağım. Bende, kendisine karşı nefret uyandırmakta öylesine kararlı, öylesine usta ki! Bazen korkumu bile unutuyor, sadece şaşırıyorum. Oysa, inan ki, yırtıcı bir

hayvan, zehirli bir yılanmışçasına ondan korkuyorum. Bana, Catherine'in hastalığını anlattı ve buna neden olmakla ağabeyimi suçladı. Edgar'a cezasını verme fırsatını ele geçirinceye kadar acısını benden çıkaracağını söyledi.

Ondan nefret ediyorum –mahvoldum– budalalık ettim! Sakın, Grange'de kimseye, bunların tek kelimesini bile söyleme. Her gün gelmeni bekleyeceğim... Beni hayal kırıklığına uğratma!

Isabella

XIV

Mektubu okumayı bitirince doğru Bey'e koşarak, kardeşinin Uğultulu Tepeler'de olduğunu haber verdim. Kendisinin, bir mektup yolladığını ve mektubunda Bayan Linton'ın hastalığına ne kadar üzülmüş, sevgili ağabeyini de ne kadar özlemiş olduğundan söz ettiğini anlattım. Kızcağız aynı zamanda, ağabeyinin kendisini bağışladığına dair bir işaret bekliyordu ki, bunu da Bey'e ilettim.

"Bağışlamak!" dedi Linton, "Bağışlamam gereken bir şey yok ortada! İstiyorsan hemen bugün öğleyin git Uğultulu Tepeler'e, ona kızgın olmadığımı, sadece onu kaybetmiş olmaktan derin bir üzüntü duyduğumu, hele bir de asla mutlu olamayacağını düşündükçe, bu üzüntümün katlanarak arttığını söyle," dedi. "Ancak şunu bilsin ki, ne olursa olsun, onu görmeye gitmeyeceğim, onunla sonsuza kadar ayrılmış bulunuyoruz. Eğer beni gerçekten mutlu etmek istiyorsa, kocası olacak o aşağılık adamı alır, olabildiğince buralardan uzaklaştırır."

"Bir not bile yazmayacak mısınız efendim, iki satırcık olsun yazamaz mısınız?" diye sordum, yalvarırcasına.

"Hayır," diye cevap verdi, "Hiç gereği yok. Heathcliff ailesi ile Lintonlar arasında hiçbir şekilde haberleşme olmayacaktır!"

Bay Edgar'ın bu soğuk tavrı, içime bir sıkıntının yerleşmesine neden oldu. Isabella'ya gitmek için Grange'den ayrıldım ve bütün yol boyu düşündüm. Aklımdaki tek şey, konuşulanları Isabella'ya yumuşatarak anlatabilmek, Bay Linton'ın sözlerini, biraz daha içten kılabilmekti. Hepsi iyiydi de, Isabella'yı teselli etmek üzere, iki satır bir şey olsun yazmayışını ona açıklayabilmek sanırım düşündüğümden de zor olacaktı. Beni sabahtan beri beklemekte olduğunu hiç çekinmeden söyleyebilirim; çünkü bahçe yolunda ilerlediğim sırada pencereden baktığını gördüm. Başımla selam verdim, ama o, sanki kendisini görmelerinden korkuyormuş gibi geri çekildi. Kapıyı çalmadan içeri girdim. Eski neşeli evin bu derece bakımsız, böylesine kasvetli olacağı kimin aklına gelirdi! Doğruyu söylemek gerekirse, ben genç hanımın yerinde olsaydım, hiç değilse ocak başını süpürür, masaları bir toz beziyle silerdim. Ama, daha şimdiden kendisini çevredeki bu umutsuz havaya kaptırmıştı; o güzel yüzü solgun ve bezgindi,

saçları kıvrılmamıştı; bazı perçemler dümdüz aşağı sarkmaktaydı, bazıları ise gelişigüzel tutturulmuştu. Herhalde elbisesine dün geceden beri elini bile sürmemişti. Hindley yoktu, Bay Heathcliff bir masanın başında, cep defterinden çıkardığı kâğıtları gözden geçiriyordu. Ama ben girince kalktı, dostça hatırımı sordu, oturmam için yer gösterdi. Zaten, orada derli toplu görünen bir o vardı. Her zamankinden daha iyi olduğu da gözümden kaçmadı. Olaylar ikisini de öylesine değiştirmişti ki, yabancı biri görse onu doğma büyüme bir Bey, karısını ise pasaklının biri sanırdı! Genç hanım, beni karşılamak için ileri atıldığı zaman, beklediği mektubu almak için de elini uzatmıştı. "Yok" anlamında başımı salladım. Ama o ne demek istediğimi anlamadı ve beni yandaki masaya doğru çekerek emaneti hemen kendisine vermemi fısıldadı. Heathcliff, onun ne istediğini kestirerek şöyle dedi:

"Isabella'ya bir şey getirdiysen, (ki herhalde getirmişsindir Nelly) ver ona. Boşu boşuna gizlemeye kalkma! Aramızda gizlimiz saklımız yok."

En iyisi gerçeği söylemek diye düşündüğüm için, "Aaa, bende bir şey yok," dedim. "Yalnız Bey bana dedi ki, kız kardeşi kendisinden şimdilik ne mektup ne de ziyaret beklememeliymiş... Size sevgilerini, mutluluk dileklerini gönderdi hanımcığım. Neden olduğunuz üzüntüleri bağışladığını, ama bundan böyle bu aile ile kendi ailesi arasında haberleşme olmamasını, çünkü bundan hiçbir sonuç çıkmayacağını söyledi."

Bayan Heathcliff'in dudağı hafifçe titredi, sonra gidip pencere yanındaki sandalyeye oturdu. Kocası ocak başında, bana yakın bir yerde ayakta durup, Catherine'i sormaya başladı. Ona Catherine'in hastalığı hakkında, bilmesi gerektiği kadar bilgi verdim. Ancak sorularıyla beni öyle bir tuzağa düşürdü ki, sonunda hastalığın başlangıcından sonuna kadar yaşanan her şeyi ağzımdan aldı. Haklı olarak bütün olanlardan hanımın suçlu olduğunu söyledim. Sonunda da Heathcliff'in Bay Linton'ı örnek almasını, iyi veya kötü niyetli bütün karşılaşmalardan kaçınılması gerektiğini söyledim.

"Bayan Linton yeni yeni iyileşiyor," dedim, "Evet, hiçbir zaman eskisi gibi olamayacak, ama şimdilik hayati tehlikeyi atlattı. Eğer onu gerçekten seviyorsanız, karşısına çıkmazsınız, hatta buralardan uzaklaşır gidersiniz. Üstelik bundan hiç pişman olmazsınız. Size şu kadarını söyleyeyim; şu genç hanım benden ne kadar farklıysa, şimdi Catherine Linton da, eski arkadaşınız Catherine Earnshaw'dan o kadar farklıdır. Sadece görünüşü

değil, huyları da çok değişti. Öyle ki, onun yanında bulunan bir kimse, bundan böyle ona karşı duyduğu sevgiyi, ancak onun geçmişteki halini anımsayarak, insanlık ve sorumluluk duygusu ile sürdürebilir."

Heathcliff, sakin görünmeye çalışarak, "Çok mümkündür," dedi. "Çok mümkündür ki, senin Bey'in dayanağı, insanlık ve sorumluluk duygusu olacaktır, başka bir şey değil. Ama benim, Catherine'i, onun sorumluluğuna bırakacağımı aklın kesiyor mu senin? Üstelik benim Catherine'e karşı olan duygularımı onunkiyle karşılaştırabilir misin? Benim senden, buradan gitmeden önce, bir söz almam gerek. Onunla beni görüştüreceksin, evet ya da hayır, onu mutlaka göreceğim! Ne diyorsun?"

"Diyorum ki, Bay Heathcliff, onu görmemelisiniz. Benim aracılığımla ise, hiç göremezsiniz," diye yanıtladım. "Bey'le bir kez daha karşılaşmanız, hanımın ölümü demek olacaktır."

"Yardımınla bu karşılaşma önlenebilir," diye devam etti, "Üstelik böyle bir tehlike doğacak olursa –yani Catherine'in bir kez daha üzülmesine yol açacak bir durum yaşanırsa– benim de işi sonuna kadar vardırmak için haklı nedenlerim olacaktır! Kocasını kaybetmekle Catherine'in çok büyük bir acı çekip çekmeyeceğini, bana bütün açıkyürekliliğinle söylemeni çok isterdim. Beni engelleyen onun acı çekeceği korkusudur. Kocasıyla aramdaki duygu farkını görüyorsun; yerlerimizi değiştirmiş olsaydık, kendisinden hayatımı zehir edecek derecede tiksindiğim halde, ona karşı parmağımı bile oynatmazdım. Sen istediğin kadar inanmaz görün! Ama Catherine istediği sürece onu, diğerinden uzaklaştırmaya asla kalkmadım. Catherine'in duyduğu ilgi söner sönmez ise, adamın yüreğini deşer, kanını içerdim, o da başka! Ama, o dakikaya kadar, adamın bir tel saçına dokunmaktansa ölmeyi göze alırdım. Bu sözlere inanmıyorsan, beni tanımıyorsun demektir..."

"Böyle söylüyorsunuz ama," diye sözünü kestim, "Tam sizi unutmak üzere olduğu sırada karşısına çıkarak onu yeniden tedirgin etmekten ve aklını başından alıp, bütün iyileşme umutlarını yıkmaktan da çekinmiyorsunuz."

"Sen onun beni unutmak üzere olduğunu mu sanıyorsun?" dedi. "Çok iyi biliyorsun ki, o beni unutamaz Nelly! Benim kadar sen de biliyorsun ki, Linton'ı bir defa düşünmesine karşılık, beni bin defa düşünmektedir! Hayatımın en sıkıntılı döneminde, ben de senin gibi düşünüyordum. Geçen

yaz buralara dönüp geldiğimde de bu düşünce peşimi bırakmadı. Ama bu korkunç düşünceye tekrar inanabilmem için bunu bizzat onun ağzından duymam gerekir. Ondan sonra ise, Linton da, Hindley de kurduğum bütün düşlerde yok olacak ve geleceğimi iki sözcük açıklayabilecek: Ölüm ve cehennem. Catherine'i kaybettikten sonra yaşamak cehennem olacak. Hayır, bir an için de olsa onun Edgar Linton'a, benden daha fazla değer verdiğini düşünmekle budalalık ettim. Edgar, onu, zayıf benliğinin bütün gücüyle seksen yıl sevse, benim bir günde sevdiğim kadar sevemez. Öte yandan, Catherine'in gönlü de benimki gibi derin; denizin şu at yalağına sığması, onun bütün sevgisinin o adamın tekeline girmesinden daha kolaydır! Hadi, hadi! Edgar, onun gözünde, köpeğinden ya da atından ancak bir derece fazla değer taşır. Bir defa benim gibi sevebilecek yaradılışta değil."

"Catherine ile Edgar, iki insanın olabileceği kadar, birbirine düşkündür," diye parladı Isabella. "Bu şekilde konuşmaya kimsenin hakkı yok. Kardeşime hakaret edilmesini de istemiyorum!"

"Kardeşin sana da şaşılacak derecede düşkün, değil mi?" dedi Heathcliff, "Seni dünyada tek başına ne güzel bırakıverdi."

"Benim çektiklerimden haberi yok," dedi o da. "Çünkü bunu ona anlatmadım."

"Başka şeyleri anlattın demek, ona mektup yazdın, değil mi?"

"Evlendiğimi bildirmek için, evet yazdım... O kısa mektubu sen de gördün."

"Ondan sonra?"

"Yaşamındaki değişiklik küçükhanımıma hiç de yaramamış," dedim. "Birilerinin ona gösterdiği sevgi belli ki yetmiyor. Kimin olduğunu kestirebilirim, ama söylemeyeyim daha iyi."

"Bana sorarsan kendisininki," dedi Heathcliff, "Her geçen gün biraz daha pasaklı oluyor! Beni memnun etmekten biraz erken usandı. Belki inanmayacaksın ama daha evlendiği günün ertesi, evine dönmek için ağlamaya başladı. Neyse ki, fazla ince ruhlu biri değil, o yüzden bu eve

daha iyi uyum sağlayacak; ben de onun dışarlarda dolaşıp, benim için yüzkarası olmamasını sağlayacağım.”

“İyi efendim, ama,” diye karşılık verdim. “Umarım ki, Bayan Heathcliff’in bakılmaya, hizmet edilmeye alışık olduğunu, her istediğinin anında yerine getirildiği bir evde soylu bir ailenin kızı olarak yetiştirildiğini göz önünde tutarsınız. Ötesini berisini derleyip toplayacak bir kadın hizmetçi bulmasını sağlamalı, kendisine karşı da iyi davranmalısınız. Bay Edgar hakkındaki duygularınız, düşünceleriniz ne olursa olsun, küçükhanımın size olan bağlılığından kuşkulanamazsınız. Öyle olmasaydı, sizinle birlikte olmak uğruna bu derece yabani bir yere yerleşerek, öbür evinin ihtişamını, rahatlığını, oradaki dostlarını, seve seve bırakmazdı.”

“Isabella bütün o şeyleri, boş bir hayal uğruna bıraktı,” diye cevap verdi. “Beni gözünde bir roman kahramanı olarak canlandırdı, benim şövalyelere yakışan sadakatimde sınırsız bir hoşgörü bulacağını umdu. Beni, masal kahramanlarına benzetmekte ve kendi düşlerinde canlandırdığı bu yanlış izlenime göre hareket etmekte öyle inat etti ki, kendisine aklı başında bir insan gözüyle bakamıyorum doğrusu. Neyse ki, beni yavaş yavaş tanımaya başladı sanırım. İlk günlerdeki, o beni kızdıran budalaca gülümsemeleri, yapmacık davranışları artık yok. Hem kendisi, hem de körü körüne sevgisi hakkında ne düşündüğümü söylediğim zaman, samimi olduğumu anlamamakta gösterdiği sersemce inat da sona erdi. Kendisini sevmediğimi anlayabilmesi için, şaşılacak kadar uzun ve yorucu çabalar gerekti. Bir ara, ona verdiğim hiçbir dersin bunu ona öğretemeyeceğine inanmıştım. Gene de, tam öğrenmiş değil; çünkü ancak bu sabah, bana sonunda onu kendimden nefret ettirmeyi başarmış olduğumu, sanki büyük bir zekâ ürünüymüş gibi söyledi! Emin olun, tam bir Herkül çabası! Başarabilmişse teşekkür etmem gerekir! Söylediğinin doğruluğuna inanabilir miyim, Isabella? Benden nefret ettiğine emin misin? Seni yarım gün kendi başına bıraksam, iç çekerek, yaltaklanarak yanıma sokulmadan durabilir misin? Şunu da söyleyeyim ki, senin önünde ona çok düşkünmüşüm, onu çok seviyormuşum gibi davranmamı o kadar isterdi ki, çünkü gerçeğin ortaya çıkması onuruna dokunuyor. Ama ben sevginin, tam anlamıyla tek taraflı olduğuna inanırım ve kim duyarsa duysun, aldırış etmem. Bu konuda ona tek bir yalan söylemiş değilim; o da, önceleri ona iyi davranarak kandırdığımı öne sürerek beni suçlayamaz. Grange’den uzaklaşırken yaptığım ilk şey, küçük köpeğini asmak oldu. Yapma diye yalvarınca da

şunları söyledim; “Kendisini bana anımsatan bütün yaratıkları, biri dışında asılmış görmek istiyorum.” Ama bu sözler onu hiç etkilemedi. Çünkü, hiçbir canavarlık onu etkilemez. Öyle sanıyorum ki, kendi tatlı canı yanmadığı sürece, her türlü gaddarlığa karşı içten içe hayranlık bile duyar! Şimdi, bu zavallı, bu köle ruhlu, bu kötü kalpli kancığın, kendisini sevebileceğimi sanması, saçmalığın en âlâsı, salaklığın en büyüğü değil mi? Bey’ine söyle Nelly, ben ömrümde bunun gibi değersiz bir şey görmedim. Böyle biri Linton’ların adını lekeler; onlar için yüz karasıdır; nelere katlanabileceğini anlamak için giriştiğim denemeler sırasında, sırf yeni bir işkence bulamadığım için zaman zaman yumuşadığım olmuş, o gene de utanmadan yaltaklanmıştır! Ama ona şunu da söyle ki, bir ağabey ve bir hâkim olarak, gönlü rahat olsun. Yasaları kesinlikle ihlal etmiyorum; bugüne kadar boşanma isteğini haklı gösterebilecek en ufak bir şey yapmaktan kaçındım; üstelik, o, bizi ayıracak olan kimseye teşekkür edecek cesareti bile bulamayacaktır. Gitmek istiyorsa gidebilir; çünkü varlığı ile neden olduğu tedirginlik, ona işkence etmenin zevkinden daha ağır basmaktadır!”

“Bay Heathcliff,” dedim, “Bu söyledikleriniz, bir deli saçmalığı. Herhalde karınız da deli olduğunuza inanmış ve sırf bu yüzden bugüne kadar size katlanmıştır. Şimdi madem ki gidebileceğini söylüyorsunuz, o da hiç şüphesiz bundan yararlanmak isteyecektir. Kendi isteğinle daha fazla onun yanında kalacak kadar aklını kaçırmış olamazsın değil mi hanımcığım?”

“Dikkat et, Nelly!” diye cevap verdi Isabella. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Anlaşılan kocası, kendisinden nefret ettirmek için elinden geleni yapıyor ve bunda da başarılı oluyordu. “Söylediklerinin tek kelimesine bile inanma. O yalancı bir iblistir! Bir canavardır! İnsan değil! Kendisini bırakıp gidebileceğimi daha önce de söyledi, gitmeye kalktım. Ama bu denemeyi bir daha tekrarlamaya cesaret edemem! Yalnız, bu aşağılık konuşmayı ağabeyime ya da Catherine’e anlatmayacağına bana söz ver. Söylediklerinin çoğu yalan. Bunun asıl istediği Edgar’ı çaresizlikten deliye döndürmektir; benimle evlenmekteki asıl amacının, Edgar üzerinde baskı kurmak olduğunu söylüyor, ama başaramayacak... Ben ölümü göze aldım! Bütün umudum, bu iblisin basiretinin bağlanıp beni öldürmesidir! Yatıp kalkıp bunun için dua ediyorum. Hayal edebildiğim tek zevk, ölüm; ya da onu ölmüş görmektir!”

“Tamam... Bu kadar yeter şimdilik,” dedi Heathcliff. “Bir gün yargıç önüne çağrılacak olursan Nelly, şu sözleri hatırlayacaksın! Şu surata da iyice bak; tam istediğim gibi. Hayır Isabella, şimdi kendi başına bırakılacak durumda değilsin. Bense, yasalara göre senin koruyucun olduğum için, böyle tatsız bir sorumluluğu aldığıma göre sana göz kulak olmak zorundayım. Doğru yukarı kata çık, benim Nelly Dean’le baş başa konuşacaklarım var. Hayır, oraya demedim, yukarı kata dedim! Bak, yukarı katın yolu burası, hayatım!”

Onu kolundan tutup dışarı fırlattıktan sonra homurdanarak geri geldi:

“Ben acımak nedir bilmem! Solucanlar ne kadar çok kıvranırlarsa, onları ezip, parçalamaktan o kadar çok zevk alırım! Manevi bir haz verir bana; verdiğim acının artmasıyla orantılı olarak, dişlerimi daha da büyük bir hırsla geçiririm.”

Başlığımı acele bağlarken, “Acıma sözcüğünün ne demeye geldiğini biliyor musunuz?” dedim. “Ömrünüzde bu duyguyu bir kez olsun duydunuz mu?”

Gitmek istediğimi anlamıştı ve “Bırak onu!” dedi. “Daha gitmiyorsun, gel buraya. Nelly, Catherine’i görmekte kararlıyım. Bunun için bana yardım etmen gerek. Seni ya ikna edeceğim ya da bunu zorla sağlayacağım; hem de hiç zaman geçirmeden. Yemin ederim ki bir kötülük düşünmüyorum. Ben sadece onun nasıl olduğunu, niçin hastalandığını kendi ağzından duymak, kendisi için yapabileceğim bir şey var mı, diye sormak istiyorum. Yoksa bir tedirginliğe yol açmak, Bay Linton’ı kızdırmak, ya da küçük düşürmek niyetinde değilim. Dün gece Grange’in bahçesinde altı saat geçirdim, bu gece de oraya gideceğim. Her gece, her gün, taa içeriye girme fırsatını buluncaya kadar oralarda dolaşacağım. Eğer Edgar Linton karşıma çıkacak olursa hiç tereddüt etmeden onu yere sererek, içeride bulunduğum süre içinde sesini çıkaramaz hale getireceğim. Eğer hizmetçileri engel olmaya kalkarlarsa, onları da işte şu tabancalarla yola getireceğim. Sen benim onlarla ya da Bey’leriyle karşılaşmamı engelle. Bunu kolayca sağlayabilirsin. Ben geldiğimi sana bildiririm, sen de, Catherine yalnız kalır kalmaz kimse görmeden beni içeri alır, ayrılıncaya kadar da gözcülük edersin. Böylece kötü bir olayı önlemiş olduğun için, vicdanın rahat olur.”

Heathcliff’e, ekmeğini yediğim adamın evinde böyle haince bir oyun oynamayacağımı bildirdim, bundan başka, bencilliği uğruna Bayan Linton’ın huzurunu bozacak kadar insafsız biri olduğunu da suratına vurdum, “En olağan şey bile, onu üzüp, tedirgin etmeye yetiyor,” dedim. “Sinirleri hep gergin, birdenbire karşısına çıkmanıza dayanamayacağından eminim. Üstelemeyin, efendim! Yoksa kurduğunuz kumpası Bey’ime anlatmak zorunda kalırım, o da, evini bu türlü istenilmeyen ziyaretlere karşı korumak için gerekli önlemlere başvurur herhalde.”

“Öyleyse ben de seni kendi güvenliğim altına alırım, pis karı!” dedi Heathcliff. “Yarın sabaha kadar Uğultulu Tepeler’de kalacaksın. Catherine’in beni görmeye dayanamayacağı hikâyesi de senin uydurduğun budalaca bir bahane. Birdenbire karşısına çıkmaya gelince, ben böyle bir şey istemiyorum, ona, senin alıştıra alıştıra söylemen gerek... Gelip gelemeyeceğimi kendisine sorarsın. Adımı hiç anmadığını, onun yanında benden hiç söz edilmediğini söylüyorsun. Evde benden söz etmek yasak olduğuna göre, kime benden söz açabilir ki? Önce, hepiniz kocasının casuslarısınız! Ah, eminim ki aranızda bir cehennem hayatı yaşıyor! Onun suskun halinden, neler çektiğini kestirebiliyorum. Diyorsun ki, çoğunlukla tedirgin, endişeli, peki bu mudur huzur içinde olduğunun kanıtı? Aklının iyice yerine gelmediğini söylüyorsun. Öyle herkesten uzak tutulurken, başka türlüsü olabilir mi? Bir de o sevimsiz, adi herif, sorumluluk ve insanlık duygularıyla ona bakıyormuş! Sırf görevi olduğu için, insanlık uğruna, acıdığından ona bakan birinin yardımıyla, eski haline kavuşabileceğini mi düşünüyorsun Catherine’in? Çiçek saksısına dikilen bir meşe fidanının ağaç olmasını beklemek gibi boş bir hayaldir bu! Bu işi hemen bir sonuca bağlayalım: Burada kalarak, benim, Linton’la seyislerinin engelini aşıp, Catherine’e giden yolu kendi başıma mı açmamı istersin? Yoksa, bugüne kadar olduğu gibi, dost olarak, istediklerimi yapmak mı? Hemen karar ver! Çünkü, inadından vazgeçmezsen bir dakika bile oyalanmam için neden kalmamış demektir!”

İşte böyle Bay Lockwood, onunla tartıştım, sızlandım, belki elli defa kesin olarak reddettim. Ama en sonunda bir anlaşma yapmak zorunda kaldım. Şöyle ki; yazacağı mektubu hanımıma götürecektim. Eğer hanım razı olursa, Linton’ın evden ilk uzaklaştığı gün, ona haber salacak, ne zaman gelebileceğini bildirecektim. İçeri girme işi kendisine kalıyordu, çünkü ne ben, ne de öbür hizmetçiler ortalıkta olmayacaktık. Bu, doğru

muydu, yoksa değil miydi? Korkarım ki, o koşullarda uygun olsa bile doğru değildi. Böyle bir şeye razı olmakla yeni bir kargaşayı önlemiş olduğumu, üstelik böyle bir heyecanın Catherine'in ruhsal dengesizliğine iyi gelebileceğini düşündüm ve sonra, birinin lafını ötekine taşıdığım için Bay Edgar'dan yediğim sert azarı hatırladım. Madem ki o sırrı açıklayarak tepkileri üzerime çekmiştim, öyleyse ağzımı sıkı tutmalıydım. Sonunda böyle düşünerek bu konudaki iç tedirginliğimi gidermeye çalıştım. Ne var ki, eve dönüş yolculuğum, gelişimden daha hüzünlü oldu; Küçük notu, Bayan Linton'ın eline tutuşturma cesaretini bulmadan önce de uzun süre düşündüm.

“Aaa, Kenneth geldi, aşağıya inip, ona çok daha iyi olduğumuzu söyleyeceğim. Benim hikâye, bizlerin deyimiyle biraz buruk; ama insana vakit geçirtir.”

İyi yürekli kadın, doktoru karşılamak için aşağıya inince, ben de, önce “Buruk...” sonra da “Acı!” diye düşündüm. “Bu beni oyalayacak cinsten bir hikâye değil, ama zararı yok! Bayan Dean’in acı otlarından sağlık için yararlı ilaçlar seçebilirim. Elbette ilk olarak, Catherine Heathcliff’in pırıl pırıl parlayan gözlerinde pusu kurmuş olan çekicilikten sakınmalıyım. Bu genç ve güzel kıza gönlümü kaptırırsam, üstelik kızı da anasının kopyası çıkarsa, benim halim nice olur!”

XV

Bir hafta daha geçti... Her geçen gün, kendimi daha iyi hissetmeye başladım. İlkbaharın gelmesiyle birlikte sağlığıma da kavuştum! Artık, komşumun başından geçenleri biliyordum. Kâhya kadın, önemli işlerinden zaman buldukça yanıma gelir ve bana başından geçenleri anlatır dururdu. Kalanını da yine onun ağzından anlatacağım. Ancak bu kez, çok daha ayrıntılı bir hikâye dinleyecektim. Kadının anlatımı çok akıcı ve güzeldi. Sanırım en iyisi, onun üslubunu kullanmak olacaktır. Çünkü daha iyisini yapabileceğimi sanmıyorum.

“Akşam olduğunda Uğultulu Tepeler’e gittiğim günün akşamında, nasıl olduysa içime doğmuştu; Bay Heathcliff’in evin etrafında bir yerlerde olduğundan kesinlikle emindim. Mektup cebimde, beklemeye koyuldum. Dışarı çıkmaya bile çekiniyordum. Beni yakalasaydı mutlaka bir köşeye kıstırıp, türlü eziyetler edecekti. Yok, aklıma koymuştum, Bey evden ayrılıp bir yere gitmeden mektubu vermeyecektim. Çünkü mektup eline geçtiğinde, Catherine’in nasıl bir tepki vereceğini bir türlü kestirememekteydim. Bu yüzden, tam üç gün beklemem gerekti. Dördüncü gün günlerden pazardı, evdekiler kiliseye gideceklerdi. Herkes çıkana kadar bekledikten sonra, mektubu kaptığım gibi hanımın odasına koştum. Evde benim dışımda bir tek hizmetli adam kalmıştı ki onun da işi, eve göz kulak olmaktı. Kilisedeki ayin günlerinde evin kapılarını kilitlemeyi âdet edinmiştik. Ama o gün hava çok güzeldi, ben bütün kapıları ve pencereleri ardına kadar açmıştım. Kimin geleceğini bildiğim, sözümü yerine getirmek istediğim için de, hizmetliyi, ‘hanım portakal istiyor, git çarşıdan alıver, parayı yarın hallederiz,’ diyerek başımdan savmıştım. O gider gitmez de üst kata çıktım.

Bayan Linton, her zamanki gibi, beyaz, bol bir elbise giymiş, omuzuna ince bir şal almış, açık pencerenin pervazında oturuyordu. Uzun, gür saçlarının bir kısmı, hastalığının ilk günlerinde kesilerek kısaltılmıştı. Şimdi sadece taranmış bir şekilde bukle bukle iki yandan omuzlarına doğru sarkmaktaydı. Heathcliff’e de söylediğim gibi, görünüşü tam anlamıyla değişmişti. Ama sessiz olduğu zamanlar bu halinin de anlamsal bir güzelliği vardı. Gözlerindeki şimşek çakışlarının yerini, hülyalı, kara sevdalı bir sevimlilik almıştı. Bu gözler artık çevredeki şeylere bakmıyor; uzaklara, çok daha uzaklara, hatta bu dünyadan daha da uzaklara bakıyordu. Sonra yüzündeki solgunluk, (biraz toparlanınca, bitkin görünüşü kalmamıştı) ona karşı duyulan ilgiyi artırıyor, gözle görülür iyileşme belirtilerini gölgeleyerek, ölümün çağrısını sürekli yineliyordu.

Önündeki pervaz üzerinde açık bir kitap duruyor, hafif esen rüzgâr, kitabın yapraklarını zaman zaman kımıldatıyordu. Onu oraya Linton bırakmış olsa gerekti, çünkü hanım oyalanmak için artık ne kitap okuyor, ne de başka bir işle meşgul oluyordu. Eskiden hoşlandığı konulara tekrar ilgisini çekmek için kocası bazen saatlerce uğraşırdı, ama o, kocasının neden böyle yaptığını bilir, sakin zamanlarında ses çıkarmadan dinler,

bunun hiçbir yararı olmadığını sadece bezgin iç çekişleriyle anlatmaya çalışırdı, sonunda da, acıklı gülümsemeler, öpücüklerle onu sustururdu. Başka zamanlarda ise, başını sertçe diğer tarafa çevirir, yüzünü elleriyle örter, hatta kocasını öfkeyle iterdi. O da ısrar etmenin hiçbir yarar sağlamayacağını bildiği için, karısını kendi haline bırakırdı.

Gimmerton Kilisesi'nin çanları hâlâ çalıyor; kabaran derenin şırıltıları kulakları okşuyordu. Bu ses, henüz yapraklanmamış, Grange'i yaz boyunca çevreleyen ağaç hışırtılarının yerini almaktaydı. Bu ses, Uğultulu Tepeler'de de, buzların erimesinin ya da aralıksız yağan yağmurların ardından başlayan sakin havalarda duyulurdu. Eğer Catherine, gene düşüncelere daldıysa, şimdi bu sesi dinleyip, Uğultulu Tepeler'i düşünüyor olmalıydı. Ama yüzünde, daha önce de söylediğim gibi, dünyada olan bitenle hiç ilgisi yokmuş gibi dalgın bir ifade vardı.

"Sana bir mektup var Bayan Linton," deyip, mektubu eline tutuşturdum, "Hemen okuman gerek, çünkü yanıt bekliyor. Mühürünü kırayım mı?" Başını çevirmeden, "Evet," diye yanıtladı. Mektubu açtım; çok kısaydı. "Hadi bakalım," diye mektubu uzattım. "Oku." Elini çekip yana sarkıttı. Ben de mektubu kucağına bırakarak gözlerini mektuba çevirmesi için beklemeye başladım. Ama bu öyle uzun zaman aldı ki, sonunda şöyle dedim:

"İstersen ben okuyayım, hanımcığım. Mektup Heathcliff'den."

Yüzünde bir telaş; hatırlamanın tedirgin parıltısı ve belleğini düzene sokma çabasını belli eden bir anlam dolaştı. Mektubu eline aldı, gözleriyle süzerek okuyormuş gibi yaptı. Sıra imzaya geldiği zaman içini çekti. Ne var ki mektubun onun için ne kadar önem taşıdığını anlayamadığı bakışlarından belliydi. Ne yanıt vereceğini sorduğum zaman, bana sadece imzayı gösterdi; acılı, soran bakışlarını yüzüme dikti.

Mektupta neler olduğunu açıklamamı istediğini anlamıştım, "Seni görmek istiyor," dedim, "Kendisi şu anda bahçede, sabırsızlıkla götüreceğim yanıtı bekliyor."

Bunları söylerken, aşağıda çimenler üstüne uzanmış iri bir köpeğin havlamak üzere kulaklarını diktiğini, sonra yeniden sarkıttığını; yaklaşanın yabancı biri olmadığını belli etmek için kuyruk salladığını gördüm. Bayan

Linton öne eğilip, nefesini tutarak dinledi. Derken, holden bir ayak sesi duyuldu. Heathcliff, kapıyı açık görünce dayanamamış, beni de sözümden caydı sanarak, başının çaresine bakmaya karar vermiş olmalıydı. Catherine, meraklı gözlerini yatak odasının kapısına dikmişti. Ancak Heathcliff önce yanlış odaya yönelmişti. Catherine bana işaret ederek, onu alıp buraya getirmemi bildirdi, ama ben daha kapıya varmadan, adam çıkageldi, uzun adımlarla hanıma yaklaşıp onu kollarının arasına aldı.

“Ah, Cathy! Ah, hayatım! Buna nasıl dayanabilirim?” dedi. Bu sözler dudaklarından dökülürken üzüntüsünü gizleme gereği duymamıştı. Gözlerini öyle büyük bir istekle ona dikmişti ki, yaşla dolacak sandım. Ama, hayır, kederle yanıyorlardı, göz pınarlarından hiç yaş dökülmedi.

Catherine geriye doğru yaslandı. Birdenbire kaşlarını çatarak, “Şimdi ne var?” dedi. Zaten çok değişken bir ruh hali vardı. “Edgar’la sen, beni yüreğimden yaraladınız, Heathcliff! Sonra da geliyor, asıl acınacak insan sizmişsiniz gibi dert yanıyorsunuz! Hayır, acımayacağım! Beni sen öldürdün... Üstelik bu işten kazançlı da çıktın sanırım. Nasıl da güçlüsün. Ben gittikten sonra kaç yıl daha yaşamak niyetindesin?”

Heathcliff, onu kucaklamak için yere diz çökmüştü. Ayağa kalkmaya yeltenince Catherine onu saçından yakalayıp, doğrulmasına engel oldu.

“Ölünceye kadar seni yanımdan ayırmak istemezdim!” diye devam etti acıklı acıklı. “Ama bu sana acı çektirecekmiş, umursamazdım bile. Zaten senin çektiklerin hiç umurumda değil. Hem niye çekmeyesin ki? Ben çekmiyor muyum? Beni unutacak mısın? Ben toprağa girdikten sonra mutlu olacak mısın? Bundan yirmi yıl sonra, şöyle mi diyeceksin: ‘Şu mezar Catherine Earnshaw’un... Çok önceleri kendisini sevmiş, kaybedince de çok pişman olmuştum. Ama artık geçti! Ondan sonra, daha birçoklarını sevdim. Benim için çocuklarım, ondan daha değerli; ölürken onun yanına gidiyorum diye sevinmeyecek, çocuklarımdan ayrılıyorum diye üzüleceğim!’ Böyle mi söyleyeceksin, Heathcliff?”

Adam başını onun elinden kurtarıp dişlerini gıcırdattı; “Beni kendin gibi çıldırtmak için işkence etme!..” diye bağırdı.

İkisinin bu hali soğukkanlı birine hem garip, hem de korkunç görünürdü. Catherine, cenneti bir sürgün yeri saymakta haklıydı. Şu anda kireç gibi

yanakları, kanı çekilmiş dudakları, ateş saçan gözleriyle, yüzünde yırtıcı bir kin ifadesi; sımsıkı kapalı parmakları arasında ise, az önce kavradığı saçlardan bir tutam vardı. Heathcliff'e gelince; bir eliyle yere tutunup kalkarken, öbürüyle kadının kolunu yakalamıştı. Üstelik öylesine hoyratça yakalamıştı ki, bıraktığı zaman, Catherine'in solgun teni üzerinde dört tane mosmor leke gördüm.

Yırtıcı bir sesle, "Nasıl bir çılgınlık bu?" dedi. "Ölümün eşiğindeyken, bunlar söylenir mi? Bütün bu sözlerin belleğimde yer ederek, sen beni bırakıp gittikten sonra içimi kemireceğini düşünmüyor musun? 'Beni sen öldürdün' derken yalan söylediğini biliyorsun. Üstelik biliyorsun ki, Catherine, seni unutmak, kendimi unutmak demektir! Hem, sen huzura kavuştuktan sonra, benim cehennem acıları içinde kıvranacak olmam, o sonsuz bencilliğin için yeterli değil mi?"

"Huzur içinde olmayacağım," dedi Catherine. Aşırı heyecan yüzünden kalbinin hızlı atışı onu bitkin düşürmüştü. Bu sarsıntı geçinceye kadar, başka hiçbir şey söylemedi. Sonra yumuşak ve sevecen bir ses tonuyla devam etti:

"Benden sonra daha acı çekmeni dilemiyorum, Heathcliff. Ben sadece birbirimizden hiç ayrılmamamızı istiyorum. Bir de, ilerde, herhangi bir sözümü hatırlayıp üzülecek olursan mezarımda benim de aynı üzüntüyü duyduğumu düşün ve beni bağışla. Gel hadi, yine diz çök! Sen beni ömründe bir kez bile incitmiş değilsin. Yoo, eğer bana darılırsan, ilerde bunu hatırlayınca, benim kaba davranışlarımdan daha çok üzecektir seni. Yanıma gelmek istemiyor musun? Ne olursun gel!"

Heathcliff onun oturduğu koltuğun arkasına geçti ve heyecandan sararmış yüzünü göstermeyecek şekilde, öne doğru eğildi. Catherine ona bakmak için başını çevirdiyse de, adam buna meydan vermedi. Birden geriye dönerek, ocağın başına doğru yürüdü ve orada arkası bize dönük, sessizce durdu. Bayan Linton, onu şüpheli gözlerle izledi. Her hareketi onda yeni bir duygu uyandırıyordu. Sessizce, uzun uzun baktıktan sonra, bana dönerek, büyük bir hayal kırıklığı içinde konuşmaya başladı:

"Ah, görüyorsun ya Nelly, beni mezardan kurtarmak için bile yumuşamıyor. İşte bu, beni sevmesi... Neyse, zararı yok! Zaten bu benim Heathcliff'im değil. Ben, benim eski Heathcliff'imi yine sevecek, hem de

onu yanımda götüreceğim. O benim ruhumda,” dedi ve sonra dalgın dalgın devam etti; “Aslında, beni en fazla bezdiren şu harap zindan. Buraya kapatılmaktan usandım. Ben artık o muhteşem âleme ulaşmak, orada kalmak istiyorum. Orayı yalnızca gözyaşları ardından hayal meyal görmek, sızlayan bir kalbin içine gömülü yaşayarak özlemini çekmek değil; gerçekten orada olmak, orada bulunmak istiyorum. Nelly, sen şimdi kendini benden daha iyi, daha şanslı sanırsın, çünkü sağlığın, gücün yerinde. Bana acıyorsun... Ama çok geçmeden işler tersine dönecek; o zaman ben size acıyacağım. Çünkü, sizden ölçülemeyecek kadar yüksekte, çok ötelerde bulunacağım. Yanımda olmak istememesine şaşıyorum doğrusu!” dedikten sonra, kendi kendine konuşmaya devam etti; “Ben de istiyor sanmıştım. Heathcliff sevgilim! Şimdi surat asmanın sırası değil. Yanıma gel Heathcliff, ne olursun.”

Bu heyecanla ayağa kalkıp, koltuğun kenarına dayandı. Heathcliff de bu ateşli çağrı üzerine, tam bir çaresizlik içinde ona doğru döndü. Sonra, iri iri açılmış yaşlı gözlerindeki yırtıcı bakışlarını ona dikti, göğsü can çekişiyormuş gibi kabarıp iniyordu. Bir an öylece kaldılar. Derken nasıl oldu bilmiyorum, Catherine ileri doğru atılmış, Heathcliff de onu yakalamıştı. Birbirlerine öylesine kenetlenmişlerdi ki, bu kucaklaşmadan Catherine’in sağ çıkacağını hiç sanmıyordum. Gerçekten de hanım, kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Heathcliff, onunla birlikte en yakın koltuğa oturdu. Hanımın bayılıp bayılmadığını anlamak üzere koşup, yanlarına yaklaşınca da bana dişlerini gıcırdattı. Ağzı, kudurmuş bir köpek gibi köpük köpük olmuştu. Hanımı bağrına basıp, açgözlü bir kıskançlıkla benden uzaklaştırdı. O anda bana öyle geldi ki, bu adam benim türümden bir yaratık değildi. Ona bir şey söylesem bile anlamayacaktı. Ben de bu nedenle sesimi çıkarmadım ve şaşkın şaşkın uzakta durup öylece baktım.

Catherine’in kımıldaması yüreğime su serpti. Heathcliff’in boynuna sarılıp, yanağını yanağına yasladı. Heathcliff de onu çılgınca sevip okşayarak, ateşli ateşli şöyle dedi:

“Bana karşı ne kadar insafsız davrandığını... insafsızca aldattığını şimdi daha iyi anlıyorum. Beni niye hor gördün? Gerçek duygularına niye ihanet ettin Cathy? Seni teselli etmek için tek kelime bile söylemeyeceğim. Çünkü hak etmedin. Sen, kendi kendini öldürdün. Evet, beni öpüp ağlayabilirsin; benden de öpücükler koparabilir, hatta bana gözyaşları da döktürebilirsin.

Ama bunlar seni yakıp bitirecektir. Beni seviyordun... Öyleyse bırakıp gitmeye ne hakkın vardı? Linton'a karşı duyduğun o geçici heves yüzünden beni bırakıp gitmeye ne hakkın vardı? Cevap ver! Bizi birbirimizden ne yoksulluk, ne düşkünlük, hatta ne de ölüm; Tanrı'nın ve şeytanın üzerimize yağdıracağı hiçbir şey ayıramayacakken, bunu sen kendi isteğinle yaptın. Seni yürekten yaralayan ben değil, sensin. Üstelik kendininkiyle birlikte benimkini de yaraladın. Güçlü olmak benim için kötü... Yaşamak isteyip istemediğime gelince... Bu nasıl bir hayat olur acaba benim için? Senin yokluğuna nasıl katlanabilirim?.. Hey ulu Tanrım! Peki, sen benim yerimde olsan ruhun toprağa gömülmüş olarak yaşamak ister miydin?"

"Bırak beni! Bırak beni!" diye haykırdı Catherine. "Yaptığım yanlışlığı hayatımla ödüyorum. Bu da bana yeter! Sen de beni bırakıp gittin. Ama ben bunun için seni azarlamayacağım! Seni bağışlıyorum. Sen de beni bağışla!"

"Şu gözlere, şu eriyip solmuş ellere bakınca, bağışlamak çok zor," diye cevap verdi Heathcliff. "Öp beni, gözlerini yumarak! Bana yaptıklarının hepsini bağışlıyorum. Ben katilimi seviyorum... Ama senin katilini nasıl sevebilirim ki?"

Yanak yanağaydılar, gözyaşları birbirine karışmıştı. Hiç konuşmuyorlardı. Daha doğrusu, ben ikisinin de ağladığını sanıyordum. Böyle bir durumda Heathcliff'in ağladığını görsem doğrusu hiç şaşırmazdım.

Bu arada ben de gittikçe telaşlanmaya başlamıştım. Çünkü zaman hızla akıp gidiyordu. Ayrıca köye gönderdiğim adam da dönmüştü. O sırada, vadinin batı yönüne vuran akşam güneşinin ışığında, Gimmerton Kilisesi'nin avlusunda büyüyen bir kalabalık fark ettim.

"Ayin bitti," diye haber verdim. "Bey, yarım saat içinde burada olur."

Heathcliff homurdanarak bir küfür savurduktan sonra Catherine'e bir kez daha sıkıca sarıldı. O ise hiç kımıldamadı.

Aradan çok geçmeden, bir hizmetçi grubunun mutfağa doğru uzanan yolda ilerlediğini gördüm. Bay Linton da hemen arkalarındaydı, bahçe kapısını kendisi açtı, yavaş yavaş ilerliyordu. Herhalde bir yaz ikindisi kadar güzel olan hava çok hoşuna gitmişti; bu yüzden ağır davranıyor olmalıydı.

“İşte geldi!” diye bağırdım. “Tanrı aşkına hemen aşağı inin! Ön merdivene giderseniz kimseyle karşılaşmazsınız. Ne olur acele edin. O içeri girinceye kadar da ağaçların arasına gizlenin.”

Heathcliff, hanımın kolları arasından sıyrılmaya çalışarak, “Gitsem iyi olur Cathy,” dedi. “Ama sağ olursan, seni uyumadan önce gelip gene göreceğim. Pencerenin altında, beş metreden daha uzağa ayrılmayacağım.”

Catherine bütün gücüyle ona sarılarak, “Gitmemelisin!” dedi. “Hem de hiç gitmeyeceksin, ben böyle istiyorum.”

“Yalnız bir saatliğine,” diye yalvardı adam.

“Bir dakikalığına bile olmaz!”

Davetsiz konuk, telaşa düşmüştü. “Linton neredeyse odaya girecek... Gitmem gerek,” diye üsteledi.

Ayağa kalkıp kadının ellerinden kurtulmak istiyordu... Ama Catherine sımsıkı tutmuş, bırakmıyordu. Yüzünde çılgın bir inat vardı.

“Hayır!” diye haykırdı. “Yapma, ne olur gitme! Artık bu sonuncu. Edgar bize bir şey yapmaz. Ben öleceğim Heathcliff! Öleceğim!”

Heathcliff yeniden koltuğa çöktü. “Tanrı cezasını versin budalanın! İşte geldi!” diye bağırdı. “Sus sevgilim! Sus, sus Catherine! Gitmeyeceğim. Beni bu durumda vuracak olursa, dudaklarımda minnetle son nefesimi veririm.”

Yine sımsıkı birbirlerine sarıldılar. Bey’in merdivenlerden çıktığını duydum. Alnımdan soğuk terler boşalıyordu, dehşet içinde kalmıştım. “Onun bu çılgınca sözlerine kanacak mısınız?” dedim telaşlı telaşlı. “Ne söylediğinin farkında değil. Aklı, kendisini koruyamadığı için onu mahvetmek mi istiyorsunuz? Kalkın ayağa! Bir silkinişte kurtulabilirsiniz! Bu davranışınız sizin bugüne kadar yaptıklarınızın en ibliscesi. Mahvolduk!.. Beyi, Hanımı, hizmetçisi, hepimiz mahvolduk!”

Ellerimi ovuşturuyor, bağırıyordum. Gürültüyü duyan Linton, adımlarını sıklaştırdı. Bu telaşın arasında Catherine’in kolunun gevşeyip yana sarktığını, başının öne doğru düştüğünü fark edince bayağı sevindim.

“Ya bayıldı, ya öldü,” diye düşündüm. “Böylesi daha iyi. Çevresinde bulunan herkese yük olup eziyet çektirmektense, ölmesi daha iyi.”

Edgar, hayretten, öfkeden benzi kül gibi olarak birden davetsiz konuğa doğru atıldı. Niyeti neydi, bilmiyorum ama Heathcliff, cansız gibi duran bedeni onun kollarına bırakarak, olacakları bir an için önledi.

“Bana bak!” dedi. “Eğer biraz olsun insanlığın varsa, önce şuna yardım et!.. Benimle sonra konuşursun!”

Salona geçti, oturdu. Bay Linton beni yanına çağırdı. Saatlerce uğraştıktan sonra hanımı güçlükle ayıltabildik, ama bitkindi, içini çekiyor, inliyor, hiç kimseyi tanımıyordu. Edgar, karısı için duyduğu endişeyle Heathcliff’i unutmuştu. Ama ben unutmadım. İlk fırsatta yanına gidip oradan hemen uzaklaşması için yalvardım. Catherine’in iyi olduğunu, geceyi nasıl geçirdiğini de yarın sabah kendisine bildireceğimi söyledim.

“Sadece evden dışarıya çıkarım,” diye cevap verdi. “Ama bahçede bekleyeceğim. Sen de Nelly, yarın verdiğin sözü yerine getirmeyi unutayım deme sakın. Ben kara çamların altında olacağım, sakın unutma. Yoksa, Linton evdeymiş, değilmiş dinlemez, gene gelirim.”

Yatak odasının kapısından içeri bir göz atıp, söylediklerimin doğru olduğuna kanaat getirdikten sonra, çıktı gitti. Böylece ev de onun o uğursuz varlığından kurtulmuş oldu.

XVI

O gece on iki sularında, Uğultulu Tepeler’de tanışmış olduğunuz Catherine dünyaya geldi. Bu bir erken doğumdu. Yedi aylık ancak vardı, sıska, çelimsiz bir şeydi... Doğum gerçekleşeli iki saat olmadan da hanımı kaybettik. Kadıncağız kendine gelemeden vefat etti. Ölmeden önceki o son dakikalarında bilinci o kadar zayıftı ki, ne Heathcliff’in yokluğunu fark etti, ne de Edgar’ı tanıyabildi. Bu kayıp, Edgar’ın yıkımı oldu. Adamcağız öyle büyük bir üzüntü duydu ki, anlatması bile bana derin bir hüzün verir. Ancak onun bu acısının ne kadar derinlere işlediği, asıl sonradan belli oldu. Bana kalırsa felaketin büyüğü, adamcağızın vârisi olmayışıydı. O çelimsiz, öksüz yavruya her bakışımda bunu hatırlamaktan kendimi alamıyor, her aklıma geldiğinde oturup ağlıyor, bir taraftan da malını mülkünü oğlunun kızına bırakacağına, kendi kızına bıraktığı için, yaşlı Linton’a kızıyordum. Aslına bakarsanız, yaşlı Linton’ı bu davranışından ötürü de suçlayamazdım, çünkü bu, haklı nedenleri olan bir kayırmaydı. Bu arada olan, benim garibime olmuştu. Zavallı yavrucakla kimsenin ilgilendiği yoktu. Çocuk gözlerini daha dünyaya yeni açmışken, ağlaya ağlaya çatlasa kimse dönüp bakmayacaktı. Elbette sonradan, hak ettiği ilgiye kavuştu, ama bu dünyadaki ilk günleri, ne yazık ki böylesine kötü oldu. Yapayalnız başladığı hayatı öyle de sona erecek gibi görünüyor ya, neyse.

Ertesi sabah dışardaki parlak, aydınlık hava, sessiz odanın panjurları arasından süzülerek, yatağın içinde yatan bedeni tatlı, hafif bir ışıkla aydınlattı. Edgar Linton başını yastığa koymuş, gözlerini yummuştu. Adamın o gencecik, güzel yüzü öyle bir hal almıştı ki, yanında uzanan ölüden bir farkı kalmamıştı. Bu iki yüzü birbirinden ayıran tek şey, birinin acıdan bitkin düşmüş, diğerinin ise dingin ve huzurlu olmasıydı. Catherine’in alnı pürüzsüz, gözleri ise kapalıydı. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı. İnsan yüzüne baktığında, hiçbir meleğin ondan daha güzel olamayacağına inanırdı. Onun bu sonsuz sessizliği benim de benliğimi sardı. Tanrısal huzur bu olsa gerekti. Baktıkça gönlüme daha önce hiç tatmadığım bir huzur, o güne kadar tanımadığım kutsal bir hava yayılıyordu. Onun daha birkaç saat önce söylediği sözleri, elimde olmadan tekrarladım: “Bizlerden, ölçülemeyecek kadar ötelerde, yükseklerde! İster hâlâ yeryüzünde, ister göklere çıkmış olsun, onun ruhu, Tanrı katında rahat edecektir.”

Bilmiyorum yalnız ben mi böyleyim, ama bir ölünün odasında beklerken, eğer yanımda yas tutup ağlayan biri yoksa, çoğunlukla içimi bir mutluluk doldurur. O odada, ne dünyanın, ne de ahiretin bozamayacağı huzuru görür; sonsuz, gölgesiz ahiretin güvenliğini; hayatın sonsuz, aşkın sınırsız olduğu bu sonsuz güvenliği hissederim. O gün ayrıca Catherine'in bu hayırlı kurtuluşu karşısında Bay Linton'ın duyduğu korkunç acıyı da gördüm ve onunki gibi bir sevgide bile ne çok bencillik bulunduğunu anladım. Bir de aklıma şöyle bir şey takıldı: Kendi bildiğini okuyan, huysuzluk ve kaprisleriyle çevresine huzursuzluk veren Catherine, acaba böyle bir huzura kavuşmayı hak ediyor muydu? Evet, soğukkanlılıkla düşündüğünde insan şüphelenebilir. Ama elbette onun cenazesiyle karşı karşıya bulunduğu sırada değil. Bir defa Catherine'in ölüsüne baktığınızda, görünüşüyle o, sükûna erdiğini anlatmakta; bir zamanlar taşıdığı ruhun da aynı sükûna kavuştuğuna tanıklık etmekteydi.

Siz, bu gibi insanların öbür dünyada mutluluğa erdiklerine inanır mısınız efendim? Doğrusu, bunu öğrenebilmek için çok şeyler verirdim.

Bayan Dean'in, bana göre dine aykırı olan bu sorusuna cevap vermedim. O da şöyle devam etti:

Catherine Linton'ın hayatını inceleyecek olursak, korkarım ki, böyle bir mutluluğa erebileceğini söylememiz doğru olmaz. Neyse, en iyisi onu Tanrı'ya bırakalım.

Bey uyuyor gibiydi. Ben de güneş doğduktan hemen sonra odadan dışarıya, biraz temiz hava almaya çıktım. Hizmetçiler, uzun süren cenaze nöbetinin ardından uyuşukluğu gidermek için dışarı çıktığımı sanmışlardı. Oysa benim asıl düşüncem Bay Heathcliff'i görmekti. Eğer bütün gece kara çamların altında kalmışsa, Grange'de olup bitenleri duymamış demekti. Yalnız Gimmerton'a gönderilen habercinin atının nal seslerini işitmiş olabilirdi. Eğer eve daha yakın bir yerde durmuşsa, odadan odaya dolaşan mum ışıklarından, dış kapıların sık sık açılıp kapanmasından içerde işlerin hiç de iyi gitmediğini anlamış olacaktı. Kendisini bulmak istiyor, bir yandan da korkuyordum. Kötü haberin verilmesi gerektiğini biliyor, bu işi bir an önce halledip kurtulmayı istiyordum, ama nasıl yapacağımı bir türlü bilemiyordum. Evet, işte orada, daha doğrusu koruluğun birkaç metre içinde, kocaman bir dişbudak ağacına yaslanmış duruyordu, başı açıktı. Tomurcuklu dallardan damlayan çiylerle saçları sırılsıklam olmuştu. Uzun

süredir öyle durduğu belliydi. Çünkü bir iki adım ötesinde durmadan gidip gelerek yuvalarını yapmaya çalışan bir çift ardıç kuşu hiç istiflerini bozmadan işlerine devam ediyorlardı; belli ki Heathcliff'i de bir ağaç kütüğü sanıyorlardı. Ben oraya doğru yaklaşınca, kuşlar havalanıp kaçtılar, o da gözlerini yerden kaldırdı.

"Öldü," dedi. "Bunu öğrenmek için gelmeni beklemedim... Burnunu çekiştirip durma karşımda. Tanrı hepinizin cezasını versin. Hiçbirinizin gözyaşına ihtiyacı yok onun!"

Ben, hanım için olduğu kadar, kendisi için de ağlıyordum. Hem başkaları, hem de kendilerine karşı duygusuz olan kimselere acırdım. Daha yüzüne bakar bakmaz felaketi duyduğunu anlamıştım. Gözlerini yere dikip, dudaklarını kıpırdatışından da, budalaca bir düşünceyle, yüreğinin yumuşayıp dua ettiğini sanmıştım.

Hıçkırıklarımı tuttum, gözlerimi kuruladım, "Evet öldü!" dedim. "Umarım cennete gitmiştir. Umarım, bizler de aklımızı başımıza alır, kötü davranışlarımızı bırakıp, doğru yola gireriz de ona cennette kavuşuruz!"

Heathcliff, dudak büker gibi yaptı, "Demek o, daha önceden aklını başına almıştı, öyle mi?" diye sordu. "Bir evliya gibi mi öldü? Her şeyi olduğu gibi anlat, hadi. Nasıl?.."

Adını söyleyecekti ama, dili varmadı; dudaklarını sıktı, içini yakan acıyı sessizce yatıştırmaya çalışıyor, bu arada derdine ortak olmak isteyişime de, yırtıcı bakışlarını yüzüme dikerek meydan okurcasına engel oluyordu. "Nasıl öldü?" diye sözünü tamamladı. Dayanıklı bir adam olmasına rağmen, sırtını yaslayacak bir ağacın bulunmasına memnun olmuştu. Ayrıca kendisini ne kadar tutmak isterse istesin, bütün vücudu titremekteydi.

"Zavallı budala!" diye düşündüm. "Senin de diğer insanlar gibi bir kalbin, onlar gibi sinirlerin var! Bunu ne diye gizlemeye çabalıyorsun? Gururun, Tanrı'yı da kandıramaz ya! Ne diye O'nu, sana 'Aman!' dedirtinceye kadar kızdırıp, kışkırtıyorsun?"

Yüksek sesle, "Bir kuzu gibi sessizce!" dedim. "Bir bebek gibi uykusundan uyanır, sonra yeniden dalar gibi, içini çekti, gerindi; beş dakika sonra yüreciğinde bir küçük atış daha duydum, hepsi bu kadar!"

“Peki... Benim adımı andı mı?” diye sordu. Bunu duraksayarak, sanki duymaya dayanamayacağı şeylerin söz konusu edilmesinden korkuyormuş gibi sormuştu.

“Bir daha kendine gelmedi; siz yanından ayrıldıktan sonra kimseyi tanıyamaz olmuştu,” dedim. “Şimdi yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yatıyor. Son anlarında bile o eski mutlu günlerini anımsadı. Hayatı tatlı bir düşle sona erdi... Umarım öbür dünyada da o kadar güzel uyanır!”

Heathcliff tutamadığı bir heyecan nöbeti içinde ayağını yere vurup, korkunç bir öfkeyle, “Umarım cehennemde uyanır!” diye bağırdı. “Sonuna kadar yalan söyledi! Nerede şimdi? Orada değil... Cennette değil... Yok olmuş değil... Nerede? Ah, senin çektiklerin hiç umurumda değil, demiştin! Benim de bir tek duam var; dilim tutuluncaya kadar tekrarlayacağım bir dua... Catherine Earnshaw, dilerim ki ben yaşadıkça rahat yüzü göremeyesin! ‘Beni sen öldürdün,’ demiştin, öyleyse peşimi bırakma! Öldürülenler, öldürenlerin peşlerini hiçbir zaman bırakmazlar sanırım. Yeryüzünde dolaşan hayaletler olduğunu biliyorum. Sen de hep yanımda ol... Dilediğin kılığa gir... Çıldırt beni! Ama seni bulamadığım şu uçurumun karanlığında bırakma! Hey ulu Tanrım! Anlatılır gibi değil bu! Ben cansız nasıl yaşarım! Ruhsuz nasıl yaşarım!”

Başını ağacın budaklı gövdesine vurdu. Sonra gözlerini yukarı kaldırarak ulumaya başladı; sanki bir insan değil, mızraklarla, kamalarla yaralanmış can çekişen, yırtıcı bir hayvandı. Ağacın orasında burasında bir yığın kan lekesi vardı, alnıyla elleri de kana bulanmıştı. Biraz önce gördüğüm sahne, gece boyunca yaşanan sahnelerin bir tekrarı olsa gerekti. Doğrusu, pek acımadım... sadece ürktüm. Bir de onu bu halde bırakıp gitmeye gönlüm razı olmadı. Ama o, kendisini izlediğimi fark edecek kadar kendine gelip de, gök gürler gibi bir sesle defolmamı emredince, dediğini yaptım. Çünkü, benim yatıştırma ya da avutma becerilerimin yeterli olmayacağı bir haldeydi.

Bayan Linton’ın cenaze töreni, ölümünden sonraki cuma günü yapılacak; o güne kadar da açık tabutu çiçekler, kokulu yapraklarla süslenmiş olarak büyük salonda duracaktı.

Linton, gece gündüz oradan ayrılmıyor, gözünü bile kapamadan tabutu bekliyordu. Benden başka kimsenin bilmediği bir şey de, Heathcliff’in

bütün gecelerini, durup dinlenmeden evin çevresinde geçirdiğiydi. Onunla görüşememiştim, ama fırsat bulur bulmaz içeriye girmeyi tasarladığını biliyordum. Derken, salı günü ortalık karardıktan az sonra, Bey yorgunluktan bir iki saat odasına çekilmek zorunda kalınca, gidip pencerelerden birini açtım. Gösterdiği bağlılığa dayanamamıştım. Taptığı kadının solgun hayaline veda etmesi için bir fırsat verecektim. Bu fırsatı kaçırmadı. Çok dikkatli hareket etti ve içerde çok kısa bir süre kaldı. Kendisini ele verecek en küçük bir gürültü çıkarmamıştı. Oraya girip çıktığını ben bile, ancak, ölünün yüzünü çevreleyen tülün kırışmış olmasından; bir de gümüş bir telle bağlanmış bir tutam sarı saçı yerde görüp, elime alıp inceleyince, Catherine'in boynundaki madalyonun çıkarılmış olmasından anladım. Heathcliff, madalyonu açmış, içindekini yere atmış, onun yerine kendi siyah saçından bir bukle koymuştu. Ben her iki saçı da birbirine sararak madalyonun içine yerleştirdim.

Bay Earnshaw, kız kardeşinin cenaze törenine davet edildi; ama gelmediği gibi, gelemeyeceğini de bildirmedi. Bu yüzden cenaze töreni sırasında akraba olarak bir tek kocası bulundu. Geri kalanlar ise, kiracılarla hizmetçilerdi. Isabella davet edilmemişti.

Catherine'in, ne Linton'ların kilise içindeki oyma anıtlı aile mezarlığına, ne de kendi akrabalarının yanına gömülmeyişine bütün köylüler şaşıp kaldılar. Onu, mezarlığın köşesinde, yeşil bir çayıra gömdüler. Burada duvar öylesine alçaktı ki, öbür yanda bulunan fundalarla böğürtlenler duvarı aşıp mezarı örtmüşlerdi. Kocası da şimdi aynı yerde yatıyor. Mezarlarını belli etmek için, ikisinin de başucunda dikili sade bir taş, ayakuçlarında da dümdüz kara bir taş parçası var.

XVII

O cuma günüyle birlikte, sıcak havalara da veda ettik. Akşam üzeri, hava birdenbire bozdu. Lodos gitti, poyraz çıktı. Yağmurun hemen ardından sulusepken bir kar yağmaya başladı. Ertesi gün öyle bir kış sabahıyla uyandık ki, son üç haftadır yaz günlerinin tadını çıkartıyor olduğumuza neredeyse inanamayacaktık. Rüzgârın savurduğu karlar, hatmi çiçekleri ile sarı çiğdemlerin üzerini örtmüş, ötüşüp duran tarla kuşlarının sesleri duyulmaz olmuş, soğuk hava erken çiçek açan ağaçları soldurarak, karartmıştı. İnsanı kedere boğan, iç sıkıcı, soğuk bir sabahtı. Bey, odasından çıkmamıştı. Ben de, salonun boş kalmasını fırsat bilerek, oraya yerleşmiş ve odayı bir çocuk yuvasına dönüştürmüştüm. Bir oyuncak bebekten farkı olmayan ve hiç durmadan ağlayan çocuğu dizime yatırmış pışpışlıyor, bir yandan da pencereden dışarı bakıp havada uçuşarak, camın pervazında üst üste yığılan karları izliyordum. Sonra birden kapı açıldı. Nefes nefese kalmış biri gülerek içeri girdi. Bir an için öfkem, merakımı bastırdı. Güleni, hizmetçi kızlardan biri sanarak:

“Şşş! Sessiz ol!” diye bağırdım. “Böyle aptal aptal gülmenin sırası mı? Bay Linton duyacak olsa, ne der?”

Tanıdık bir sesti bu; “Özür dilerim,” diye cevap verdi. “Ama Edgar odasında, yatıyor, biliyorum. Ancak bir türlü gülmeme engel olamıyorum.”

Konuşmakta olan kişi hâlâ soluk soluğaydı, bir eliyle göğsüne bastırıyordu. Ocağın başına yaklaştı.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Ta Uğultulu Tepeler’den buraya koşarak geldim!” dedi. “Yolun yarıdan fazlasını da uçarak aştım desem, yeridir. Kaç kere, paldır küldür yuvarlanıp düştüm, bilmiyorum. Ah, her tarafım acıyor! Dur, acele etme hemen; bir kendime geleyim, tek tek anlatacağım her şeyi. Ama senden bir şey istiyorum, ne olur, ben soluklanana kadar bir koşu gidip söyle de, arabayı hazırlasınlar. Gimmerton’a döneceğim. Ha bir de söyleyiver, hizmetçilerden biri, dolabımdan giyebileceğim bir şeyler getirsin.”

Gelen Bayan Heathcliff’di. Ama doğrusu hiç de gülebilecek durumda değildi. Sarı saçları, yağmur ve kardan sırılsıklam olmuş, püskül püskül

omuzlarından aşağı sarkıyordu. Üzerinde, konumuna hiç de uygun düşmeyen, ancak yaşına oldukça uygun, genç kızlığında giydiği türden, kısa kollu, yakası açık, ince ipekliden bir elbise vardı; elbise ıslanmış, vücuduna yapışmıştı; başında ve boynunda hiçbir şey yoktu. Ayağına ince terlikler geçirmişti. Kulağının altında oluk oluk kanayan derin bir yara vardı. Dondurucu soğuk bile kanamayı tam olarak durduramamıştı. Yüzü gözü tırmalanmıştı, her tarafı yara bere içindeydi. Yorgunluktan ayakta duramayacak bir haldeydi. Bu bitkin halini görür görmez kapıldığım korkunun derecesini siz düşünün.

“Küçükhanımcığım,” dedim. “Üstünüzdekilerin hepsini çıkarıp kuruları ile değiştirmedikçe, ne yerimden kalkar, ne de bir tek lafınızı dinlerim. Sonra, bu gece Gimmerton’a da gidecek değilsin, bu yüzden arabanın hazırlanmasına da hiç gerek yok.”

“Mutlaka gideceğim,” dedi. “İster yaya, ister arabayla, mutlaka gideceğim. Ama elbiselerimi değiştirme konusunda seninle aynı fikirdeyim. Sonra... Ayy, bak boynumdan aşağı nasıl kanlar akıyor! Çok sızlıyor ve ateş gibi de yanıyor.”

Verdiği emirleri yerine getirmedikçe, yarasına el sürdürmemekte inat etti. Ancak arabayı hazırlamaları söylendikten, bir hizmetçi kızı da gerekli giyecekleri bohçalamak üzere gönderdikten sonra, yarasını sarmama ve üstündekileri değiştirmesi için ona yardım etmeme razı oldu.

Elbiselerini değiştirip yarasını sardıktan sonra ona bir bardak çay verip ocağın başındaki koltuğa oturttum. Bayan Heathcliff, “Şimdi karşıma otur Nelly,” dedi. “Yalnız zavallı Catherine’in bebeğini bir yere bırak, onu görmek istemiyorum. Odaya tıpkı bir deli gibi girdim diye, Catherine için üzülmediğimi sanma; ben de ağladım, hem de günlerce gözyaşı döktüm... Hatırlarsın onunla dargın ayrılmıştık, bu yüzden kendimi hiç bağışlamayacağım. Ama ne olursa olsun, diğerinin acısını da paylaşacak değilim. Ah canavar! Çabuk uzat bana şu ocak demirini! Bende artık bundan başka bir şeyi kalmadı.” Yüzük parmağındaki halkayı çıkartıp yere attı. Çocukça bir öfkeyle çiğneyerek, “Onu da ezeceğim! Hem de yakacağım!” dedikten sonra, eğri büğrü yüzüğü yerden alıp, korların arasına fırlattı. “Tamam!” dedi. “Beni bir daha eline geçirebilirse, yenisini satın alır. Burada kalmaktan çekiniyorum; çünkü, sırf Edgar’ı tedirgin etmek için, beni aramak bahanesiyle buraya gelebilir. Üstelik Edgar da bana karşı iyi

davranmadı, biliyorsun. Ondan yardım isteyemeyeceğim gibi, başının daha fazla derde girmesini de istemem. Ben buraya, zorda kaldığım için sığındım, hatta Edgar'ın odasında olduğunu bilmeseydim, mutfaktan ileriye geçmez, orada biraz dinlenir, yüzümü yıkar, istediğim şeyleri sana getirtir, sonra hemen çıkar, şu uğursuz, insan kılığına girmiş zebaninin beni bulamayacağı bir yere giderdim. Ah, öyle bir öfkeliydi ki! Hele beni bir eline geçirebilseydi! Ne yazık ki, Earnshaw güç olarak onunla boy ölçüşecek bir durumda değil. Eğer Hindley onu altedebilecek güçte olsaydı, geberdiğini gözümle görmeden kaçar mıydım?"

"Aaa, bu kadar hızlı konuşma küçükhanım!" diye sözünü kestim, "Boynuna sardığım bezi düşürürsen, yaran yeniden kanamaya başlar. Çayını iç, biraz nefes al, bir de şu gülmeyi bırak artık. Bu evde, hem de şu durumda gülmenin hiç anlamı yok doğrusu!"

"Çok doğru," diye cevap verdi. "Şu çocuk da durmadan vıyaklıyor! Şunu bir saatliğine olsun uzaklaştır da, sesini işitmeyeyim. Zaten daha fazla kalmayacağım."

Çanı şıngırdatıp, gelen hizmetçi kıza bebeği verdim, sonra ona dönerek, Uğultulu Tepeler'den böyle apar topar kaçışının nedenini sordum. Peki bizimle kalmak istemediğine göre, acaba nereye gitmeyi düşünüyordu?

"Burada kalsam iyi olurdu, isterdim de," diye cevap verdi. "Böylece hem Edgar'ı avutur, hem de bebeğe bakardım. Sonra Grange benim asıl yuvam, ama söylediğim gibi o, beni burada rahat bırakmaz! Günden güne kendimi toparlayıp, neşelenmeme katlanabilir mi sanıyorsun... Bizim burada sakin sakin yaşadığımızı düşünerek, rahatımızı kaçırmadan durabilir mi? Artık, onun benden, yüzümü görmeye, sesimi duymaya bile katlanamayacak kadar nefret ettiğini bilmenin gönül rahatlığı içindeyim. Beni gördüğü zaman, yüzü ister istemez buruşuyor, iğrenç bir ifade alıyor. Bu biraz benim de kendisine karşı aynı duyguyu beslediğimi bilmesinden; biraz da, baştan beri içinde yeşerttiği kininden kaynaklanıyor. Nefreti o kadar şiddetli ki, eğer kaçabilirsem, beni yakalamak için İngiltere'nin altını üstüne getirmeye kalkacağını pek sanmıyorum. Ama yine de yeterince uzağa gitmem gerekiyor. İlk zamanlar istediğim gibi, onun beni öldürmesini de artık istemiyorum. Kendi canına kıyarsa, çok daha memnun olacağım! Kendisine karşı duyduğum sevgiyi, kendi isteğiyle söndürdü. Bu yüzden de içim rahat. Evet, onu nasıl sevmiş olduğumu hâlâ hatırlayabiliyorum. Hatta yine de

sevebileceğimi düşünüyorum... Ama, yok, yok! Benim için deli divane bile olsaydı, o iblis ruhu bir yerden kendisini belli ederdi mutlaka. Onu o kadar iyi tanıdığı halde, bu kadar çok sevmesi için Catherine'in sapık zevklere sahip olması gerekirdi. Canavar! Onun hem bu dünyadan, hem de benim hafızamdan silinip gittiği günü bir görsem!"

"Sus, sus! O da bir insan," dedim. "Biraz insaflı ol. Ondan da kötüleri var!"

"O, insan değil," diye karşılık verdi. "Benden insaf beklemeye de hiç hakkı yok. Ben ona kalbimi verdim, aldı, parçalayıp öldürdükten sonra geri fırlattı. İnsanlar kalpleriyle hisseder Nelly. O benimkini yok ettiğine göre kendisine acımama imkân yok. Ölünceye kadar inlese, Catherine için kanlı gözyaşları da dökse yine acımam. Hayır, hiç, hiç acımam..." Durdu ve ağlamaya başladı, ama hemen kirpiklerindeki yaşları silerek devam etti: "Nasıl olup da, en sonunda kaçmaya karar verdiğimi sormuştun; kaçmak zorunda kaldım; çünkü onu, eziyet etmekten aldığı zevki bile unutturacak kadar çok öfkelendirmeyi başarmıştım. Bir insanın, sinirlerini kızgın bir maşayla teker teker çekip koparması, kafasına vurup yere sermesi için çok fazla serinkanlı olması gerekir. Öfkeden kudurmuş gibiydi. O her zaman böbürlendiği şeytansı soğukkanlılığını bir yana bırakıp, çok daha tehlikeli şeyler yapmaya başlamıştı. Onu çileden çıkarabildiğim için büyük bir zevk duydum. Bu duygu bende, kendimi koruma içgüdüsünü uyandırdı. Böylece kaçıp geldim. Yeniden eline düşersem, bütün öcünü almadan yakamı bırakmaz.

"Biliyorsun, Bay Earnshaw'un dün Catherine'in cenaze töreninde bulunması gerekiyordu. Bu yüzden içmeyip, ayık kalmak istedi, elbette mümkün olduğu kadar. Yani sabahın altısında zil zurna yattı. Öğleyin kalktığında hâlâ sarhoştu. Uyandığında da sıkıntıdan patlayacak gibiydi. Değil kiliseye, baloya bile gidecek durumu yoktu. Bu yüzden de ocağın başına oturup kadeh kadeh konyakla cin yuvarladı.

"Heathcliff'in adını anarken bile tüylerim diken diken oluyor. Geçen pazar gününden bu yana eve adeta bir yabancı gibi girip çıkmıştı. Onu gökteki melekler mi besliyorlardı, yoksa, cehennemin dibindeki hısımları mı, bilmiyorum. Yalnız, hemen hemen bir haftadır bizimle bir defa olsun sofraya oturmamıştı. Sabaha karşı eve geliyor, doğruca odasına çıkıyor, kapısını kilitliyordu... Sanki herkes onunla konuşmaya can atıyormuş gibi!

Odasında, Methodistler gibi dua edip durdu, ama yalvarıp yakardığı Tanrısı, cansız toz topraktan ibaretti. Tanrı'ya seslenirken de, O'nu, kendi öz ataları, hatta kara suratlı kendi öz babası ile karıştırmaktaydı! Ardı arkası kesilmeyen ve sesi kısılıncaya kadar süren bu paha biçilmez yakarışları, boğazı kuruyup da sona erince, dışarı çıkıyor, doğru Grange'e gidiyordu. Edgar'ın neden bir polis çağırarak onu içeri attırmadığına doğrusu şaşıyordum! Bana gelince Catherine için üzülmekle birlikte, onun o insanı küçük düşüren baskısından kurtulduğum bu bir haftayı bayram saymamak elimde değildi.

"Öyle ki, artık Joseph'in sonu gelmez vaazlarını ağlamadan dinleyebiliyor, evin içinde de korkak bir hırsız gibi çekine çekine dolaşmıyordum. Daha önce Joseph'in her söylediğine ağladığıma belki inanmazsın, ama o da, Hareton da, çekilir gibi değillerdi. 'Küçük Bey' ile, onun o sadık destekleyicisi, mendebur moruğun yanında olmaktansa; Hindley'le oturup, ağza alınmaz küfürlerini dinlemek bence daha iyiydi. Heathcliff evde olduğu zamanlar, çoğunlukla mutfağa sığınıp, onlarla arkadaşlık etmek ya da bomboş odalarda soğuktan titremek zorunda kalır, bu hafta olduğu gibi, evde bulunmadığı zamanlarda ise ocak başına bir sandalye ile bir masa çekip oturur, Bay Earnshaw kendi başına ne yaparsa yapsın ilgilenmezdim, o da bana karışmazdı. Zaten kendisini kızdıran olmazsa Hindley, eskisine göre daha sakin, daha somurtkan, daha bitkin, ama daha az öfkeliydi. Joseph, onun hepten değiştiğine emin olduğunu; 'Ateşle vaftiz edilmişçesine' yüreğine Tanrı korkusu düşüp, kurtuluşa erdiğini söylüyordu. Bu hayırlı değişmenin belirtilerini ben pek göremiyordum, ayrıca beni de hiç ilgilendirmiyordu.

"Dün akşam, köşeme çekilip, gecenin on ikisine kadar bazı eski kitapları gözden geçirdim. Dışarda kar fırtınası devam ediyordu. Aklım da mezarlığa takılmıştı. Tek başıma yukarı kata çıkmak hiç içimden gelmiyordu! Başımı kitaptan kaldırır kaldırmaz, gözlerimin önünde o hazin manzara canlanıyordu. Hindley, elini başına dayamış, karşımda oturmaktaydı. Belki o da aynı şeyi düşünüyordu. Zırvalama noktasına gelmeden, içmeyi bırakmıştı. İki üç saatten beri ne kımıldamış, ne de ağzını açmıştı. Evde, ara sıra pencereleri sarsan rüzgârın uğultusundan, yanan kömürlerin çıtırtısından, mumun fitilini keserken makasın çıkardığı şıkırtıdan başka ses yoktu. Hareton'la Joseph, herhalde çoktan yatmış, derin uykulara dalmışlardı. Ortalığı bir hüzün kaplamıştı. Bir yandan okuyor, bir yandan da

içimi çekiyordum. Sanki dünyanın tadı tuzu kalmamıştı, bundan böyle düzeleceği de yoktu.

“Bu hazin sessizlik, mutfak mandalının tıkırdaması ile bozuldu. Heathcliff, birdenbire çıkan fırtına yüzünden olsa gerek, nöbetini her zamankinden erken bırakıp gelmişti. Kapı sürgülendiğinden öteki kapıdan girmek için çevreyi dolaştığını duyduk. Ayağa kalktım, o andaki duygularımın dudaklarımdan dökülmelerine engel olamadım. Mırıldandığımı duyan Hindley, dönüp yüzüme baktı.

“Onu beş dakika dışarda bekleteceğim, ne dersin?’ dedi.

“‘İyi olur, isterseniz bütün gece bekletin,” diye cevap verdim. “Evet! Anahtarı kilide sokun, sürgüyü de sürün.”

“Earnshaw, konuğu kapıya gelmeden bu işi tamamladı. Sonra sandalyesini benim oturduğum masanın diğer yanına çekti, eğilerek gözlerime baktı. Kendi gözlerinden fışkıran nefrete benzer bir duygu arıyor, görünüşü de, duyguları da bir caniyi andırıyordu. Ancak bende o kadarını bulamadı ama bulduğu kadarı da konuşmasına yetti:

“‘Senin de, benim de şu dışarıdaki adamla görülecek büyük bir hesabımız var!’ dedi. ‘Eğer birer korkak değilsek, bu hesabı temizlemek için birleşiriz. Sen de ağabeyin gibi korkak mısın? Hiç karşılıkta bulunmadan, sonuna kadar boyun mu eğeceksin?’

“Benim de çekecek halim kalmadı artık,” diye cevap verdim. “Yaptıklarının öcünü almak isterim, ama bana zararı dokunmaması şartıyla. Oysa, ihanet ile şiddet, iki ucu sivri mızrak gibidir; onları kullananları düşmanlarından beter yaralar.”

“‘Ama, ihanet ve şiddete, ancak aynı metotla karşı konulur!’ diye bağırdı Hindley. ‘Bayan Heathcliff, ben senden bir şey istemiyorum, sadece oturduğun yerden kımıldama ve de sesini çıkarma. Bunu yapabilir misin? Bu iblisin son nefesini verdiğini görmek, eminim ki, seni de benim kadar sevindirecektir. Eğer sen ondan önce davranmazsan, o seni öldürecek, beni de mahvedecek! Tanrı bu alçak zebaninin cezasını versin! Sanki şimdiden evin beyiymiş gibi kapıyı çalıyor! Dilini tutacağına söz verirsen, saat bire üç var, biri vurmadan önce kurtulmuş olacaksın!’

“Sana mektubumda anlattığım silahı koynundan çıkardı, sonra ışığı söndürmek istedi. Ama ben hemen mumu alıp, onu kolundan yakaladım.”

“Hayır, dilimi tutmayacağım,” dedim. “Ona el sürmeniz doğru olmaz; kapıyı açmayın, ses çıkarmadan oturun!”

“Çılgın yaratık şöyle bağırdı; ‘Hayır! Ben kararımı verdim; Tanrı şahittir ki, bu kararımı da yerine getireceğim. Sen istemesen de, hem senin, hem Hareton’ın hakkınızı koruyacağım!’

“‘Önüme siper olmak için de kafanı yorma, Catherine gitti. Şu anda kendi canıma kıysam, ardımdan acıyacak, ya da utanacak kimsem kalmadı. Üstelik bu işe bir son verme zamanı da geldi artık!’

“Ha, bir deliye karşı durmuş, ha bir deliye laf anlatmaya kalkmışım ha ona, hiç fark etmez. Yapabileceğim tek şey, pencereye koşup ölüm hükmünü giymiş olana, burada kendisini bekleyen sonu haber vermekti.

“Biraz da muzaffer bir havayla, ‘Bu gece gidip bir başka yere sığınırsan iyi edersin!’ diye seslendim. ‘Eğer içeri girmekte inat edecek olursan, haberin olsun Bay Earnshaw seni vuracak.’

“‘Sen de şu kapıyı açarsan iyi edersin, yoksa!..’ diye tehdit ederek, şimdi burada tekrarlayamayacağım bir küfür savurdu.

“Bunu söyleyip, pencereyi kapadıktan sonra ocak başındaki yerime döndüm. Çünkü, kendisini bekleyen tehlikeden endişe duyuyormuşum gibi görünmek istemiyordum. Çünkü o kadar ikiyüzlü değildim. Earnshaw, o alçağı hâlâ sevdiğime yeminler ederek, bana ağız dolusu küfürler savurdu, mertçe hareket etmediğim için de ağzına geleni söyledi. Ben ise, kendi kendime: ‘Eğer Heathcliff, bu adamı öldürüp de acılarından kurtarırsa, kendine iyilik etmiş olur. Yok, eğer o Heathcliff’i layık olduğu yere gönderirse, bana bir iyilikte bulunmuş olur,’ diyor, hem de hiç vicdan azabı duymuyordum. Ben bu düşüncelere dalmış otururken, Heathcliff, arkamdaki pencere camını bir yumrukta yere indirdi ve kırılan yerden ateş püsküren, uğursuz kara suratı göründü. Pencerenin cam bölmeleri, omuzları geçecek kadar geniş olmadığından, kendimi güvende hissederek alaycı alaycı gülümsedim. Üstü başı, saçları, kardan bembeyazdı. Hem soğuktan, hem öfkeden gerilmiş dudaklarının arasından yamyam dişleri, karanlıkta parlıyordu.

“Joseph’in deyimiyle, hırlayarak, ‘Isabella kapıyı aç; yoksa pişman olursun!’ dedi.

“Bile bile katil olamam,” diye yanıtladım. “Bay Hindley, elinde bir bıçak, ayrıca dolu bir tabanca ile seni bekliyor.”

“‘Öyleyse, mutfak kapısını aç,’ dedi.

“Hindley, oraya da senden önce yetişebilir,” diye cevap verdim. “Hem, seninkisi de, ne zayıf bir sevgiymiş böyle, bir kar fırtınasına bile direnemedin! Ay ışığında, bütün bir yaz boyu, geceleri bizleri yataklarımızda huzur içinde uyumaya terk etmiş, ne güzel hiç rahatsız etmemiştin. Ama şimdi kışın ilk günlerinde, sığınacak bir yer arıyorsun! Heathcliff, ben senin yerinde olsam, gider, boylu boyunca onun mezarının üstüne uzanır, sadık bir köpek gibi orada ölürdüm. Dünya, artık yaşanmaya değmez bir yer, öyle değil mi? Bende uyandırdığın düşünceye göre, seni hayata bağlayan tek şey, Catherine’di, onu kaybettikten sonra hâlâ yaşamak istemene şaşıyorum.”

“Hindley kırık pencereye koşarak, ‘Orada mı o?’ diye bağırdı. ‘Ah, kolumu bir dışarı çıkarabilirsem, işini bitiririm!’

“Korkarım ki, benim kötü bir insan olduğumu düşünüyorsun, ama olup biteni daha bilmiyorsun. Onun için hemen hüküm verme. Ben, onunki de olsa, hiç kimsenin canının kıyılmasına yardım edecek, ya da böyle bir şeye onay verecek yaradılışta bir insan değilim. Ölmesini dilemek... o başka. İşte onun içindir ki, Heathcliff, Bay Earnshaw’un elinde bulunan silaha doğru atılıp da, zorla alınca büyük bir hayal kırıklığına uğradım, hem de alaycı sözlerimin başıma neler açacağını düşünerek çok korktum.

“Tabanca ateş almış, sustalı bıçak da geriye kıvrılarak sahibinin bileğinin üstüne kapanmıştı. Heathcliff, onu hızla çekip alınca, Earnshaw’un bileği kesildi ve sonra ucundan kanlar damlaya damlaya, cebine koydu. Yerden bir taş buldu, pencerenin iki kanadı arasındaki pervazı kırarak içeriye girdi. Hindley, dayanılmaz bir acıyla, damarından fışkıran kanlar yüzünden bayılmış, yerde yatıyordu. Alçak herif, onu tekmeledi, üstüne çullanarak başını tutup tutup döşemenin taşlarına vurdu; bir eliyle de beni yakalamış, Joseph’i çağırmama engel oluyordu. Onun işini bitirmeden durması için insanüstü bir çaba harcamak gerekirdi. Cansız gibi uzanan gövdeyi

sürükleyerek kanepenin üstüne bıraktı. Kendisi de soluksuz kalmıştı. Orada Earnshaw’un ceketinin kolunu keserek yarayı hayvanca bir hoyratlıkla sardı. Tükürüp, küfürler savuruyordu. Ben ise, serbest kaldığım için hemen gidip, yaşlı kâhyayı buldum; bin bir güçlükle olan biteni anlamasını sağladıktan sonra, adamcağız merdiven basamaklarını ikişer ikişer inerek, soluk soluğa aşağıya vardı.

“‘Ne yapacağız şimdi? Aman Tanrım, ne yapacağız şimdi?’ diye soludu.

“‘Yapılacak şey şu!’ diye gürledi Heathcliff, ‘Senin Bey delirdi. Sağlığı elverir de bir ay daha yaşarsa, onu doğru tımarhaneye göndereceğim. Ya sen, bütün kapıları sürgüleyip beni nasıl dışarda bıraktın, onu söyle, köpek! Orada durmuş ne homurdanıyorsun? Yaklaş, ona ben bakacak değilim. Şu kanları da temizle, dikkat et, mumu çok yaklaştırma... Çünkü o kanın yarıdan fazlası alkoldür!’

“Joseph dehşet içinde gözlerini tavana dikip, ellerini havaya kaldırdı. ‘Demek onu öldürecektin ha?’ diye haykırdı. ‘Ömrümde böyle bir şey görmedim! Tanrı’dan dilerim ki...’

“Heathcliff, bir itişte adamı kanların ortasına çökerttikten sonra, önüne bir havlu fırlattı. Ama öbürü kanları sileceği yerde, ellerini çenesinin altında birleştirip duaya başladı. Öyle acayip şeyler söylüyordu ki, beni bir gülmedir aldı. Zaten öyle bir haldeydim ki, hiçbir şey beni korkutamazdı; daha doğrusu, darağacı dibinde bile soğukkanlılığını kaybetmeyen suçlular vardır ya, işte ben de onlar gibi bir umursamazlık içindeydim.

“‘Aa! Seni unutmuştum,’ dedi insafsız herif. ‘Bu işi sen yapacaksın. Diz çök şuraya. Bana karşı onunla bir olur, kumpas kurarsın ha? Seni engerek yılanı seni! Al bakalım, tam sana yaraşan bir iş!’

“Beni, dişlerim birbirine çarpıp, takırdayıncaya kadar sarstıktan sonra, Joseph’in yanına savurdu. Joseph, istifini bile bozmadan duasını bitirdi. Doğruca Grange’e gideceğine yemin ederek, ayağa kalktı; ‘Bay Linton bir hâkimdir, elli karısını da kaybetmiş olsa bu işle ilgilenir,’ diyordu. Oraya gitmekte öyle bir ayak diretiyordu ki, Heathcliff olup bitenleri ona, bir de benim anlatmamı uygun buldu. Tepeme dikilip kötü kötü bakarak, anlatmaya zorladı. Sorduğu soruları, istemeye istemeye yanıtladım. İlk saldıranın Heathcliff olmadığına yaşlı adamı inandırmak epey güç oldu.

Hele benim gönülsüz yanıtlar verişim, adamın kuşkularını daha da artırmıştı. Bu arada tüm hırpalanmalarına rağmen Bay Earnshaw'un hâlâ yaşadığının farkına varmıştık. Bunun üzerine Joseph, bir fincan hindiba suyu getirmek için koştu ve bu suyun yardımıyla da Bey'ini kısa zamanda ayağa kaldırdı. Heathcliff, hasmının, baygınken olup biteni hatırlamayacağını biliyordu. Bu yüzden, ona, çok sarhoş olduğunu, çılgına dönüp kendisine karşı giriştiği o çirkin davranışına, hiç olmamış gibi göz yumacağını söyledikten sonra, hemen gidip yatağına uzanmasını öğütledi. Bu değerli öğüdü verdikten sonra da çıkıp gitti. Hindley, ocak başına boylu boyunca uzandı. Ben ise, bu işi bu kadar ucuz atlattığıma hem şaşıp, hem de sevinerek odama çıktım.

"Bugün saat on bir buçukta aşağı indiğim zaman Bay Earnshaw'u ateşin karşısında oturur buldum. Ağır hasta olduğu her halinden belliydi. Başının belası da, hemen hemen onun kadar bitkindi; beti benzi atmış bir durumda ocağın kenarına yaslanmış duruyordu. İkisinin de sofraya oturmaya hiç niyeti yok gibiydi. Yemekler soğuyuncaya kadar bekledikten sonra, masaya oturup tek başıma yemeye başladım. İştahım yerindeydi, karnımı bir güzel doyurmama hiçbir şey engel olamazdı. Somurtkan oda arkadaşlarıma arada bir gözüm iliştikçe, kendi halime şükrediyor ve içim rahat, kendimi huzurlu hissediyordum. Yemeğimi bitirdikten sonra o güne kadar cesaret edemediğim bir rahatlıkla ocağın başına yaklaştım. Earnshaw'un yanından dolaşıp, bir köşeye diz çöktüm.

"Heathcliff başını çevirip bakmadı bile. Ben de, sanki taştan bir anıtı seyrediyormuşum gibi, hiç çekinmeden onun yüzünü incelemeye başladım. Bir zamanlar, tam bir erkek alnı olarak görüp beğendiğim, şimdi ise bir iblisinkinden farksız bulduğum alnına, kara düşüncelerin izleri sinmişti. Yılan gözlerinin, uykusuzluktan, belki de ağlamaktan –çünkü kirpikleri hâlâ ıslaktı– feri hemen hemen sönmüş, dudakları her zamanki alaycı biçimini yitirmiş, anlatılamaz bir üzüntüyle birbirine kenetlenmişti. Karşımdaki başka biri olsa, onun bu üzüntüsüne bakamaz, yüzümü ellerimle kapardım. Ama Heathcliff'in böyle perişan bir halde olması hoşuma gidiyordu. Düşmüş bir adama hakaret etmek belki alçaklıktır, ama taşı gediğine koymak için elime geçen bu fırsatı da kaçırmak istemiyordum doğrusu. Çünkü onun bana yaptıklarının karşılığını ancak zayıf bir anında ödetebilirdim..."

“Yazık, yazık küçükhanım!” diye sözünü kestim. “Seni duyan da, ömründe *İncil*’i açmamış sanacak. Tanrı, senin düşmanını cezalandırmışsa, bununla yetinmen gerek. Ona bir de senin eziyet etmeye kalkışman hem alçaklık, hem de küstahlık olur!”

“Tanrı’nın verdiği cezayı yeterli görmeyi çoğu zaman ben de isterim Nelly,” diye yanıtladı. “Ama Heathcliff’in başına gelen felaketleri, eğer benim katkım yoksa, az bulurum. Daha az acı çekmesine bile razı olabilirim, yeter ki o acıya ben neden olayım; ayrıca bu acılara benim neden olduğumu da bilmesini isterim. Onu ancak bir şartla affedebilirim ki, bu da; göze göz dişe diş öç almak, bana çektirdiği her acıyı aynen ona da çektirip, kendisini benim durumuma getirmekle mümkündür. Kötülüğe ilk başlayan o olduğuna göre, bağışlamak için ilk yalvaranın da o olması gerekir. Ancak ondan sonra belki biraz insafa gelirim. Ne var ki, öcümü almam bu dünyada olası gözükmüyor. Bu yüzden de, onu bağışlayamam... Hindley su istedi, kalkıp bir bardak su verdim, hatırını sordum.

“‘İstediğim kadar kötü durumda değilim,’ diye yanıtladı. ‘Yalnız kolum değil, her yanım sızlıyor; sanki şeytan ordusuyla dövüşmüş gibiyim.’

“‘Evet; demek Catherine’in; kendisi sağ oldukça size kimsenin dokunamayacağını söyleyerek, bununla övünüp durması boşuna değilmiş... Yani, onu gücendirmemek için bazı kimselerin size kötülük yapmaktan çekineceklerini anlatmak isterdi. İyi ki ölüler, bazılarının dediği gibi, mezarlarından kalkmıyor. Yoksa o zavallı kadın dün gece çok çirkin sahnelere tanık olurdu. Omuzlarınız, göğsünüz, hep yara bere içinde değil mi?’

“‘Bilmem ki’ diye cevap verdi. ‘Ama sen ne demek istiyorsun? Yoksa, ben yere serildikten sonra da mı vurmaktan çekinmedi bu adam?”

“‘Üzerinize çullanıp tepindi, başınızı yere çarptı,’ diye fısıldadım. ‘Sizi, dişleriyle didik didik etmek için hınçla ağzı köpük köpük olmuştu. Zaten adamın yarısı insan, yarısı canavar.’

“Bay Earnshaw da benim baktığım gibi, ortak düşmanımızın yüzüne baktı. O ise, kendi acılarının içine gömülmüş; çevresinde olup bitenin farkında bile değildi. Orada duvarın dibinde öylece dikiliyordu. Karanlık düşüncelere daldığı her halinden belliydi.

“Bay Earnshaw’un sabrı kalmamıştı. ‘Ah, Tanrı bana son nefesimde onu boğmaya yetecek kadar bir güç verirse, cehenneme sevinçle gideceğim!’ diye inledi zavallı adam. Bay Earnshaw ayağa kalkmaya çalıştıktan sonra, dövüşmeye gücü yetmeyeceğini anlayarak yeniden yerine çöktü.

“Ben yüksek sesle, ‘Yok, yok, bir cinayet yeter,’ dedim. ‘Grange’de herkes biliyor ki, Bay Heathcliff olmasaydı kız kardeşiniz hâlâ yaşıyor olacaktı. Demek ki, onun sevmesindense, nefret etmesi daha iyi. O gelmeden önce hepimizin, özellikle de Catherine’in ne kadar mutlu olduğunu hatırladıkça, o güne lanet edeceğim geliyor.’

“Herhalde Heathcliff, bunları söyleyenin niyetini tam olarak anlamamış, ama doğru olduğunu hissetmişti. Derin düşüncelerden uzaklaştığını fark ettim. Çünkü, gözlerinden durmaksızın akan yaşlar, küllerin içine damlıyor, boğulurcasına iç çekiyordu. Gözlerimi kırpmadan yüzüne dikip, onu hor görürcesine güldüm. Cehennemin buğulu pencerelerini andıran gözleri üstüme çevrilerek, bir an şimşekler yağdırdı; ama bu pencerelereden her zaman bakan iblis, şimdi gözyaşı perdesinin ardında öyle silik görünüyordu ki, yeniden gülmekten çekinmedim.

‘Kalk oradan defol, gözüm görmesin!’ diye homurdandı.

“Daha doğrusu böyle dediğini sanıyorum; çünkü sesi çok boğuk çıkmıştı.

“‘Özür dilerim, ama Catherine’i ben de severdim.’ diye cevap verdim. “Şimdi onun ağabeyi bakıma muhtaç. Catherine’in hatırı için ona bakacağım elbette. Ben, Hindley’de hep onu görüyorum. Hindley’in gözleri de tıpkı onunkilere benziyor... Elbette, sen onları oymaya çalışmasaydın da, böylesine morarıp şişmeseydiler; bir de...’

“‘Defol sersem budala, şimdi seni ayaklarımın altına alır gebertirim!’ diye bağırınca yerimden kalktım.

“Hemen sıvışmaya hazır bir durumda, ‘Bir de,’ diye devam ettim, ‘Catherine sana güvenip de, o gülünç, o iğrenç, o aşağılık ‘Bayan Heathcliff’ adını alsaydı, onun da kısa sürede başına gelecekler bundan farklı olmazdı! Çünkü o, senin iğrenç tavırlarına ses çıkarmadan edemez, duyduğu tiksintiyi açığa vurmadan yapamazdı.’

“İkimizin arasında Earnshaw ile kanepenin arkalığı vardı, bu yüzden beni yakalamaya kalkmadı, masadan bir yemek bıçağı kapıp başıma fırlattı. Bıçak, kulağımın altına saplanınca susmak zorunda kaldım. Onu çekip çıkardım. Kapıya doğru koştum. Elbette çıkmadan önce sözümü tamamlamayı da ihmal etmedim. Söylediklerim herhalde çok dokunmuştu. Sanki bıçağın bende açtığı yaradan daha büyük bir yara onun yüreğinde açılmıştı. Son olarak, bana doğru deli gibi saldırırken, ev sahibinin onu yakaladığını, ikisinin birbirine kenetlenerek birlikte ocak başına düştüklerini gördüm. Mutfaktan kaçarken Joseph’e, Bey’inin yanına acele gitmesini söyledim. Bir sandalyenin arkalığına yeni doğan köpek yavrularını asmaya çalışan Hareton’a çarpıp, onu devirdim, sonra Araf’tan kurtulmuş bir ruh gibi mutlu, yokuş aşağı sendeleyerek uçar gibi koştum. Bu arada dönemeçli yolu bırakıp doğruca kırlara yöneldim. Bayırlar aşıp, bataklıklar geçerek Grange’in ışığına doğru yol aldım. Uğultulu Tepeler’in çatısı altında bir tek gece daha geçirmektense, sonsuza kadar cehennemin yedi kat dibinde kalmaya razıyım.”

Isabella sustu, bir yudum çay içti; sonra ayağa kalktı. Başlığını giydirmemi, getirdiğim büyük şalı omuzlarına örtmemi söyledi. Bir saat daha kalması için yalvarmalarıma kulak asmadan bir sandalyenin üstüne çıkıp, Edgar ile Catherine’in portrelerini öptü. Bana da aynı şekilde veda ettikten sonra, hanımını yeniden bulmanın sevinciyle havlayıp duran Fanny’yi de alarak arabaya bindi. Buralara bir daha dönmemek üzere gitmişti. Ama, ortalık biraz durulur durulmaz, Bey ile sık sık mektuplaşmaya başladılar. Güneyde, Londra yakınlarında bir yere yerleşmişti sanırım. Kaçışından birkaç ay sonra bir oğlu oldu. Linton adı ile vaftiz edildi. Annesinin yazdığına göre, hastalıklı, huysuz, çelimsiz bir çocuktu.

Bir gün, köyde Bay Heathcliff’le karşılaştım. Bana, küçükhanımın nerede olduğunu sordu. Söylemedim. Nerede olursa olsun, önemi yok, dedi. Ancak ağabeyinin yanına dönmeye kalkışmamasını, onu oralarda barındırmayacağını söyledi. Ben, kendisine hiçbir bilgi vermemiştim, ama o, başka hizmetçilerden, Isabella’nın oturduğu yeri ve bir çocuğu olduğunu öğrenmişti ama gene de gidip onu tedirgin etmedi. Ona bu sabrı veren, İsabella’ya duyduğu nefretti. Bunun için de, Isabella yatıp kalkıp Tanrı’ya şükretmeliydi sanırım. Beni hemen her görüşünde çocuğu soruyordu. Adını öğrenince kötü kötü gülümseyerek şöyle dedi:

“Benim ondan da nefret etmemi istiyorlar, öyle değil mi?”

“Bana sorarsanız çocuktan haberiniz olmasını bile istemiyorlar,” diye cevap verdim.

“Ama, ben istediğim zaman, onu ellerinden alacağım iyi bilsinler!” dedi.

Neyse ki, Isabella, çocuğunun elinden alındığı günü görmeden, yani Catherine’in toprağa verilişinden on üç yıl sonra öldü de, bu acıyı yaşamak zorunda kalmadı. Küçük Linton henüz on iki yaşını biraz geçmişti.

Isabella’nın o beklenmedik ziyaretinin ertesi günü de Bey’le konuşma fırsatı bulamadım; hiç kimseyle konuşmak istemiyordu, Zaten konuşacak hali de yoktu. Ama bir süre sonra onu, beni dinlemesi için ikna edince, kız kardeşinin kocasını terk edip gittiğine sevindiğini gördüm. Çünkü, o naif kişiliğinden beklenmeyen bir şiddetle, o heriften nefret ediyordu. Hem de öylesine derin, öylesine güçlü bir nefretti ki bu, Heathcliff’le karşılaşabileceği, hatta adını duyacağı yerlere bile gitmekten kaçınıyordu. Buna bir de üzüntüsü eklenince, büsbütün ‘tek başına yaşayan bir adam’ olup çıkmıştı. Hâkimlik görevini bıraktı, kiliseye de gitmez oldu, köye hiç uğramıyor, tüm zamanını bahçesiyle çiftliğinin sınırları içinde geçiriyor, zaman zaman kırlarda dolaşmaya çıkıyor ve karısının mezarını ziyaret ederek kendini avutmaya çalışıyordu; bunu da, ya geceleri ya da ortalıkta kimsenin bulunmadığı erken saatlerde yapıyordu. Ama o kadar iyi kalpliydi ki, mutsuzluğu uzun süre devam edemezdi. ‘Catherine’in hayali peşimi bırakmasın,’ diye dua etmemişti. Aradan günler geçtikçe, üstüne bir hüzün çöktü. Her şeyi Tanrı’ya havale ediyor, her şeye daha hoşgörüyle yaklaşıyordu. Bu hali, neşeli halinden daha iyiydi. Karısını daha farklı bir sevgiyle anıyor, onun gittiği huzurlu dünyaya bir an önce kavuşmayı bekliyordu.

Üstelik, dünya nimetlerine ilgisi artmış, giderek kendine avunacak şeyler bulmaya başlamıştı. Hani, Catherine’in giderayak kendi yerine bıraktığı, o cılız yaratığa karşı, ilk günler hiç ilgi göstermedi, demiştim ya... Bu ilgisizlik, nisan karlarıyla birlikte kısa sürede eridi de, dudaklarından daha ilk sözcükler dökülmeden, çelimsiz bacaklarıyla daha ilk adımlarını atmadan, babasının gönül tahtına bir sultan gibi kuruluverdi. Bu dediğim dedik çocuğa Catherine adı verilmişti. Ama babası için o, hep ‘Cathy’ idi. Oysa, annesini hiç böyle çağırmamış, ona daima Catherine diye hitap

etmişti. Bu da belki Heathcliff'in Catherine'e "Cathy" demesinden kaynaklanıyordu. Evet, babası için o hep 'Cathy'ydi, bu ad onu hem annesinden farklı kılıyor, hem de onunla arasındaki bağı göstermekten geri kalmıyordu. Zaten babanın sevgisi de, onun kendi kızı oluşundan çok, annesini hatırlatmasındandı.

Bay Linton ile Hindley Earnshaw arasında kendi kendime karşılaştırmalar yapar, olaylar karşısındaki davranışlarının bu kadar farklı oluşuna sağlam nedenler bulmak için çabalar dururdum. İkisi de çocuklarına düşkün birer baba, iyi birer kocaydı. Böyle iken, yollarının bu kadar ayrı, davranışlarının bu kadar değişik olmasına bir türlü akıl erdiremiyordum. Ama içimden şöyle düşünmekteydim: Hindley, görünüşte daha sağlam, daha dayanıklı olduğu halde, hem daha kötü, hem de zayıf çıktı. Gemisi kayalara bindirince, 'kaptan' gemiyi terk etti, tayfalar da tekneyi kurtarmaya çalışacakları yerde, başkaldırıp birbirlerine girdiler. Böylece talihsiz geminin kurtulma umudu da kalmadı. Linton ise vefakâr, inançlı bir ruhun verdiği cesaretle Tanrı'ya güvendi. Tanrı da onu huzura kavuşturdu. Doğruyu söylemek gerekirse, biri umutla beklemesini bilmiş, öbürü umutsuzluğa kapılmıştı. Böylece ikisi de kaderlerini kendi seçti, ikisi de aradığını buldu. Her neyse, benim olup bitenlerden çıkardığım bu dersler sizi pek ilgilendirmez, Bay Lockwood. Çünkü siz de en az benim kadar, olayları değerlendirip bir sonuca varabilir, en azından bunu yapabileceğinize inanırsınız. Earnshaw'un sonu beklendiği gibi oldu, yani kız kardeşinden sonra fazla yaşamadı. Aralarında altı ay, ya var ya yoktur. Biz Grange'dekiler, onun ölümünden önceki günleri nasıl geçirdiğini hiçbir zaman öğrenebilmiş değiliz. Benim bildiklerim de cenazenin hazırlanmasına yardım etmek için gittiğim sırada duyduklarımdan ibarettir. Olayı bizim Bey'e haber vermek üzere Bay Kenneth geldi.

At üstünde avluya girdiğinde henüz sabahtı. Vakit çok erken olduğu için beni kötü haberle heyecana düşürmek istemedi. "Eee, Nelly," dedi, "Şimdi de yas tutma sırası seninle bana geldi. Bu defa bizi bırakıp giden kim, biliyor musun?"

Heyecanlı heyecanlı, "Kim?" diye sordum.

Atından inip, dizgini kapının yanındaki halkaya bağladıktan sonra, "Bil bakalım!" diye karşılık verdi. "Hem de önlüğünün ucunu gözüne doğru kaldır, çünkü gerekli olacağına eminim."

“Bay Heathcliff olmasın?” diye bağırdım.

“Ne! Onun için de ağlar mısın?” dedi doktor. “Hayır, Heathcliff dayanıklı bir genç. Üstelik bugün yanağında güller açıyor. Kendisini az önce gördüm. Dünyada tek sevdiği insanı kaybettiğinden bu yana epey semirmiş.”

“Kim öyleyse, Bay Kenneth?” diye sabırsızlandım.

“Hindley Earnshaw! Senin eski arkadaşın Hindley,” diye yanıt verdi. “Benim ise, günahkâr arkadaşım. Uzun süredir işi azıtmıştı. İşte! Ben sana dememiş miydim bu işin sonunda gözyaşı olacak diye. Ama üzülme, tam kendisine yakışır bir şekilde, yani bir Lord gibi, zilzurna sarhoş öldü. Zavallı adam! Biliyor musun çok acıdım. İnsan eski bir arkadaşını kaybedince, üzülmemesi elde değil. Oysa akla hayale gelmeyecek kadar kötü kalpli biriydi. Yaptığım iyiliklere karşı da epey alçaklık etmiştir. Daha yirmi yedi yaşına yeni basmıştı galiba. Yani tam senin yaşındaydı. İkinizin aynı yıl doğduğuna kim inanabilir?”

Açıkça söylemeliyim ki, bu haber beni Bayan Linton’ın ölümünden daha çok sarsmıştı. Belleğimdeki eski anılar bir bir gözümün önünden geçmeye başladı. Bay Kenneth’a, kendisini Bey’in yanına götürecek başka bir hizmetçi bulmasını söyleyerek kapının önüne oturdum ve yakın bir akrabam ölmüş gibi ağlamaya başladım. “Acaba eceliyle mi öldü?” diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Ne yaptıysam bu düşüncenin verdiği tedirginlikten kurtulamadım, zihnimden çıkarıp atamadım. Bu yüzden cenazenin hazırlanmasına yardım etmek üzere Uğultulu Tepeler’e gitmeye karar verdim. Bay Linton’dan izin istedim. Bay Linton gitmemi hiç istemiyordu, ama ben, cenazenin yanında bir tek dostu bile olmadığını söyleyerek, yalvardım. Üstelik, “Hem eski Bey’im, hem de süt kardeşim olarak, benden hizmet beklemeye sizin kadar hakkı var,” dedim.

Ayrıca, karısının yeğeni Hareton’ı da, kendi himayesi altına alması gerektiğini hatırlattım. Mirastan alan malların durumunu arayıp sormak, kayınbiraderinin bütün işleriyle ilgilenmek Bay Linton’ın göreviydi. Ama Bay Linton, o günlerde böyle şeylerle uğraşacak bir halde değildi, onun için de bana avukatı ile konuşmamı söyleyerek, gitmeme izin verdi. Avukat, Earnshaw’un da avukatıydı. Köye indim ve avukatı Uğultulu Tepeler’e çağırdım. Adam, başını sallayarak gelemeyeceğini söyledi. “Heathcliff’in

üstüne pek varmayın,” dedi. “İşin aslı ortaya çıkacak olursa, Hareton’a babasından tek bir kuruş bile kalmadığının anlaşılacağını,” söyledi.

“Babası borç içinde öldü,” diye ekledi. “Malların hepsi ipotekli; vâris için tek çıkar yol, alacaklıyla iyi geçinmektir. Alacaklı belki ondan sonra çocuğa acıyıp bazı merhamete gelebilir.”

Tepeler’e varınca, her şeyin usulüne uygun yapılmasını sağlamak için geldiğimi bildirdim. Epey sıkışık durumda olan Joseph, beni görünce sevindi. Bay Heathcliff ise, bana ihtiyaçları olduğunu pek sanmadığını, ama istiyorsam kalarak cenaze işleriyle ilgilenebileceğimi söyledi.

“Doğrusunu istersen, bu sersemin ölüsünü, törensiz mörensiz, bir yol kavşağına gömmek en iyisidir,” dedi. “Dün akşam üzeri, on dakika yanından ayrıldım, kendisini öldürmek için bütün gece içki içmiş! Bu sabah beygir gibi horladığını duyarak, kapıyı kırıp içeri girdik. Peykenin üzerine boylu boyunca uzanmış, yatıyordu. Derisini yüzsen uyanacağı yoktu. Kenneth’ı çağırttım, geldi. Ama o gelince bu hayvanın leşini buldu. Ölmüş, soğumuş, kaskatı kesilmişti. Artık bundan sonra ortalığı daha fazla telaşa vermeye gerek olmadığını sen de kabul edersin sanırım!”

Yaşlı hizmetli de onun bu sözlerini doğruladı, ama şöyle homurdanmaktan da geri kalmadı:

“Keşke doktoru çağırmaya kendi gitseydi! Hem ben, Bey’ime ondan iyi bakardım... Hem ben, onu bıraktığımda ölü değildi, hayır, ölü falan değildi...”

Cenaze töreninin gerektiği gibi olmasında ayak diredim. Bay Heathcliff, nasıl istersem öyle yapabileceğimi, ancak bu iş için harcanacak bütün paranın kendi cebinden çıkacağını söyleyerek, bunu unutma, dedi. Duygusuz, kayıtsız bir hali vardı. Ne üzgün, ne de sevinçliydi. Yalnız güç bir işin başarıyla sona erdirilmesinden hoşnut olmuş gibiydi. Sadece bir kere, o da tabutu götürenler kapıdan çıkarken, gözlerinde sevince benzer bir şey parladığını fark ettim. Yas tutar gibi bir tavır takınma ikiyüzlülüğünü de yaptı. Hareton’la birlikte tabutun ardından gitmeden önce, çocuğu kaldırıp masanın üzerine oturtarak, garip bir mutluluk içinde şöyle mırıldandı, “Sen artık benimsin güzel çocuk! Göreceğiz bakalım, aynı yıpratıcı rüzgâr karşısında, taze bir fidan da yaşlı bir ağaç gibi eğri büğrü olarak büyür mü

büyümez mi, göreceğiz bakalım.” Dünyadan haberi olmayan çocuk, sanki bu sözlerden pek hoşlanmıştı. Heathcliff’in sakallarıyla oynayıp, yanağını okşadı. Ama ben, onun ne demek istediğini anladığım için sert sert şöyle dedim: “Ben bu çocuğu alıp Thrushcross Grange’e götüreceğim efendim. Dünyada sizin olmayan bir şey varsa, o da bu çocuktur!”

“Linton böyle mi diyor?” diye sordu.

“Elbette... Bana, onu alıp gelmemi emretti,” diye cevap verdim.

“Pekâlâ,” dedi alçak herif. “Bu konuyu bırakalım şimdi. Ne var ki, ben de bir çocuk nasıl yetiştirilir bilmek istiyorum. Bey’ine söyle, eğer bu çocuğu almaya kalkarsa, ben de onun yerine kendi çocuğumu getirmek zorunda kalırım yani, Hareton’ı kolay kolay vermeyeceğimi söylemek istiyorum. Hele öbürünü almadan hiç veremem! Aynen böyle iletmeyi sakın unutma.”

Bu sözler elimin ayağımın titremesine yetti de arttı bile. Eve dönünce söylediklerini kısaca anlattım. Zaten başından beri bu işe fazla bir ilgi göstermemiş olan Edgar Linton, hiç sesini çıkarmadı. İstese de elinden bir şey gelir miydi, bilmiyorum.

Uğultulu Tepeler’deki konuk, artık oranın sahibi, hem de tek sahibiydi. Kumara aşırı düşkün olan Earnshaw bütün arazisini, peşin para karşılığında rehine koymuştu. Parayı verip araziyi alan da Heathcliff’ti. Elinde belgeler vardı ve avukat da bizim Bey’e bu belgeleri gösterdi. Böylece, Hareton, bugün buraların en zengin çiftlik sahibi olacakken, babasının can düşmanının eline bakar bir duruma düştü. Bundan böyle kendi evinde yanaşma gibi yaşayacak, üstelik yanaşmaların aldığı gündelikten de yoksun olacaktı. Kaybettiğini geri alması da imkânsızdı, çünkü ne bir dostu vardı, ne de uğradığı haksızlıktan haberi.

XVIII

Bayan Dean, “Tam on iki yıl,” diye devam etti. “geçirdiğimiz onca kötü günün ardından tam on iki yıl, sorunsuz ve mutlu yaşadık. Hatta diyebilirim ki bu, belki de hayatımın en mutlu dönemiydi. Bu süre içinde tek sıkıntımız, küçükhanımın ufak tefek rahatsızlıkları oldu ki bunlar da, ister zengin ister fakir olsun her çocuğun mutlaka geçirdiği türden hastalıklardı. Küçük Catherine’imiz, altıncı ayının sonundan itibaren, bir çam fidanı gibi gelişip serpilmeye başladı. Bayan Linton’ın mezarı başındaki funda ikinci kez yapraklanmaya yüz tutmuştu ki yürümeye ve hatta, ufak ufak konuşmaya bile başlamıştı. Ah, ne talı şeydi bir bilseniz!.. Dertten tasadan başını bir türlü kurtaramayan evimize, adeta güneş gibi doğuverdi. Kapkara, güzel gözlerini Earnshaw’lardan, bembeyaz tenini, lüle lüle sarı saçlarını da Linton’lardan almıştı. Gerçekten güzel bir yüzü vardı. Karakteri gereği ateşli ve heyecanlıydı. Buna rağmen, kırıcı, sert bir çocuk değildi. Duygusaldı, gönlü sevmeye ve sevilmeye açıktı. Bu nedenle de kendisine ilgi gösteren kişiye aşırı bir bağlılık duyardı. Onun bu halleri bana annesini hatırlatırdı. Ama yine de annesine benzediğini söyleyemezdim, çünkü bu çocuk bir kumru kadar uysaldı. Ses tonu çok tatlı, sözleri anlamlı, fakat asla tutkulu, çılgınca değildi. Gönlünde derin bir sevgi yaşıyordu. İyi huyları saymakla bitmezdi. Ama kusurları da yok değildi elbette. Şımarmaya eğilimliydi. Ne kadar uysal olursa olsun, bir çocuğun üstüne gereğinden fazla düşülürse, biraz inatçı olur. Bu da Catherine’de de fazlasıyla vardı. Ola ki hizmetçilerden biri canını sıkacak olsun, küçükhanım hemen tavrını koyar, onu, babasına şikâyet etmekle tehdit ederdi. Babasına öyle bir düşkünlüğü vardı ki, adamın bir tek sert bakışı, kızcağızın yüreğini parçalardı. Zaten ben, babasının ona sert davrandığına hiç tanık olmadım. Bay Linton, kızının eğitimini tümüyle kendi üstlenmişti. Bu iş, onun için bir avunma, bir mutluluk kaynağıydı. Neyse kız da, oldukça iyi bir öğrenciydi; hem uyanık ve meraklı, hem de istekli olduğundan, her şeyi çarçabuk kavrayıveriyor, babası da emeklerinin boşa çıkmadığını görerek seviniyordu.

On üç yaşına gelene kadar kızı, bahçe kapısından dışarı salmadık. Yalnız, arada sırada Bay Linton, onu alarak gezmeye götürürdü. Ayrıca bu gezintiler sırasında evden ancak birkaç mil uzaklaşırlardı. Kız, ‘Gimmerton’ adını duymuş olmakla birlikte, orayı hiç görmemişti. Yaşadığı

evin dışında bulunduğu tek yer, köydeki kiliseydi. Uğultulu Tepeler ile Heathcliff'in varlığından bile haberi olmayan Catherine, kelimenin tam anlamıyla dört duvar arasında yaşıyor ama halinden de memnun görünüyordu. Onu bazen odasında, pencerenin başında oturmuş, dışarıyı izlerken bulurdum. İşte o zaman bana döner:

"Nelly, ben ne zaman şu karşıki tepelere çıkabileceğim? Onların arkasında ne var, deniz mi?" diye sorardı.

"Hayır, Bayan Cathy," diye cevap verirdim, "Yine tepeler var, tıpkı bunlar gibi."

Bir defasında da, "Şu sarı kayaların dibinde durup aşağı bakınca acaba nasıl görünüyorlar?" diye sordu.

Penistone kayalarının dimdik gökyüzüne yükselişleri onu oldukça ilgilendiriyor, hele bütün kırlar gölgelerle kaplıyken, bu kayalarla tepelerin gün ışığında pırıl pırıl parlaması, onda büyük bir merak uyandırıyordu. Kendisine, onların birer taş yığını olduğunu, aralarında bodur ağaçlara bile yetecek kadar toprak bulunmadığını anlattım.

Bunun üzerine, "Peki ama, buralarda çoktan akşam olduğu halde, onlar niye hâlâ ışıl ışıl?" diye sordu.

"Bizden çok daha yüksekteler de ondan," diye yanıtladım, "Oralara tırmanmak da senin harcın değil, çünkü hem çok yüksek, hem de çok diktir. Kışın don, önce orada başlar, sonra buralara gelir. Kuzeydoğu yönündeki şu kapkara kovuk var ya, işte ben orada yaz ortasında bile kar görmüşümdür."

Sevinçli sevinçli, "Aaaa! Sen oraya tırmandın demek!" diye bağırdı. "Öyleyse ben de büyüyüp kadın olunca oraya gidebilirim. Babam da oraya gitti mi?"

Hemen cevap verip, "Baban da söyler ya küçükhanım, oraya gitmeye hiç değmez," dedim, "Onunla birlikte dolaştığın kırlar, oradan çok daha güzel; hele Thrushcross bahçesi, dünyanın en şirin yeridir."

"Ama ben bahçeyi biliyorum; kayaları ise bilmiyorum," diye, kendi kendine mırıldandı. "Şu en yüksek noktaya çıkıp da çevremi izlemek çok hoş olur sanırım. Bir gün küçük midillim Minny beni oraya götürür elbet."

Hizmetçi kızlardan birinden de perili mağarayı duyunca, oraya gitmekten başka bir şey düşünemez oldu. Bay Linton'ı sıkıştırdı, o da biraz daha büyüdükten sonra gitmesine izin vereceğine söz verdi. Ama Catherine, bu tepeleri aklından çıkarmıyor, hiç durmadan: "Penistone kayalarına gidecek kadar büyüdüm mü, artık?" diye soruyordu. Ancak oranın yolu Uğultulu Tepeler'in yakınından geçiyordu. Edgar ise oraya yaklaşmayı hiç istemiyor, bu yüzden kızına her defasında, "Hayır yavrum, hayır, az daha büyü..." diyordu.

Bayan Heathcliff'in, kocasını terk edip gitmesinden sonra on iki yıl daha yaşadığını söylemiştim. Zaten Linton'ların hepsi zayıf, güçsüz ve dayanıksız insanlardı. Bu yüzden ne Isabella, ne de Edgar bu çevre halkı gibi gürbüz ve sağlıklı insanlardı. Isabella Heathcliff'in son hastalığı neydi bilmiyorum, ama hepsi aynı dertten öldüler sanırım; yani bir çeşit humma. İlk zamanlar ağır ilerleyen, tedavisi olmayan, sonlarına doğru ise insanın ömrünü tüketip bitiriveren bir humma... Isabella, ağabeyine yazdığı son mektupta, dört aydır kendini pek iyi hissetmediğini, kendi sonunun da yaklaştığını, mümkünse gelmesini, çünkü yola koyması gereken birçok işi olduğunu yazmıştı. Ağabeyi ile son bir defa görüşmek, hem de Linton'ı kendi eliyle ona teslim etmek istediğini bildiriyordu. Ayrıca Linton'ın kendi yanında kaldığı gibi, dayısının yanında da kalabileceği umudunu beslemekteydi. Babasının onu okutup büyütme zahmetine katlanmayacağını yazıyor, daha doğrusu buna kendini inandırmaya çalışıyordu. Bey, kız kardeşinin bu dileğini yerine getirmekten hiç çekinmedi. Çok önemli durumlarda bile evinden çıkmadığı halde, bu mektup üzerine uçar gibi gitti. Giderken de Catherine'i bana, benim sadakatime ve uyanıklığıma emanet etti. Ayrıca benimle bile, kızın bahçe kapısından dışarı çıkarılmamasını sıkı sıkı tembihledi. Ama kızının yalnız başına gidebileceği aklına bile gelmemişti.

Bey'in bu ayrılığı üç hafta sürdü. Catherine bir iki gün kitaplığın bir köşesine çekilip oturdu. Öyle üzgündü ki, ne kitap okuyor, ne de oyun oynuyordu. Böyle uslu uslu oturduğu sürece de, bana hiç yük olmadı. Ama sonraları, canı sıkılmaya başladı. Oysa benim işim başımdan aşkındı. Üstelik onu eğlendirmek için oradan oraya koşturabilecek yaşta da değildim. Bu yüzden kızın kendini oyalayabileceği bir yol buldum, onu bazen yaya, bazen midillisiyle Grange sınırları içinde dolaşmaya

salıveriyor, döndükten sonra da gerçek ya da uydurma serüvenlerini sabırla dinliyordum.

Yaz mevsiminin ilk günlerini yaşıyorduk. O da, yalnız başına yaptığı bu gezintilerden öylesine hoşlanıyordu ki, çoğu günler ne yapıp ediyor, sabah kahvaltısından ikindiye kadar dışarda kalıyor, eve döndükten sonra da, uydurduğu hikâyeleri anlatarak uyku saatine kadar vakit geçiriyordu. Grange sınırları dışına çıkacağından korkum yoktu, çünkü bahçe kapılarının hepsi kilitliydi. Hatta ardına kadar açık olsa bile, çıkıp uzaklaşacağını sanmıyordum. Ne yazık ki bu güvenim boşa çıktı. Bir sabah Catherine karşıma dikilip, kendisinin bir Arap tacir olduğunu, kervanı ile çölü geçeceğini, hem kendi hem de hayvanları için bol bir yolluk hazırlamamı söyledi; hayvanları üç deve ile bir attı. Üç deve dediği ise iri bir tazı ile iki zagardan başka bir şey değildi. Türlü türlü yiyecekler hazırlayıp bir sepete doldurarak eyerin bir yanına astım. Başında, onu temmuz güneşinden koruyacak geniş kenarlı, tül peçeli şapkası olduğu halde, bir peri kızı gibi sevinçle atına atladı. Dörtnala gitmemesi ve eve de erken dönmesi için verdiğim öğütleri bir kahkaha ile keserek, atını sürdü gitti. Yaramaz çocuk, çay vakti olduğu halde hâlâ görünmedi. Yolculardan yalnız birisi geri dönmüştü; o da, hem yaşlı, hem rahatına düşkün kocaman tazıydı. Ama ne Cathy, ne midilli, ne de iki zagar ortalıklarda yoktu. Her tarafa adamlar saldım, sonunda kendim aramaya çıktım. Grange sınırındaki fidanlığın çitini onarmaya çalışan bir çiftçiyle karşılaştım. Ona, küçükhanımı görüp görmediğini sordum.

“Sabahleyin görmüştüm,” diye yanıtladı. “Bana bir fındık dalı kestirdi, sonra da atını, şuradan, çitin en alçak yerinden atlattığı gibi dörtnala gözden kayboldu.”

Bunu duyunca beynimden vurulmuşa döndüm. Aklıma ilk gelen şey, Penistone kayalarına gittiğiydi. Adamın onarmakta olduğu bir aralıktan geçerek şoseye doğru yöneldim. içimden, “Başına bir şey gelmese bari,” diye dua ediyordum. Yarışa çıkmış gibi durmadan yürüdüm, millerce yol aldım, derken bir dönemeçte, karşıma Uğultulu Tepeler çıktı. Ama çevrede Catherine’den hiç bir iz yoktu. Penistone kayaları Bay Heathcliff’in evinden bir mil kadar ötededir; yani Grange’den dört mil uzak. Ancak ben oraya varmadan gece karanlığı bastırabilirdi. Korkmaya başladım. “Ya kayalara tırmanırken kayıp düştüyse?” diye düşünüyordum. “Ya bir yerleri

kırılmış, ya da ölmüşse ben ne yaparım?” Bu kuşkular gerçekten içimi ürpertiyordu. Heathcliff’in çiftlik evinin yanından hızla geçerken, zagarların en azılısı Coli’yi bir pencerenin altında, kafası şişmiş, bir kulağı kan içinde uzanır görünce seviniverdim. Bahçe kapısından geçip, evin kapısına koştum, açmaları için olanca gücümle vurmaya başladım. Kapıyı, eskiden Gimmerton’da oturan tanıdığım bir kadın açtı. Bay Earnshaw öldükten sonra buraya hizmetçi olarak gelmişti.

“Aaa!” dedi, “Belli ki küçükhanımı aramaya çıkmışsın. Korkma, korkma. Kız burada, sapasağlam; neyse ki Bey yok.”

Ben soluk soluğa, “Demek Bey evde yok, öyle mi?” diye sordum; hızlı yürümekten soluğum kesilmişti.

“Hayır, hayır,” dedi kadın, “O da, Joseph de yok. Bir iki saatten önce döneceklerini de sanmam. Buyur gir de azıcık dinlen.”

İçeri girdim, bir de ne göreyim, bizim küçük Catherine, annesinin çocukken oturduğu sandalyeye kurulmuş, öne arkaya sallanıp duruyor. Şapkasını duvara asmış, sanki kendi evindeymiş gibi rahat, neşeli neşeli Hareton’a bir şeyler anlatıyor, kahkahalarla gülüyor; iriyarı güçlü bir delikanlı olan Hareton da onu, hem merak, hem de şaşkınlıkla izliyordu. Cıvıl cıvıl küçük kızın durmaksızın anlattıklarının, sorduğu soruların birçoğunu anlamadığı belliydi.

Sevincimi göstermedim, suratımı asarak, “Aferin, aferin, küçükhanım!” dedim, “Baban gelinceye kadar bir daha izin falan yok sana! Bir daha kapının eşiğinden dışarı ayağını attırmayacağım, yaramaz kız!”

Yerinden fırlayıp koşarak yanıma geldi, “Aaa, Nelly!” diye neşeyle bağırdı. “Bu akşam sana anlatacak öyle güzel şeylerim var ki... Artık beni buldun işte. Sen hiç ömründe buraya gelmiş miydin?”

“Hadi şu şapkayı giy, doğru eve,” dedim. “Doğrusu sana çok kızdım, Bayan Cathy. Son derece kötü bir şey yaptın. Somurtmanın da, ağlamanın da hiç yararı yok. Bana çektirdiğin üzüntüyü bilmiyorsun!.. Dört bir yana koşturup her yerde seni aradım. Hele Bay Linton’ın kızı evden uzaklaştırma diye sıkı sıkı tembih edişini hatırladıkça!.. Böyle başını alıp gitmen, olur şey değil! Bu da senin ne kurnaz bir tilki olduğunu gösteriyor. Bundan böyle sana kimse inanmaz!”

“Ben ne yaptım ki?” diye haykırdı, sonra birden kendini tutarak, “Babam bana hiçbir şey tembih etmedi. O bana kızmaz... Babam senin gibi sinirli değildir!” dedi.

“Hadi, hadi bakalım!” diye tekrarladım, “Dur, şapkanın kurdelesini bağlayayım. Yoo, huysuzluk etmek yok. Aman ne ayıp! On üç yaşında koskoca bir kız oldun, ama hâlâ bebek gibi davranıyorsun!”

Bu sözleri kızın şapkasını başından atıp, ocağın yanına, benim ulaşamayacağım bir yere kaçması üzerine söylemiştim.

Hizmetçi kadın da, “Yoo!..” dedi, “Bu güzel kızı böyle azarlama, Bayan Dean. Onu biz alıkoyduk, yoksa küçükhanım senin merak edeceğini düşünerek hemen gitmek istiyordu. Hareton, ‘Ben götüreyim,’ dedi. Ben de yerinde buldum, çünkü bu tepelerde yollar çok kötü.”

Bu konuşmalar sırasında elleri ceplerinde öylece duran Hareton, ağzını açıp tek kelime söylememişti. Benim ortaya çıkıp işleri karıştırmamdan hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Kadının araya girmesini duymazlıktan gelerek, “Daha ne kadar bekleyeceğim?” diye devam ettim. “On dakika sonra karanlık basacak. Midillin nerede Bayan Cathy? Phoenix nerede? Çabuk olmazsan bırakır giderim; gerisini keyfin bilir artık.”

“Midilli avluda,” diye cevap verdi kız; “Phoenix de şurada kapalı duruyor. Isırdılar onu... Coli’yi de ısırdılar. Sana hepsini anlatacaktım, ama yine öfken üstünde, beni bir türlü dinlemiyorsun ki.”

Şapkasını yerden aldım, giydirmek için yanına yaklaştım. Ama o, ev halkının kendisinden yana çıktığını anlayınca, zıplaya zıplaya kaçtı. Peşinden kovalamam üzerine de, eşyaların üzerinden atlamaya, masaların altından geçmeye, dolapların arkalarına saklanmaya başladı. Beni de güç bir duruma düşürmüştü. Hareton’la kadın, kahkahalarla gülüyorlardı. O da onlarla bir oldu, hatta daha da ileri gitti. Öyle ki, sonunda dayanamayıp öfkeyle şöyle bağırdım:

“Ama Bayan Cathy, bu evin kimin evi olduğunu bilsen, hiç durmaz hemen kaçar giderdin.”

Kız, Hareton’a dönerek, “Burası sizin babanızın değil mi?” diye sordu.

Delikanlı, utanıp kızararak yere baktı, “Yo,” dedi. Kızın yüzüne bakmasına bir türlü dayanamıyordu. Oysa ikisinin gözleri, birbirinin hemen hemen aynısıydı.

Kız, “Kimin öyleyse... Senin Bey’inin mi?” diye sordu.

Delikanlı bu kez kıpkırmızı kesildi. Ama utançtan değildi. Çocuk çok farklı bir duygu yaşıyordu. Bir küfür savurduktan sonra, arkasını döndü.

İnatçı kız bana sordu, “Kim bunun Bey’i? Deminden beri hep; ‘bizim ev, bizimkiler’ diyordu, ben de onu, evin oğlu sanmıştım. Üstelik bana, ‘Bayan’ diye de hitap etmedi. Bu evin hizmetlisiyse böyle davranması gerekmez miydi?”

Catherine’in bu sözlerinin ardından Hareton’ın kıpkırmızı yüzü birden simsiyah oldu. Durum hiç de iyi değildi. Hemen küçük kızı sarstım, ardından da şapkasını giydirdim, artık yola çıkabilecektik.

Kız yine, akrabası olduğunu bilmediği delikanlıya dönerek sanki Grange’deki bir seyis yamağına emrediyormuş gibi, “Hadi bakalım, atımı getir!” dedi, “İstersen benimle gelebilirsin. Bataklıktaki cin yuvasını görmek istiyorum. Sonra o dediğin periler ne iş yaparmış, anlatırsın bana. Ama çabuk ol! Hâlâ ne duruyorsun? Atımı getir diyorum sana.”

Delikanlı, “Seni cehennemin dibine yollarım, gene de senin hizmetkârın olmam,” diye homurdandı.

Catherine şaşırmıştı. “Nereye yollarım, dedin?” diye sordu.

“Cehennemin dibine... Şımarık cadı!”

Hemen araya girdim. “Al bakalım Bayan Cathy! Ne biçim insanlarla arkadaşlık etmeye geldiğini gör işte!” dedim, “Genç bir hanımın önünde söylenecek ne kibar sözler! Lütfen onunla tartışmaya başlama! Hadi gel, Minny’yi biz bulalım ve sonra da alıp başımızı gidelim.”

Şaşkınlıktan gözleri iri iri açılmış olan kız, “Ama Nelly,” dedi, “Bana, ne cesaretle böyle sözler söyledi? Hem, dediğimi yapmak zorunda değil mi? Kötü yaratık! Söylediklerinin hepsini babama anlatacağım. Bak göreceksin!”

Hareton, verilen bu gözdağına da aldırış etmedi. Kızın öfkeden gözleri dolu dolu olmuştu. Kadına dönerek, “Midilliyi sen getir,” dedi, “Köpeğimi de çabuk bırak!”

“Yavaş olun, küçükhanım,” dedi kadın, “terbiyeli davranmakla bir şey kaybetmezsiniz. Bay Hareton, Bey’in oğlu değil, ama sizin kuzeninizdir. Üstelik ben de size hizmet etmek için tutulmadım.”

Catherine küçümseyen bir kahkaha atarak, “O mu, benim kuzenim?” diye bağırdı.

Kadın, “Elbet ya!” dedi.

Kız çok kötü olmuştu. “Ellen, ne olursun, böyle şeyler söyletme şunlara,” dedi, “Babam kuzenimi alıp getirmek için Londra’ya gitti. Benim kuzenim bir Bey çocuğudur. Bu benim nasıl...” Birdenbire sustu; hüngür hüngür ağlamaya başladı. Böylesine kaba saba biriyle akraba olma düşüncesi bile kızı altüst etmişti.

“Hişşt, hişşt!..” diye fısıldadım, “İnsanın birçok, hem de çeşit çeşit kuzenleri olabilir Bayan Cathy, hiç olmaması daha kötü değil mi? Kaldı ki, hepsiyle konuşmak zorunda da değilsin. Hele, kötü olanları ile...”

“Ama bu değil... bu benim kuzenim değil Nelly!” dedi. Düşündükçe daha büyük bir üzüntü duyarak, kendini kollarımın arasına attı; sanki bu düşünceden kurtulmak için bana sığınmak istiyordu.

Gizli kalması gereken şeyleri ortaya döktükleri için küçükhanıma da, hizmetçi kadına da çok kızmıştım. Küçükhanım, Linton’ın yakında geleceğini söylemişti ki, bunu elbette Bay Heathcliff’e duyuracaklardı. Diğer taraftan babası gelir gelmez Catherine’in ilk işi, kadının söylediği gibi bu kaba saba delikanlının gerçekten yeğeni olup olmadığını sormak olacaktı. Bu arada Cathy tarafından çiftlik yanaşması sanılan Hareton’ın kızgınlığı da geçmişti. Catherine’in haline de acımış olmalı ki, midilliyi kapının önüne çektikten sonra, köpek kulübesinden paytak bacaklı bir Teriyer yavrusu getirerek, kızı sakinleştirmeye çalıştı. Sonra da, artık ağlamamasını, çünkü laflarıyla onu üzmek istemediğini söyledi. Kız hıçkırıklarını keserek, ona şaşkılık ve korkuyla baktı, sonra yeniden ağlamaya başladı.

Catherine'in bu zavallı delikanlıya karşı duyduğu antipatiye gülmekten kendimi alamadım. Oysa Hareton güçlü kuvvetli, sağlam, dayanıklı ve yakışıklı bir gençti. Yalnız üstü başı pek düzgün değildi, üzerinde çiftlikteki günlük işlerine uygun bir kılık vardı; kırlarda gezen, tavşan ve kuş etiyle karnını doyurmaya alışık bir köylüye benziyordu. Üstelik, babasından daha soylu bir kişiliğe sahip olduğu yüzünden okunmaktaydı. O, sık, yaban otlarının sardığı bir toprak gibiydi; iyi cins ürünler de veriyordu elbette. Bu iyi cins ürünler filiz vermiş ancak, alabildiğine gelişip serpilen ayrık otlarının ortasında bakımsız kalmıştı işte, değişik ve uygun koşullarda, bol ve bereketli ürün verebilecekti bu toprak. Bay Heathcliff'in, ona eziyet ettiğini, ceza verdiğini sanmıyorum. Çünkü, Bay Heathcliff'in ona güç gösterisinde bulunabileceği kadar zayıf ve çelimsiz biri değildi. Tam tersine, dayanıklı ve gözüpek bir gençti. Çok şükür kendini hırpalatacak kadar ürkek de değildi. Heathcliff bütün kötülüğünü, çocuğu bir hayvan gibi yetiştirmekte kullanıyor olsa gerekti. Okuyup yazma öğretmemişti. Heathcliff'in canını sıkmadığı sürece yaptığı yanlışlara hiç karışılmamış; ona doğru yolu bu kötüdür, bunu yapma diye hiçbir zaman göstermemiş, hiçbir engel, hiçbir yasak koymamıştı. Duyduğuma göre, çocuğun kötü yetişmesinde Joseph'in de payı olmuştu; dar kafalı ihtiyar, sonunu hiç düşünmeden devamlı çocuğun tarafını tutmakla, farkında olmadan ona zarar vermişti. Onu, bu köklü ailenin lideri olarak görmüş ve sürekli şımartmış, her hareketini hoş görmüştü. Geçmişte, "Bey'in kendisini içkiye vermesinin nedeni, Heathcliff ile Catherine Earnshaw'dur. Bu çocuklar uygunsuz davranışlarıyla Bey'in sabrını taşırıyorlar, o da bu yüzden içiyor," diyorsa, şimdi de, Hareton'ın bütün kötülüklerinin günahını, onun servetini ele geçirmiş olan Heathcliff'in omuzlarına yüklüyordu. Çocuk küfretse Joseph sesini çıkarmıyor, kötü bir hareket yapsa düzeltmiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla onun bu kötü gidişi Joseph'in hoşuna bile gitmekteydi, çünkü ona göre, delikanlı için nasıl olsa bir kurtuluş yoktu. Ruhu nasıl olsa cehenneme gidecekti, ama bunun hesabını verecek olan da Heathcliff'ti. Bu da Joseph'in gönlüne büyük bir rahatlık veriyordu. Hareton'a, soyu ile övünmesini öğretmişti. Eğer cesaret edebilse çocuğun içine Tepeler'in yeni sahibine karşı nefret tohumları da ekecekti; ama Ondan Tanrı gibi korkuyordu. Bu yüzden, Heathcliff'e olan gerçek duygularını ancak kendi kendine, içten içe lanetlemelerle dile getirmekteydi. Bunları anlatmakla Uğultulu Tepeler'de yaşayanların, o günkü yaşayışlarını çok iyi bildiğim sanılmasın; bildiklerimin çoğu söylentilere dayanmaktadır. Çünkü pek azını

gözlerimle gördüm. Köylüler, Bay Heathcliff'in, ortakçılarına karşı eli sıkı, sert, insafsız bir toprak ağası olduğunu söylüyorlardı. Ama evin içi, bir kadının çekip çevirmeye başlamasıyla yeniden, o eski günlerdeki rahatlığını kazanmıştı. Hindley zamanında hiç eksik olmayan, gürültü patırtılı içki âlemleri de yoktu artık. Bey, iyi ya da kötü herhangi biriyle dostluk kuramayacak derecede üzgün ve içine kapanıktı. Bugün de öyledir.

Neyse, bunları anlatayım derken benim hikâyem olduğu yerde kaldı: Bayan Cathy, barışmak üzere verilen köpek yavrusunu kabul etmeyip, kendi köpeklerini Coli ile Phoenix'i istedi. Hayvanlar başları öne sarkmış, topallaya topallaya geldiler. Hepimiz üzgün evin yolunu tuttuk. Küçükhanımımdan bütün gün neler yaptığını bir türlü öğrenemedim. Yalnız şunları anlattı: Benim de tahmin ettiğim gibi, asıl niyeti Penistone kayalığına gitmekmiş. Çiftlik evinin bahçe kapısına kadar kayda değer hiçbir şey olmamış. Tam o sırada Hareton da, ardında birkaç köpekle birlikte kapıdan çıkmaktaymış. Köpekler kızın yol arkadaşlarına saldırmışlar. Sahipleri ayırıncaya kadar da dalaşmışlar. Bu olay da küçük kızla delikanlının tanışmasına yol açmış. Catherine, Hareton'a kim olduğunu, nereye gitmek istediğini söylemiş. Sonunda oğlanı kendisiyle birlikte kayalıklara gitme konusunda ikna etmiş. Hareton ona, Perili Mağara başta olmak üzere birçok garip yerlerin öykülerini anlatmış. Ancak ben gözden düşmüştüm. Bu yüzden de Cathy'nin gördüğü ilgi çekici şeyleri dinleme mutluluğuna eremedim. Yalnız, anladığıma göre Catherine, kılavuzundan pek hoşlanmıştı. Ancak bu sempati, ona hizmetçiymiş gibi emir vermeye kalkıp, kadının da, "O senin kuzenin," dediği ana kadar sürmüştü. Üstelik delikanlının sözleri de yüreğine işlemişti. Grange'de herkesin, "yavrum", "birtanem", "kraliçem", "meleğim" derken, bir yabancının böyle hakaret etmesi, olur şey değildi! Bunu bir türlü aklı almıyordu. Olup biteni babasına anlatıp, şikâyet etmeyeceği sözünü alıncaya kadar akla karayı seçtim. Ona, babasının Tepe'de oturanların hiçbirinden hoşlanmadığını, oraya gittiğini duyunca nasıl üzüleceğini anlattım. Ama emirlerini yerine getirmediğim için asıl bana çok kızacağını, belki bu yüzden beni kovabileceğini de söyledim. İşte Cathy buna dayanamazdı ve bana söz verdi. Benim iyiliğimi düşünerek de bu sözünü tuttu. Zaten oldum olası çok çok tatlı bir kızdı.

XIX

Bey bize, döneceği tarihi siyah bantlı bir mektupla bildirdi. Bana, Isabella'nın öldüğünü, bunun için kızına, yas elbiseleri giydirmemi, ayrıca dönerken, öksüz kalan küçük yeğenini de beraber getireceğinden, onun yerleşebilmesi için de derhal bir oda hazırlatmamı yazmıştı. Babasının döneceğini öğrenen Catherine, sevinçten çılgına dönmüş, onu karşılayacağı günü sabırsızlıkla bekler olmuştu. Kuzenini daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen sürekli ondan söz ediyor, bana onu övüp duruyordu. Eve dönecekleri gün Catherine, sabahtan akşama kadar çevresine kendi özel işleriyle ilgili emirler yağdırmış, artık basının gelme saati yaklaştığında da siyah yas elbiselerini giyinmişti. Zavallı yavrucağın, halasının ölümüne öyle pek üzüldüğü falan da yoktu. Tek derdi gelenleri yolun başında karşılayabilmekti. Öyle ısrar etti öyle yalvardı ki, sonunda onunla birlikte yolun başına çıkmaya razı oldum.

Birlikte ağaçların gölgelediği, yosunlu arazide yürüyorduk. Catherine durmadan konuşup bir şeyler anlatıyordu: "Hesapladım, Linton benden tam altı ay küçük. Ah, bir oyun arkadaşım olacağı için öylesine mutluyum ki. Isabella halam, babama onun saçından güzel bir bukle göndermişti. Rengi benimkinden de açık, benimkinden de sarı, hem de benim saçlarım kadar yumuşaktı. Biliyor musun, onu hâlâ küçük cam bir kutuda saklıyorum. Hep bu saçın sahibiyle tanışmayı düşler, içimden, kim bilir onu tanısam ne kadar çok severim, derdim. Öyle mutluyum ki, biricik babam da geri dönüyor. Öyle sevinçliyim ki, Nelly! Haydi koşalım Nelly! Haydi koş!"

Ben ağır adımlarla bahçe kapısına varana kadar, küçük kız koşa koşa, defalarca kapıya kadar koşup yanıma döndü. Sonra, patikanın kenarındaki çimenli bayıra oturdu, sabırla beklemeye koyuldu. Ama ne mümkün, durduğu yerde bir türlü duramıyordu.

"Öff! Çok geç kaldılar!" dedi. "İşte, işte bak!.. Yola bak!.. İlerde bir toz bulutu gördüm sanki, geliyorlar! Ama, yok değil, onlar değilmiş! İyi de, ne zaman gelecek bunlar? Biraz daha yürüsek, diyorum, olmaz mı? Çok fazla değil, yarım mil, sadece yarım milcik daha, olmaz mı? Haydi, ne olur 'Tamam' de. Bak şu dönemece kadar, hani şu kayın ağaçaları var ya, işte oraya kadar!"

Benim yanıtım ise kesin bir, “Hayır!” oldu. Neyse ki, biraz sonra araba göründü de, bu sıkıntılı bekleyiş böylece sona erdi. Bayan Cathy’nin, babasını, arabanın penceresinden görmesiyle bir sevinç çığlığı koparması bir oldu. Kız, kollarını iki yana açtı, Bey arabadan indi, o da en az kızı kadar heyecanlıydı. Orada yalnız olmadıklarını fark etmeleri epeyce zaman aldı. Onların sarılıp koklaşmalarını fırsat bilerek arabaya yanaştım ve içeri bir göz attım; şu öksüz yavruyu merak ediyordum. Köşeye büzülmüş, uyuyordu. Üzerindeki kürklü, kalın paltoyu gören, kış ortasında olduğumuzu sanırdı. Çocukcağızın benzi soluk, vücut yapısı ise neredeyse bir kız çocuğu kadar narin ve inceydi. Ona bakarken, bizim Bey ile aralarındaki müthiş benzerlik dikkatimi çekti: o kadar benziyorlardı ki, gören ikisini kardeş sanabilirdi. Gelgelelim çocukta, hastalıklı, hırçın bir hal vardı ki bu, Edgar Linton’da hiç görülmezdi. Bey, benim içeri baktığımı fark etti, elimi sıktıktan sonra, arabanın kapısını örtmemi ve çocuğu kendi haline bırakmamı söyledi. Çünkü yolculuk onu çok yormuştu. Cathy de bir defa görmek için can atıyordu ama, babası, kendisiyle gelmesini söyledi, yan yana yürüyerek bahçe yolunda ilerlediler; ben hizmetçileri hazırlamak için önden gittim.

Evin önündeki merdivenlere gelince durdular. Bay Linton kızına, “Bak yavrum,” dedi, “kuzenin senin kadar güçlü olmadığı gibi fazla neşeli de değil. Sonra, unutma ki, annesini daha yeni kaybetti. Onun için, hemen seninle birlikte koşturup oynamaya başlamasını bekleme; bir de fazla konuşup onu yorma, hiç olmazsa bu gece kendi haline bırak, olur mu?”

“Olur, olur babacığım,” dedi Catherine, “Ama onu görmeyi o kadar istiyorum ki. Oysa o, bir kere bile başını çevirip dışarıya bakmadı.”

Araba durdu. Dayısı, çocuğu uyandırarak arabadan indirdi.

Çocuğa, “Bak, bu kuzenin Cathy Linton!” diyerek ikisinin küçük ellerini birleştirdi. “Cathy seni şimdiden, çok seviyor. Sakın bu gece ağlayıp da onu üzme. Haydi biraz neşelenmeye çalış, çünkü yolculuk sona erdi artık. Şimdi istediğin gibi dinlenip, eğlenebilirsin.”

Catherine’in sıcak hoşgeldininden kaçan çocuk, “Öyleyse, bırakın da gidip yatayım,” dedi. Sonra gözlerinde biriken yaşları sildi.

“A! A! Senin gibi uslu bir çocuk ağlar mı hiç!” diye fısıldayarak onu içeri götürdüm. “Kuzenini de ağlatacaksın... bak senin için ne kadar üzülüyor!”

Bu tavırlar kuzenine üzüldüğü için miydi, bilmiyorum, ama Catherine, en az kuzeni kadar dertli, babasının yanına döndü. Üçü de, kahvaltı etmek üzere kitaplığa çıktılar. Kepi ile pelerinini aldıktan sonra, Linton’ı masa başında bir sandalyeye oturttum, ama daha oturur oturmaz, yeniden ağlamaya başladı. Bey, niçin ağladığını sorunca da:

“Ben sandalyede oturamam,” diye hıçkırdı.

Dayısı sabırlı sabırlı, “Kanepeye git öyleyse, Nelly çayını oraya getirir,” dedi.

Artık iyice anlamıştım ki Bey, bu hastalıklı yeğeninden yolculuk süresince çok çekmişti. Linton ayaklarını sürüyerek yavaş yavaş gitti ve kanepeye uzandı. Cathy de çayını eline aldı ve bir tabure çekip onun yanına oturdu. Önce hiç konuşmadan durdu, ama bu sessizliği uzun süremezdi, çünkü küçük kuzeniyle canciğer olmayı aklına koymuştu. Onun buklelerini okşamaya, yanaklarını öpmeye başladı. Kendi çay kaşığı ile, sanki bir oyuncak bebeği besler gibi çay içirdi. Çocuk ilgiden hoşlanmıştı, zaten bebekten farkı yoktu. Gözlerini kurulayıp hafifçe gülümsedi.

Bey onları bir dakika kadar seyrettikten sonra bana döndü, “Düzelecek, daha iyi olacak ama, eğer yanımızda tutabilirsek,” dedi. “Kendi yaşında bir çocukla arkadaşlık etmek, çocuğa moral kazandırır. Çok geçmeden canlanır, gücünü kuvvetini kazanır.”

‘Yanımızda tutabilirsek!’ diye düşündüm. İçime bir karamsarlık çöktü, çocuğu yanımızda alıkoyma umudu pek zayıftı. Sonra bu sıska çocuk, Uğultulu Tepeler’de nasıl yaşayabilir? diye düşündüm. Babası ile Hareton ona oyun arkadaşlığı edemezlerdi. Ayrıca kötü örnek olurlar ve çocuğun terbiyesini bozabilirlerdi. Kuşkulanmakta haklı olduğumuz kısa zamanda anlaşıldı; hatta, beklenenden de çabuk. Çaydan sonra çocukları yukarı çıkardım. Linton beni bırakmadığı için uyuyuncaya kadar başında bekledim, sonra aşağı indim, holdeki masada Bay Edgar’ın yatak odası için bir şamdan hazırlıyordum. Mutfaktan bir hizmetçi kız geldi. Bay Heathcliff’in kâhyası Joseph’in kapıda beklediğini, Bey ile konuşmak istediğini söyledi.

İçime hemen bir korku düştü. “Ne istiyorsa önce bana söylesin,” dedim. “İnsan bu saatte tedirgin edilir mi, hele uzun bir yolculuktan sonra. Üstelik, Bey’in onu şimdi kabul edebileceğini de hiç sanmıyorum.”

Ben böyle söylenirken, Joseph mutfaktan geçip hole girdi. Pazar elbiselerini giymiş, en sofu, en aksi tavrını takınmıştı. Bir elinde şapkası, diğerinde de bastonu vardı. Ayakkabılarını paspasta temizlemeye başladı.

Soğuk bir şekilde, “İyi akşamlar Joseph,” dedim, “Gece vakti, hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Beni hiç umursamıyormuşçasına bir yana iterek, “Ben Bay Linton’la görüşeceğim,” dedi.

“Bay Linton yatmak üzere. Söyleyeceklerin çok önemli değilse, seni şimdi kabul edeceğini hiç sanmam,” dedim. “İyisi mi, şuraya otur da ne istediğini bana anlat.”

Herif kapalı kapılara baktıktan sonra, “Hangi oda onunki?” diye sordu.

Bey’le yüzyüze konuşmakta kararlıydı. İsteksiz isteksiz kitaplığa çıkıp, bu zamansız ziyaretçinin geldiğini haber verdim; arkasından da yarına kadar oyalanmasını önermekten de geri kalmadım. Ama bu oyalamaya pek fırsat kalmadı. Çünkü Joseph bir yolunu bulup peşimden gelmişti. Doğruca içeri girerek masanın öbür başına dikildi. Ellerini sopasının topuzu üstüne koydu, sanki isteklerinin kabul edilmeyeceğini önceden biliyormuş gibi yüksek sesle konuşmaya başladı:

“Heathcliff, beni buraya, oğlunu almam için yolladı, sakın almadan gelme,” dedi.

Edgar Linton bir dakika hiçbir şey söylemedi. Yüzünü büyük bir hüzün kaplamıştı. Şüphesiz, çocuk için de üzüntü duymaktaydı ama asıl Isabella’nın oğlu için beslediği ümitlerin boşa gideceğine yanıyordu. Sonra kızkardeşi onu kendisine emanet etmişti. Bunu hatırladıkça daha çok üzülüyor, çocuğu yanında tutabilmenin yollarını arıyordu. Aklına hiçbir çıkar yol gelmedi. Onu vermek istemediğini açıkça söylemesi, karşısındakini daha çok kışkırtacaktı. Boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Ama, ne olursa olsun, çocuğu şimdi uykusundan kaldırmayacaktı.

Soğukkanlılığını elden bırakmadan, “Bay Heathcliff’e söyle,” dedi, “Oğlu yarın Uğultulu Tepeler’de olacak. Şimdi uyuyor, üstelik oraya gidemeyecek kadar da yorgun. Şunu da söyle ki; Linton’ın annesi, çocuğun benim yanımda kalmasını istedi, ayrıca, sağlık durumu da şimdilik pek iyi değil.”

Joseph sopasını yere vurduktan sonra kararlı bir tavırla, “Yoo! Yoo!” dedi, “Ben, onu bunu bilmem. Anası ne demişse demiş, Heathcliff ne ona kulak asar, ne de sana... Oğlunu istiyor, ben de alıp götüreceğim. Hepsi bu kadar!”

Linton kararlı, “Bu gece götüremezsin!” diye cevap verdi. “Haydi bakalım, doğru aşağı, ne söyledimse Bey’ine anlat. Nelly yolu göster şuna. Haydi bakalım...” diyerek öfkeli ihtiyarı kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı ve kapıyı kapattı.

Joseph ağır ağır uzaklaşırken, “Peki, öyle olsun!” diye bağırdı, “Yarın sabah kendisi gelince, gücün yeterse, onu da dışarı at bakalım!”

XX

Bay Linton bana, erkenden çocuğu alıp Bayan Cathy’nin midillisi ile onu Tepeler’e götürmemi tembihledi, çünkü aksi halde Heathcliff’in, Joseph’in de dediği gibi, kapıya dayanacağından hiç kuşkusu yoktu. Bey, şunu eklemeyi de unutmadı, “Artık, çocuğun geleceği hakkında söz sahibi değiliz, Nelly. Bu yüzden Catherine’in, onun nerede olduğunu bilmemesi daha iyi olur. Bundan böyle arkadaşlık etmeleri imkânsız. Kızım, kuzeninin yakınlarda bir yerde olduğunu asla öğrenmemeli, yoksa çok üzülecek, hatta bir yolunu bulup Tepeler’e gitmeye bile kalkışabilir. Ona sadece babasının ansızın adam gönderip, çocuğu aldırdığını söylersin.”

Bunun üzerine, Linton’ı uyandırarak hazırlamak üzere odasına gittim. Saat sabahın beşiydi, uyuyordu. “Biraz acele etsek iyi olacak artık. Bak, ne güzel bir gün. Böyle bir günde bir saat fazla uyuyup da ne yapacaksın. Birazdan birlikte midilliye bineceğiz, sevinmen gerekir.”

“Kız da geliyor mu, bizimle?” diye sordu. “Dün gördüğüm o küçük kız.”

“Bugün gelmeyecek,” diye yanıtladım.

“Ya dayım?”

“Hayır, seni oraya ben götüreceğim.”

Linton başını yastığa bırakarak, derin derin düşünmeye başladı. Sonra da: “Dayım olmadan gitmem. Beni nereye götüreceksin, ne bileyim!” diye bağırdı.

Babasına gitmek istememesinin doğru olmadığını söyleyerek yola getirmeye çalıştımsa da giyinmemekte direndi. Bey’den yardım istemek zorunda kaldım. Zavallı yavrucak, orada çok kalmayacağı üzerine söylenen yalanlara inanıp yola çıkmaya razı oldu. Ben de yol boyunca Bay Edgar’la Cathy’nin onu sık sık görmeye gelecekleri yolunda bir sürü yalanla çocuğu kandırdım. Funda kokularıyla yüklü temiz kır havası, parlak güneş ve Minny’nin uslu ilerleyişi çocuğa üzüntüsünü unutturdu. Yeni eviyle orada yaşayanlar üzerine daha ilginç sorular sormaya başladı.

“Uğultulu Tepeler de Thrushcross kadar güzel mi?” dedikten sonra, dönüp son bir defa vadiye baktı. Hafif bir sis yükselmiş, ufukta ince bir bulut oluşmuştu.

“Böyle ağaçlar arasında kaybolmuş değildir,” dedim, “Sonra burası kadar da büyük değil, ama oradan da çevrenin bütün güzelliğini görebilirsin. Hem oranın havası sana daha iyi gelir; kuru, temiz bir havası vardır. Ev, sana ilk bakışta belki biraz eski, biraz karanlık görünebilir, ama sağlam bir yapıdır. Buraların en iyi evlerinden biridir. Sonra, kırlarda öyle güzel gezintiler yapacaksın ki! Hareton Earnshaw, yani diğer kuzenin, sana en güzel yerleri gezdirecektir. Güzel havalarda eline bir kitap alıp çimenlerle kaplı bir çukuru kendine okuma yeri yapabilirsin. Bu gezintilerinde ara sıra belki dayın da seninle buluşur, çünkü kendisi sık sık bu tepelere çıkıp dolaşır.”

“Peki, babam nasıl?” diye sordu. “Dayım gibi genç, onun kadar yakışıklı mı?”

“Dayın gibi genç,” dedim, “Ama onun saçları da, gözleri de karadır. Biraz sert görünür. Sonra daha uzun boylu, daha iriyarıdır. İlk görüşte sana belki yumuşak huylu, nazik biri gibi gelmeyecektir. Çünkü böyle davranma âdeti yoktur ama sen ona karşı yakınlık göstermeye, açık yürekli olmaya bak. O zaman, o da seni dayının sevdiğinden daha çok sever, çünkü onun öz oğlusun.”

Linton kendi kendine, “Kara saçlı, kara gözlü!” diye söylendi. “Bir türlü gözümün önüne getiremiyorum. Öyleyse, ben ona benzemiyorum demek.”

“Hayır, pek benzemiyorsun,” dedim. Çocuğun beyaz tenine, ince vücuduna, fersiz, iri gözlerine bakarak, ‘hiç de benzer yanı yok’ diye düşündüm. Gözler tıpkı annesiydi, yalnız bunlarda, annesinin bakışlarındaki pırıltıdan eser yoktu.

“Bir defa olsun, annemle beni görmeye gelmemesi ne garip!” diye mırıldandı. “Beni hiç gördü mü? Gördüyse, herhalde ben çok küçüktüm. Onu hiç hatırlamıyorum!”

“Üç yüz mil büyük bir uzaklıktır Bay Linton,” dedim. “On yıllık bir süre ise, sana çok uzun gelir ama, büyükler için öyle değildir. Belki de, Bay Heathcliff her yaz gelmek istemiş, ama bir türlü fırsat bulamamıştır. Şimdi

artık iş işten geçti. Böyle sorularla onu sıkma, hem üzülür, hem de eline hiçbir şey geçmez.”

Yolun geri kalan kısmında çocuk tamamıyla kendi düşüncelerine daldı. Derken, çiftlik evinin bahçe kapısına varıp durduk. Yüzünden ilk duygularını okumaya çalıştım. Evin oymalı ön cephesini, dar pencerelerini, karmakarışık bektaşi üzümlerini, eğri büğrü köknarları büyük bir dikkatle gözden geçirdi. Sonra, yeni yuvasının dış görünüşünü hiç beğenmemiş gibi başını iki yana salladı. Ama hoşnutsuzluğunu hemen söylemeyecek kadar akıllıydı. Belki içi, dış görünüşünden daha güzeldir, diye düşünmüş olmalıydı. O atından inmeden gidip kapıyı açtım. Saat altı buçuktu. Evdekiler kahvaltıdan yeni kalkmışlardı. Hizmetçi kadın masanın üstündekileri temizliyordu. Joseph, Bey’in sandalyesinin yanında durmuş, ona topallayan bir at hakkında bilgi veriyor, Hareton tarlaya gitmeye hazırlanıyordu.

Bay Heathcliff beni görünce, “Merhaba Nelly,” dedi, “Malımı gidip almam gerekecek, diye korkmaya başlamıştım. Getirdin onu, değil mi? Hele bir görelim, bakalım ne işe yarar?”

Kalkıp, uzun adımlarla kapıya gitti. Hareton’la Joseph de büyük bir merak içinde onu izlediler. Zavallı Linton, üçüne de ürkek ürkek baktı. Joseph, çocuğu iyice süzdükten sonra; “Yoo, inan ki öbür herif seni kandırıyor Bey!” dedi, “Çocukları değiş tokuş etmiş, bu onun kızı olacak.”

Heathcliff, oğluna dik dik baktıktan sonra, alaylı bir kahkaha attı. Çocuk ise gördükleri karşısında ne yapacağını şaşırmıştı.

Heathcliff, “Aman Tanrım, bu ne güzellik! Bu ne sevimli, ne şirin bir şey böyle!” diye bağırdı, “Bunu salyangozla, ekşimiş sütle beslemişler galiba, Nelly! Bu benim sandığımdan da beter! Hem Tanrı da biliyor ya, öyle hayale falan kapılıp, ahım şahım bir şey de beklemiyordum.”

Şaşırmış, tir tir titremekte olan çocuğa attan inmesini söyledim. Babasının sözlerini tam olarak anlayamamıştı. Adamın bu sözlerle kendisini kastettiğinden, hatta bu korkunç, bu alaycı adamın kendi babası olduğundan bile emin değildi. Gittikçe artan bir korku ve titremeyle bana sarıldı. Bay Heathcliff’in, yerine oturup da, “Buraya gel!” demesi üzerine de, yüzünü omzuma saklayıp ağlamaya başladı.

Heathcliff, onu tuttuğu gibi sert bir hareketle dizlerinin arasına çekti; çenesinden tutarak başını yukarıya doğru kaldırdı, “Sus, sus!” dedi, “Saçmalığı bırak! Sana bir şey yapacak değiliz, Linton... Adın Linton, değil mi? Tam ananın oğlusun! Sende, benden hiçbir şey yok mu, yaygaracı tavuk?”

Çocuğun kepini çıkarıp sarı buklelerini geriye itti. Sıska kollarını, küçücük ellerini yokladı. Bu inceleme sırasında Linton da ağlamayı bıraktı iri, mavi gözlerle adama bakıyordu.

Heathcliff, çocuğun her yanının aynı sıskalıkta olduğunu gördükten sonra, “Beni tanıyor musun?” diye sordu.

Linton korkulu bakışlarla, “Hayır,” dedi.

“Ama herhalde beni duymuşsundur.”

Çocuk bunu da, “Hayır,” diye yanıtladı.

“Hayır mı? Annen, sende bana karşı bir sevgi uyandırmamış demek, ne ayıp! Öyleyse, ben söyleyeyim, sen benim oğlumsun. Annen sana nasıl bir baban olduğunu anlatmamakla alçaklık etmiş. Kızarıp bozarmayı, surat buruşturmayı bırak şimdi! Sözümden çıkmazsan, seninle bozuşmayız. Nelly, yorgunsan oturabilirsin, değilsen doğru eve dön. Burada görüp işittiklerini Grange’deki o beş para etmez herife anlatmadan yapamazsın herhalde. Üstelik sen yanında durdukça bu yaratık da buraya alışamayacak.”

“Peki,” diye cevap verdim, “Umarım, küçüğü hoş tutarsınız Bay Heathcliff, yoksa fazla yaşamaz. Sonra unutmayın ki, dünyada görüp görebileceğiniz tek yakınınız bu çocuktur.”

Gülerek, “Sen hiç üzülme,” dedi, “Ona çok iyi davranacağım. Ancak, ona benden başka hiç kimse iyilik etmemeli, çünkü yalnız beni sevmesini istiyorum. İşte, ilk iyiliğimin ne olduğunu sana göstereyim: Joseph, oğlana biraz kahvaltılık getir! Hareton, cehennem zebanisi, sen de defol işinin başına!” Onlar çıktıktan sonra, “Evet Nelly,” diye devam etti, “Oğlum yasal olarak Grange’in gelecekteki sahibidir. Onun malının bana kalmasını garanti altına almadan, ölmek istemem. Sonra, bu çocuk benim oğlumdur. Oğlumu, onların bütün malına mülküne sahip olmuş ve onların çocuklarını

da, kendi babalarının topraklarını süren, parayla tutulmuş işçiler olarak çalışır bir halde görmek istiyorum. İşte, şu köpek yavrusuna yalnız bunun için, dayanacağım. Yoksa ondan iğreniyor, bende uyandırdığı anılar yüzünden de nefret ediyorum! Gelgelelim gerçekleşmesini istediğim bir planım var. Bu yüzden de ona, burada tıpkı senin Bey'in kendi çocuğuna baktığı gibi bakılacaktır. Yani çocuk emniyette! Yukarı katta, kendisi için güzel bir oda hazırlattım, bir de öğretmen tuttum; yirmi millik yoldan haftada üç gün gelip, oğlanın canı neyi öğrenmek isterse, hepsini öğretecek. Ona itaat etmesi için Hareton'a emir verdim; kısacası, onu, çevresindekilerden üstün, hepsinin efendisi olarak yetiştirmek için gerekli tüm önlemleri aldım. Ne yazık ki bu zahmetlere değecek bir çocuk değil. Oysa dünyada tek dileğim, oğlumun koltuklarımı kabartacak biri olmasıydı. Bu durmadan sızlayan, kesilmiş süt benizli, zavallı yaratık ise beni hayal kırıklığına uğrattı!"

Heathcliff bunları söylerken, Joseph bir sahan sütlü yulaf lapası getirip Linton'ın önüne bırakmıştı. Çocuk bu çirkin bulamaca tiksinerek baktıktan sonra yiyemeyeceğini söyledi. Yaşlı hizmetçinin de, çocuk hakkında Bey'i ile aynı düşünceyi paylaştığını anladım. Ama Heathclif, adamlarından oğluna saygı göstermelerini istediği için, Joseph bu düşünceleri kendine saklamak zorundaydı. Linton'a doğru eğilip, yüzüne bakarak alçak sesle:

"Yiyemez misin?" dedi, "Ama, Bay Hareton bile küçükken bundan başka bir şey yemedi. Onun için iyi olan, senin için de iyidir. Ben bunu bilir, bunu derim!"

Linton öfkelenerek, "Yemeyeceğim işte!" dedi. "Kaldır onu gözümün önünden."

Joseph sahanı kızgınlıkla çekip alarak bize getirdi.

Heathcliff'in burnuna doğru uzattıktan sonra, "Şu yemekte ne var, Tanrı aşkına?" diye sordu.

Heathcliff, "Ne olacak?" dedi.

"Ne bileyim!" dedi Joseph, "İşte, şu çıtkırıldım velet bunu yiyemeyeceğini söylüyor. Ama doğrudur, anası da tıpkı böyleydi... Yiyeceği ekmeğin mısırını bile tarlada bize ektirmezdi, pis olur diye... Bizler onun gözünde öylesine kirliydik."

Bey kızgın kızgın, “Annesinden söz açma benim önümde,” dedi, “Ona yiyebileceği bir şey getir, işte o kadar. Her zaman ne yer bu, Nelly?”

“Kaynamış süt ya da çay,” dedim. Kâhya kadına bunları hazırlaması emredildi. “Neyse,” diye düşündüm, “babasının bencilliği yüzünden çocuk rahat edeceğe benziyor. Oğlunun dayanıksız olduğunu, hoş tutulması gerektiğini anladı. Heathcliff’deki bu değişikliği, Bay Edgar’a anlatayım da içi rahat etsin.” Artık daha fazla oyalanmam için bir sebep kalmamıştı. Kendisine dostça sokulmak isteyen uysal bir çoban köpeğiyle ilgilendiği sırada, Linton’a görünmeden sıvıştım. Ama o, kandırılamayacak kadar akıllı çıktı. Kapıyı kaparken bir yaygara kopardı. İçerden bağırıyordu:

“Beni bırakıp gitme! Burada kalamam ben! Burada kalmam!” Derken, kapının mandalı kalktı, ama yeniden indi. Dışarı çıkmasını engellemişlerdi. Minny’ye atladım ve hayvanı tırısa kaldırdım. Kısa süren çocuk bakıcılığım da işte böylece sona erdi.

XXI

O gün Bayan Cathy hepimizi çok üzdü. Sabah yataktan kalktığında çok mutluydu; heyecan içinde koşup kuzenini görmek istedi; ancak oğlanın artık Grange'da bulunmadığını öğrenince, büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak ağlamaya başladı. Öyle çok ağlayıp, o kadar çok üzülmüştü ki, babası kızını yatıştırabilmek için sevgili yeğeninin çok yakın bir zamanda geri döneceğini söylemek zorunda kaldı. Ancak adam, "Elbette, eğer onu geri almayı başarabilirsem," diye eklemeyi de ihmal etmedi ki, bu zaten hiç de mümkün görünmeyen bir olasılıktı. Kız, babasının bu avutucu sözlerinden hiç de tatmin olmuşa benzemiyordu; ama zamanla her şey yoluna girdi. Küçükhanım, yine ara ara Linton'dan söz açıyor, ne zaman gelecek diye soruyordu, ama kuzeninin hayali öylesine silikleşmişti ki hafızasında, onu ikinci bir defa görse tanıyamayacağı muhakkaktı.

İşlerim için Gimmerton'a gidip geldikçe, Uğultulu Tepe'de çalışan kâhya kadınla karşılaşırdım. Fırsatını buldukça kadını yakalar, küçük Bey'in evdeki durumuyla ilgili onu konuşturup hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmeye bakardım. O da olmasa, oğlanın ne durumda olduğunu bilmem imkânsızdı, çünkü o da aynı Bayan Cathy gibi herkesten uzak yaşıyor, evinin dışında hiçbir yerde görünmüyordu. Kadının anlattığı kadarıyla, çocuğun sağlığı hâlâ kötüydü, hatta artık etrafındakileri de bıktırmıştı. Kimseye belli etmek istememesine rağmen Bay Heathcliff, çocuktan hiç hoşlanmıyor, onu görmeye katlanamıyor, hatta sesini bile duymak istemiyormuş; öyle ki çocukla aynı odada üç beş dakikadan fazla kalmamak için elinden geleni yapıyormuş. Zaten ikisinin karşılıklı oturup konuştukları da yok denecek kadar azmış. Linton'ın günleri, ya 'oturma odası' adını verdikleri küçük odada ders çalışmakla, ya da bütün gün odasında yatıp uzanmakla geçermiş; çünkü çocuğun sağlığı ikide bir bozulurmuş. Zayıf bünyesi nedeniyle çabucak soğuk alır, öksürük nöbetleri geçirir, durmadan orası burası ağrır, sancısı tutarmış.

"Bir de bilsen ne korkak; böylesini ömrümde görmedim," diye ekledi kadın, "Aman, canı da bir tatlı ki sorma; akşam olunca pencereyi açmayayım, kıyametleri koparır. Yok, yok çekilecek gibi değil! Bir nefeslik gece havası alsa ne olur sanki! Yazın ortasında bile, ocağı yaktırır; neymiş efendim, Joseph'in tütünü onu zehirliyormuş; istekleri bitmek bilmez; şeker

ister, çerez ister, süt ister; hele süt, hele süt... Kışın, biz istersek geberelim, onun umurunda bile değildir, kürklü paltosuna sarınıp ateşin karşısında oturur, kızarmış ekmekle bir tas su ya da başka bir içecek arada bir yudumlaması için ocak taşı üzerinde hazır bulunur. Hareton, sırf acıdığı için, onu eğlendirip oyalamaya kalksa (doğrusu Hareton kaba sabadır ama, kötü biri değildir, neme gerek), çok sürmez biri ağlar, öbürü küfreder, ayrılıverirler. Bana sorarsan, Linton kendi oğlu olmasa Bey, onu, Earnshaw'un bayıltıncaya kadar pataklamasından bile hoşlanır. Onun kendisine nasıl itinayla baktığını bir bilse, aman Tanrım, kapı dışarı fırlatıp atmazsa, ne olayım! Gelgelelim bilmiyor, çünkü oturma odasına hiç gitmez, sinirlenmekten kaçınır; bu yüzden de hep salonda oturur. Linton oraya gider de mızmızlanmaya başlarsa, onu doğruca yukarıya yollar."

Bu anlatılanlardan şunu öğrenmiştim ki; eğer genç Heathcliff doğuştan huysuz, doğuştan bencil değilse bile sırf kendisine karşı sevgi gösteren biri bulunmadığı için böyle davranıyordu. Bu yüzden ona acımamak elimden gelmiyor, keşke bizim yanımızda kalsaydı, diyordum, ama bu konuya duyduğum ilgi de sona ermiş bulunuyordu. Yalnız Bay Edgar, çocuk hakkında bilgi edinmek istemekteydi; öyle sanıyorum ki onu hiç unutamıyor, hatta kendisini görmek için bazı tehlikeleri bile göze alıyordu; bir defasında çocuğun ara sıra köye inip inmediğini kâhya kadından sormamı bile istemişti. Kadın, babasıyla birlikte iki defa atla indiğini, her defasından sonra da üç dört gün hasta yattığını söyledi. Eğer yanılmıyorsam, bu kadın, oğlanın gelişinden iki yıl sonra oradan ayrıldı ve yerine, benim tanımadığım başka biri geldi.

Bayan Cathy on altı yaşına basıncaya kadar Grange'de günler, eskisi kadar güzel geçti. Küçükhanımın doğum günlerini hiç kutlamazdık, çünkü o gün aynı zamanda Catherine'in de ölüm günüydü. Babası her yıl, o günü tek başına evin kitaplığında geçirir, akşam olunca da Gimmerton mezarlığına kadar yürür, çoğu zaman da gece yarısına kadar orada kalırdı. Bu yüzden Catherine doğum günlerini hep yalnız geçirir; o da keyfi nasıl isterse öyle eğlenirdi. O yıl, martın yirmisi, güzel bir bahar günüydü. Babası kitaplığa kapanmıştı. Bayan Cathy de dışarı çıkmak üzere giyindi ve aşağıya indi. Kırlarda benimle birlikte bir gezinti yapmak için babasından izin istediğini, Bay Linton'ın da, çok uzaklara gitmeyerek, bir saat içinde dönmesi kaydıyla, olur dediğini söyledi.

“Şu halde çabuk ol Nelly!” diye bağırdı, “Hem nereye gideceğiz biliyor musun? Doğruca av kuşlarının bulunduğu yere... Yuvalarını bitirip bitirmediklerini görmek istiyorum.”

“Epey uzak olsa gerek,” diye cevap verdim. “Çünkü o kuşlar düzlüğün kıyılarına yuva yapmazlar.”

“Yoo, uzak değil,” dedi. “Daha önce babamla yanlarına kadar gitmiştik.”

Başlığımı giydim, daha fazla düşünmeden çıktım. Kız, bir tazı yavrusu gibi önümden koşuyor, sonra geri dönüyor, sonra yeniden uzaklaşıyordu. Önceleri, çevremizde ötüşen tarla kuşlarını dinlemek, güneşin tatlı sıcaklığını duymak, altın sarısı bukleleri uçuşan, yeni açmış yaban gülü yaprağı kadar lekesiz, yumuşak yanakları parıldayan, gözleri bulutsuz bir sevinçle ışıl ışıl yanan bu küçük kızı, bebeğimi, gönlümün neşesini izlemek çok hoşuma gitti. O yaşlarda mutlu bir afacandı, adeta bir melekti. Sonradan yüzünün hiç gülmeyecek olması ne acı!

“Eee, senin kuşlar nerede kaldı, Bayan Cathy?” dedim, “Grange sınırını geçeli çok oluyor, kuşların bulunduğu yere artık gelmiş olmamız gerekirdi.”

Böyle her soruşumda, “Biraz daha ileride... Birazcık daha ileride Nelly,” diye cevap veriyordu. “Şu bayırı tırman, sırtı aş, sen öbür yamaca geçmeden ben kuşların havalanmasını sağlarım.”

Ama o kadar çok bayır tırmanıp, o kadar çok sırt aştık ki, yorulmaya başlamıştım. Beni geride bırakarak uzaklaştığı bir sırada ardından bağırdım; sesimi ya duymadı ya da aldırış etmedi, sıçraya sıçraya yoluna devam etti. Ben de onu izlemek zorunda kaldım. Derken bir çukurlukta kayboldu. Yeniden görebildiğim zaman ise, Uğultulu Tepeler’e, kendi evinden iki mil daha yakın bir yerdeydi. Önüne çıkan iki kişi onu durdurmuştu. Bu iki kişiden birinin Bay Heathcliff olduğunu hemen anladım.

Cathy, tam keklik yuvalarını ararken suç-üstü yakalanmıştı. Tepe ise Heathcliff’e aitti, onun için durmuş, bu hırsız avcıyı azarlıyordu.

Bin bir güçlükle yanlarına yaklaştım. Kız, ellerinin bomboş olduğunu göstermek ister gibi ileri doğru uzatarak, “Ne bir tanesini gördüm, ne de aldım,” diyordu, “Zaten almayacaktım. Babam onların burada sürüyle bulunduğunu söylemişti, ben sadece yumurtalarını görmek istemiştim.”

Heathcliff, kötü niyetli bir gülümsemeyle bana bir göz attı. Bu kaba adam, karşısındaki kızı tanımıştı, ona karşı hiç de iyi düşünceler beslemediği belliydi. Kıza, babasının kim olduğunu sordu.

Kız da, “Thrushcross çiftliğinin sahibi Bay Linton,” diye cevap verdi. “Beni tanımadığınızı anlamıştım zaten, yoksa benimle bu şekilde konuşmazdınız.”

Heathcliff, alaycı alaycı, “Babanın çok değer verilen, çok saygı gören biri olduğunu sanıyorsun, değil mi?” dedi.

Catherine de, bunları söyleyen adama merakla bakarak, “Peki, siz kimsiniz?” diye sordu. “Şu adamı daha önce görmüştüm, oğlunuz mu?”

Kızın gösterdiği Hareton’dı. Aradan geçen iki yıl içinde daha irileşmiş, daha da güçlü olmuştu. Yine eskisi gibi sert, kaba saba görünüyordu.

“Bayan Cathy,” diye araya girdim, “Evden bir saat için çıkmıştık, neredeyse üç saat oluyor. Hemen geri dönmemiz gerek.”

Heathcliff beni yana doğru iterek, “Hayır, genç benim oğlum değil,” dedi, “Ama bir oğlum var, hem sen onu daha önce görmüştün. Dadın acele ediyor, ama ikiniz de biraz dinlenseniz iyi olur. Fundalarla kaplı şu tepeciği kıvrılıp, evime gelmek istemez misin? Gelirsen hepimiz çok memnun olacağız. Üstelik dinlendikten sonra eve daha çabuk gidebilirsiniz.”

Catherine’e, benim iyiliğim için bu teklifi kabul etmemesini fısıldadım. Ama o yüksek sesle, “Niçin?” diye sordu. “Koşmaktan yorgun düştüm, toprak da ıslak olduğundan buraya oturamam. Haydi gidelim Nelly. Üstelik oğlunu daha önce gördüğümü söylüyor, bence yanılıyor, ama nerede olduğunu sanırım biliyorum. Penistone kayalarından dönüşte girdiğim çiftlik evinde olacak, orada oturuyorsunuz, değil mi?”

“Evet orada oturuyorum. Nelly, sen de dilini tut artık... Bizleri görmek kız için çok değişik, çok hoş bir şey olacak. Hareton, sen küçükhanımla önden yürü, sen de benimle gel Nelly.”

Tuttuğu kolumu kurtarmaya çalışarak, “Hayır, küçükhanımın öyle bir yerde işi yok!” diye bağırdım, ama kız, son hızıyla koşarak yamacı aşmış, neredeyse evin önüne varmıştı. Ona kılavuzluk etmek istemeyen delikanlı ise yoldan ayrılıp, gözden uzaklaşmıştı.

“Hiç doğru değil Bay Heathcliff” diye devam ettim. “Siz de biliyorsunuz ki, niyetiniz kötü. Kız şimdi Linton’ı görecek, eve döner dönmez her şeyi anlatacak, sonra da suçlu ben olacağım.”

“Kızın Linton’ı görmesini istiyorum,” diye yanıtladı. “Şu birkaç gündür biraz düzeldi, böyle insan içine çıkacak hali olmaz her zaman. Kızı da bu görüşmeyi kimseye anlatmaması için kandırırız. Kötülük neresinde bunun?”

“Kötülük şurasında ki, kızının evinize girmesine göz yumduğumu babası duyarsa, bana düşman kesilir. Kaldı ki kötü bir niyetinizin olduğuna inanıyorum,” dedim.

“Şu ana kadar hiç bu kadar dürüst olmamıştım. Niyetimin ne olduğunu sana enine boyuna, anlatacağım,” dedi. “İki kuzenin birbirlerine âşık olmalarını, sonra da evelenmelerini istiyorum. Hem bu işte senin Bey’e karşı cömert davranmaktayım. Çünkü onun delişmen kızının ileride sahip olabileceği hiçbir şeyi yok, ama kız benim dediğimi yaparsa, kalacak mirasta Linton’a ortak olacak.”

“Sağlık durumu sallantıda olan Linton ölünce de, bütün mal mülk Catherine’a kalacak,” dedim.

“Hayır kalmayacak,” diye cevap verdi, “Vasiyetnamede böyle bir kayıt yok. Bütün malları bana kalacak, ama ben ilerde çıkabilecek anlaşmazlıkları önlemek için onların birleşmesini istiyorum, bu konuda elimden geleni yapmaya kararlıyım.”

“Ben de kızı bir daha evinize yaklaştırmamaya kararlıyım,” dedim. Bu sırada bahçe kapısına yaklaşmıştık. Bayan Cathy de bizi orada bekliyordu.

Bay Heathcliff ses çıkarmamamı söyledi. Sonra bahçe yolunda önümüze geçerek, evin kapısını açmak üzere hızlı hızlı gitti. Bizim küçükhanım ise durup durup ona bakıyor, ne biçim bir adam olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Diğeriyse kızla göz göze geldikçe gülümsemeye, ona bir şey söylerken ses tonunu yumuşatmaya çalışıyordu. Ben de budala gibi, annesinin anısı engel olur da, kıza bir kötülük yapmaya kalkmaz diye saf saf düşünmekteydim. Linton ocağın başında duruyordu. Kırlara gezmeye çıkıp yeni dönmüş olsa gerekti, çünkü kasketi başındaydı. Kendisine kuru ayakkabı getirmesi için Joseph’i çağırdı. On altı yaşına basmasına daha birkaç ay vardı, ama yaşına göre boyu uzundu. Yüz hatları hâlâ güzeldi,

gözleri ve teni, benim aklımda kaldığından daha da parlaktı. Ama bu, temiz kır havasının ve cana can katan güneşin verdiği geçici bir zindelikti.

Bay Heathcliff, Cathy'ye, "Bil bakalım kim bu genç?" diye sordu. "Tanıyabildin mi?"

Kız bir ona, bir ötekine bakarak karasız bir halde, "Oğlunuz mu?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye yanıtladı. "Ama iyice bak bakalım, bu onu ilk görüşün mü? İyi düşün! Vah, Vah! Belleğin zayıfmış meğer. Linton sen de mi tanıyamadın kuzenini, hani gidip görmek için durmadan kafamızın etini yediğin kuzenini tanımadın mı?"

Cathy, bu adı duyar duymaz sevinçten deliye döndü. "Nee?" dedi, "Linton mı? O küçük Linton mı bu? Benden daha uzun boylu olmuş! Gerçekten, sen Linton mısın?"

Delikanlı yaklaşıp kendini tanıttı. Kız sevinç içinde kuzenini yanaklarından öptü, birbirlerine bakarak, zaman içinde ne kadar çok değişmiş olduklarına şaşırdılar. Catherine de boy atmıştı, balık etindeydi, ayrıca çok çevik ve kıvraktı, her yanından sağlık fışkırıyor, neşe taşıyordu. Linton'ın ise bakışları gibi hareketleri de güçsüz, vücudu ise son derece zayıftı. Ama davranışlarında öyle bir incelik vardı ki, bütün bu kusurlarını örtüyor, onu adeta sevimlileştiriyordu. İkisi de birbirlerine bir sürü güzel sözler söyledikten sonra kız, Bay Heathcliff'in yanına gitti. Heathcliff kapının önünde kalmış, dışarıya bakarmış gibi yapıyordu ama, aslında içerde olup bitenlere kulak kabartmıştı.

Cathy ayaklarının ucunda kalkıp onun boynuna sarılmak istedi, "Demek siz benim eniştemsiniz!" diye bağırdı. "Önce bana çıkıştınız ama, ben zaten sizi sevmiştim. Niye Linton'la birlikte Grange'e uğramıyorsunuz? Bunca yıl iki yakın komşu olalım da bize hiç gelmeyin, çok garip doğrusu. Peki bugüne kadar neden gelmediniz?"

"Sen doğmadan önce, oraya bir iki kere uğramış olmam bile çok görüldü," dedi Heathcliff, "Dur, Tanrı iyiliğini versin, dur. Öpücüklerini Linton'a sakla, benim için boşuna harcama."

Kız, onu bırakıp bana koştu, boynuma sarıldı, öptü, “Ah, sen nesin Nelly,” dedi. “İnsafsız Nelly! Bir de beni buraya getirmek istemiyordun. Ama bundan sonra her sabah buraya kadar yürüyeceğim. Gelebilirim değil mi, ara sıra babamı da getirebilir miyim? Bizi görmekten memnun olursunuz, değil mi?”

Enişte, bu iki ziyaretçiye karşı duyduğu derin hoşnutsuzluğu belli etmemek için kendine güçlükle engel oluyordu. “Elbette!” diye cevap verdi. “Ama dur, bak aklıma gelmişken söyleyeyim; Bay Linton beni öteden beri sevmez. Eskiden aramızda, iki Hıristiyan’a yakışmayacak kadar şiddetli bir dargınlık oldu. Eğer kendisine buraya geldiğini söylersen, seni bir daha hiç göndermez. Kuzenini görmek istiyorsan bu ziyaretinden babana hiç söz etme. İstersen ara sıra gelebilirsin, ama bunu babana söylememelisin.”

Neşesi birdenbire kaçmış olan Catherine, “Peki, niye darılmıştınız?” diye sordu.

“Baban, benim çok yoksul olduğumu düşünerek kız kardeşiyle evlenmemi istemiyordu,” diye cevap verdi. “Onunla evlenince de çok üzüldü, gururu kırılmıştı. Bunun için beni hiçbir zaman bağışlamayacaktır.”

“Ama bu doğru değil!” dedi küçükhanım. “Günü gelince bu konuyu kendisine de söyleyeceğim. Hem siz kavga ettinizse, bunda Linton’la benim ne suçumuz var ki? Ben buraya gelmesem bile, o Grange’e gelebilir.”

Kuzeni, “Orası benim için çok uzak,” diye mırıldandı. “Dört mil yol yürümek beni öldürür. Yok, yok, senin buraya gelmen daha doğru olur Catherine. Her sabah değil ama, haftada bir iki kez.”

Babası acı bir gülümsemeyle oğluna baktı. “Korkarım ki bütün emeklerim boşa gidecek Nelly,” diye mırıldandı, “Bu muhallebi çocuğunun ne mal olduğunu er ya da geç anlayacaktır Catherine, ondan sonra da, başından defedecektir. Ah, onun yerinde Hareton olsaydı... İnanır mısın, bütün o aşağılık tavırlarına rağmen, günde belki yirmi defa gıptayla bakıyorum Hareton’a. O değil başka biri olsaydı sevip bağrıma basardım, ama kızın Hareton’ı sevmesine imkân yok. Bu miskin oğlan, aklını başına alıp, biraz canlanmazsa Hareton’dan, onu biraz adam etmesini isteyeceğim. Yaptığım hesaba göre, bu oğlan yaşasa yaşasa on sekiz yaşına kadar yaşar. Şu

Tanrı'nın cezası canlı cenazeye bak! Ayaklarını kurulama derdine düşmüş, kıza baktığı bile yok... Linton!"

"Efendim, baba!"

"Kuzenine götürüp göstereceğin hiçbir şey yok mu? Bir tavşan ya da bir sansar yuvası falan da mı yok? Ayakkabını değiştirmeyi bırak da, kızı bahçeye çıkar, atını göstermek için ahıra götür."

Linton, Cathy'ye baktı, "Burada otursak daha iyi değil mi?" diye sordu. Konuşmasından, yerinden kımıldamak istemediğini belli oluyordu.

Cathy, istekli istekli kapıya doğru baktıktan sonra, "Bilmem ki," dedi. Dışarıya çıkmak, bir şeyler yapmak için can attığı açıkça görülüyordu.

Oğlan ise yerinden kımıldamadığı gibi, ateşe biraz daha yaklaştı ve oraya büzülüverdi. Heathcliff de kalkıp, mutfağa gitti, oradan da avluya çıkarak Hareton'ı çağırdı. İkisi birlikte odaya girdiler. Delikanlı yıkanmış olmalıydı ki, yanakları parlamıştı, saçları da ıslaktı.

Bayan Cathy, hizmetçi kadının sözlerini hatırlayarak, "Haa! Size sorayım bari," dedi. "Bu benim kuzenimmiş, öyle mi?"

Heathcliff, "Evet," diye yanıtladı, "Annenin yeğeni. Yoksa ondan hoşlanmıyor musun?"

Catherine bir tuhaf oldu.

Heathcliff, "Yakışıklı bir delikanlı, değil mi?" diye devam etti.

Yaramaz kız, ayak ucunda yükselip Heathcliff'in kulağına bir şeyler fısıldadı. O da bir kahkaha attı. Hareton'ın ise hemen kaşları çatıldı. Küçümsenmeye hiç gelemediğini, aşağı tabakadan sayıldığının az çok farkında olduğunu anladım.

"İçimizdeki tek gözde sensin Hareton! Kız senin için diyor ki... Ne demişti bakayım? Her neyse, pek hoşuna gidecek bir şeydi. Haydi bakalım! Kızı al da çiftliği gezdir. Efendi gibi davranmayı da unutma sakın! Ağzından kötü bir söz kaçırayım deme, küçükhanım sana bakmadığı sırada gözlerini ona dikme, baktığı zaman da yüzünü saklamaya kalkma,

konuşurken sözcükleri teker teker söyle, ellerini de pantolonunun ceplerine sokma. Hadi bakalım, kızı elinden geldiğince eğlendir.”

Heathcliff pencerenin önünden geçerlerken iki genci seyretti. Earnshaw başını kızdan başka tarafa çevirmişti; her gün gördüğü şeyleri, bir sanatçı, bir ressam gibi ilgiyle inceliyordu sanki. Catherine ise ona şeytani bir bakış attı. Ama bu bakışta hiçbir hayranlık belirtisi yoktu. Sonra, çevresindeki şeylerden kendisine eğlenceli bir şeyler bulmaya koyuldu. Neşeli neşeli yürüyor, bir türkü mırıldanarak monotonluğu gidermeye çalışıyordu.

“Oğlanın ağzını dilini bağladım,” dedi Heathcliff, gezinti süresince tek kelime söyleyemez, söylemeye cesaret edemez. Nelly, sen benim bu yaştaki halimi hatırlarsın... Hayır, biraz daha küçüklük halimi. Ben hiç bu kadar salak mıydım, Joseph’in dediği gibi böyle ‘dilini yutmuş’ muydum?”

“Daha beterdiniz,” diye cevap verdim, “Hem de daha somurtkandınız.”

Heathcliff içinden geçenleri dile getirerek, “Ona baktıkça memnun oluyorum,” dedi. “Bütün özlemlerimi onda gideriyorum. Doğuştan budala biri değil, onun neler hissettiğini çok iyi biliyorum, çünkü zamanında aynı şeyleri ben de hissetmiştim. Örneğin, şu anda ne sıkıntılar çektiğini tamamıyla biliyorum, ama bu, bundan sonra çekeceklerinin sadece başlangıcı... Üstelik o, yontulmamış biri. Cahilliğinin karanlık uçurumundan çıkıp kendini kurtaramayacak. Ben onu, babası olacak o alçağın beni düşürdüğünden de beter bir duruma düşürdüm; hem de kıskıvrak bağlayarak. Öyle ki, bu hayvan gibi halinden gurur duyuyor. Onu öyle yetiştirdim ki hayvanlığın dışındaki her şeyi, zayıflık, budalalık olarak görüyor. Hindley oğlunu bu haliyle görse koltukları kabarırdı, öyle değil mi? Tıpkı kendi oğluma baktıkça benim koltuklarımın kabardığı gibi... Yalnız aralarındaki fark şu: Birisi kaldırım taşı olarak kullanılıyor, ama gerçekte altın; diğeri, gümüş gibi pırıl pırıl parlatılmış, ama özünde bir teneke. Benimkinin elle tutulur bir yanı yok, ama ben onu elimden geldiğince allayıp pullayacağım. Onun oğlu ise, çok üstün yeteneklere sahipti, ama hepsi törpülendi ve yok edildi; üstelik artık hiçbir şeyi yok. Hindley yaşasaydı bunu gördükçe başını taşlara vuracaktı. İşin en hoş yönü de Hareton’ın bana, tam bir budala gibi düşkün oluşudur! Bu noktada Hindley’i alt ettiğimi herhalde kabul edersin. Geberip giden o alçak, mezarından çıksa da oğluna yaptığım kötülükler için bana çatmaya kalksa; o zaman, o çok önem verdiği oğlunun, dünyadaki tek dostuna dil uzattığı

için, babasını tuttuğu gibi yeniden mezara sokup, üstüne toprak yığdığını görme zevkine ererdim.”

Heathcliff bu düşüncesinden ötürü hain hain gülümsedi. Hiçbir şey söylemedim, çünkü benden cevap beklemediğinin farkındaydım. Bu sırada konuşulanları işitemeyecek kadar uzakta oturan Linton da, huzursuzluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Az da olsa yorulmamak için, kendi kendini Catherine’le arkadaşlık etme zevkinden mahrum bırakmış olması canını sıkmıştı anlaşılan. Onun endişeli endişeli pencereye baktığını, elini kararsızca kasketine uzattığını gören babası, sahte bir coşkuyla:

“Hadi kalk, tembel seni!” diye bağırdı, “Düş arkalarına! Tam köşede, arı kovanlarının yanındalar, hadiii!”

Linton bütün gücünü toplayıp ocağın başından kalktı. Pencere açıktı. Çocuk daha kapıdan çıkarken Cathy, Hareton’a kapının üstündeki yazının ne olduğunu sormaktaydı. Hareton gözlerini havaya dikip, tam bir dağlı gibi kafasını kaşıdı.

“Ne olacak, yabancı dilde yazılmış bir yazı işte,” diye yanıtladı, “Okuyamıyorum.”

Catherine, “Okuyamıyor musun?” diye bağırdı, “Ben okuyabiliyorum, çünkü İngilizce. Ama oraya niye yazılmış, onu öğrenmek istiyorum.”

Linton kıkır kıkır güldü: Belki de, hayat boyu göstermiş olduğu ilk sevinç belirtisiydi bu.

“O daha kendi dilinin harflerini bilmez,” dedi kuzenine, “Dünyada böyle bir ahmak daha bulunabileceği aklına gelir miydi?”

Bayan Cathy ciddi ciddi, “Öğrenmeye olanak mı bulamadı acaba?” diye sordu, “Yoksa eblek mi; yani kafadan biraz sakat mı? Kendisine iki soru sordum, öyle aptal aptal yüzüme baktı ki; sanki ne dediğimi bile anlamamıştı. Hoş, ben de onu anlamış değilim ya...”

Linton tekrar bir kahkaha attı, ardından da, anlayışsız olmadığı her halinden belli olan Hareton’a alaylı alaylı baktı.

“Hepsi tembellikten. Yoksa başka hiçbir neden yok, öyle değil mi Earnshaw?” dedi, “Kuzenim seni budala sanıyor. ‘Hükümette kâtip mi

olacağım?' diye okumayı hor görüyorsun. Bu yüzden de herkes onu budala sanıyor. Onun kaba bir Yorkshire ağzı ile konuştuğunun farkındasın değil mi Catherine?"

Hareton, o ana kadar hiç ağzını açmamıştı. Çocuğun bu sözleri üzerine hemen homurdandı: "Okumak dediğin şey ne halta yarar ki?" dedi. Daha da ileri gidecekti ama, çocuklar kahkahalarla gülmeye başladılar. Bizim hoppa küçükhanım onun tuhaf konuşmalarından kendine bir eğlence çıkarıp pek keyiflenmişti.

Linton kıkır kıkır güldü, "Peki, demin söylediğin 'halt' sözcüğü ne demek oluyor? Oysa babam sana ağzından kötü söz kaçırma demişti. Sen ise ağzını açtın mı mutlaka o biçim konuşursun. Efendi gibi davranmaya çalış, hadi bakalım!"

Hareton çok kızmıştı. "Eğer, erkekten çok kıza benzemeseydin, şimdi seni yere sererdim, ulan canlı cenaze!" dedi. Delikanlının yüzü hem öfke, hem de utançtan kıpkırmızı olmuştu. Hemen çekip gitti, çünkü ağır bir hakarete uğradığını biliyor, ama buna nasıl karşılık vereceğini kestiremiyordu.

Konuşmaları, benim gibi duymuş olan Bay Heathcliff, onun uzaklaştığını görünce gülümsedi, ama hemen ardından kapının önünde duran düşüncesiz çifte, kızgın kızgın baktı. Oğlu, Hareton'ın kusurlarını ve yaptıklarını sayıp dökerken biraz canlanmış, Catherine ise şımarık Linton'ın haksız sözlerinden hoşlanmıştı. Önceleri çok acıdığım Linton'dan, artık soğumaya başlamıştım. Babasının onu adam yerine koymamasına hak veriyordum.

Bayan Cathy'yi oradan bir türlü ayıramadım. Bu yüzden ikindiye kadar orada kaldık. Neyse ki Bey odasından hiç çıkmamış, böylece uzun süren yolculuğumuzu fark etmemişti. Eve gelirken küçükhanıma, bugün görüştüğümüz kimselerin nasıl insanlar olduklarını anlatmak için çok uğraştım. Ama o, benim onlara kin duyduğuma inanmıştı bir kere.

"Yaa! Demek sen de babamdan yana çıkıyorsun Nelly!" diye bağırdı. "Taraf tutuyorsun, biliyorum. Yoksa Linton'ın bizden çok uzaklarda olduğunu söyleyerek bunca yıl beni aldatmazdın. Doğrusu sana son derece dargınım, ama öylesine sevinçliyim ki, ne kadar kızdığımı belli edemiyorum! Yalnız, enişteme dil uzatma ve onun eniştem olduğunu unutma. Babama da onunla dargın olduğu için çıkışacağım zaten."

Durup dinlenmeden konuştu, öyle ki, sonunda ben de, düştüğü hatayı kendisine anlatmaktan vazgeçtim. Yaptığımız bu ziyaretten o gece söz açmadı, çünkü Bay Linton'ı görmemişti. Ertesi gün her şeyi tek tek anlattı. Bu benim için hiç de iyi olmadı ama bir yandan da seviniyordum. Çünkü kızın güvenliği söz konusuydu; babası onu benden daha iyi çekip çevirir, en azından sahip çıkabilir diye düşünüyordum. Gelgelelim Bay Linton, kızının Tepeler'de yaşayan insanlarla ilgisini kesmek için inandırıcı nedenler gösteremedi, geçmişte yaşananları ise anlatmaktan kaçındı. Oysa Catherine, konulan her yasağa karşı sağlam kanıtlar isterdi.

O sabah babasının boynuna sarılıp öptükten sonra, "Babacığım!" dedi, "Dün kırlarda dolaşırken, kiminle karşılaştım, bilin bakalım. Aaa! Bakın nasıl da irkildiniz? Doğru hareket etmemiş olduğunuzu siz de biliyorsunuz değil mi? Şeyi gördüm... Ama dinleyin, hem sizin sırrınızı, hem Nelly'nin yalanını nasıl öğrendim anlatayım. Nelly de sizin tarafınızı tutuyor. Oysa Linton bir gün geri gelecek diye ümit besler, gelmeyince de hayal kırıklığına uğrarken, bana acıyormuş gibi göründü!"

Yaptığı gezintiyi ve sonra olanları uzun uzun anlattı. Bey bana bir iki kez öfkeyle baktı ise de kız hikâyesini bitirinceye kadar sesini çıkarmadan dinledi. Sonra kızını yanına çekti; Linton'ın yakın bir yerde oturduğunu ondan saklamasının nedenini bilip bilmediğini sordu. Kızına zararı dokunmayacak bir zevkten onu yoksun bırakmak istemesi düşünülebilir miydi?

"Sebep, sizin Bay Heathcliff'den hoşlanmayışınız," diye cevap verdi kız.

"Öyleyse, benim kendi duygularıma seninkilerden daha çok önem verdiğimi sanıyorsun, değil mi Cathy?" dedi, "Hayır, ben Bay Heathcliff'den hoşlanmadığım için değil, onun benden hoşlanmadığı, hatta nefret ettiği için oraya gitmeni istemiyorum. Bay Heathcliff, nefret ettiği kimselere her fırsatta kötülük yapmaktan, onları yıkıp, yok etmekten zevk duyan, iblis ruhlu biridir. Bu adamla karşılaşmadan, kuzeninle arkadaşlık edemeyeceğini biliyordum. Ayrıca benim yüzümden senden nefret edeceğinden de hiç kuşkum yoktu. Ben senin iyiliğin için, başka hiçbir şeyden değil, sadece senin iyiliğin için Linton'ı görmene engel olmak istedim. Bunu sana biraz daha büyüyünce anlatmayı kararlaştırmıştım, ama geç kalmış olduğumu görmek beni oldukça üzdü."

Catherine’in bu işe hâlâ aklı yatmış değildi. “Ama, babacığım, Bay Heathcliff bana çok iyi davrandı,” dedi, “Üstelik, birbirimizi görmemize engel olmaya da kalkışmadı, ne zaman istersem evine gidebileceğimi söyledi. Yalnız bu ziyareti sizden gizli yapmalıymışım, çünkü siz kavga çıkarıp kendisine darılmış, Isabella halamla evlendiği için de onu bir türlü bağışlamamışsınız. Öyle görünüyor ki suçlu olan sizsiniz. O, hiç olmazsa Linton’la benim arkadaşlık etmemizi hoş görüyor, ama siz hâlâ istemiyorsunuz.”

Bizim bey, Heathcliff’in kötü bir adam olduğu hakkındaki sözlerine kızın inanmadığını görünce, onun Isabella’ya yaptıklarını, Uğultulu Tepeler’i nasıl ele geçirdiğini kısaca anlattı. Bu konu üzerinde uzun uzun konuşmak istemiyordu. Pek seyrek sözünü ettiği halde eski düşmanına karşı duyduğu nefret, Bayan Linton’ın ölümünden bu yana hiç azalmamıştı. Her zaman acı acı, “O olmasaydı, karım belki hâlâ sağ olacaktı,” diye düşünürdü. Onun gözünde Heathcliff, bir katildi. Bayan Cathy’ye gelince, arada bir düşüncesizlik ya da kızgınlık yüzünden yaptığı ufak tefek kusurlar ve kaprisler dışında kötülük nedir bilmeyen biriydi. Yaptığına da hemen pişman olurdu. Bu yüzden böyle yıllarca kin besleyebilen, hazırladığı öç alma planını vicdanı hiç sızlamadan, uygulamaya koyan bir ruhun korkunçluğu karşısında allak bullak olmuştu. Bugüne kadar görüp bilmediği, aklına bile getirmediği bir insanın bu kadar kötü olabileceği kendisini öyle sarsmış, öyle derinden etkilemişti ki, Bay Edgar konuyu daha fazla uzatmanın doğru olmayacağını anlamış ve sadece şunları eklemişti:

“İşte yavrum, onun evinden ve evindekilerden uzak durmanı neden istediğimi biliyorsun artık. Şimdi eski işlerinle, eski eğlencelerine dön, onları da aklından çıkar.”

Catherine, babasını öptükten sonra her zamanki gibi bir saat derslerine çalıştı. Daha sonra birlikte çiftliği dolaştılar, böylece o gün de sıradan bir gün gibi geçti. Ama kız, akşam odasına çekilip, ben de soyunmasına yardım etmek için yanına gittiğim zaman, onu yatağının yanına diz çökmüş ağlarken buldum.

“Aaa! Ne ayıp!” dedim. “Eğer gerçek üzüntünün ne olduğunu bilseydin, böylesine küçük bir sorun için bir damla gözyaşı dökmeye utanırdın. Sen daha ömründe, üzüntünün, derdin ne demek olduğunu bilmiyorsun, Bayan Catherine. Hele bir an, babanla benim öldüğümü ve senin bu dünyada tek

başına kaldığını düşün, o zaman ne yaparsın? Bu felaketle, o küçük sorunu karşılaştır da, sahip olduğun eski dostlar için Tanrı'ya şükret, yenilerini aramaktan da vazgeç."

"Ben kendim için ağlamıyorum ki, Nelly," dedi, "Onun için ağlıyorum. Yarın için beni bekliyor, ama hayal kırıklığına uğrayacak... Bekleyecek, bekleyecek ve ben gitmeyeceğim."

"Saçma," dedim. "Senin onu düşündüğün kadar, onun da seni düşündüğünü mü sanıyorsun? Hem arkadaşlık etmesi için Hareton var ya! Dünyada kimse yoktur ki, topu topu iki defa ve yalnız birkaç saat gördüğü bir akrabayı kaybettiği için ağlasın. Linton durumu hemen anlayacak ve seni düşünme zahmetine bile girmeyecektir."

Kız ayağa kalkarak, "Kendisine iki satır bir şey yazıp, niçin gelmediğimi bildirsem olmaz mı?" diye sordu, "Ona götürmeye söz verdiğim kitapları gönderemez miyim? Onun kitapları benimkiler kadar güzel değil, kendisine, benim okuduklarımın nasıl ilgi çekici şeyler olduklarını anlattığım zaman öyle heveslenmişti ki... Gönderebilirim değil mi, Nelly?"

Ben kestirip atarak, "Hayır, kesinlikle olmaz!" dedim. "Sen yazacaksın, o yazacak, derken bu işin sonu gelmeyecek. Hayır Bayan Catherine, onunla ilgini tamamıyla kesmelisin. Baban böyle istiyor, ben de böyle olmasına dikkat edeceğim."

Kız yalvaran bir sesle, "Ama iki satırcığın ne gibi bir kötülüğü..." diye başlayınca;

"Susalım!" diyerek sözünü kestim. "İki satırcık diye başlamayalım yine. Hadi bakalım doğru yatağa!"

Yüzüme öyle ters ters baktı ki bir an benden nefret ettiğini sandım. Bu yüzden ben de ona iyi geceler öpücüğü vermedim. Üstünü örttükten sonra öfkeli öfkeli çıkıp kapıyı kapadım. Ama yarı yolda pişman olup usulca geri döndüm. Bir de ne göreyim! Küçükhanım elinde bir kalem, önünde boş bir kâğıt, masa başında ayakta durmuyor mu!.. Odaya girdiğimi görür görmez kalemi sakladı.

"Yazsan bile gönderecek adam bulamazsın Catherine," dedim, "İşte mumu da söndürüyorum."

Şamdan külahını alevin üstüne geçirdim, ben bunu yaparken elime vurdu, “Aksi kadın!” dedi. Yeniden odadan çıktım, o da bütün öfkesiyle kapısını sürgüledi. Mektup yazıldı, köyden süt almaya gelen sütçü eliyle de gideceği yere ulaştırıldı, ama ben bunu ancak bir süre sonra öğrenebildim. Haftalar geçmişti, Catherine yine eskisi gibiydi, ancak tek başına bir köşeye çekilip oturmaktan şaşılacak derecede hoşlanır olmuştu. Kitap okuduğu sıralarda, birdenbire yanına gittiğimde irkiliyor, hemen kitabın üstüne eğiliyordu, belli ki okuduğunu bana göstermek istememekteydi, ama ben sayfaların arasından ucu görünen kâğıtları fark etmiştim. Kız, ayrıca sabahları erkenden aşağı inip bir şeyler bekliyormuş gibi, mutfakta dolaşmayı da huy edinmişti. Kitaplıktaki çekmeceli dolabın bir gözü onundu, bu çekmecenin başında saatler geçiriyor, anahtarını da üstünde bırakmamaya özen gösteriyordu.

Bir gün yine çekmecesini karıştırırken baktım ki, önceleri orada bulunan oyuncaklar, incik boncuklar yok olmuş; yerlerini katlanmış kâğıtlar almış. Bu bende bir merak, bir kuşku uyandırdı; onun için bir gece, herkes odasına çekildikten sonra kızın gizli hazinelerine bir göz atmaya karar verdim. Anahtarlarımın arasından çekmecenin kilidine uyanını arayıp buldum, açtım, gözde ne var ne yoksa hepsini önlüğüme boşalttım, rahatça gözden geçirebilmek için odama götürdüm. Öteden beri şüphelenmekte olduğum halde bunların bir deste mektup olduğunu görünce şaşırmaktan kendimi alamadım. Kızın hemen hemen her gün yazdığı mektuplara Linton Heathcliff’in gönderdiği cevaplardı hepsi. İlk gelen mektuplar hem çekingen, hem kısaydı, ama gitgide uzun aşk mektuplarına dönüşmüştü. Yazanın yaşına uygun, saçma sapan, beceriksizce yazılmıştı, ama arada bir daha tecrübeli bir kaynaktan alındığını sandığım cümlelere de rastlanmaktaydı. Mektuplardan bazılarının hem ateşli, hem sade oluşu dikkatimi çekti; İlk satırlar güçlü bir duygusallıkla başlıyor, ancak sonra bir okul öğrencisinin hayalinde canlandırabileceği kadar gerçeklikten uzak bir sürü yapmacık sözlerle sona eriyordu. Cathy bunları beğeniyor muydu bilmem, ama bence beş para etmezlerdi. Gerekli gördüğüm kadarını gözden geçirdikten sonra, hepsini mendile bağlayıp bir kenara koydum, boş çekmeceyi de yeniden kilitledim.

Bizim küçükhanım her zaman olduğu gibi sabah erkenden aşağı inerek mutfağa uğradı. Sütçü çocuğun gelmesiyle de kapıya gittiğini gördüm. Mandıra işlerine bakan kız çocuğun güğümünü doldururken Cathy, çocuğun

ceketinin cebine bir şey sokuşturdu ve yine aynı cepten başka bir şey aldı. Ben hemen bahçeden dolaşıp bu küçük elçiyi beklemeye başladım. Çocuk emaneti vermemek için kahramanca direndi, boğuşurken de sütü döktük, ama ben sonunda aşk mektubunu ele geçirdim. Oğlanı da, "Hemen evinin yolunu tutmazsan sonun çok fena olur!" diye korkutup gönderdikten sonra, duvarın dibinde Bayan Cathy'nin ateşli satırlarını gözden geçirdim. Kızınki, kuzeninkinden daha sade, daha güzeldi; çok sevimli ama budalaca yazılmış bir mektuptu! İçimi çekip, başımı salladım, düşünceli düşünceli eve girdim. O gün hava yağmurlu olduğundan Cathy gezmek için bahçeye çıkmayacağı için derslerini bitirir bitirmez çekmecesiyle oyalanmak istedi. Babası, masa başında kitap okuyor, ben de özellikle kendime bir iş bulmuş, perdenin sökük püskülünü diker gibi yapıyordum, ama bir gözüm de kızdaydı. Kızın çekmeceyi açıp bomboş bulmasıyla, "Ah!" diye haykırışı bir oldu; tıpkı yuvasını cıvıl cıvıl yavrularla bırakıp, döndüğünde bomboş bulan bir kuşun acı feryatları gibiydi; bütün mutluluğu bir anda yok oluvermişti. Bay Linton başını kaldırıp baktı:

"Ne oldu yavrum? Bir yerini mi incittin?" dedi.

Kız, babasının tavrından, defineyi keşfedenin o olmadığını hemen anladı.

Boğuk bir sesle, "Hayır baba!" dedi, "Nelly, Nelly! Yukarı gel!.. midem bulanıyor!"

Çağrısına uyarak onunla birlikte çıktım.

Odasına girip kapıyı kapar kapamaz dizlerinin üstüne çöktü. "Ah, Nelly! Onları sen aldın!" diye başladı, "Ne olur, onları ver bana. Bir daha hiç, hiç böyle bir şey yapmayacağım! Babama sakın söyleme. Babama söylemedin, değil mi Nelly? Ne olursun, söylemedim de! Evet, son derece büyük bir suç işledim, ama bir daha yapmam!"

Kendine gelmesini ve hemen ayağa kalkmasını söyledim.

"Oo, Bayan Catherine, işi epey ilerletmişe benziyorsunuz. İşte boş vakitlerinde okuyup inceleyeceğin bir yığın süprüntü! Bunlardan ötürü ne kadar utansan doğrusu yeridir! Her biri bastırılmaya değer! Peki bunları önüne serdiğim zaman, Bey ne der sanırsın? Hayır, henüz göstermedim, ama senin gülünç sırlarını saklarım diye düşünüyorsan, yanılıyorsun. Ne

ayıp! Sanırım bu saçma sapan yazışmaya ilk başlayan sensin. Çünkü mektup yazmak onun aklına bile gelmezdi, eminim!”

“Ben başlamadım, ben başlamadım!” diye haykırdı Cathy. Sanki yüreği parçalanıyormuş gibiydi. “Bir gün ona âşık olacağım aklımdan bile geçmiyordu. Taa ki...”

Sözcükleri elimden geldiğince tiksintiyle söyleyerek, “Âşık olmakmış!” diye bağırdım. “Âşık olmak! Hiç duyulmuş, görülmüş şey mi! Mısırlarımızı almak için yılda bir defa buraya gelen değirmenciye vuruldum desen, ancak bu kadar anlamlı olur. Güzel bir aşk doğrusu! Linton’ı ömründe topu topu iki kez gördün, bu da dört saati geçmez! İşte bebekçe saçmalıklarının hepsi ortada! Şimdi onları alıp doğru kitaplığa gidiyorum, bakalım baban bu ‘aşk’a ne diyecek?”

Kız, bu çok değerli aşk belgelerini almak için elime doğru bir hamle yaptı ama ben atik davranıp, onları başımın üstüne doğru kaldırdım. O zaman deli gibi yalvarıp yakarmaya başladı, “Babama gösterme de, hepsini yak, ne istersen yap!” Ben de, aslına bakılırsa bu işin geçici bir genç kızlık hevesi olduğunu biliyor, kızmak yerine, gülüp geçmek istiyordum. Bu yüzden biraz yumuşamıştım. “Peki, bunları yakmaya razı olursam, bir daha mektuplaşmayacağına, kitap, saç buklesi, yüzük, oyuncak gibi şeyler göndermeyeceğine, gelenleri de almayacağına söz verir misin?” diye sordum.

Gururu utancına üstün gelen Catherine, “Biz birbirimize oyuncak göndermeyiz!” diye bağırdı.

“Başka bir şey göndermek de yok küçükhanım!” dedim. “Söz vermezsen ben de gidiyorum!”

Eteğimden yakalayarak, “Söz veriyorum Nelly!” dedi, “At onları ateşe, hadi çabuk!”

Ama ben ocak demiriyle ateşte yer açmaya başlayınca, bu kadar fedakârlığa dayanamayacağını anladı. Bir iki tanesini olsun bırakmam için, acı acı yalvardı.

“Ne olursun Nelly, bir iki tanecik! Linton’dan anı olarak saklamam için!”

Mendili çözdüm, mektupları bir köşesinden ateşe atmaya başladım. Alevler kıvrıla kıvrıla bacaya doğru yükseliyorlardı.

Kız parmaklarının yanması pahasına elini ateşe daldırıp, yarısı yanmış kâğıtları çekerek, “Hiç olmazsa birini alacağım, insafsız alçak!” dedi.

“Pekâlâ! Ben de birkaçını babana göstermek için saklarım öyleyse,” dedim. Geri kalanları mendile sararak, yine kapıya doğru yöneldim.

Bunun üzerine yarısı yanmış kâğıtları yeniden ateşe attı, bana da bu işi artık bitirmemi söyledi. Dediğini yaptım, külleri iyice karıştırdıktan sonra, üstüne bir kova da kömür boşalttım. O da hiç sesini çıkarmadan, kırgın ve üzgün köşesine çekildi. Aşağı kata inip Bey’e, küçükhanımın bulantısının hemen hemen geçmiş olduğunu, ama bir süre daha yataktan çıkmaması gerektiğini söyledim. Kız öğle yemeği yemedi, ama akşam çayına geldi; benzi solmuş, gözkapakları kızarmıştı, şaşılacak kadar sakin görünüyordu. Ertesi gün küçük beyin mektubunu ben yanıtladım: Küçük bir kâğıda şunları yazarak, sütçü çocuğa verdim: “Küçük Heathcliff’in bundan böyle Bayan Linton’a mektup göndermemesi rica olunur. Çünkü bundan böyle hiçbiri kabul edilmeyecektir.” Ondan sonra sütçü çocuk cepleri boş gelmeye başladı.

XXII

Yaz bitmiş, sonbaharı yarılamıştık. Saint Michel yortusu da geçmiş, ama hasat kaldırma işi hâlâ tamamlanamamıştı. Tarlamızın bir kısmı hiç ellenmemiş, öylece durmaktaydı. Bay Linton ile küçükhanım, tarlada çalışanların arasında sık sık gezintiye çıkar, baba kız dolaşıp dururlardı. Ekin demetlerinin taşındığı o son gün ise hava kararana kadar eve dönmemiş, tarlalarda dolaşmışlardı. Bizim buralarda özellikle bu mevsimde akşam üzerleri hava hem soğuk, hem de rutubetli olur. Bay Linton fena üşütmüştü. Hele soğuk algınlığı bir de göğsüne inince bizim Bey bütün kış eve kapanıp kaldı. Cathy'nin hali ise içler acısıydı. Kızcağız verilen gözdağı ile o küçük aşk serüveninden vazgeçmek zorunda kalmış, bütün neşesi de bir anda uçup gitmişti. Onun bu üzüntülü hali babasının gözünden de kaçmamış olacak ki, adamcağız kızına daha az okumasını, onun yerine çıkıp biraz dolaşmasını öğütler olmuştu. Kendisi, kızıyla birlikte çıkıp dolaşacak kadar sağlıklı olmadığından da küçükhanıma gezintilerinde eşlik etme görevini bana düşmüştü. Ben de elimden geldiğince onun yerini doldurmaya çalışıyordum. Ama yine de pek başarılı olduğum söylenemezdi. Evdeki işlerimden arta kalan zaman, iki üç saati geçmiyordu. Zaten küçükhanım da, benim arkadaşlığımdan babasınınki kadar zevk almıyordu.

Ekim ya da kasım başlarıydı. Bir öğle üzeri yağmur yağacak gibiydi. Nemli sonbahar yaprakları, çayırlıklarla patikalar üzerinde hışırdamaktaydı. Soğuk, mavi gökyüzü batıdan hızla yükselen ve bir sağanağı haber veren kapkara kurşun rengi bulutlarla yarı yarıya örtülmüştü. Küçükhanıma gezintiden vazgeçmesini rica ettim, dinlemedi, istemeye istemeye mantomu giydim, şemsiyemi de alarak bahçenin öbür ucuna kadar ona arkadaşlık etmek üzere yola çıktım. Bu, keyfi yerinde olmadığı zamanlar yaptığı türden bir gezintiydi. Bay Edgar'ın rahatsızlığı arttığında, kızın neşesi büsbütün kaçardı. Bey, kendisini her zamankinden daha kötü hissettiğini bize söylemezdi ama, onun hiç konuşmamasından ya da yüzündeki üzüntülü ifadeden böyle olduğunu hemen anlardık. Catherine kederli kederli yürüyordu; ne koşturuyor, ne de hoplayıp zıplıyordu. Oysa, hava soğuk ve rüzgârlıyken koşuşturmaktan büyük zevk duyardı. Elini sık sık yanağına götürüp, parmak uçlarıyla yüzünü sildiği de gözümden kaçmamıştı. Kızın dikkatini başka yöne çekebilmek için çevreme bakındım

ve onu kuruntularından uzaklaştıracak bir şeyler aradım. Yürüdüğümüz yolun bir yanı dik yamaçtı. Yamaçta, köklerinin bir kısmı dışarda kalmış, toprağa güçlükle tutunan, sıra sıra fındık ağaçları ve bodur meşeler yer alıyordu.

Toprak meşe ağaçlarını ayakta tutamayacak kadar gevşekti. Bazıları şiddetli rüzgârlara dayanamayıp, yan yatmıştı. Yaz günlerinde bu ağaçlara tırmanarak, yerden beş altı metre yüksekteki dallarda sallanmak Catherine’in bayıldığı bir eğlenceydi. Ben de onun bu gözüpekliği ve neşeli halinden hoşlanır, bir yandan da azarlamaktan geri kalmaz, ama, hemen aşağı inmesini gerektirecek kadar ileri götürmemeye dikkat ederdim. Kız salıncağa uzanır ya da yakın komşusu olan kuşların yavrularını beslemelerini, onlara uçmayı öğretmelerini izlerdi. Bazen de gözleri kapalı olarak yarı düşünceli, yarı düşlere dalmış bir halde, sözcüklerin anlatamayacağı bir mutluluk içinde öylece dururdu.

Eğri büğrü bir ağacın köklerinin arasındaki kuytu kovuğu göstererek, “Şuraya bak küçükhanım,” dedim, “kış daha buraya elini uzatmamış. Orada küçük bir çiçek var; temmuz ayının, bu çayırlıkları leylak rengi bir sise boğan, yığın yığın mavi küpe çiçeklerinden kalan son gonca. Oraya çıkıp da, babana göstermek için, koparmak istemez misin?”

Cathy, toprakta titreyip ürperen o yalnız çiçeğe hayran hayran baktı, sonra da:

“Hayır, ona dokunmayacağım ama çok hüzünlü bir hali var değil mi, Nelly?” dedi.

“Evet,” dedim, “Senin gibi güçsüz, senin gibi hüzünlü... Yanaklarında renk kalmadı, hadi el ele tutuşup koşturalım. Öylesine halsizsin ki ben bile seni geride bırakacağıma bahse girerim.”

Buna da, “Hayır,” dedikten sonra ağır ağır yürümeye başladı. Arada bir duruyor, bir parça yosun, bir tutam sarı ot ya da kuru yaprakların arasında dimdik duran turuncu bir mantarın önünde düşüncelere dalıyor, ikide bir başını öbür yana çevirip, elini yüzüne götürüyordu.

Yanına yaklaşıp kolumu omzuna doladım. “Catherine, niçin ağlıyorsun yavrum?” diye sordum, “Baban soğuk aldı diye ağlamamalısın. Daha kötü bir şey olmadığına şükret!”

Birden, gözyaşlarını gizlemeden içini çekerek ağlamaya başladı.

“Ah, daha kötüsü de olacak,” dedi, “Ya, babam da, sen de beni bırakıp giderseniz, ben tek başıma ne yaparım? Senin o sözlerini hiç unutamıyorum Nelly, o sözler her zaman kulaklarımda. Babam da sen de ölünce hayat nasıl değişecek, dünya ne kadar değişecek, burası ne çekilmez bir yer olacak, yapayalnız kalacağım...”

“Senin bizden önce ölmeyeceğin ne malum?” diye yanıtladım, “Hiç yoktan böyle kötü şeyler düşünmek iyi değildir. Umarım hepimiz daha uzun yıllar yaşarız. Bey genç, ben ise sağlıklıyım, üstelik kırk beşimdeyim. Anacığım seksen yaşına kadar yaşadı. Diyelim ki Bay Linton altmışına kadar yaşadı, bu bile senin tahmininden daha uzun bir zaman; yirmi yıl sonra gelecek bir felaket için, şimdiden ağlaman ne kadar da saçma.”

Bundan daha iyi bir teselli bekler gibi gözlerini yüzüme dikti. “Evet, ama Isabella halam, öldüğünde babamdan gençti,” dedi.

Ben de, “Isabella halana bakacak kimse yoktu, oysa babana bakmak için hem sen varsın hem de ben,” diye cevap verdim, “Hem Bey kadar mutlu değildi, onu hayata bağlayacak fazla bir şey yoktu. Senin yapman gereken şey, babana iyi bakmak, yanında kalarak onu neşelendirmek, onu hiçbir konuda üzmemek. Bunu unutma Cathy! Bak, açıkça söylüyorum, babanın ölümüne sevinecek olan bir adamın oğluyla saçma sapan bağlar kurmaya kalkar ya da babanın isteği olan bu ayrılığa, bu kadar üzüldüğünü belli edersen, onun vakitsiz ölümüne sebep olabilirsin.”

“Benim dünyada babamın hastalığından başka üzüldüğüm hiçbir şey yok,” dedi kız. “Benim için, babam bir yana, dünya bir yana. Aklım başımda olduğu sürece babamın canını sıkacak ne bir söz söyleyecek ne de bir davranışta bulunacağım. Ben onu kendimden bile çok seviyorum Nelly. Her gece Tanrı’ya, onu iyileştirmesi için yalvarıyorum, o üzüleceğine ben üzüleyim istiyorum. Bu da benim, onu kendimden daha çok sevdiğimi gösterir herhalde.”

“Bunlar güzel sözler,” diye cevap verdim, “Ama bunu davranışlarınla da göstermelisin. Üstelik baban iyileşir iyileşmez, kötü günlerinde verdiğin bu kararları unutmamalısın.”

Böyle konuşa konuşa, yola açılan bir kapıya yaklaşmıştık. Yeniden moral bulan küçükhanım, kapının yanındaki duvarın üstüne çıkıp oturdu. Yana doğru sarkıp yolu gölgeleyen yaban gülü dallarının uç kısımlarında birkaç kırmızı kuşburnu kalmıştı. Bunlara yalnızca kuşlar dokunabilir ya da Cathy'nin oturduğu yere çıkmak gerekirdi. Küçükhanım, tam koparmak için uzanırken, başından şapkası düştü. Kapı da kilitli olduğundan, "Yola inip alayım mı?" diye sordu. Düşmemesi için dikkat etmesini söyledim, o da hemen gözden kayboldu. Ama yeniden tırmanmak o kadar kolay değildi, duvar taşları dümdüz, araları da çimentoyla sıvalıydı. Gül dallarıyla böğürtlenler ise, tırmanmak için tutunulacak gibi değildi. Kız gülmeye başlamıştı. Ben ise, bunu budala gibi hiç düşünmemiştim. Cathy seslendi:

"Nelly, gidip anahtarı getirmen ya da benim kapıcı kulübesine koşmam gerekiyor, çünkü duvarı yandan aşmak imkânsız."

"Sen yerinden kıpırdama!" diye seslendim. "Anahtar destem yanımda, belki birisi uyar, olmazsa gider getiririm."

Ben anahtarların büyükçe olanlarını birbiri ardından denerken, Catherine de, kapının önünde hoplaya zıplaya vakit geçiriyordu. Son anahtarı da kilide sokup uymadığını görünce, kıza bulunduğu yerden ayrılmamasını söyledim, sonra acele eve gitmek üzereydim ki, giderek yaklaşan bir ses duyarak durdum. Bu, nal sesiydi. Cathy de hoplayıp zıplamayı bırakmıştı.

Yavaşça, "Kim o gelen?" diye seslendim.

Kız da endişeyle, "Şu kapıyı açabilsen çok iyi olurdu Nelly," diye fısıldayarak cevap verdi.

Atlı, kalın bir ses tonuyla; "Bayan Linton?" diye bağırdı, "Seni gördüğüme memnun oldum. Hemen kaçmaya çalışma, çünkü senden sorup öğreneceğim şeyler var."

Catherine buna, "Sizinle konuşamam Bay Heathcliff," diye cevap verdi, "Babam sizin kötü bir adam olduğunuzu söylüyor, ondan da benden de nefret ediyormuşsunuz. Üstelik Nelly de aynı fikirde."

Gelen Heathcliff'di. "Bunun, sana soracaklarımla bir ilgisi yok," dedi, "Hem oğlumdan da nefret etmiyorsun ya! Benim soracaklarım oğlumla ilgili. Bundan iki üç ay önce Linton'a her gün mektup yazmıyor muydun?

Aşk oyunu oynamak, öyle mi? Bence ikiniz de kırbaçlanmayı hak ettiniz! Hele sen ondan daha büyük olduğun, ondan daha duygusuz çıktığın için iyice hak ettin. Bütün mektupların şimdi bende, eğer aksilik edecek olursan hepsini babana gönderirim. Bence sen bu eğlenceden bıktığın için mektuplaşmayı bıraktın, öyle değil mi? Bıraktın ama, Linton'ı da uçurumun derinliklerine itmiş oldun. Onun duyguları içtendi, o seni gerçekten sevmişti. Yemin ederim ki senin için ölüyor. Dönekliğinle onun kalbini paramparça ettin. Laf olsun diye söylemiyorum, gerçekten öyle. Hareton onunla altı hafta boyunca durmadan alay etti, ben de onu korkutup bu saçmalığa bir son vermek için daha başka çarelere başvurmak zorunda kaldım. Ama çocuk her gün biraz daha kötüye gidiyor. Sen onu kurtarmazsan, yaz gelmeden kara toprağın altını boylar."

Ben bulunduğum yerden, "Zavallı yavrucağa böylesine yalan söylemeye utanmıyor musunuz!" diye bağırdım. "Rica ederim yolunuza gidin. Böyle bayağı bir sahtekârlığı bile bile nasıl yapabiliyorsunuz? Bayan Cathy, ben kilidi bir taşla kıracağım, o alçakça uydurmalara inanma. Kendinden de pay biçebilirsin ki, insan tanımadığı birine karşı duyduğu sevgi yüzünden ölmez."

Foyası meydana çıkan alçak, "Kapı ardından sinsi sinsi dinleyenler olduğunu bilmiyordum!" diye homurdandı. Sonra yüksek sesle, "Sayın Bayan Dean, seni severim, ama bu ikiyüzlülüğün hiç hoşuma gitmiyor!" dedi, "Asıl, sen nasıl utanmadan, şu zavallı yavrucaktan nefret ettiğimi uydurabiliyor, onu kapımın eşiğine bile yaklaştırmamak için o korkunç masallarla dehşete düşürebiliyorsun? Catherine Linton, sadece bu isim bile içimi ısıtıyor, benim güzel kızım. Ben bütün bir hafta evde olmayacağım. Oraya git, doğru söyleyip söylemediğimi kendi gözlerinle gör. Sen iyi bir kızsın, gidersin! Hele babanı benim yerime, Linton'ı da kendi yerine koy, sonra babanın o sevgiliye gidip, seni teselli etmesi için yalvardığını, sevgilinin ise yerinden bile kıpırdamadığını düşün; düşün de, gereksiz yere aynı hatayı yapma. Bütün azizlerin üzerine yemin ederim ki, Linton her geçen gün mezarına yaklaşıyor, onu ancak sen kurtarabilirsin."

Kilit kırıldı, ben de dışarı çıktım.

Heathcliff gözlerini yüzüme dikerek, "Yemin ederim ki Linton ölüyor," diye tekrarladı. "Üzüntü ve hayal kırıklığı da ölümünü hızlandırıyor. Nelly, kızı oraya götürmesen bile, sen gidebilirsin. Ama ben, gelecek hafta bugün

eve döneceğim, ben yokken, senin Bey de kızının gidip kuzenini ziyaret etmesine ses çıkarmaz sanırım.”

Cathy’yi kolundan tutup, biraz da zorlayarak çektim, “Hadi gir içeri,” dedim. Çünkü orada durmuş, bu kötü kalpli, fesat adamın yüzüne, üzgün üzgün bakıyordu.

Heathcliff atını sürüp yanımıza geldi, sonra eğilerek, “Bayan Catherine, doğrusunu istersen ben Linton’a karşı sabırlı davranamıyorum. Hareton’la Joseph desen, benim kadar bile sabırlı değil. Kısacası, çocuk hırçın ellerde; sevgiye olduğu kadar şefkate de muhtaç, senin bir tek tatlı sözün, ona bütün ilaçlardan daha iyi gelecek. Bayan Dean’in insafsız sözlerini dinleme; iyi kalpli ol, onu görmek için elinden geleni yapmaya çalış. Oğlan gece gündüz seni düşünüyor. Senin kendisinden nefret etmediğine onu bir türlü inandıramıyoruz; çünkü ne tek satır mektup yazıyor ne de arayıp soruyorsun,” dedi.

Kapıyı kapadım, kırılan kilidin yerini tutması için arkasına bir taş yuvarladım, şemsiyeyi açıp kızı altına çektim. Çünkü yağmur hışırdayan dallardan aşağı süzülmeye başlamıştı. Sanki orada daha fazla oyalanmayın diye uyarır gibiydi. Eve doğru telaşla giderken, Heathcliff’le karşılaşmamız hakkında hiç konuşmadık, ama ben, Catherine’in gönlünü şimdi bir değil, iki keder bulutunun karарttığını hissetmekteydim. Yüzü tanınmayacak derecede üzüntülüydü. İşittiklerinin hepsine inandığı anlaşılıyordu.

Biz eve girmeden önce Bey istirahate çekilmişti. Cathy nasıl olduğunu sormak için yavaşça kapısını açtı, ama Bey uyuyordu. Geri geldi, evin kitaplığında birlikte oturmamızı istedi. Çaylarımızı içtik, sonra o, halının üzerine uzandı, bana hiçbir şey söylemememi, çünkü çok yorgun olduğunu bildirdi. Elime bir kitap aldım, okur gibi yaptım. Benim kitaba daldığımı görünce, sessiz sessiz gözyaşları dökmeye başladı, ancak ağlayarak avunabiliyormuş gibi bir hali vardı. Onu bir süre bu eğlencesi ile baş başa bıraktım, sonra sanki kızın da benim gibi düşündüğünden eminmiş gibi, Heathcliff’in, oğlu hakkında söylediği sözlerle alay ettim, onları gülünç hale sokup tekrarladım; gelgelelim, adamın anlattıkları kadar etkili olamadım.

“Belki haklısın Nelly,” diye cevap verdi, “Ama gidip gözümle görmeden içim rahat etmeyecek. Sonra mektup yazmamak benim suçum değildi ki.

Bunu Linton’a söylemeliyim. Benim hiçbir zaman değişmeyeceğime onu inandırmam gerekiyor.”

Onun bu yersiz saflığı karşısında, hangi itiraz, hangi öfke para ederdi? O gece birbirimizden dargın ayrıldık. Ne var ki, ertesi gün bizim inatçı küçükhanımın midillisi yanında, Uğultulu Tepe’ye gitmekteydim. Onun üzüntüsüne, solup sararmış yüzüne, şişmiş gözlerine dayanamamıştım. Üstelik, belki Linton bizi karşılar ve anlatılanların ne kadar asılsız olduğunu kendisi kanıtlar diye, zayıf da olsa bir umuda kapılarak kızın isteğine boyun eğdim.

XXIII

Yağmurlu geceyi izleyen gün, ıslak ve sisli bir sabahla başlamıştı... Yolumuzun üstü, yamaçlardan şırıl şırıl inen suların oluşturduğu minik dereciklerle doluydu. Ayakkabılarıma su dolmuş, ayaklarım ise sırılsıklam olmuştu. İçimdeki sıkıntı yetmezmiş gibi bir de bunlarla uğraşmak zorunda kaldığım için sinirlerim iyice bozulmuş, suratım asılmıştı. Bay Heathcliff'in sözüne hiç güvenmem, evde olup olmadığından da emin değildim elbette. Sözünü tutup tutmadığını anlamak için, çiftlik evine, mutfağın kapısından girmeye karar verdik. İçeri girince, Joseph'i ocağın başında tek başına oturuyor bulduk. Adam, harıl harıl yanan ateşin başına öyle bir kurulmuştu ki, sanki oracıkta kendisi için ufak bir cennet yaratmıştı. Yanındaki masaya bir litre bira ile koca koca yulaf çörekleri koymuş, ağzına da kısa piposunu yerleştirmişti. Catherine biraz olsun ısınmak için ocağın başına koşarak ateşe sokuldu. Ben de Joseph'e, Bey'in evde olup olmadığını sordum. Ama adam hiç oralı olmadı, uzun bir sessizliğin ardından yaşlı adamın artık eskisi kadar iyi duyamadığına hükmederek, sorumu bu defa daha yüksek sesle tekrarladım.

"Yokturrr!" diye çıkıştı, daha doğrusu hırladı. "Yoktuurr, dedik. Hadi bakalım, çekin arabanızı şimdi, bir dakika bile oyalanmadan geldiğiniz yere dönün, hadi!"

İçerden: "Joseph!" diye bağırdı biri, aksi bir ses tonuyla, "Bu kaçıncı oldu, ne zamandır çağırıyorum seni. Ocağa bak, neredeyse sönmek üzere. Joseph! Çabuk buraya gel!"

Joseph piposuna sarıldı, daha da güçlü tüttürerek, gözlerini inatla ocağa dikti, anlaşılan içerdekine kulak asmayacaktı. Kâhya kadınla Hareton'dan da hiç ses seda yoktu. Herhalde, biri çalışıyordu, diğeri de bir iş için dışarı çıkmış olmalıydı. İçerden bağıranın Linton olduğunu anlayarak yanına gittik.

Çocuk bizi Joseph sandı ve hemen, hizmetinden hiç de memnun olmadığı uşağına sayıp sövmeye başladı; "Ah, umarım tek başına bir tavan arasında kalasın da soğuktan donup geberesin!" dedi.

Gelenin Joseph olmadığını fark edince hemen sustu, Cathy'de koşup çocuğun boynuna sarıldı.

Linton olduğu yerde biraz doğrulmaya çalışarak, "Ah, Bayan Linton, siz miydiniz... Yok, öpmeyin lütfen, nefes alamıyorum siz böyle boynuma sarılıp beni öperken," diyerek, Catherine'in boynuna doladığı kollarını çözdü. Biraz kendini toparlayınca da, "Ah, şükürler olsun! Babam söylemişti geleceğini," diye devam etti. Genç kız, bir suç işlemiş gibi, yanında öylece duruyordu. "Kapıyı açık bırakmışsın Catherine, lütfen şunu kapatır mısın? Şu, şu alçak yaratıkların hiçbiri de ocağa kömür atmayı akıl edemez. Hava da öyle soğuk ki!"

Gidip ateşi şöyle bir karıştırdım, sonra da bir kova kömür getirdim. Hastamız memnun olmamıştı, yine söylenmeye başladı, "Şuraya bak, beni kül içinde bıraktın." Durmadan öksürüyordu, belli ki ateşi vardı. Durumunun gerçekten kötü olduğunu görerek onu terslemekten vazgeçtim ve huysuzluğunu yüzüne vurmadım.

Catherine, oğlanın surat asması geçince, "Eee, Linton..." dedi. "Beni gördüğüne sevinmedin mi? Gelişim seni biraz iyileştirecek mi bari?"

"Şimdiye kadar niçin gelmedin?" diye sordu oğlan, "mektup yollayacağına kendin gelmeliydin. O uzun mektupları yazmak beni çok yoruyordu. Seninle konuşmak benim için çok daha iyi olurdu. Şimdi ise ne konuşacak halim var, ne de yapacak başka bir şeyim. Bu Zillah da nerede acaba?" Bana dönerek, "Mutfağa gidip bakar mısın?" dedi.

Az önceki hizmetime teşekkür bile etmemişti. Onun her emriyle oraya buraya koşturmaya da niyetim olmadığı için şöyle cevap verdim:

"Mutfakta Joseph'den başka kimse yok!"

Başını öfkeyle öbür yana çevirip, "Su istiyorum," dedi. "Babam gittiğinden beri Zillah hiç evde durmuyor, ikide bir Gimmerton'a iniyor, çekilir gibi değil! Her gün buraya inmek zorunda kalıyorum; yukarda oturup çağırsam sanki sözbirliği etmişler gibi sesimi duymazlıktan geliyorlar."

Catherine'e fazla dostluk gösterisinde bulunmasını önlemem gerektiğini düşünerek, "Baban sana iyi bakıyor mu, Bay Heathcliff?" diye sordum.

“İyi bakmak mı? Neyse, hiç olmazsa onları, bana iyi bakmaları için zorluyor,” diye sızlandı. “Alçaklar! İnanır mısın Bayan Linton, benimle Hareton bile alay ediyor! Ondan nefret ediyorum! Daha doğrusu hepsinden nefret ediyorum, hepsi iğrenç insanlar.”

Cathy su aramaya başladı; camlı dolapta bir sürahi buldu, bir bardağı doldurup getirdi. Oğlan suya, masanın üstündeki şişeden bir kapak şarap karıştırmasını söyledi. Birkaç yudum içtikten sonra biraz daha sakinleşip kıza teşekkür etti.

Beriki de, oğlanın yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini görünce memnun olarak yeniden, “Peki, beni gördüğüne sevinmedin mi?” diye sordu.

“Evet, sevindim. Sesini duymak benim için bir değişiklik oluyor!” diye cevap verdi oğlan. “Ama gelmiyorsun diye sana çok kızmıştım. Babam ise bütün suçun bende olduğunu söylüyor, acınacak miskin, değersizin biri olduğumu yüzüme vuruyordu. Ona kalırsa, sen beni adam yerine koymuyormuşsun. Kendisi benim yerimde olsaymış, şimdiye kadar Grange’in sahibi olurmuş. Ama sen beni küçük görmüyorsun değil mi, Bayan...”

Oğlanın sözünü kesen küçükhanım, “Bana sadece Catherine ya da Cathy demeni istiyorum,” dedi, “Seni küçük görmeye gelince; hayır! Ben bu dünyada, babamla Nelly’den sonra en çok seni seviyorum. Bay Heathcliff’i sevmiyorum, kendisi döndükten sonra da buraya gelmekten çekinirim, gittiği yerde epeyce kalacak mı bari?”

Linton, “Çok kalmayacak,” diye yanıtladı. “Ama av mevsimi olduğundan sık sık kırlara çıkıyor. Sen de o yokken gelip bir iki saat yanımda kalabilirsin. Ne olur, peki de! Sana huysuzluk etmem, herhalde beni kızdırmaz, bana her an yardım edersin, değil mi?”

Catherine, onun yumuşak, uzun saçlarını okşayarak, “Elbette,” dedi. “Eğer babamdan izin alabilirsem, vaktimin yarısını senin yanında geçirmeyi çok isterim. Benim güzel Linton’ım! Keşke kardeşim olsaydın!”

Oğlan daha da neşelenerek, “O zaman beni de baban kadar severdin, değil mi? Babam diyor ki, eğer karım olursan, beni babandan, hatta bütün dünyadan daha çok sevecekmişsin, onun için karım olsan daha iyi bence.”

Kız ciddi ciddi, “Hayır, ben hiç kimseyi babamdan çok sevemem,” dedi, “Hem bazı kimseler karılarından nefret edebiliyorlar, ama kız ya da erkek kardeşlerinden hiçbir zaman nefret etmezler... Üstelik, kardeşim olsaydın bizimle birlikte oturacaktın. O zaman babam seni de, beni sevdiği kadar sevecekti.”

Linton, hiç kimsenin karısından nefret etmeyeceğini ileri sürdü. Cathy, “Edenler vardır,” diye üsteledi. İddiasını aklınca pekiştirmek için de oğlanın babası ile kendi halasını örnek gösterdi. Kızın bu düşüncesizce konuşmasına engel olmak istedimse de geç kaldım; küçükhanım bütün bildiklerini sayıp döktü. Genç Heathcliff çok öfkelendi, bütün bunların yalan olduğunu söyledi.

Kız aksi aksi, “Bunları bana babam anlattı, benim babam yalan söylemez,” diye cevap verdi.

Linton da, “Benim babam seninkini adamdan bile saymıyor!” diye bağırdı, “Baban için korkak, sersemin biridir,” diyor.

“Seninki de alçağın biri,” dedi Catherine, “Sen de onun söylediklerini tekrarladığın için çok kötüsün. Baban alçak bir adam olmasaydı Isabella halam onu bırakır gider miydi?”

Delikanlı, “Hayır bırakıp gitmedi, gitti diyemezsin,” dedi.

Küçükhanım da, “Gitti işte!” diye bağırdı.

Linton, “Pekâlâ, ben de sana bir şey söyleyeyim öyleyse,” dedi, “Senin annen de babandan nefret ediyordu, al bakalım şimdi!”

Catherine dahna fazla dayanamayacaktı. Bu saçma sapan diyaloğu daha fazla sürdürmek istemiyordu. Sadece, “Aaa!” diyebildi.

Küçük Linton ise, “Hem de benim babamı seviyordu,” diye ekledi.

Kız nefes nefese, “Seni küçük yalancı seni! İşte şimdi senden nefret ediyorum,” dedi. Yüzü hırsından kıpkırmızı olmuştu.

Linton koltuğuna gömülerek, “Seviyordu ya! Seviyordu işte!” diye tekrarladı. Arkasında duran kızın telaşını izleyip eğlenmek için de başını geriye dayadı.

“Sus Bay Heathcliff,” dedim, “Bu da babanın uydurduğu bir masal, herhalde.”

“Hiç de değil, sen kapa çeneni!” diye haykırdı, “Seviyordu, seviyordu Catherine! Seviyordu, seviyordu işte!”

Cathy çileden çıkıp, koltuğu hızla itince, oğlan yana doğru yıkıldı ve hemen ardından boğucu bir öksürük nöbetine tutuldu. Öksürük öyle uzun sürdü ki ben bile korktum. Kıza gelince, işlediği suçtan şaşırmış, tek kelime söylemeden hüngür hüngür ağlıyordu. Öksürük nöbeti geçinceye kadar oğlanı tuttum. Derken beni eliyle itip başını öne eğerek sessiz kaldı. Catherine de, ağlaması yatıştıktan sonra karşı koltuğa oturdu, dalgın dalgın ateşe bakmaya başladı.

On dakika kadar bekledikten sonra, “Şimdi nasılsın Bay Heathcliff?” diye sordum.

“Benim çektiğim acıyı şu kızın da çekmesini isterdim” diye cevap verdi, “Hırçın, insafsız yaratık! Hareton bana hiç elini sürmez, bana bir kere olsun vurmamıştır. Oysa bugün iyiydim; şimdi ise...” Hıçkırmaya başladı, devam edemedi.

Cathy yeniden ağlamamak için dudaklarını ısırarak, “Ben sana vurmadım ki...” diye kekeledi.

Oğlan, sanki çok acımış gibi, tam on beş dakika inleyip sızlandı, bunu da kuzenini üzmek için yaptığı belliydi, çünkü kızın hıçkırıklarını tutmaya çalıştığını gördükçe, iniltisini artırıyordu.

Catherine artık dayanamayacak bir hale gelince, “Canını acıttığım için özür dilerim Linton,” dedi, “Ama, ben bu kadar hafif bir darbeyle incinmeyeceğim için, senin de aldırmayacağını sanmıştım. Bana kızmadın ya? Beni eve seni incittiğim için üzgün gönderme. Cevap ver! Konuş benimle.”

“Ben seninle konuşamam,” diye mırıldandı çocuk, “beni öyle hırpaladın ki, artık bütün gece boğulurcasına öksürürüm. Senin de öksürüğün olsaydı nasıl olurmuş görürdün. Ama ben bir başıma, acılar içinde kıvranırken, sen rahat rahat uyuyacaksın. Senin de böyle korkunç gecelerin olsa, kim bilir ne yapardın!” Bunları söyledikten sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Madem ki gecelerin çok kötü geçiyor,” dedim, “küçükhanım sana bir şey yapmamış demektir, o gelmeseydi sen yine aynı olacaktın. Zaten bundan sonra seni hiç rahatsız etmeyecek. Belki de hemen gidersek daha da sakinleşirsin.”

Catherine büyük bir üzüntüyle ona doğru eğilerek, “Gideyim mi?” diye sordu. “Gitmemi istiyor musun?”

Oğlan geriye çekilerek, huysuz huysuz, “Yaptıklarını değiştiremezsin artık!” diye cevap verdi. “Ancak beni daha fazla üzer, ateşimi yükseltir, daha da beter hale getirirsin.”

“Yani gideyim mi, demek istiyorsun?” diye tekrarladı.

Öbürü de, “Hiç olmazsa beni rahat bırak,” dedi. “Sesin kulağımı tırmalıyor.”

Kız hiç aldırış etmedi, benim ısrarlarıma da uzun süre karşı koydu. Ama çocğun başını kaldırıp yüzüne bile bakmaması, tek kelime olsun söylememesi üzerine en sonunda kapıya doğru yöneldi, ben de arkasından yürüdüm. Bir çığlık duyup geri döndük. Linton koltuktan aşağı kayarak ocağın başındaki taşa uzanmıştı. Çevresindekilere elinden geldiği kadar eziyet etmeye kararlı bir çocuk şımarıklığı ile kıvranıyor, çırpınıyordu. Halinden, niyetini anlamıştım. Suyuna gitmek budalalık olacaktı. Gelgelelim Catherine benim gibi değildi, korku içinde oğlanın yanına diz çöktü. Onu yatıştırıncaya kadar ağladı, yalvardı, avutucu sözler söyledi. O da sonunda yatıştı. Ama kızı daha fazla üzmemek için değil, soluğu tükenip halsiz düştüğünden sustu.

“Onu divanın üzerine uzatayım da, orada istediği gibi debelensin,” dedim, “Artık, daha fazla başında bekleyemeyiz. Onu iyileştirecek kimsenin sen olmadığını umarım anlamışsındır Bayan Cathy. Hastalığının da, sana karşı duyduğu sevgiyle hiçbir ilgisi olmadığını gördün. Oldu işte, yerleşti. Gidelim artık. Yanında, budalalıklarına kulak asacak kimse bulunmadığını anlar anlamaz, susar ve sakin sakin yatar.”

Kız, onun başının altına yastık koydu, içmesi için su verdi, ama Linton almadı. Başını, sanki altında yastık yerine bir taş ya da bir kütük varmış gibi iki yana döndürüp duruyordu. Cathy de yastığı daha rahat edeceği bir şekilde yerleştirmeye çalıştı.

“Olmadı, olmadı,” dedi oğlan, “Ben başım daha yüksekte yatmaya alışığım.” Catherine bir yastık daha getirdi.

Ama Linton insanı çileden çıkarmak için elinden geleni yapıyordu: “Şimdi de çok yüksek oldu,” diye mızmızlandı.

Cathy üzgün üzgün sordu; “Öyleyse nasıl yerleştireyim?”

Öbürü, divanın yanına diz çökmüş olan kıza tutunarak doğrulduktan sonra, başını omzuna koydu.

“Yoo, öyle şey yok,” dedim, “Bu yastıklarla yetin Bay Heathcliff. Kız seninle boşu boşuna epey zaman harcadı zaten. Beş dakika daha kalamayız.”

Cathy, “Yok, yok, kalabiliriz,” diye atıldı. “Artık yatıştı, sakinleşti. Ben geldim de fenalaştı düşüncesi aklıma takılırsa, bu geceyi ondan da berbat bir şekilde geçireceğimi, üstelik bir daha gelmeye cesaret edemeyeceğimi anladı. Şimdi doğruyu söyle Linton, çünkü seni üzüp incittiysem bir daha gelmemeliyim.”

“Beni iyileştirmek için gelmelisin,” diye yanıtladı. “Gelmek zorundasın, çünkü beni üzdün, hem de çok üzdün, bunu sen de biliyorsun! Sen içeri girdiğin zaman bu kadar hasta değildim, öyle değil mi?”

Ben araya girerek, “Asıl sen ağlayıp sızlanarak, kendi kendini hasta ettin,” dedim.

Kız da kuzenine, “Ama sadece benim yüzümden olmadı ki,” dedi. “Her neyse, artık barıştık. Beni arada bir görmek istiyordun, değil mi?”

Linton sabırsızlanarak, “İstediğimi söyledim ya,” dedi. “Çıkıp divana otur da, başımı dizine yaslayayım. Annem, her gün öğleden sonra bana böyle yapardı. Hiç kımıldamadan otur ve hiç konuşma. Eğer biliyorsan şarkı söyle, ya da uzun, acıklı, güzel bir türkü, hani bana öğretmeyi düşündüklerinden. İstersen bir masal anlat. Ama bence uzun, acıklı bir türkü daha iyi. Hadi başla.”

Catherine bildiği en uzun türküyü söyledi. Bu işten ikisi de çok hoşlanmışlardı. Linton, benim sürekli karşı çıkmalarıma kulak asmadan bir daha, sonra bir daha istedi. Böylece saat on ikiyi vuruncaya kadar devam

ettiler. Derken, avludan öğle yemeği için gelen Hareton’ın ayak seslerini duyduk.

Kız istemeye istemeye ayağa kalkarken eteğinden tutan genç Heathcliff, “Peki yarın, yarın da geleceksin değil mi Catherine!” dedi. Kız ise eğilip onun kulağına fısıldarken, olumlu bir yanıt vermiş olacak ki, oğlanın yüzü güldü.

Evden çıkınca, “Unutma küçükhanım,” diye başladım. “Yarın gelmek yok. Aklından böyle bir şey geçirmiyorsun ya?”

Kız gülümsedi.

“Yoo, ben bilirim yapacağımı,” diye devam ettim. “İlk iş o kilidi onartacağım. Başka yerden de kaçmana imkân yok.”

Gülerek, “Duvardan atlayamaz mıyım?” dedi. “Ne Grange bir hapishane, ne de sen benim gardiyanımsın Nelly. Üstelik neredeyse on yedi yaşındayım, koskoca bir kadın sayılırım. Sonra, ben bakacak olursam Linton’ın çabucak iyileşeceğine inanıyorum. Ben ondan büyüğüm, biliyorsun, daha da akıllı ve usluyum; yani onun kadar çocuksu değilim, öyle değil mi? Bunun için hele biraz da huyuna suyuna gittim mi, ben ne dersem onu yapacak, sözümden çıkmayacaktır. Huysuzluk etmediği zaman pek sevimli bir çocuk. Bizimle birlikte olsaydı, onu öyle sever, öyle nazlı büyütürdüm ki! Birbirimize alıştıktan sonra, herhalde hiç kavga etmeyiz artık, öyle değil mi? Sen ondan hoşlanmıyor musun, Nelly?”

“Hoşlanmak mı?” dedim, “Bu yaşta böyle huysuz, böylesine hastalıklı bir oğlan kurusu daha yoktur dünyada. Bay Heathcliff’in de söylediği gibi; yirmisini bulamaz. Hatta ben bahara çıkacağından bile şüpheliyim. Ölüp gitmesiyle de ailesi çok önemli bir şey yitirmiş olmayacak. Bizim de talihimiz varmış ki, babası onu yanına almış. Çünkü böyleleri, ne kadar iyi davranırsan o kadar bencil, o kadar çekilmez olur. Onu, kendine koca olarak seçiyor olmana doğrusu çok seviniyorum Bayan Catherine.”

Kız bu sözlerim üzerine surat astı. Linton’ın ölümünden böyle kayıtsızca söz edişime gücenmişti.

Uzun uzun düşündükten sonra, “O benden daha küçük,” dedi, “Öyleyse, benden daha çok yaşar, hem de yaşayacak. En az benim kadar yaşaması

gerek. Sağlık durumu, kuzeye ilk geldiği zamankinden farksız, buna eminim. Hastalığı, tıpkı babam gibi sadece soğuk algınlığı. Babamın iyileşeceğini söylüyorsun, peki o niye iyileşmesin?”

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedim. “Şöyle olmuş böyle olmuş, bizi ilgilendirmez. Çünkü bak küçükhanım, şunu iyi bil ki dediğimi yapacağım. Ben yanında olayım olmayayım, bir daha Uğultulu Tepeler’e gitmeye kalkarsan, Bay Linton’a söylerim. O izin vermedikçe de kuzeninle yeniden arkadaşlığa başlayamazsın.”

Cathy somurtkan somurtkan, “Ama arkadaşlığımız ne güzel başladık,” diye mırıldandı.

“Öyleyse devam etmeyecek,” dedim.

“Görürüz bakalım,” dedikten sonra atını dörtnala sürerek beni bıraktı gitti.

Eve, ikimiz de öğle yemeğinden önce girmiştik. Bey bizi bahçede dolaşıyor sanmış olacak ki, hiçbir şey sormadı. Gelir gelmez ıslak ayakkabılarımla çoraplarımı değiştirmiştim, ama Tepeler’de uzun süre öylece ıslak ıslak dolaşmış olduğumdan, ertesi sabah yataktan çıkamadığım gibi, üç hafta boyunca da kendimi toparlayıp, işlerime bakamadım. O zamana kadar böyle bir şey başıma gelmemişti, Tanrı’ya şükür ondan sonra da böyle bir şey yaşamadım.

Küçükhanım bir melek gibi davrandı; sık sık odama uğruyor, bana bakıp, yalnızlığımı hissettirmiyor, oyalanmam için elinden geleni yapıyordu. Doğrusu çalışmaya alışık, hareketli bir insan için bir yatağa mahkûm kalmak zordur. Ben de bu yüzden çok sıkılmıştım. Ama ne yalan söyleyeyim, sızlanmaya hakkım yoktu, çünkü Catherine, babasının odasından çıkar çıkmaz doğru benim başucuma geliyordu. Gününü Bay Linton’la benim aramda geçiriyor, yemeklerini, derslerini, oyunlarını ihmal ediyor, kendisi için bir dakika bile harcamıyordu. Onun gibi hastasına düşkün bir hastabakıcı görülmemiştir. Babasını o kadar sevdiği halde, bana bunca zaman ayırmasından beni de sevdiği anlaşılıyordu. Bütün gününü babasıyla benim aramda geçiriyordu, dedim ya, aslına bakılırsa Bey erkenden uyuyordu, benim de çoğu zaman saat altıdan sonra hiçbir ihtiyacım olmuyor, böylece Catherine akşamları boş kalıyordu. Zavallı yavrucak, ikindi çayından sonra kendi kendine ne yapıyor diye hiç

düşünmemiştim. Gerçi, yatmadan önce bana, “İyi geceler,” demek için uğradığında yanaklarının al al, ince, uzun parmaklarının da pembe pembe oldukları gözümden kaçmıyordu, ama ben bunu kitaplıktaki ocağın harlı yanışına veriyordum. Buz gibi kırlarda at koşturduğu aklımdan bile geçmiyordu.

XXIV

Üçüncü haftanın sonunda artık odamdan çıkabilecek, evin içinde dolanabilecek kadar kendimi iyi hissediyordum. Yataktan kalkıp oturabildiğim o ilk günün akşamı da gözlerimin görmediğini bahane edip, Catherine’den bana bir şeyler okumasını istedim. Bey yatmak için odasına çekilmiş, kitaplık tümüyle ikimize kalmıştı. Küçükhanım beni kırmadı, ama içimden bir his, onun gönülsüz olduğunu söylüyordu. Onun bu isteksizliğini, okumasını istediğim kitaplardan hoşlanmayışına vererek, kendi seçtiği bir kitabı okumasını önerdim. Gidip en sevdiklerinden birini seçti ve bir saat boyunca aralıksız okudu. Sonra okumayı keserek sorular sormaya başladı: “Nelly, daha yorulmadın mı? Gidip biraz dinlensen iyi olmaz mı, ne dersin? Daha yeni iyileşiyorsun, bu kadar geç saate kadar oturman iyi olmaz, ya yine hastalanırsan ne olacak.”

Ben her defasında, “Ama tatlım, yorgun değilim ki, hem kendimi çok iyi hissediyorum,” diye yanıt veriyordum.

Baktı ki olacak gibi değil, okumaktan sıkıldığını belli etmek için başka bir yola başvurdu; esneyip gerinerek, “Nelly, ben artık yoruldum,” demeye başladı.

“Öyleyse, okumayı bırak da konuşalım,” dedim.

Bu teklifim, onun canını daha da çok sıkmaktan başka bir işe yaramadı. İç çekip, sürekli saatine bakmaya başladı. Karşımda uykusuzluktan yorgun düşmüş bir halde, gözlerini ovuşturup duruyordu. O kadar çok ovuşturdu ki, gözleri şişti. Saat sekiz olduğunda da odasına çekildi. Ertesi akşamki hali daha beter, daha da sabırsızdı. Üçüncü akşam, başının ağrıdığını söyleyerek yanımdan ayrıldı. Son zamanlardaki davranışları tuhaf gelmeye başlamıştı. O son akşam da yalnız başıma otururken gidip nasıl olduğuna bir bakayım, dedim. Odasında tek başına yatmaktansa, aşağıda divana uzanmasının daha iyi olabileceğini söyleyecektim. Odada olmadığını görünce şaşırdım. Cathy, ne alt kattaydı ne de üst katta. Hizmetçilere sordum, onlar da görmemişlerdi. Bay Edgar’ın odasına giderek kapıdan içerisini dinledim, tık yoktu. Yeniden kızın odasına girerek, beklemeye koyuldum. Elimdeki mumu da söndürmüş, karanlıkta, pencerenin önünde, öylece oturuyordum.

Ay, pırıl pırıl parlıyor, etrafı aydınlatıyordu. Her yer ince bir karla kaplıydı. Kendi kendime, biraz açılmak için bahçede dolaşmaya çıktı herhalde, diye düşündüm. Derken, bahçe içinde çit boyu ilerleyen birini gördüm, ama bu Bayan Cathy değildi. Aydınlığa çıkınca bir seyis olduğunu anladım. Orada epeyce durup araba yolunu gözetledi, sonra bir şey görmüş gibi alelacele gitti. Sonra, küçükhanımın midillisini yanına almış olarak geldi, kız da oradaydı. Atından yeni inmiş, seyisin yanı sıra yürüyordu. Seyis çimenlikten geçerek, hayvanı gizlice ahıra doğru götürdü. Cathy, salonun penceresinden içeri girdi, sonra sessizce yukarıya, benim bulunduğum odaya geldi. Kapıyı usulca kapadı, karlı ayakkabılarını, şapkasını çıkardı, orada kendisini gözetlemekte olduğumdan habersiz, pelerinini de çıkarıp bir köşeye koymak üzereydi ki, birden ayağa kalkıp önüne dikiliverdim. Bu baskın karşısında bir an şaşırdı, ağzından anlaşılmaz sesler çıktı, olduğu yerde dondu kaldı.

Son zamanlarda kendisinden gördüğüm iyiliği unutmuş değildim, onun için de azarlamak elimden gelmedi.

“Sevgili Bayan Cathy,” diye başladım. “Bu saate kadar atla nerelerdeydin? Bakalım şimdi bana ne masallar uyduracaksın?.. Nerelere gittin? Haydi söyle!”

“Bahçenin öbür ucuna,” diye kekeledi. “Hem, ben masal uydurmuş falan da değilim.”

“Peki, başka bir yere gitmedin mi?” diye sordum.

“Hayır,” diye mırıldandı.

“Ah, Catherine!” dedim üzgün üzgün. “Yanlış bir şey yaptığının sen de farkındasın, yoksa bana yalan söylemek zorunda kalmazdın. Beni üzen de budur. Senin bile bile yalan söylediğini görmektense, üç ay hasta yatmaya razıyım.”

Koşarak boynuma sarıldı, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Ah, Nelly, kızacağından öyle korkuyordum ki,” dedi. “Kızmayacağına söz verirsen bütün gerçeği anlatırım. Zaten yaptıklarımı gizlemek bana çok ağır geliyor.”

Pencerenin önündeki kanepeye yan yana oturduk, sırrı ne olursa olsun azarlamayacağıma söz verdim. Elbette bu sırrın ne olduğunu tahmin etmiştim; anlatmaya başladı:

"Uğultulu Tepeler'e gittim Nelly. Sen yatağa düştüğünden beri her gün oraya gidiyorum. Yalnız sen ayağa kalkmadan önce üç gün, kalktıktan sonra da iki gün gidemedim. Michael'a her akşam Minny'yi hazırlaması, dönüşte de tavlaya koyması için kitaplar, resimler veriyordum. Sakın onu azarlama, olur mu? Saat altı buçukta Tepeler'e varıyor, çoğunlukla sekiz buçuğa kadar orada kalıyor, sonra dörtnala eve dönüyordum. Oraya eğlenmek için gitmiyor, hemen her defasında perişan oluyordum. Ancak arada bir, o da haftanın belki bir gününde, mutluluk duyuyordum. Başlangıçta Linton'a verdiğim sözü tutmak için senden izin koparmanın çok güç olacağını düşünmüştüm, ama ertesi gün sen odandan çıkmayınca o sorundan da kurtuldum. İkindi üzeri, Michael bahçe kapısının kilidini onarırken yanına gittim, anahtarı aldım. Ona, kuzenimin hasta olduğu için Grange'e gelemediğini, beni dört gözle beklediğini, babamın ise göndermek istemediğini anlattım. Midilli konusunda da anlaştık. Michael okumayı severmiş, zaten yakında evleneceği için çiftlikten ayrılacakmış. Okuduktan sonra geri vermek şartıyla kitaplıktan kendisine kitap getirirsem, dediğimi yapacağını söyledi. Ama ben, yalnız kendi kitaplarımı verebileceğimi bildirdim, buna da razı oldu.

"İkinci gidişimde Linton daha neşeli, daha canlı görünüyordu; Zillah, yani kâhya kadın odayı temizleyip, ocağı bir güzel tutuşturduktan sonra Joseph'in bir dua toplantısına, Hareton'ın da, köpeklerini alıp kırlara çıktığını söyledi. Daha sonra öğrendiğime göre, bizim koruluktan sülünlerimizi çalmaya gitmiş. Böylece istediğimizi yapabileceğimizi söyledi. Bana karşı son derece iyi davrandı, ılık şarap ile zencefilli çörek verdi. Linton koltuğa yerleşti, ben de ocağın başındaki küçük sallanan sandalyeye oturdum. Gülüyor, neşeli neşeli konuşuyorduk. Birbirimize anlatacak o kadar çok şeyimiz vardı ki! Yazın nerelere gideceğimizi, neler yapacağımızı kararlaştırdık. Bunları sana tekrarlamayacağım, çünkü saçma gelebilir.

"Ama bir aralık neredeyse yine kavga ediyorduk. Ona göre sıcak bir temmuz günü yapılacak en iyi şey, kırların ortasında fundalık bir yamaçta, sabahtan akşama kadar sırtüstü uzanmak, çiçekler arasında rüyadaymış gibi

vızıladayan arıları, cıvıl cıvıl ötüşen tarla kuşlarını dinlemek, bulutsuz gökyüzünü, pırıl pırıl yanan güneşi seyretmekti. Ona göre bu, cennetin ta kendisiydi. Bana göre ise en büyük mutluluk, bir batı rüzgârı esip, gökte beyaz bulut kümeleri hızla uçuşurken hışırtılı dallar arasında sallanmaktı. Sonra yalnız tarla kuşları değil, ardıç kuşları, kara tavuklar, keten kuşları, guguk kuşları hepsi bir ağızdan ötüşmeli, serin gölgelikler altındaki kırlar da, taa uzaktan görünmeli. Ama ayaklarımın altında da, meltemle dalgalanan uzun otlar, ormanlar, çağıl çağıl akan sular olmalı ve bütün dünya hareket etmeli, neşeyle coşup taşmalıydı. O istiyordu ki, her şey tam bir sessizlik içinde olsun. Benim istediğim ise, etrafımdaki her şeyin coşkuyla dans etmesi, taşkın bir sevinç halinde olmasıydı. Ben ona, onun hayallerinin, yarı ölü bir cennet olacağını söyledim. O da benimkinin bir sarhoşluktan farksız olacağını ileri sürdü. Ben, onun cennetinde uyuyup kalacağımı, o da benimkinde nefes bile alamayacağını söyledi, çok da sinirlenmişti. Neyse, sonunda, iyi havalar başlar başlamaz ikisini de denemeye karar verdik, öpüşerek barıştık.

"Bir saate yakın böylece oturduktan sonra kocaman odanın halısız, dümdüz döşemesine baktım. Masayı kaldırınca burada ne güzel oyunlar oynanabilir, diye düşündüm. Linton'a, 'Zillah'ı çağır, bize yardım etsin de körebe oynayalım,' dedim. Kadın da ebe olur, bizi yakalamaya çalışırdı, hani seninle de oynardık ya Nelly. Ama Linton istemedi, körebenin zevkli bir oyun olmadığını söyledi. Benimle top oynamaya razı oldu. Dolabın bir çekmecesi eski oyuncaklar, topaçlar, fırıldaklar, küçük raketler, hacıyatmazlar, tüylü oklarla tepeleme doluydu. Tüm bu kalabalığın ortasında, iki top bulduk. Birinin üstünde "C", diğerinde "H" harfi vardı. Ben üzerinde "C" yazanı almak istedim, çünkü Catherine'in baş harfiydi. "H" yazan da onun olabilirdi. Çünkü Heathcliff'e uyuyordu. Ama onun topu delinmişti; içindeki kepekler, bir delikten dökülmekteydi. Bu yüzden Linton onu pek beğenmedi. Onu üst üste yenince sinirlendi, öksürmeye başladı, gidip koltuğuna oturdu. Neyse ki o akşam somurtkanlığı uzun sürmedi; çünkü söylediğim iki üç şarkıyı çok sevdi. Söylediklerim aslında senin şarkılarındı Nelly, pek hoşuna gitti. Ayrılma zamanı gelince, ertesi akşam yine gelmem için yalvardı, yakardı, sabaha kadar düşümde, Uğultulu Tepeler'le, benim tatlı, sevgili kuzenimi gördüm.

"Ertesi sabah üzüntülüydüm, çünkü hem sen iyi değildin, hem de babamın oraya gidip geldiğimi bilmesini istemiyordum. Keşke izin verse de

gidebilsem, diyordum. İkindi çayından sonra pırıl pırıl bir ay doğdu ve at üstünde giderken bütün üzüntüm dağıldı. Kendi kendime, mutlu bir akşam daha geçireceğim, diye düşünüyordum. Beni bundan da çok sevindiren şey, cici Linton'ımın da güzel vakit geçirecek olmasıydı. Bahçelerinden eve doğru tırıs çıktım. Arka kapıya doğru döndüğüm sırada, o Hareton denen herifle karşılaştım. Atın dizgininden tutarak ön kapıdan gelmemi söyledi. Minny'nin boynunu okşadı, 'Güzel bir hayvan,' dedi. Benim kendisiyle konuşmamı ister gibi bir hali vardı. Ona atımı sadece rahat bırakmasını, yoksa çifte atabileceğini bildirdim. Atın bacaklarını gözden geçirdikten sonra gülümseyerek, o kaba konuşmasıyla, 'Bunun çiftesinden ne olacak, adamı incitmez bile,' dedi. Neredeyse atı çevirip deneyecektim ama o, kapıyı açmak için uzaklaşmıştı. Mandalı kaldırdığı sırada, başını kaldırıp kapının üzerindeki yazıya baktı, hem gurur, hem de beceriksiz bir ahmaklıkla şöyle dedi:

"'Bayan Catherine! Ben şu yazıyı artık okuyabiliyorum.'

"'Ne güzel,' dedim. 'Aman oku da bir duyayım... bakıyorum kafan çalışmaya başlamış.'

"Heceleye heceleye 'Hareton Earnshaw' adını sökebildi. Sonra birdenbire durakladığını görünce, cesaret vermek için, 'Ya rakamlar?" diye sordum.

'"Onları sökemedim daha,' dedi.

"Onun bu başarısızlığı karşısında, kahkahalarla gülerek, 'Seni kalın kafalı, seni!' dedim.

"Dudaklarında sinsi bir şımarıklık belirdi. Ahmak ahmak yüzüme baktı, gülüşüme katılsa mı, katılmasa mı, bir türlü karar veremiyordu. Hemen eski ciddi tavrımı takınıp yanımdan uzaklaşmasını, benim oraya kendisi için değil, Linton'ı görmek için geldiğimi söyleyerek, kararsızlığına son verdim. Ay ışığında, yüzünün kızardığını gördüm; mandalı tutan eli aşağı düştü, tam anlamıyla gururu kırılmış bir insan tavrıyla iki yana yalpalayarak uzaklaştı. Adını okumayı becermekle, kendini herhalde Linton kadar bilgili, görgülü sanmış, benim böyle düşünmediğimi görünce de, çok bozulmuştu..."

"Dur sevgili Catherine!" diye sözünü kestim. "Seni azarlayacak değilim, ama bu davranışını hiç beğenmedim. Hareton da, Linton gibi senin kuzenin. En azından bunu hatırlasaydın böyle davranmanın ne kadar yanlış olduğunu

anlardın. Hareton'ın da Linton kadar olmasa bile bir şeyler öğrenmek istemesi takdir edilecek bir davranış. Hem belki de, sadece gösteriş olsun diye okumaya kalkmamıştır. Onu daha önce bilgisizliğinden dolayı utandırmış olmalısın ki, bunu düzeltmek ve seni sevindirmek istemiş. Onunla alay etmek sana hiç yakışmaz. Sen de onun gibi yetiştirilseydin, kaba saba olmayacak mıydın? Çocukken o da senin kadar zeki, senin kadar çabuk kavrayan biriydi. O alçak Heathcliff'in intikam uğruna onu böyle kaba saba yetiştirmesi ve insanların da onu böyle hor görmesi doğrusu ağrıma gidiyor."

Benim bu sözlerim karşısında şaşıran kız, "Peki, peki Nelly, şimdi bunun için gözyaşı dökecek değilsin herhalde!" dedi. "Ayrıca ABC'yi, beni sevindirmek için öğrenip öğrenmediğini bir tarafa bırak şimdi. Ayrıca bu hayvana, insan gibi davranmaya değer mi, değmez mi şimdi göreceksin. İçeri girdim; Linton divanda uzanıyordu, bana hoş geldin demek için biraz doğruldu.

"'Catherine, bu akşam hastayım sevgilim,' dedi. 'Sen konuş, ben dinleyeyim. Gel, şöyle otur yanıma. Verdiğin sözü tutacağını biliyordum, gitmeden önce senden gene söz alacağım.'

"Hasta olduğu için, canını sıkmamak gerektiğini biliyordum. Tatlı tatlı konuşmaya başladım. Ona hiç soru sormadım, öfkelendirecek bir şey yapmamaya dikkat ettim. En güzel kitaplarımdan birkaç tanesini yanımda götürmüştüm, biraz okumamı istedi. Tam okumaya başlıyordum ki, Earnshaw birdenbire kapıyı açıp, içeri girdi. Düşüne düşüne içini hırs bürümüş olsa gerekti. Dosdoğru üzerimize geldi, Linton'ı kolundan tuttuğu gibi divandan aşağıya fırlattı.

"Öfke dolu bir sesle, 'Defol git, kendi odana!' diye bağırdı. Deli gibiydi. Yüzü adeta şişmişti. 'Madem seni görmeye gelmiş, şunu da al götür. Burada ben oturacağım. Defolun ikiniz de!'

"Bize küfürler etti, cevap vermesine bile vakit bırakmadan Linton'ı mutfağa sürükleyip attı. Ben de onun ardından giderken yumruklarını sıkmış bakıyor, sanki beni bir yumrukta yere sermek için yanıp tutuşuyordu. Bir an korkudan elimdeki kitabı düşürünce, ona bir tekme vurup ayaklarımın ucuna kadar gönderdikten sonra kapıyı kapattı. Ocağın yanından kulağıma, haince, kıkır kıkır bir gülüş sesi geldi. Dönüp

baktığımda Joseph’in kemikli ellerini ovuşturarak katıla katıla güldüğünü gördüm.

“‘Ben biliyordum zaten, sizi kapı dışarı etti, değil mi? Hey koca oğlan, hey! Günden güne daha bir ‘erkek’ oluyor, işte! Hem biliyor... Benim kadar o da baş köşede kimin oturabileceğini biliyor... Hıh, hıh, hıh! İkinizi de ne güzel defetti! Hıh, hıh, hıh!’

“Yaşlı alçağın eğlenmesine aldırış etmeden, kuzenime, ‘Şimdi nereye gideceğiz?’ diye sordum.

“Linton’ın yüzü kireç gibi olmuştu. Tir tir titriyordu. Bu haliyle hiç güzel değildi Nelly! Hayır, hiç, hiç güzel değildi! Korkunçtu; iri gözleri çılgın, aciz bir öfkeyle doluydu. Kapının tokmağını tutup sarstı, ama kapı içerden sürgülenmişti.

“Bağırmaktan çok, çığlığa benzer bir ses tonuyla, ‘Açmazsan gebertirim seni! Açmazsan gebertirim seni!’ diye tekrarladı. ‘İblis! İblis! Geberteceğim seni, geberteceğim!’

“Joseph yine kikirdedi.

“‘Bak işte, şimdi tıpkı babası!’ dedi. ‘Tıpkı babası! Zaten hepimiz, anamızdan babamızdan az buçuk bir şeyler alır, onlara çekeriz. Hiç korkma Hareton, korkayım deme oğul, o sana hiçbir şey yapamaz!’

“Linton’ı ellerinden tutup oradan uzaklaştırmak istedim, ama öyle korkunç bir çığlık attı ki, şaşırdım, bırakmak zorunda kaldım. Derken bir öksürük nöbetiyle çığlıkları kesildi, ağzından kan boşanarak yere yıkıldı. Ben, dehşetten kendimi bilmez bir halde avluya koşup, avazım çıktığı kadar Zillah’ı çağırdım. Kadın sesimi hemen duydu, meğer ahırın arkasındaki sundurmada inek sağıyormuş. İşini bırakıp koşarak geldi, ‘Ne var, ne oluyor?’ diye sordu. Ona olanı biteni anlatacak halde değildim, soluk soluğa kalmıştım. Tutup, içeri çektim, etrafa bakıp Linton’ı aradım. Meğer Hareton yaptığı kötülüğün sonuçlarını görmek için çıkmış. Şimdi de zavallı yavrucağı yukarı kata taşıyordu. Zillah’la birlikte ben de ardından gittim. Ama o, merdiven başında durup bana, ‘Sen gelme, doğru evine git!’ dedi. Ben de ona, Linton’ı öldürdüğünü, ne olursa olsun içeri gireceğimi haykırdım. Ama Joseph, kapıyı kilitleyerek, ‘Hayır, giremezsin,’ dedi. ‘Sen de onun gibi delirmek mi istiyorsun yoksa?’ Kâhya kadın gelinceye kadar

ağlayarak bekledim. Kadın, Linton’ın çok geçmeden iyileşeceğini, ama şimdi onu görmemin doğru olmayacağını söyledi. Beni, koluma girerek aşağıya indirdi.

“O sırada, çıldırmak üzereydim, Nelly! Ağlamaktan gözlerim neredeyse kör olacaktı. Senin o çok sevdiğin haydut da, karşımda durmuş, ‘Şişşşşt, Şişşşt!’ diye susmamı istiyor, suçun kendisinde olmadığını söylüyordu. En sonunda ben, her şeyi babama anlatarak onu hapse attıracağımı, astıracağımı söyleyince, o da hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sonra bu korkakça telaşını benden gizlemek için hemen çıktı, gitti. Ama elinden hâlâ kurtulmuş değildim. Oradan ayrılmaya zorlanıp da, iki üç yüz adım ilerlemiştim ki, yolun kenarında, kuytu bir köşeden birdenbire karşıma çıktı, Minny’yi durdurup, beni yakaladı.

“‘Bayan Catherine, doğrusu ben de çok üzüldüm,’ diye başladı. ‘Ama, çok kötü olur, eğer sen...’

“Belki beni de öldürür korkusuyla, kırbacımı yüzünde şaklattım. O, korkunç küfürlerinden birini savurarak beni bıraktı; ben de deli gibi, dörtnala eve geldim.

“O gece sana ‘İyi geceler’ demek için uğramadım. Ertesi akşam da Uğultulu Tepeler’e gitmedim, oysa gitmeyi çok istiyordum. Ama garip bir telaş içindeydim, bazen Linton’ın öldüğünü duymaktan korkuyor, bazen de Hareton’la karşılaşma düşüncesiyle ürperiyordum. Üçüncü gün, bütün cesaretimi toplayarak, daha doğrusu daha fazla beklemeye dayanamadığımdan, bir kez daha evden ayrıldım. Saat beşte yaya olarak yola çıktım. Belki diyordum, kimseye görünmeden eve girip Linton’ın odasına çıkabilirim. Ama ben yaklaşır yaklaşmaz, köpekler havlamaya başladı. Beni karşılayan Zillah, ‘Çocuk gittikçe iyileşiyor,’ dedi. Sonra da beni, halı kaplı, küçük, derli toplu bir odaya götürdü. Linton bir divana uzanmış, benim kendisine vermiş olduğum kitaplardan birini okumaktaydı. Onu görünce nasıl sevindim, anlatamam. Ama Nelly, tam bir saat ne başını çevirip bana baktı, ne de bir tek söz söyledi. İşte çocuğun böyle kötü bir huyu vardı. Sonra dönüp, bütün o gürültüye benim neden olduğumu, bu olaylarda Hareton’ın hiç suçu olmadığını söylemesin mi?.. Düpedüz yalan söylüyordu. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Ona karşılık vermeye kalksam mutlaka ağır bir şey söyleyecektim. Bunu bildiğim için hemen odadan çıktım. Ardımdan güçsüz sesiyle, ‘Catherine!’ diye seslendiğini duydum.

Benden böyle bir tepki beklememişti. Geri dönmedim, bir daha gitmemeye de kesin olarak karar verdim. Gelgelelim, ondan hiç haber almadan yatıp uyumam imkânsızdı. Verdiğim karardan hemen vazgeçtim. Önceden oraya gitmek bir suçken, şimdi gitmemek bir suç gibi geliyordu. Michael, 'Minny'yi hazırlayayım mı?' diye sorunca, hemen, 'Evet,' dedim; at üstünde tepeleri aşarken de bir görevi yerine getirdiğimi düşünmekteydim. Artık geldiğimi gizlemek boşunaydı, çünkü avluya girebilmek için pencerelerin önünden geçmek zorundaydım.

"Oturma odasına doğru gittiğimi gören Zillah, küçük Bey'in salonda olduğunu söyledi, ben de oraya girdim. Earnshaw da oradaydı, ama hemen çıkıp gitti. Linton büyük koltuğa oturmuş, uyuklamaktaydı. Ocağa yaklaştım ve ciddi bir ses tonuyla şöyle dedim:

"'Linton, madem ki benden hoşlanmıyorsun, buraya yalnızca seni üzmek için geldiğime inanıyorsun, üstelik bunu davranışlarınla da belli ediyorsun, bu son görüşmemiz olacak. Birbirimize veda edelim. Yalnız, Bay Heathcliff'e beni görmek istemediğini açıkça söyle de, daha fazla yalanlar uydurmaya kalkmasın.'

"'Şapkanı çıkar da otur, Catherine,' diye cevap verdi. 'Benden çok daha mutlusun, onun için de elbette çok daha iyi bir insansın. Babam, benim kendime olan güvenimi tamamen kaybetmemi sağladı. Sürekli kusurlarımı yüzüme vurur, beni adam yerine koymadığını gösterir. Öyle ki, onun dediği gibi değersiz bir insan olup olmadığımdan ben bile emin değilim. Bu yüzden öfkeleniyor, hırçınlaşıyor, öylesine alıngan oluyorum ki, herkesten nefret ediyorum! Evet, ben değersizim, her zaman huysuz, kötü yaradılışlı biriyim. İstiyorsan bana, 'Hoşça kal,' deyip gider, böylelikle de benim gibi bir ahmaktan kurtulmuş olursun. Yalnız Catherine, benim şu hakkımı teslim et: Eğer elimden gelseydi ben de senin kadar sevimli, kibar, iyi bir insan olurdum. Üstelik senin kadar mutlu, senin kadar sağlıklı, senin kadar 'iyi' bir insan olmayı ne kadar çok isterdim biliyor musun?... Şuna da iyice inan; sırf iyi bir insan olduğun için, sana karşı duyduğum sevgi sonsuzdur. Hatta senin sevgine layık bir insan bile olsaydım, seni böylesine derin bir aşkla sevemezdim. Gerçek yaradılışımı senden gizleyemedim, gizleyemiyorum. Bunun için pişmanım, üzülüyorum. Ölünceye kadar da pişman kalacak ve üzüleceğim!'

“Doğru söylediğini, onu bağışlamam gerektiğini, hatta biraz sonra tekrar kavga çıkaracak bile olsa, yine de bağışlamam gerektiğini hissettim. Derken barıştık, ben orada kaldığım sürece ikimiz de durmadan ağladık ama, hep üzüntüden değil elbette. Ne var ki, ben Linton’ın kişiliğindeki bu çöküntüye üzülmekten kendimi bir türlü alamıyordum. Öyle bir yaradılışı vardı ki, ne dostlarına rahat verecek, ne de kendisi huzur bulacaktı! O akşamdan sonra hep o küçük odasında buluştuk. Çünkü ertesi gün babası eve dönmüştü.

“Sanırım üç kez, o ilk gittiğim akşamki kadar neşeli vakit geçirdik. Gelecekten neler neler bekliyordu! Ancak, diğer akşamlar hep sıkıntılı, hep üzüntülü geçti, çünkü ya bir bencillik yapıyor ya huysuzlanıyor ya da hastalanıyordu. Ama ben artık, onun hastalığı kadar, huysuzluklarına da katlanmaya alışmıştım. Bay Heathcliff benimle karşılaşmaktan kaçınıyordu. Onu, hemen hemen hiç görmedim. Geçen pazar, oraya her zamankinden biraz erken gitmiştim. Zavallı Linton’ı önceki gece bana yaptıklarından ötürü paylıyordu. Oğlunun o geceki davranışlarını nereden haber aldığına bir türlü akıl erdiremedim. Öğrenmesi için ancak gelip kapıyı dinlemesi gerekirdi. Gerçi Linton o akşam beni fazla üzmüştü, ama bu, benden başka hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Odaya girip bu düşüncemi Bay Heathcliff’e de söyledim. Buna kahkahalarla güldü; ‘Madem sen öyle istiyorsun, bence de hava hoş,’ dedikten sonra çıktı gitti. Ben de Linton’a, bundan böyle bana kötü şeyler söyleyeceği zaman, sesini alçaltmasını tembih ettim. İşte Nelly her şeyi öğrenmiş bulunuyorsun. Benim Uğultulu Tepeler’e gitmeme engel olmak, iki insanın acı çekmesine neden olmak demektir. Oysa babama söylemezsen hiç kimsenin rahatı bozulmaz. Söylemezsin, değil mi? Söylersen insafsızlık etmiş olursun.”

“Kararımı yarın sabah bildiririm Bayan Catherine,” dedim. “Bu konu üzerine biraz düşünmem gerekiyor. Düşünebilmek için de şimdi seni yalnız bırakıp gitmeliyim.”

Bu konuya yüksek sesle, hem de Bey’in önünde düşündüm; kızın odasından çıkıp, doğruca Bey’in yanına gittim, bütün hikâyeyi anlattım. Yalnız yeğeniyle aralarındaki konuşmaları, bir de Hareton’ı söylemedim. Bay Linton, büyük bir telaşa düşmüş, çok üzülmüştü, ama bana belli etmek istemedi. Sabahleyin Catherine, sırrını açığa vurduğumu, bu da yetmezmiş gibi, gizli ziyaretlerinin de sona ermiş olduğunu öğrendi ve bu yasağın kaldırılması için ağladı, sızladı. Linton’a acıması için babasına da yalvardı,

ama hepsi boşunaydı. Elde ettiği tek şey, babasının verdiği bir sözdü. Buna göre, babası Linton'a mektup yazarak, istediği zaman Grange'e gelmesi için izin verecek ama bundan böyle Catherine'i Uğultulu Tepeler'e beklememesini bildirecekti. Bey, eğer yeğeninin huyunu suyunu bilse, sağlık durumunun ne kadar kötü olduğunu öğrense, belki bu kadarına bile razı olmazdı.

XXV

Bayan Dean, “Bunların tümü, geçen kış oldu efendim,” dedi. “İşte, her şey ancak bir yıl önce olup bitti. Aradan on iki ay geçince tutup da tüm bu olan biteni size, yani aile dışından birine anlatacağım aklımın ucundan bile geçmezdi! Belki siz de yakında aileden biri olacaksınız, kim bilebilir ki? Gençsiniz, yalnız yaşamak bir gün canınıza tak edecektir. Hem sonra Catherine’i görüp de ona vurulmayacak bir erkek düşünemiyorum. Güldünüz, ama ne zaman ondan söz etsem gözleriniz parlıyor. Onunla ilgileniyorsunuz, yanılıyor muyum? Peki neden resmini ocağınızın üstüne asmamı istediniz? Hem niye...”

“Dur, dur, iyi yürekli arkadaşım benim!” dedim. “Tamam, haklısın, ona tutulabilirim, peki ya o beni isteyecek mi bakalım? Doğrusu bundan oldukça şüpheliyim. İşte bu yüzden de olmayacak işler peşinde koşarak huzurumu bozmak istemiyorum. Hem burada yaşayabileceğimi de hiç sanmıyorum. Kalabalık şehirlerin adamıyım ben, buralar bana göre değil, zaten dönmek zorundayım. Sen devam et bakalım. Catherine, babasının emirlerine uydu mu?”

Kâhya kadın, “Evet uydu,” diye devam etti. “Babasına çok düşkündü Catherine. Üstelik, Bey de ona bağırıp çağırmamış, canından çok sevdiği biricik kızını kırmamaya özen göstererek şefkatli davranmış, onu tehlikelerden uzak tutabilmek için türlü öğütler vermekle yetinmişti. Bey’in öğütleri, gelecekteki yaşamında kızın kulağına küpe olacak, onun doğru yolu bulmasına yardım edecekti. Bu olaydan iki üç gün sonra Bey bana:

“Nelly, şimdi senden bana dürüst davranmanı isteyeceğim. Yeğenim ne iki satır mektup yazdı ne de kendisi gelip konuştu benimle. Söyle Nelly, onun hakkındaki düşüncelerin nedir? Hal ve tavırları düzeldi mi ya da en azından, düzelme umudu var mı?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, oğlan fazlasıyla zayıf, narin yapılı bir çocuk, efendim,” dedim. “Tam bir erkek olacak kadar bile yaşayacağını sanmıyorum. Ancak şunu da belirtmeliyim ki, yapı olarak babasına hiç çekmemiş. Yani Bayan Catherine onunla evlenmek gibi bir hataya düşecek olursa, onu kolayca avucunun içine alıp istediği gibi yönetmekte zorluk çekmeyecektir. Ama küçükhanım tutup da ona, kaprislerine hiç ses etmeden

boyun eğecek kadar aşırı bir düşkünlük gösterirse, durum değişir, elbette. Neyse ki daha zamanımız çok, bu arada onu göz hapsinde tutar, daha iyi tanımak için iyice ölçüp biçer, sonra da oturup bir karara varırız. Oğlanın olgunlaşıp tam bir erkek olabilmesi için en azından dört sene geçmesi gerekiyor. Önünüzde bol bol zaman var, onu iyice ölçüp tartar, yakından tanır, kızınıza uygun bir koca olur mu, olmaz mı anlayabilirsiniz."

Edgar iç çekip pencereye doğru gitti ve Gimmerton Kilisesi'ne doğru baktı. Soluk bir şubat güneşinin aydınlattığı sisli bir öğle vaktiydi. Mezarlıktaki iki köknar ağacıyla seyrek seyrek dizilmiş mezar taşlarını seçebiliyorduk.

"Yaklaşmakta olan her ne ise, bir an önce olup bitsin, dediğim çok olmuştur," dedi. "Şimdi neden bilmem, olacaklardan korkmaya başladım. Şu vadiden aşağı bir damat olarak indiğim günü anımsıyorum. Bir süre sonra yine aynı vadiden indirilip mezarlığın kuytu yalnızlığına bırakılma umudu kadar sevindirici olmasa gerek! Nelly! Küçük Cathy'im, benim için bir mutluluk kaynağıydı. Kış akşamları ve yaz günleri boyunca, yanımda canlı bir umuttu. Ama bir gün şu eski kilisenin gölgesinde, şu mezar taşlarının arasında onun mezarının yanına ben de uzanacağım. Aslında uzun haziran akşamlarında benim de oraya gireceğim günün bir an önce gelmesini dilediğim zamanlar da oldu. Bunları düşünürken de mutluydum. Şimdi Cathy için ne yapabilirim? Onu yüzüstü bırakıp da nasıl gidebilirim? Linton'ın, kızıma benim yokluğumu unutturabileceğini bilsem, ne Heathcliff'in oğlu olduğuna aldırış ederim ne de kızımı elimden aldığına. Heathcliff'in amacına ulaşmasına Tanrı'nın verdiği son teselliyi de çalıp, beni altetmiş olmasına da aldırmam! Ama, ya Linton buna layık değilse, ya babasının elinde iradesiz bir kukla, bir maşaysa... Kızı ona teslim edemem! Kızımın o cıvıl cıvıl neşesini söndürmek çok acı bir şey. Yaşadığım sürece ona acılı günler yaşatmamaya, ancak, öldüğüm zaman da yalnız başına bırakmaya mecburum. Zavallı yavrucuğum! Onu, kendimden önce Tanrı'ya teslim edip, toprağa vermek bundan daha iyidir."

"Onu Tanrı'ya emanet edin efendim," diye cevap verdim. "Tanrı esirgesin ama, sizi kaybedecek olursak, ben Catherine'i sonuna kadar yalnız bırakmam. Hem arkadaşı, hem de kılavuzu olurum. Bayan Catherine iyi bir kızdır. Bilerek ve isteyerek yanlış yola sapacağından hiç endişelenmiyorum. Doğru yolda kendine düşeni yapanlar, önünde sonunda ödüllerini alırlar."

Bahar gelmiş, geçiyor, Bey de, artık kızıyla birlikte kırlara çıkabiliyordu ama tam olarak iyileşmemişti. Kız ise, bu gezintileri babasının artık iyileştiğine yormaktaydı. Yanaklarının al al oluşu, gözlerinin parıldayışı, ona göre yakında hiçbir şeyi kalmayacağının belirtileriydi.

Catherine'in doğumunun on yedinci yıldönümünde, babası mezarlığa gitmedi, çünkü yağmur yağıyordu.

"Bu akşam herhalde dışarı çıkmazsınız, değil mi efendim?" diye sordum.

"Hayır, bu yıl ziyaretimi biraz erteleyeceğim."

Linton'a bir mektup daha yazıp, kendisini görmek istediğini bildirdi. Eğer o hastalıklı yaratık insan içine çıkarılabilecek durumda olsaydı bence babası hiç durmaz hemen gönderirdi. Bey'in mektubuna cevap geldi, çocuğa başkasının ağzından yazdırıldığı besbelliydi. Dayısının kendisini hatırlama nezaketini göstermesine teşekkür ediyor, Bay Heathcliff'in onu Grange'e göndermediğini, bu arada gezmeye çıktığı günlerde ara sıra kendisine rastlamayı umut ettiğini, o zaman kuzeniyle baş başa görüşebileceğini ve kuzenini kendisinden uzaklaştırmamasını rica ediyordu.

Mektubun bu rica bölümü anlamlıydı, hatta belki de kendisi yazmıştı, çünkü Heathcliff, oğlunun, Catherine'le arkadaşlığını sürdürebilmek için güzel ve etkili sözler yazabileceğini biliyordu.

"Onu buraya gönderin demiyorum. Ama, babam beni size göndermediği, siz de onun buraya gelmesine razı olmadığınız için, kuzenimi bir daha hiç mi göremeyeceğim? Ne olur, gezintilerinizi ara sıra Tepeler'e doğru yapın, hiç olmazsa sizin yanınızda birkaç kelime konuşmamıza izin verin! Bizi birbirimizden ayırmanızı hak edecek bir şey yapmadık. Sonra bana dargın değilsiniz, beni sevmemeniz için de hiçbir neden yok! Sevgili dayıcığım ne olur, yarın iki satırla sizi Thrushcross Grange'den başka istediğiniz bir yerde görebileceğimi bildirin de beni sevindirin. Şuna inanıyorum ki, benimle bir defa görüşürseniz, babama hiç benzemediğimi anlayacaksınız. Zaten babam da, benim, kendi oğlu olmaktan çok, sizin yeğeniniz olduğumu söylüyor. Evet, ben belki Catherine'e layık olamayacak derecede kusurluyum ama o, benim kusurlarımı hoş görüyor, onun hatırı için siz de hoş görmelisiniz. Sağlık durumumu soruyorsunuz. Daha iyiyim ama bütün

umut kapıları kapanmış, beni hiç sevmemiş, sevmeyecek insanlar arasında tek başıma yaşamak zorundayken, nasıl neşeli, nasıl iyi olabilirim?”

Edgar, çocuğa acıdığı halde Catherine’le birlikte dolaşacak durumda olmadığı için bu isteğini yerine getiremedi. Yazın belki buluşabileceklerini, bu arada fırsat buldukça kendisine mektup göndermeye devam etmesini yazdı. Kendisi de çocuğun o çekilmez insanlar arasındaki acınacak durumunu bildiği için mektuplarında elinden geldiğince öğütler vermeye, onu teselli etmeye çalıştı. Linton da onu cevapsız bırakmadı. Ancak mektupların sansürden geçtiği belliydi. Dilediği gibi yazsa yaşadığı acıları dile getirecekti, ama babası tetikte bekliyor, çocuğa böyle bir fırsat vermiyordu. Üstelik bizim Bey’in yazdıklarını da baştan sona okuduktan sonra çocuğa veriyordu. Bu yüzden Linton, çektiği acıları, üzüntüleri dile getiremiyor, sürekli olarak kendisini sevgilisinden insafsızca ayırmaları üzerinde duruyordu. En sonunda da, eğer Bay Linton yakın zamanda buluşmalarına izin vermezse, kendisinin boş sözlerle bile bile aldatıldığı kanısına varacağını kibar bir dille dokunduruyordu.

Cathy de hep onun tarafını tutmaktaydı. Böylece ikisi arasında kalan Bey, en sonunda haftada bir defa benim gözümün önünde, Grange’in yakın çevresindeki kırlarda buluşmalarına, atla ya da yürüyerek dolaşmalarına razı oldu. Çünkü haziran ayı gelmişti ve kendisi hâlâ eriyip çökmekteydi. Bu arada yıllık gelirin bir kısmını Catherine için bir yana ayırıyor, kızın atalarından kalan evi kısa sürede geri almasını, hiç olmazsa bir an önce o evde yaşamasını istiyordu. Bunun için kızıyla kendi vârisinin evlenmesinden başka çıkar yol görememekteydi. Vârisinin de, kendisi gibi hızla eriyip çökmekte olduğundan haberi yoktu. Daha doğrusu bunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Çünkü Tepeler’e doktor uğramazdı. Ayrıca Heathcliff’in oğlunu görecek ve durumunu öğrenip bize anlatacak kimse de yoktu. Ben bile oğlanın kırlarda atla ya da yaya, gezintilere çıkmak için gösterdiği ateşli isteğe kanıp, gerçekten iyileşmeye yüz tuttuğunu düşünmüş, onun sağlığı hakkındaki karamsar düşüncelerimde yanıldığıma inanmaya başlamıştım. Yakın zamanda ölmesi kaçınılmaz olan oğluna, Heathcliff kadar insafsızca, alçakça davranan bir baba olabileceğini hayal bile edemezdim. Meğer, çocuğu gezilere hevesli görünmeye o zorluyormuş. Oğlanın hızla ölüme gittiğini görüp alçakça planlarının suya düşme tehlikesi karşısında telaşa düşerek, onun üzerindeki bu baskıyı daha da artırmış.

XXVI

Yaz ortasındaydık. Edgar, çocukların yalvarmalarına karşı koyamamış, istemeyerek de olsa bu işe razı olmuştu. Catherine'le yeğeninin ilk buluşmasında, ben de yanlarında bulunacaktım. Böylece küçükhanım ve ben, atla yola koyulduk. Hava kapalı ve pusluydu, oldukça sıkıntılı bir gündü. Güneş yüzünü göstermiyor, buna karşın etraf boğucu bir sıcak altında cayır cayır yanıyordu. Gökyüzü ara ara bulutlarla gölgeleniyor, yine de yağmur yağacağa benzemiyordu. Oğlanla, kavşaktaki taş sütunda buluşmak üzere anlaşmıştık. Buluşma yerine vardığımızda, küçük bir çobanın bizi beklemekte olduğunu gördük. Çocuk, meğer Bay Linton tarafından bize bir mesaj iletmek üzere gönderilmiş. Bizi görünce, "Bay Linton bana haber bıraktı. Tepeler'in öte yanında sizi bekliyor. Biraz daha yürürseniz onun bulunduğu yere varabilirsiniz," dedi.

"Öyle görünüyor ki Bay Linton, dayısının ileri sürdüğü ilk şartı unutmuş," dedim. "Bey, Grange sınırlarından dışarı çıkmamızı istemiyor, daha ilk adımda onun bu şartını çiğneyecek miyiz yani?"

Catherine hemen atıldı, "Öyleyse onunla buluşur buluşmaz atımızın başını bu tarafa çevirir, gezintiyi de eve doğru yaparız," dedi.

Ne var ki, işler hiç de onun dediği gibi gitmedi. Çocuğu evinden çeyrek mil uzakta, çimenler üzerine uzanmış yatarken bulduk. Yanında atı yoktu. Biz de, zorunlu olarak atlarımızdan indik ve hayvanları otlamaları için çayıra saldık. Bay Linton yanına yaklaşmamızı bekliyordu, bir iki adım yakınına gelinceye kadar kalkmadı. Sonra yürümeye başladık. Ancak bu yürüyüş sırasında öyle halsiz görünüyordu ki, ben hemen, "Bu sabah hiç de gezinti yapabilecek gibi görünmüyorsun Bay Heathcliff. Yüzün çok solgun. Bence bu gezmeden zevk alamayacak kadar hastasın," dedim.

Catherine, uzun süren bir ayrılıktan sonra onu bu halde görünce hem şaşırmış, hem de çok üzülmüş, sevincin yerini endişe almıştı. Ona, kendisini nasıl hissettiğini, eskisine oranla daha kötü olup olmadığını sordu.

Delikanlı soluk soluğa, "Yok, yok, daha iyiyim... daha iyiyim," dedi. Ancak konuşurken titriyor, kuzeninin eline yapışmış, sanki bıraktığı an yere yıkılacakmış gibi sıkı sıkı tutuyor, bir yandan da iri, mavi gözlerini açmış,

ürkek ürkek kızı süzüyordu. Gözlerinin altı çökmüştü. Bu mecalsiz bakışlar yüzüne korku dolu, vahşi bir ifade veriyordu.

Catherine üsteleyerek, “Ama herhalde çok ağır hastalandın,” dedi, “Seni son gördüğümden daha kötüsün. Hem de çok zayıflamışsın...”

Linton onun sözünü keserek, “Yorgunum,” dedi hemen. “Hava da yürünecek gibi değil. Fazla sıcak, şurada biraz dinlenelim. Zaten sabahları kendimi pek iyi hissetmiyorum... Babam ise bütün bunların hızla büyümemden kaynaklandığını söylüyor.”

Buna pek inanmamış olan Cathy bir kenara oturdu, Linton da onun yanına uzandı.

Kız neşelenmeye çalışarak, “Burası senin hayallerindeki cenneti andırıyor,” dedi. “Hatırlıyor musun? Bir senin, bir de benim isteğime göre, en güzel yerde en güzel şekilde iki gün geçirmeyi kararlaştırmıştık. Bugün hiç şüphesiz senin günün, yalnız bulutlar var, ama onlar da öylesine yumuşak, öylesine hoş ki, güneş ışığından bile daha güzel. Eğer gelebilirsen, gelecek hafta da Grange korusunda benim cennetimde gezeriz.”

Linton, kızın anlattıklarını hiç hatırlamışa benzemiyordu. Zaten zorla konuşuyordu. Onun anlattıklarına karşı son derece ilgisizdi. Arkadaşını oyalamakta o kadar yetersizdi ki, küçükhanım uğradığı hayalkırıklığını sonunda gizleyemedi. Linton’ın davranışlarında büyük bir değişiklik olmuştu; sevecen davranışları, kaprisleri, huysuzlukları gitmiş; yerini, ilgisiz, duygusuz bir bezginliğe bırakmış, artık, ilgi çekmek için yaptığı çocukça hırçınlıkları azalmıştı. Sanki avunmak istemiyordu. Kendisine yönelik her türlü iyi niyetli çabayı bir hakaret, kendisine yönelik düşmanca bir tavır olarak görmeye başlamıştı. Bu yüzden de sürekli somurtuyordu. Sanki onunla birlikte olmamızdan mutlu değildi. Adeta bir angaryaya katlanır gibiydi. Onun bu durumunu benim kadar Catherine de fark etmişti. Onun için daha fazla zaman kaybetmeden, evlerimize geri dönmeyi önerdi. Bu öneri Linton’ı bir anda kendine getirdi; dalgın hali umulmadık bir biçimde gitti; fakat bu dalgınlığın yerini garip bir telaş, anlaşılmaz bir endişe aldı. Korkulu korkulu Tepeler’e doğru baktıktan sonra, hiç olmazsa yarım saat daha kalması için kıza yalvardı.

Cathy de, “İyi ama,” dedi, “Bana öyle geliyor ki, evde olsan daha rahat edeceksin. Üstelik, ne anlattığım hikâyeler, ne söylediğim şarkılar, ne de ettiğim gevezeliklerle artık seni mutlu edemiyorum. Herhalde son altı ay içinde iyice olgunlaşmışsın. Beni oyalayan, mutlu eden şeyler artık seni ilgilendirmiyor. Yoksa seni sevindirmek için seve seve kalırdım.”

Linton ise buna, “Biraz daha dinlenmek için kal öyleyse,” diye cevap verdi. “Sonra Catherine, benim çok hasta olduğumu sanma ya da herkese öyle söyleme. Bu durgunluğum, havanın sıkıntılı ve sıcak olmasından kaynaklanıyor. Hem unutma ki, sen gelmeden önce o kadar çok dolaştım ki biraz yorgun düştüm. Aslında iyiyim, dayıma benim çok iyi olduğumu söyle, olur mu?”

Ama Linton doğru söylemiyordu. Çok hasta olduğu her halinden belli oluyordu. Kuzeninin hastalığını neden sakladığına Catherine bir türlü anlam verememişti. “Peki!.. Senin böyle dediğini söylerim Linton. Ama benim fikrimi sorarsa ‘oldukça iyi’ diyemem,” yanıtını verdi.

Linton ise, kızın şaşkın bakışlarından gözlerini kaçırarak, “Önümüzdeki perşembe gene gel, aynı yerde buluşalım,” diye devam etti. “Sana buraya gelmene izin verdiği için dayıma en içten teşekkürlerimi ilet Catherine. Bir de, babamla karşılaşırsan ve beni sorarsa, sakın ona benim sessiz sessiz oturup, budalaca davrandığımı belli edecek bir şey söyleme. Sonra şimdi olduğun gibi üzüntülü sıkıntılı da görünme... yoksa çok kızar.”

Heathcliff’in kendisini azarlayacağını sanan Cathy, “Onun kızması bana vız gelir!” diye bağırdı.

O ise korkuyla ürperek, “Ama benim için öyle değil,” dedi. “Sakın onu bana karşı kışkırtacak bir şey yapayım deme, çünkü bana çok sert davranıyor.”

“Sana karşı çok sert mi davranıyor?” diye sordum. “Demek hoş görmekten usandı da, gizli nefretini açığa vurmaya başladı, öyle mi?”

Linton yüzüme baktı, ama cevap vermedi. Kız on dakika daha yanında oturup, kuzeninin uyuklayışını izleyip acı iniltilerini dinledikten sonra kalktı, böğürtlen toplayarak oyalanmaya çalıştı. Topladıklarını benimle paylaşıyor, çocuğa vermiyordu. Çünkü onunla fazla ilgilenmek, onu yormaktan, tedirgin etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Sonra benim kulağıma, “Yarım saat oldu mu Nelly?” diye fısıldadı. “Bence daha fazla kalmanın hiç gereği yok. Bu uyuyor, babam da bizi bekler.”

“Orası öyle, ama uyurken bırakıp gitmek doğru olmaz,” diye cevap verdim. “Sabırlı ol, uyanıncaya kadar bekle. Buraya gelmek için uçuyordun ama, bakıyorum Linton’a duyduğun özlem birdenbire yok oldu.”

“Beni niçin görmek istedi ki sanki?” dedi Catherine. “Geçmiş günlerdeki en büyük huysuzluklarını bile, şimdiki garip halinden daha fazla seviyordum. Bu görüşmeye adeta bir görevi yerine getirmek, sanki babasından azar işitmemek için korkusundan gelmiş. Ama ben de, Linton’ı bu işkencelerden mutlaka kurtaracak, ona eziyet eden Bay Heathcliff’in amacına ulaşmasını engelleyeceğim. Linton’ın daha iyi olmasına sevinmiyor değilim, ama bana karşı daha az sevgi gösterdiği, eskisinden çok daha kötü davrandığı için de üzgünüm.”

“Demek sence sağlık durumu daha iyi?” dedim.

“Evet,” diye cevap verdi. “Çünkü bilirsin, o eskiden beri her şeyi abartarak anlatır. Çok sağlıklı olduğunu söyleyemem ama eski haline göre herhalde daha iyi.”

“İşte bu konuda yanılıyorsunuz Bayan Cathy,” dedim. “Bana kalırsa eskisinden çok daha kötü bir durumda.”

Tam bu sırada Linton sıçrayarak dehşetle, ne yapacağını bilmez bir halde gözlerini açtı. “Biri beni mi çağırdı?” diye sordu.

Catherine, “Hayır,” dedi. “Düş gördün herhalde. Sabah sabah açık havada nasıl uyuyabildiğine şaşıyorum doğrusu.”

Çocuk, tepemizdeki dik yamaca bakarak, “Bana, babamın sesini işittim gibi geldi,” diye fısıldadı. “Kimsenin seslenmediğinden emin misin?”

“Elbette,” diye cevap verdi kuzeni. “Nelly’le aramızda senin sağlık durumunu tartışıyorduk. Kışın birbirimizden ayrıldığımız zamankinden daha iyi olduğun doğru mu Linton? Yalnız ben bir şeyden eminim, o da bana karşı duyduğun ilginin zayıflamış olması. Söyle, şimdi daha iyi olduğun doğru mu?”

Linton gözlerinden yaşlar akarak cevap verdi, “Evet, evet daha iyiyim!” Duyduğunu sandığı sesin etkisinden bir türlü kurtulamıyordu, gözlerini çevrede gezdiriyor, o sesin sahibini arıyordu. Cathy ayağa kalktı. “Bugünlük bu kadar yeter, bizim gitmemiz gerek,” dedi. “Şunu da açıkça söyleyeyim ki buluşmamız beni hayal kırıklığına uğrattı. Bunu senden başkasına söyleyecek değilim, ama Bay Heathcliff’den korktuğum için değil...”

Linton alçak sesle: “Sus, Tanrını seviyorsan sus!” dedi. “İşte geliyor.” Catherine’in gitmesine engel olmak için koluna sarıldı, ama kız hemen kurtulup Minny’yi çağırdı, hayvan küçük bir köpek gibi sese geldi.

Kız, eyere atlayarak, “Gelecek perşembeye burada olacağım!” diye bağırdı. “Hoşça kal. Hadi Nelly, çabuk!”

Babasının yaklaşmakta olduğunu gören Linton, ayrıldığımızı fark etmedi bile.

Daha eve varmadan Catherine’in hoşnutsuzluğu geçmiş, yerini merhametle karışık bir pişmanlık duygusu almıştı. Bunun birinci nedeni, Linton’ın sağlık sorunlarıydı. Bu arada Catherine, kuzeninin evde nasıl yaşadığını, neler çektiğini artık öğrenmişti. Linton için artık sadece endişe duyuyordu. Aynı endişeleri ben de duyuyordum, ama kıza şimdilik bunları kimseye açmamasını öğütledim. Çünkü, kesin bir karara varmadan önce onu bir defa daha görmemiz gerektiğini düşünüyordum. Bey, olup bitenleri anlatmamızı istedi. Yeğeninin kendisine teşekkür ettiğini bildirdik. Geri kalanını da Bayan Cathy, kısaca anlattı, çünkü neyi gizlemek, neyi açıklamak gerektiğini henüz iyice bilmiyordu.

XXVII

Yedi gün geçmiş, Edgar Linton'ın sağlığı hızla bozulmaya başlamıştı. Artık gün saymaya başlamıştık. Beyefendinin sağlığı önceleri aydan aya bozuluyordu. Ama son zamanlarda her saat başı daha da kötüye gidiyordu. Catherine'i kandırmaya çalışıyorduk, ama o, sezgi gücü ve keskin zekâsıyla korkunç sonu görebiliyor, sürekli bunu düşünüyordu. Perşembe günü, at gezintisinden söz açmaya gönlü razı olmadı. Canı çıkmak istemiyordu, ama ben onun hava almaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için gidip Bey'den izin istedim. Kızcağız, babasının yanı başından ayrılmaya bir türlü yanaşmıyor, babası nadiren kitaplığa inerse orada, değilse adamın yatak ucunda, sürekli onunla zaman geçiriyor, beyefendinin yanından ayrılmak zorunda kaldığı her dakikaya lanetler ediyordu. Fiziksel yorgunluğa bir de üzüntü ve endişe eklenince küçükhanım iyiden iyiye çöktü, sararıp soldu. Bizim Bey de kızının kötüye gittiğini fark etmiş olacak ki, onun çıkıp dolaşmasını, değişik ortamlara girip başka insanlarla görüşmesini, kısaca kafasını biraz dağıtmasını istiyordu. Bu arada ölümünden sonra kızının büsbütün yalnız kalmayacağı ümidi, ona gönül ferahlığı veriyordu.

Yeğeni fizik olarak kendisine fazla benziyordu. Bu yüzden huyunun da kendisine benzeyeceğini umuyordu. En azından ben, konuşmalarından bunu çıkarmaktaydım. Ne yazık ki durum hiç de düşündüğü gibi değildi. Adamcağız bunu bilemezdi elbette, çünkü Linton, mektuplarında kendi hastalığıyla ilgili hiçbir ipucu vermiyordu. Ben de, yanlış olduğunu bile bile, onun böyle düşünmesine izin veriyor, gerçekleri anlatmak için çaba harcamıyordum. Hasta bir adamı, son günlerinde daha fazla endişelendirmeye gönlüm bir türlü elvermiyordu. Nasıl olsa, gerçekleri öğrense de gerekli önlemleri alamayacaktı, ayrıca buna ne gücü, ne de ömrü yetecekti. Hiç olmazsa son günlerini huzur içinde geçirmesini istiyordum.

Öğleden sonra gezmek için dışarı çıktık. Ağustos sıcakları başlamıştı, altın sarısı bir gündü. Tepelerin tertemiz havasını içimize çektikçe adeta hayat buluyorduk. Bu hava ölüyü bile diriltirdi. Catherine'in arada bir neşeyle parlayan yüzü sık sık hüzün bulutlarıyla gölgeleniyordu; yüzüne vuran gün ışığı çabucak kayboluyor, yerini kapkara gölgeler alıyordu. "Tıpkı önümde uzayıp giden manzara gibi," diye düşündüm. Üzüntüsünü

unuttuğu anlar çok çabuk geçiyor, hemen huzursuz oluyor, suçluluk duygusuyla vicdan azabı duymaya başlıyordu.

Linton'ı, yine geçen haftaki yerinde oturmuş bizi bekler bulduk. Küçükhanım attan inip dizginini bana verdi. Orada pek az kalacağını, onun için kendisini at üstünde beklememi söyledi. Ama, ben onu bir dakika bile göz önünden uzaklaştırmak niyetinde değildim, onun için fundalarla kaplı yamacı birlikte tırmandık. Genç Heathcliff bu defa bizi biraz daha canlı karşıladı, ama bu bir neşe, bir sevinç canlılığı değildi; daha çok, korkudan kaynaklanıyor gibiydi.

Kesik kesik, güçlükle konuşarak, "Geciktin!" dedi. "Baban çok hasta, değil mi? Gelmezsin sanmıştım!"

Catherine, selamı sabahı bir yana bırakarak, "Niye apaçık konuşmuyorsun?" diye bağırdı. "Niye beni istemediğini açıkça söylemiyorsun? Doğrusu çok garip bir şey, iki defadır beni buraya özellikle getirtiyor, hem kendini, hem beni üzüp endişelendirmek isitiyorsun, bunun başka bir nedeni olamaz!"

Linton ürperdi; yarı utanır, yarı yalvarır bir bakışla kıza baktı. Ama kuzeninde, onun bu anlaşılmaz davranışlarına katlanabilecek sabır kalmamıştı.

"Evet, babam çok hasta," dedi. "Onun başucundan ayrılmama niye engel olmadın? Bir mektup yazarak beni verdiğim sözden neden kurtarmadın, gelmemi istemediğin halde, bunu neden yapmadın? Hadi, açıkça söyle! Oynamaya, oyalanmaya hiç niyetim yok artık, hele senin nazını çekmeye hiç halim yok!"

"Naz mı?" dedi oğlan. "Ben sana naz mı ediyorum? Tanrı rızası için Catherine, bu kadar kızma! Beni dilediğin gibi hor gör, çünkü ben de biliyorum ki değersizin, korkağın, alçağın biriyim, benden ne kadar tiksinsen azdır. Ama bana kızma, çünkü ben senin öfkene bile değmeyecek kadar düşük biriyim. Babamdan nefret et, beni de adam yerine bile koyma."

Catherine öfkeyle, "Laf!" diye bağırdı. "Budala, sersem çocuk! Bak hele! Nasıl da titriyor, sanki ona elimi dokunduracakmışım gibi! Senin adam yerine koyulmamayı istemene hiç gerek yok Linton. Seni zaten herkes hor görecektir. Çekil karşımdan! Ben derhal eve dönüyorum. Seni ocak

başından kaldırıp buralara sürüklemek bir çılgınlık, bir gösteriden başka bir şey değil... Peki niye? Bırak eteğimi! Böyle korktuğun ve ağladığın için sana acıdığımı sanıyorsun. Öyle olsa bile senin bu acımayı nefretle karşılaman gerekir. Nelly, bu yaptığının ne kadar ayıp olduğunu söyle şuna. Ayağa kalk, sürüngenler gibi yerlerde yatarak kendini rezil etme!.. Ayağa kalk!"

Linton halsiz bedenini bir türlü yerden kaldıramıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanan yüzünde acı vardı ve müthiş bir korku içindeydi. Sanki bütün vücuduna felç gelmişti.

"Ah!" diye haykırdı, "Artık dayanamayacağım! Catherine!.. Catherine!.. Üstelik ben hainin biriyim. Nedenini sana anlatmaya cesaret edemem, ama beni yalnız bırakırsan, öldürüleceğim! Sevgilim! Sevgili Catherine!.. Yaşamam senin elinde. Beni bir zamanlar sevdiğini söylemiştin, sevilenin yaşamasından sevene zarar gelmez. Gitmeyeceksin değil mi, iyi yürekli, tatlı, uysal Catherine! Benimle birlikte olmaya razı olursan belki o zaman o da senin yanında ölmeme bir şey demez."

Küçükhanım, onun çok acı çektiğini görerek, yerden kaldırmak için eğildi. Şefkatli hoşgörüsü, öfkesini alt etmişti. Şimdi endişeli bir telaş içindeydi.

"Neye razı olurum?" diye sordu, "Burada kalmaya mı? Bu garip sözlerin ne anlama geldiğini söylersen, kalırım. Bir söylediğin bir söylediğini tutmuyor, beni de şaşırtıyorsun! Sakin ol, açık konuş. Seni üzen neyse anlat da kurtul! Bana kötülük etmesine, elinden geldiğince engel olursun değil mi? Kendini tehlikeye atmaktan korktuğuna inanırım, ama, en iyi arkadaşına ihanet edecek kadar korkak değilsin."

Linton ince parmaklarını birbirine kenetleyerek, "Ama, babam beni tehdit etti," dedi. Bu sözler boğazında düğümlenmişti. "Ondan çok korkuyorum... Çok korkuyorum! Söyleyemem!"

Catherine, çocuğu küçümseyen bir merhametle, "Peki öyleyse!" dedi. "Sırrını kendine sakla, ama ben korkak değilim. Sen tatlı canını kurtarmaya bak. Benim hiç kimseden korkum yok."

Kızın bu yüce gönüllü davranışı, Linton'ın gözlerini yaşarttı. Hüngür hüngür ağlıyor, kızın ellerini öpüyor, ama sırlarını anlatmaya bir türlü

cesaret edemiyordu. Ben ise, bu önemli sırrın ne olabileceğini düşünmekte, ama ne oğlanın, ne de başkalarının çıkarı uğruna Catherine’in acı çekmesine bütün gücümle engel olmaya kararlıydım. Derken süpürge çalıları arasında bir hışırtı duydum. Bayır yukarı bakınca, Bay Heathcliff’in Tepeler’den aşağı inmiş, neredeyse tepemize dikilecek kadar yaklaşmış olduğunu gördüm. Linton’ın hıçkırıklarını duyacak kadar yakında bulunduğu halde, ona dönüp bakmadı bile. Dostça bir selam verdi. Aslında bu adam dünyada hiç kimseye dostça yaklaşmazdı. Samimiyetinden de her zaman kuşku duyardım. Tepemize dikilip şöyle dedi:

“Seni evimin bu kadar yakınında görmek ne büyük bir mutluluk, Nelly. Grange’de ne var ne yok, anlat bakalım.” Sonra sesini alçaltarak devam etti. “Söylentilere bakılırsa Edgar Linton ölüm döşeğindeymiş ama, belki de, hastalığını biraz büyütüyorlar, öyle mi?”

“Hayır, ne yazık ki doğru,” diye cevap verdim. “Bey ölmek üzere. Bu hepimiz için acı ama kendisi için daha hayırlı olacak.”

“Peki, daha ne kadar yaşar dersin?”

“Bilmem,” dedim.

Bakışlarını iki gence dikti. Onlar bu bakışlar karşısında oldukları yere mıhlanıp kalmışlardı. Linton, kıpırdamak şöyle dursun, başını bile oynatamaz bir haldeydi. Catherine de bu yüzden hareket edemiyordu. Heathcliff, “Çünkü,” diye devam etti, “Bu oğlan beni altetmeye karar vermiş görünüyor. Dayısı biraz acele eder de bundan önce giderse memnun olurum. Heey! O köpek yavrusu çoktan beri mi böyle? Oysa ben ona, burnunu çeke çeke ağlamanın ne demek olduğunu öğrettim sanıyordum! Bayan Linton’la birlikteyken biraz olsun canlanıyor mu bari?”

“Canlanmak mı? Ne gezer!.. Bir insan ancak bu kadar korku içinde yaşayabilir,” diye cevap verdim. “Haline bakıyorum da, söz gelimi, sevgilisiyle kırda bayırda dolaşacağına, yatağından çıkmayıp bir doktora görünse daha iyi olur diyorum.”

Heathcliff homurdanarak, “Birkaç gün sonra istediği kadar yatabilir, ama daha önce...” derken birdenbire oğluna haykırdı, “Ayağa kalk Linton! Kalk ayağa! Yerlerde sürünme öyle, kalk diyorum!”

Linton büyük bir korku içinde, yine felçli gibi olduğu yere yığılıp kalmıştı. Babasının sert davranışı karşısında ödü patlamıştı adeta. Babasının verdiği son emri yerine getirmek için son bir çaba daha gösterdi ama gücü yetmedi, inleyerek tekrar yere yığıldı. Bunun üzerine Bay Heathcliff gitti, onu doğrultup, sırtını yosunlu bir yamaca yasladı.

Canavarca öfkesini dizginleyerek, “Kızmaya başlıyorum haa,” dedi, “Şu miskinliği bir türlü üzerinden atamıyorsun. Tanrı cezanı versin! Kalk ayağa!”

Çocuk soluk soluğa, “Kalkacağım baba,” dedi, “Yalnız biraz izin ver, yoksa bayılacağım. Şimdiye kadar bütün dediklerini yaptım, İşte Catherine de şahittir ki, ben... ben, neşeli olmaya çabaladım. Ahh! Yanımdan ayrılma Catherine! Bana elini ver.”

Babası, “Benim elimi tut,” dedi, “Kalk ayağa, dik dur, ha şöyle, kız da sana kolunu versin, işte bu... Benim suratıma değil, kıza doğru bak. Bayan Linton, şunun benden böyle korktuğunu görünce, sen de beni şeytanın ta kendisi sanacaksın. Lütfen onunla eve kadar yürü. Çünkü benim kendisine dokunmamla bile ürpertiler geçiriyor.”

Catherine, oğlanın kulağına, “Linton’cığım,” diye fısıldadı, “Ben Uğultulu Tepeler’e gidemem, çünkü babam yasakladı. Sana bir şey yapamaz, niye bu kadar korkuyorsun?”

“Ben o eve bir daha giremem,” diye cevap verdi oğlan. “O eve bir daha ancak seninle birlikte girebilirmişim.”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı babası, “Catherine’in babasının sözünü dinlemesine saygı gösterelim. Nelly oğlanı eve sen götür, ben de senin, doktor çağırma konusundaki öğüdünü yerine getireceğim.”

“Çok iyi edersiniz,” diye cevap verdim, “Ama ben küçükhanımımdan ayrılamam, oğlunuza bakmak benim görevim değil.”

“Katı yürekli olduğunu bilirim,” dedi, “Senin şu bebeciğe merhamet duymanı sağlamak için, zavallıyı çimdikleyip bağırtmaktan başka çare yok. Pekâlâ, hadi bakalım benim yiğit oğlum, benimle eve dönmeye hazır mısın?”

İncecik vücudundan tutup götürmek istermiş gibi yanına yaklaşınca, Linton büzülerek kuzenine sarıldı, ona kendisiyle birlikte gelmesi için yalvarmaya başladı. Ben, ne kadar olmaz dedimse de küçükhanıma engel olamadım, onu yüzüstü bırakıp gitmesine zaten imkân yoktu. Oğlanı bu derece korkutanın ne olduğunu bilemiyorduk. Ama çocuk öyle bir dehşet içindeydi ki, biraz daha üstüne varılırsa çıldırması işten bile değildi. Kapının önüne vardık. Catherine içeri girdi, ben dışarda kaldım ve hastayı oturtup hemen gelir diye beklemeye başladım, ama Bay Heathcliff arkamdan iterek şöyle dedi:

“Evimde bulaşıcı hastalık yok, Nelly. Üstelik bugün için konuksever olmayı aklıma koydum. İzin ver de kapıyı kapayayım.”

Kapıyı kapadıktan sonra kilitledi. Telaşa düştüm.

“Bir bardak çay içer öyle gidersiniz,” diye ekledi. “Evde benden başka kimse yok, Hareton birkaç öküz alıp Leeds’e gitti, Zillah ile Joseph de gezmeye çıktılar. Yalnız yaşamaya alışkın bir adamım ama, zaman zaman ilgi çekici insanlarla birlikte olmayı severim. Bayan Linton, sen oğlanın yanına otur. Sana elimde olanı veriyorum. Bu hediye kabul edilmeye değer bir şey değil, ama verecek başka şeyim yok; yani Linton’dan başka demek istiyorum. Kızın gözleri nasıl da faltaşı gibi açıldı! Ne garip, benden korkan her şeye karşı, içimi vahşi bir duygu dolduruyor! Yasaların bu derece sıkı, zevklerin de bu kadar ince olmadığı bir ülkede doğsaydım, şu ikisini elime alır, yavaş yavaş parçalayarak, kendime bir akşam eğlencesi çıkarırdım.”

Derin bir soluk aldı, masaya yumruğunu indirdi, sonra kendi kendine küfretti. “Tanrı cezamı versin ki, ikisinden de nefret ediyorum!”

Bu son sözleri duymamış olan Catherine, “Sizden hiç korkmuyorum!” dedi. Heathcliff’e yaklaştı, kara gözleri heyecanla, azimle parlıyordu. “Verin o anahtarı bana, verin derhal! Acımdan ölüyor olsam da, bu evde ne bir şey yer, ne de içerim.”

Anahtar, Heathcliff’in elindeydi. Gözlerini kaldırıp kıza baktı, bu gözüpeklik karşısında şaşırmış gibiydi. Belki de bu ses ve bu bakış ona kendi Catherine’ini hatırlatmıştı. Kız birdenbire anahtarı yakaladı. Adamın gevşemiş parmakları arasından neredeyse çekip alıyordu ki, onun bu

hareketi, öbürünü daldığı düşlerden uyandırdı, anahtarı kavrayıp uzaklaştırdı.

“Bana bak, Catherine Linton,” dedi, “Uzak dur, yoksa seni bir yumrukta yere sererim; o zaman Bayan Dean de aklını oynatır.”

Kız, verilen bu gözdağına kulak asmadan, anahtarı tutan ele yeniden saldırdı. “Biz gideceğiz!” diye bağırarak, adamın demir gibi kıvrılmış parmaklarını gevşetmeye çalıştı. Tırnaklarının işe yaramadığını görünce, keskin dişleriyle ısırmaya başladı. Heathcliff bana öyle bir bakmıştı ki, bir an aralarına girmeye cesaret edemedim. Catherine bütün dikkatini parmakları üzerinde topladığından bu bakışı görmemişti. Derken, adam elini birdenbire açarak anahtarı verdi; ama kız daha almaya vakit bulamadan boşta kalan eliyle kızı yakaladığı gibi dizlerinin üzerine çekti. Öbür eliyle de suratına suratına, birbiri ardına öyle şiddetli tokatlar indirmeye başladı ki, her biri kızı yere sermeye yeter de artardı.

Bu şeytani öfke karşısında, deli gibi üzerine atıldım, “Seni alçak seni!” diye bağırmaya başladım. O da bana, “Seni alçak seni!” diye bağırdı ve göğsüme sert bir yumruk indirdi. Şişmandım, bu yüzden nefesim çabucak kesildi. Bir yandan bu yumruk, bir yandan da öfke beni sersemletti, sendeleyerek geriledim. Damarlarımdan biri çatlayacak, tıkanıp kalacağım sandım. Bu sahne iki dakikada sona erdi. Catherine iki eliyle şakaklarını tutmuştu. Kulakları düştü mü, yoksa yerindeler mi, emin değilmiş gibi bir hali vardı. Zavallı yavrucak, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez bir halde masaya dayanmış, titriyordu.

Alçak herif, yere düşen anahtarı almak için eğildi, gaddar bir ses tonuyla, “Görüyorsunuz ya, çocukları yola getirmesini iyi bilirim,” dedi, “Git, otur Linton’ın yanında da, bol bol ağla! Yarın baban olacağım, birkaç gün sonra da benden başka baban kalmayacak, korkma ben sana yeterim. Bu arada, deminkinden de bol bol tadacaksın; gücün kuvvetin yerinde, dayanırsın. Gözlerinde o şeytani öfkeyi gördüğüm her Tanrı’nın günü, bu dayağın tadına bakacaksın!”

Cathy, Linton’ın yanına gideceği yerde, bana koştu. Diz çöküp, alev alev yanan yüzünü kucağıma bastırarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kuzeni ise, divanın köşesine bir fare gibi sinmiş, sesini çıkarmadan duruyordu. Hatta, dayağı kendisi değil de başkası yediği için sevindiğini

bile söyleyebilirim. Hepimizin bitkin bir halde olduğunu gören Bay Heathcliff yerinden kalktı, çayı becerikli bir şekilde kendi eliyle hazırladı. Bardaklarla tabaklar zaten masanın üstündeydi. Bir bardağı doldurup bana uzattı.

“Al, iç de öfkeni yatıştır,” dedi. “Şu senin dikkafalı şımarıkla, benimkine de birer bardak ver. Çayı ben hazırladım, ama gene de zehirli değildir. Ben gidip sizin atları arayacağım.”

O gider gitmez ilk düşüncemiz dışarı çıkacak bir yer aramak oldu. Mutfak kapısını denedik, ama dışardan sürgülüydü, pencerelere baktık, hepsi Cathy’nin narin vücudunun bile geçemeyeceği derecede dardı.

Basbayağı hapsedilmiş olduğumuzu görünce, “Bana bak Linton!” diye bağırdım, “Sen o iblis babanın ne yapmak istediğini biliyorsundur. Bunu ya hemen bize anlatırsın, ya da onun yeğenine yaptığı gibi, iyi bir tokat yersin.”

Catherine de, “Evet Linton, söylemen gerekir” dedi. “Bak, ben buraya senin hatırın için geldim. Eğer bu dediğimizi yapmazsan nankörlük etmiş olursun.”

“Susadım, bana biraz çay ver ondan sonra anlatırım,” diye cevap verdi. “Bayan Dean, sen yanımızdan uzaklaş. Tepeme dikilip durman hoşuma gitmiyor. Ne yapıyorsun Catherine, gözyaşların bardağımın içine damladı. Ben bunu içmem, başka bir bardak ver.”

Catherine başka bir bardağı ona doğru ittikten sonra, gözlerini kuruladı. Bu küçük hainin, kendi hayatı tehlikede değilken duyduğu rahatlıktan tiksiniyordum. Kırdaki telaşı Uğultulu Tepeler’e gelir gelmez geçmişti. Bundan da anlamıştım ki, eğer bizi kandırıp buraya getiremezse, başına olmadık belalar açılacağı kendisine söylenmişti. Eh, bunu başardığına göre, şimdilik kendisi için korkulacak bir şey yoktu.

Çaydan bir iki yudum içtikten sonra, “Babam bizim evlenmemizi istiyor,” dedi, “Senin babanın hemen evlenmemize izin vermeyeceğini bildiğinden, bu arada benim ölüvermemden de korktuğundan, bizi yarın sabah evlendirecek, onun için yarın sabaha kadar burada kalacaksınız. Eğer onun dediğini yaparsan, ertesi gün beni de yanına alarak evine dönebileceksin.”

“Seni de yanına alarak ha? Zavallı oğlan kurusu!” diye bağırdım, “Sen mi evleneceksin? Bu adam ya delirmiş, ya da hepimizi budala sanıyor. Şu genç hanımın, şu her yanından hayat fışkıran, neşe saçılan güzel kızın, senin gibi dertli bir maymuna ömrünü bağlayacağını mı umuyorsun? Bayan Catherine Linton bir yana, seni kendine koca diye alacak bir tek kız bulunur mu acaba? Korkakça sızlanışlarınla, hilelerinle, bizi kandırıp buraya getirişin bile kırbaçlanmanı gerektirir. Hem de öyle salak salak bakma yüzüme! Şimdi seni, o iğrenç hainliğin, şu ahmakça kibirlenişin için tutup da, bütün gücümle silkelesem yeridir.”

Hani, birazcık da sarsmadım değil, ama hemen öksürmeye, yine her zamanki gibi inleyip, ağlamaya başladı. Catherine de bana çıkıştı.

Sonra ağır ağır çevresine göz gezdirdi. “Bütün geceyi burada geçirmek mi? Hayır!” dedi. “Nelly, şu kapıyı ateşe verir yakarım da gene kalmam!”

Dediğini de hemen yapacaktı, ama hayatının tehlikeye girdiğini gören Linton, telaşla doğruldu. Güçsüz kollarıyla kızı tutup hıçkırmaya başladı.

“Beni alıp da kurtarmak istemez misin? Grange’e götürmek istemez misin? Ah! Sevgili Catherine, ne olursa olsun beni burada bırakıp gitmemelisin. Babamın dediğini yapmalısın... Yapmak zorundasın!”

“Benim, yalnız kendi babamı dinlemem gerekir,” diye cevap verdi kız. “Beni merak ediyordur, onu hemen bu endişeli bekleyişten kurtarmam gerekir. Bütün gece burada kalmak ha? Peki o ne yapacak? Şimdiden endişelenmeye başlamıştır bile. Çıkabilmek için bu evin ya bir yerlerini kıracağım, ya da yakacağım. Kes sesini! Senin için hiçbir tehlike yok, ama bana engel olmaya kalkarsan Linton... Şunu bilmiş ol ki, babamı, seni sevdiğimden daha çok severim!”

Bay Heathcliff’in öfkesinden ölesiye korkan Linton’ın yine dili çözülmüştü. Catherine neredeyse çaresiz bir durumdaydı, ama gitmekte diretti. Onlar bu haldeyken gardiyanımız geri döndü.

“Sizin hayvanlar başlarını alıp gitmişler,” dedi. “Hem de... Ne var gene Linton! Söyle bakayım, bu kız yine ne yaptı sana? Niye burnunu çekip duruyorsun? Haydi, sus bakalım. Şimdi doğru yatağa! Onun şimdi sana çektirdiklerini bir iki ay sonra, güçlü bir yumrukla ona ödetecek bir hale geleceksin be oğul! Bütün bu sızlanışların hep kara sevda yüzünden, başka

bir şeyden değil. Senin o saf aşkın yüzünden, değil mi? Korkma, kız senin olacak. Hadi bakalım yatağa! Bu gece Zillah yok, onun için kendin soyunacaksın. Sus! Kes sesini! Bir kere odana girdin mi, yanına bile yaklaşmam. Korkmana hiç gerek yok. Haa, bak şunu da söyleyeyim ki, bugün, üstüne düşeni iyi becerdin. Geri kalanını ben tamamlarım artık."

Bunları söylerken kapıyı açmış, oğlunun geçmesi için bekliyordu. Linton kıçına tekme yemekten korkan bir köpek gibi yan yan yürüyerek çıkıp gitti. Kapı da yeniden kilitlendi. Heathcliff, Catherine'le benim sessiz sessiz ayakta durduğumuz ocağın başına yaklaştı. Catherine, gözlerini kaldırıp ona bakar bakmaz, elini yanağına götürdü; adamın yakınlığı onda acı bir duygu uyandırmıştı. Bu çocukça hareket, kim olursa olsun başka birinin yüreğini sızlatırdı, ama Heathcliff kaşlarını çatarak homurdandı:

"Yaa! Demek benden korkmazsın ha? Ne güzel de gizliyorsun cesaretini. Bakıyorum da, köpek gibi korkar görünüyorsun!"

Kız da ona, "Artık korkuyorum," diye cevap verdi. "Çünkü burada kalırsam babam çok üzülecek, onu üzmeye gönlüm nasıl razı olur. Hem de.. hem de neredeyse... Bay Heathcliff, ne olur bırakın gideyim. Size söz veriyorum, Linton'la evleneceğim... babam buna razı olacaktır, kaldı ki ben onu seviyorum. Benim gönüllü olarak yapacağım bir şeyi, bana niçin zorla yaptırmak istiyorsunuz?"

"Hele bir zorla yaptırsın da görelim!" diye bağırdım, "Bu memlekette yasalar var, Tanrı'ya şükür, yasalar var bu memlekette. Böyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bile yasa var. Kendi öz oğlum olsa, gider ihbar ederim. Çünkü bu öyle bir suçtur ki, bu suçu işleyene cenaze töreni yapmak bile caiz değildir."

"Sen kes sesini!" dedi alçak herif, "Sen kes sesini, seni geveze pis karı! Sana soran oldu mu? Bayan Linton, babanın üzüleceğini düşünmek bile bana zevk vermektedir, bu zevki uzatmak için bu gece uyumayacağım. Evimde yirmi dört saat kalmanı garantilemek için bundan daha büyük bir neden arasam dünyada bulamazdım. Linton'la evlenmek üzere verdiğin söze gelince, bu sözünü tutman için gerekeni elbette yapacağım; yani bu söz yerine gelinceye kadar buradan ayrılmayacaksın!"

Catherine sıcak gözyaşları dökerek, “Bari Nelly’yi gönderin de, babama benim için üzülmemesini söylesin,” dedi. “Ya da beni hemen evlendirin. Ah zavallı babacığım. Kaybolduk sanacak! Nelly, söyle ne yapalım?”

Heathcliff, “Hiç de öyle sanmaz,” diye cevap verdi. “Başucunda beklemekten usanıp, biraz eğlenmek için kaçtığını düşünür. Hem babanın emirlerini hiçe sayarak, kendi ayağınla evimden içeri girdiğini inkâr edebilir misin? Üstelik, bu yaşta biraz gönül eğlendirmek istemen de hakkındır. Hasta bir adama bakmaktan bıkmış olman doğaldır, hele bu hasta adam baban olursa. Catherine, şunu hiç unutma ki, senin dünyaya geldiğin gün, babanın mutluluğunun sona erdiği gündür. Senin dünyaya gelmene lanet ettiğini söyleyebilirim. O etmediyse bile ben ettim. Şimdi kendisi dünyayı bırakıp giderken de lanet etsin, ne çıkar? Çünkü ben her zaman ediyorum. Çünkü seni sevmiyorum, sevmeme imkân yok! Ağla! Ağla! Bana kalırsa, bundan böyle tek eğlencen ağlamak olacak. Yalnız, uzağı gören babanın düşündüğü gibi, eğer Linton sana bütün dertlerini unutturabilirse, o başka. Doğrusu babanın öğütlerle, tesellilerle dolu mektupları beni bir hayli eğlendiriyordu. Son mektubunda ise benim canım evladıma, kendi sevgili kızını korumasını ve evlendiklerinde de, onu hoş tutmasını tembih ediyordu. İyi bakmak, hoş tutmak... Tam babalara özgü bir öğüt doğrusu. Oysa Linton’ın iyi bakacağı biri varsa, o da ancak kendisidir. Ama insafsızlığı iyi becerir, istediğin sayıda kediyi eline ver, işkence etmeye hazırdır, elbette kedilerin bütün dişleriyle tırnakları sökülmüş olmalı. Evine döndüğün zaman dayısına, onun iyi yürekliliği hakkında anlatacak bir sürü hikâyen olacağından hiç kuşkum yok.”

“Bakın bunu iyi dediniz!” dedim, “Anlatın, anlatın oğlunuzun huylarını, onun size benzediğini gösterin. Belki o zaman, Bayan Cathy o engerekle evlenmeden önce biraz düşünür.”

“Oğlanın sevimli yönlerini açıklamakta hiçbir tehlike görmüyorum artık,” diye cevap verdi. “Çünkü bu kız onu ya kabul edecek, ya da babası ölünceye kadar burada kapalı kalacaktır. Kimse duymadan ikinizi de burada tutabilirim. Şüphe ediyorsan, Catherine’i, verdiği sözden caydırmaya çalış da gör bakalım!”

Catherine, “Hayır, sözümü geri almıyorum,” dedi, “Eğer evlendikten sonra Thru-schcross Grange’e gidebileceksem, onunla şu dakika evlenmeye hazırım. Bay Heathcliff, siz insafsız bir adamsınız ama, bir şeytan değilsiniz

herhalde. Sadece kötülük olsun diye bütün mutluluğumu geri gelmeyecek şekilde yok etmek istemezsiniz. Babam, kendisini bile bile bırakıp gittiğimi sanır da, ben dönmeden ölürse yaşayabilir miyim? İşte ağlamıyorum artık, diz çöküp ayaklarınıza kapanıyorum. Başınızı çevirip bana bakıncaya kadar gözlerimi yüzünüzden ayırmayacağım! Hayır, başınızı öbür yana çevirmeyin! Ne olur bakın bana! Yüzümde sizi kızdıracak bir bakış görmeyeceksiniz. Sizden artık nefret etmiyorum. Ömrünüzde hiç kimseyi sevmediniz mi? Ah! Bana hemen bakmalısınız. Öyle bitkinim ki, acımamak elinizden gelmez."

Heathcliff, onu insafsızca iterek, "Çek o kertenkele parmaklarını üstümden, çekil yoksa tekmeyi yersin!" diye bağırdı, "Vücuduma bir yılan sarılsın daha iyi. Yaltaklanarak beni yumuşatacağını nasıl düşünürsün? Senden iğreniyorum!"

Omuzlarını silkti, vücudu nefretten ürperiyormuş gibi doğruldu, sonra yeniden oturdu. Ben de ayağa kalkmış, ağzıma geleni söylemeye hazırlanıyordum. Ama daha başlar başlamaz, tek kelime söylersem yalnız başıma bir odaya kapatılacağım tehdidiyle susturuldum. Karanlık basıyordu... Bahçe kapısı yönünde birtakım sesler işittik. Ev sahibimiz hemen dışarı çıktı. Onun aklı başındaydı, ama bizimki değildi. İki üç dakikalık bir konuşma oldu, sonra yine tek başına geri geldi.

Ben Catherine'e, "Hareton döndü sanmıştım," dedim, "Keşke gelseydi! Belki bizden yana çıkardı."

Bu sözlerimi duyan Heathcliff, "Sizi aramak için Grange'den üç hizmetçi göndermişler," dedi. "Pencere kafeslerinden birini açıp bağırabilirdin, ama yemin ederim ki, şu çocuk bunu yapmadığına memnun olmuştur, yine kalıbımı basarım ki, bu kız da burada alıkonulmuş olmaktan hoşlanıyor."

Kaçırmış olduğumuz fırsatı öğrenince, ikimiz de kendimizi tutamayarak hüngür hüngür ağlamaya başladık. O da, saat dokuza kadar, böyle ağlayıp sızlanmamıza hiç sesini çıkarmadı. Sonra, mutfaktan geçerek yukarı katta Zillah'ın odasına gitmemizi söyledi. Kıza, "Gidelim," diye fısıldadım. Belki orada kurtulacak yol bulabilir, hiç olmazsa tavan arasındaki kapıdan veya bir pencereden çıkabilirdik. Ama o odanın penceresi de, aşağıdakiler gibi dardı, çatı arasına açılan kapaktan da çıkmamıza olanak yoktu, çünkü kapımız yine dışardan kilitlenmişti. İkimiz de yatmadık. Catherine pencere

önünde, sabırsızlıkla sabahı bekledi. Biraz olsun dinlenmesi için yaptığım bütün yalvarmalara karşı, sadece derin derin içini çekiyordu. Oturduğum sandalyede sağa sola sallanıyordum. Bugüne kadar bana verilen görevler sırasında yaptığım ihmalleri hatırladım. Nedense birdenbire ekmeğini yediğim bu insanların başına gelenlerin hep benim yüzümden olduğunu düşündüm. Biliyorum, aslında böyle değildi ama, o kasvetli gecede kabahati kendime yüklemek işime gelmişti. Hatta Heathcliff'i bile kendim kadar suçlu bulmuyordum.

Heathcliff saat yedide kapının önüne geldi. Bayan Linton'ın kalkıp kalkmadığını sordu. Kız hemen kapıya koşarak, "Evet," diye cevap verdi. Öbürü de, "İyi öyleyse," diyerek kapıyı açtığı gibi kızı dışarı çekti. Ben de arkasından gitmek için kalktımsa da kapı dışardan kilitleyince beni bırakmasını istedim.

"Sabırlı ol," diye cevap verdi, "Biraz sonra kahvaltını göndereceğim."

Kapıyı yumrukladım, öfkeyle kilidi sarstım. Catherine de benim niye hâlâ kapalı tutulduğumu sordu. Adam buna bir saat daha katlanmam gerektiği cevabını verdi, sonra uzaklaştılar. Bir değil iki, hatta üç saat katlandım. Derken ayak sesleri işittim, ama gelen Heathcliff değildi.

Bir ses, "Aç kapıyı, sana yiyecek getirdim," dedi.

Dediğini seve seve yaptım. Meğer Hareton'mış; elinde bana bütün bir gün yetecek kadar yiyecekle orada duruyordu.

Tepsiyi elime tutuşturarak, "Al!" dedi.

"Dur bir dakika," diye başladım.

"Olmaz," deyip geri çekildi. Biraz kalması için yalvarmama kulak asmadan, çekip gitti.

Bütün gün, bütün gece, sonra bir gece daha, bir gece daha orada kapalı kaldım. Hepsini toplarsak, o odada tek başıma, dört gündüz, beş gece geçirdim. Sabahları bir kere uğrayan Hareton'dan başka hiç kimseyi görmedim. Hareton ise tam örnek bir gardiyandı; insaf ve adalet duygularını harekete geçirmek için yaptığım girişimlere karşı sağır, dilsiz ve asık suratlıydı.

XXVIII

Beşinci günün sabahı, daha doğrusu öğle üzeri, alışık olduklarımdan farklı bir ayak sesi duydum. Bu, ses kısa adımlarla, daha ağır yürüyen birine aitti; gittikçe yaklaştı, odamın kapısında son buldu. Sonra kapının açılmakta olduğunu fark ettim. Gelenin Zillah olduğunu görerek şaşırdım. Kadın, omuzlarına kızıl renkli bir şal almış, başına siyah, ipekli bir başlık geçirmiş, koluna da söğüt dallarından örülmüş bir sepet takmıştı.

“Ah, Bayan Dean’ciğim!” diye bağırdı, “Bütün Gimmerton sizin, küçükhanımla birlikte, Blackhorse bataklığına saplanıp kalmış olduğunuzu konuşuyor. Öyle ki ben bile bu söylentilere inanmaya başlamıştım. Bey sizi bulup buraya getirdiğini anlatmasa, ölüp gittiğinizi sanacaktım. Aman Tanrım! Küçük bir adacığa çıkmış olacaksınız, aksi takdirde kurtulamazdınız değil mi? Orada ne kadar kaldınız? Bey mi gelip kurtardı Bayan Dean? Vah vah, pek zayıflamışsın sen, çok sıkıntı çekmedin umarım.”

“Senin bey var ya, senin bey!” diye cevap verdim, “Alçak herifin teki o! Ama dur, yaptıklarının yanına kalacağını sanıyorsa aldanıyor, bir bir hesabını verecek hepsinin. Böyle bir masal uydurmakla kurtulamayacak. Nasıl olsa gerçekler açığa çıkacaktır pek yakında.”

“Ne demek istiyorsun, anlayamadım,” dedi Zillah. “Bey’in bir şey uydurduğu yok ki. Bütün köy çalkalanıyor, herkes sizin nasıl bataklığa saplanıp kaldığınızı konuşuyor. Buraya gelir gelmez Hareton’ı buldum. ‘Ah Bay Hareton, yokluğumda neler olmuş buralarda, epey kötü şeyler yaşamışsınız sanırım, öyle değil mi?’ diye sordum, ‘Pek üzüldüm, pek! Şu zavallı güzel kızla hayat dolu Nelly Dean’e çok acıdım doğrusu,’ dedim. Oğlan öyle şaşkın şaşkın baktı ki yüzüme, ben de olanlardan haberi yok herhalde, diye düşünerek başladım köyde dönen söylentileri anlatmaya. Ben anlatırken, Bey de bizi dinliyordu. Kendi kendine şöyle bir gülümseyerek, ‘Bataklığa saplanmış da olsalar şimdi kurtulmuş bulunuyorlar Zillah,’ dedi, ‘Nelly Dean şu anda senin odanda. Al işte anahtar. Bataklığın suyu biraz başına vurmuş, aklını oynatmış. Bıraksam, o haliyle soluğu evinde alacaktı. Ama ben, aklı başına gelinceye kadar onu oraya kapattım. Gidebilecek haldeyse kendisine söyle, doğru Grange’e gitsin. Küçükhanımın da biraz

sonra gelip, babasının cenaze töreninde bulunacağını oradakilere haber versin.'"

Ben, tıkanır gibi, "Bay Edgar öldü mü?" dedim. "Ah! Zillah, Zillah!"

"Yoo, yoo, otur hele, benim iyi yürekli kadınım," diye cevap verdi, "Daha kendine gelmemişsin. Hayır ölmedi, Doktor Kenneth'a yolda rastlayınca sordum, 'Bir gün daha yaşar belki,' dedi."

Oturmadım. Öte berimi kaptığım gibi aşağı kata koşturdum, artık kilit altında değildim. Salona girip, Catherine'i sorabileceğim birini aradım. Kapı ardına kadar açık, oda güneş içindeydi, ama görünürde kimseler yoktu. Hemen çıkıp gitsem mi, yoksa dönüp hanımımı mı arasam, diye bocalarken, ocak başından hafif bir öksürük duydum. Linton tek başına divana uzanmış, elinde tuttuğu uzun bir şekeri emiyor, bir yandan da fersiz bakışlarla benim hareketlerimi izliyordu. "Bayan Catherine nerede?" diye sertçe sordum. Onu böyle yalnızken elime geçirdim ya, korkutur istediğimi öğrenebilirim diye düşünüyordum. Ama o, saf bir oğlan gibi şekerini emmeye devam etti.

"Gitti mi yoksa?" dedim.

"Hayır," diye cevap verdi, "Yukarıda. Gitmeyecek; bırakmayacağız ki, gitsin."

"Bırakmayacaksınız ha? Vay sersem vay!" diye bağırdım, "Derhal bana onun hangi odada olduğunu söyle, yoksa ben seni bülbül gibi şakıtmasını bilirim."

"Hele oraya bir gideyim de, babam da seni viyak viyak bağırtsın, öyle mi?" diye cevap verdi. "Babam diyor ki, Catherine'e karşı yumuşak davranmamalıymışım, o artık benim karımmış, beni bırakıp giderse ayıp olurmuş. Üstelik diyor ki, Catherine benden nefret ediyor, parama konabilmek için ölmemi istiyormuş. Ama konamayacak. Evine de gidemeyecek! Hiçbir zaman gidemeyecek! İstediği kadar ağlasın, hastalansın, gidemeyecek!"

Yine şekerini emmeye başladı, uykusu gelmiş gibi gözlerini yumdu.

"Linton Heathcliff," diye başladım, "Catherine'in geçen kış, hani onu sevdiğini söylediğin geçen kış, sana yaptığı iyilikleri unuttun mu? Hani

sana kitaplar getiriyor, şarkılar söylüyor, kar, fırtına demeyip seni görmeye geliyordu, bütün bunları unuttun mu? Bir akşam gelemediği için, sen bekleyerek, hayal kırıklığına uğrayacaksın diye gözyaşları dökmüştü. Sen de o günlerde, onun senden yüz defa daha iyi bir insan olduğunu, senin ona layık olmadığını söylüyordun. Bugün ise, ikinizden de nefret ettiğini çok iyi bildiğin babanın yalanlarına kanıyorsun. Catherine'e karşı, onunla birlik oluyorsun. Sana yapılan iyiliğe, ne de güzel bir karşılık, öyle değil mi?"

Linton ağzını çarpıttı, dudaklarının arasındaki şekeri eline aldı.

"Senden nefret ediyordu da onun için mi Uğultulu Tepeler'e gelip gidiyordu sürekli?" diye devam ettim, "Senin parana konacakmış. Sen biraz kendi kafanı kullansana. O senin paran olduğunu bile bilmiyor. Sonra, hem hasta olduğunu söylüyorsun, hem de yabancı bir evde onu yalnız başına bırakıyorsun! Kaldı ki insanlara böyle eziyet çektirmenin nasıl bir şey olduğunu sen daha iyi bilirsin. Bir zamanlar sen burada kıvranırken, o da seninle birlikte acı çekiyordu. Ama şimdi, sen onun üzüntüsüne ortak olmuyorsun. İşte görüyorsun. Bay Linton, ben bile bu yaşlı halimle, bir hizmetçi olmama rağmen kendimi tutamayıp ağlıyorum. Sen ki onu bu kadar sever görünüyorsun; hatta ona tapıyor olman gerekirken, tüm gözyaşlarını kendine saklıyor, orada rahat rahat uzanmış yatıyorsun. Ah! Sen kalpsiz, yalnız kendini düşünen, bencil bir insansın!"

Oğlan kızgın kızgın, "Onun yanında oturamıyorum ki," dedi. "Yoksa burada yalnız başıma durur muydum? Öyle ağlıyor ki, sıkılıyorum. Susmazsan babamı çağırırım dediğim halde susmuyor. Bir defasında çağırdım da, babam sesini kesmezse gırtlağını sıkıp boğacağını söyledi, ama kapıdan çıkar çıkmaz o yeniden başladı. Uyuyamıyorum diye avaz avaz bağırdığım halde, bütün gece ağlayıp, inledi."

Bu aşağılık yaratık, kuzeninin çektiği acıları hissedecek biri değildi. Bunu anladığım için, "Peki, Bay Heathcliff evde, değil mi?" diye sordum.

"Oturma odasında," dedi. "Doktor Kenneth'la konuşuyor. Doktorun söylediğine göre dayım bu defa gerçekten ölüyormuş, hele şükür. Onun ardından Grange'in sahibi ben olacağım için seviniyorum. Catherine orası için hep 'benim evim' der dururdu. Ama onun değil! Orası benim. Babam, 'Catherine'in her şeyi senin,' diyor. Bütün o güzel kitapları da benim. Catherine, bana odanın anahtarını ele geçirir de kendisini salıverirsem,

bütün kuşlarını, midillisi Minny’yi bile bana vereceğini söyledi. Ben de ona verecek hiçbir şeyi olmadığını, çünkü onların hepsinin zaten benim olduklarını anlattım. O zaman ağladı, koynundan küçük bir madalyon çıkardı. Bir yüzünde annesinin, diğer yüzünde dayımın resmi olan altın bir madalyon. ‘Bunu da alamazsın ya,’ dedi. Bütün bunlar dün oldu... Onun da benim olduğunu söyledim, elinden almaya çalıştım. Huysuz yaratık bırakmadı, üstelik beni itti, canımı yaktı. Ben de çığlığı bastım, çünkü ancak bundan korkuyor. Babamın yaklaştığını duyunca, madalyonu hemen ikiye ayırdı, annesinin portresini bana verdi, öbürünü de saklamaya çalıştı. Babam, ‘Ne oluyor burada?’ diye sordu, ben de hepsini anlattım. Bunun üzerine bendeki resmi aldı, ona da vermesini emretti, Catherine vermedi, babam da onu bir tokatta yere serdi, madalyonu alıp zincirini kopartarak, ayağının altında ezdi.”

“Onun tokatlanmasına da sevindin mi?” diye sordum. İçimden bir plan kurmuştum, bu plana göre onu daha fazla konuşturmam gerekiyordu.

“Bakmaya nedense cesaret edemedim,” diye cevap verdi. “Babamın eli öyle ağırdır ki, bir köpeği ya da atı döverken hiç bakamam. Önce sevindim, çünkü beni ittiği için cezayı hak etmişti. Babam gittikten sonra beni pencerenin önüne götürdü ve ağzını gösterdi; tokadın etkisiyle dişleri yanağını parçalamış, ağzının içine kan dolmuştu. Sonra resmin parçalarını topladı. Gidip, yüzü duvara dönük olarak bir süre oturdu. O zamandan beri de benimle hiç konuşmadı. Bazen, herhalde acısından konuşmuyor, diye düşünüyorum. Ama sürekli ağlayarak bir yere varılmaz ki. Üstelik benzi öyle soluk ki, ondan korkuyorum.”

“İstersen anahtarı alabilirsin öyleyse,” dedim.

“Evet, yukarda olsam alabilirim,” diye eyanıtladı. “Ama şimdi yukarı çıkamam.”

“Peki, anahtar nerede?”

“Yaa!” diye bağırdı, “Sana söyler miyim! O bizim sırrımız. Ne Hareton, ne Zillah, hiç kimse yerini bilmiyor. Yeter artık! Beni yordun, git yanımdan, git hadi!” Başını çevirip kolunun üstüne dayayarak, gözlerini yeniden yumdu.

Bay Heathcliff'le karşılaşmadan gidip, Catherine'i kurtarmak üzere Grange'den yardımcı getirmenin en doğru yol olduğuna karar verdim. Eve vardığımda, hizmetkâr arkadaşlarım beni gördüklerine hem şaşırdılar, hem de çok sevindiler. Küçükhanımlarının da sağ olduğunu işitince bir ikisi Bay Edgar'a müjdelemek için koşmak istedi, ama ben bu işi kendim yapacağımı söyleyerek, Bey'in yanına gittim. Onu şu birkaç gün içinde öyle değişmiş buldum ki! Büyük bir keder, bir teslimiyet içinde ölümü bekliyordu. Çok genç görünüyordu, yaşı otuz dokuz olduğu halde, en azından on yaş daha genç görünüyordu. Catherine'i düşünüyor olmalıydı, çünkü kendi kendine sürekli onun adını mırıldandı durdu. Eline dokunup seslendim:

"Catherine gelecek Beyciğim. Kendisi sapasağlam, hayatta, umarım bu akşam burada olur."

Bu haberin yarattığı etki karşısında ürktüm. Yattığı yerden yarı yarıya doğruldu, merakla odayı gözden geçirdi, sonra yeniden yatağına düşüp kendinden geçti. Kendine gelir gelmez, bizi Tepeler'e nasıl götürdüklerini, nasıl kapattıklarını, Heathcliff'in beni içeriye zorla soktuğunu anlattım, aslında pek de doğru değildi. Linton'ı elimden geldiğince kötülememeye çalıştım; Heathcliff'in gaddarca davranışlarını da üstünkörü geçtim. Zaten yeterince acı çekmişti, bu hasta insana, yeni kederler yüklemek istemiyordum.

Bay Edgar, düşmanının niyetlerinden birinin, onun tüm mal varlığına el koymak olduğunu sezmişti. Yalnız, amacına ulaşmak için ölümünü bile bekleyemeyişine bir türlü akıl erdirememekteydi, çünkü yeğeninin de çok yaşayamayacağını bilmiyordu, ama vasiyetnamesini değiştirmesi gerektiğini akıl edebildi. Catherine adına ayırdığı serveti, doğrudan doğruya ona bırakmayacak, bir vâsi belirleyecekti. Böylece serveti, nasıl kullanacağına vâsi karar verecekti. Catherine yaşadığı sürece bu servetten yararlanacak, öldükten sonra da, varsa çocuklarına kalacak; böylece, kızı için ayırdığı servet, Linton ölse bile, Bay Heathcliff'in eline geçmeyecekti.

Emri üzerine noteri çağırmak için bir adam yolladım. Ayrıca, uygun silahlarla donanmış dört adamı da, Catherine'i Heathcliff'in elinden kurtarmaya gönderdim. Her iki iş için gidenlerin dönüşü de oldukça gecikti. Önce notere giden hizmetçi geldi. Noter Bay Green evinde yokmuş, iki saat beklemek zorunda kalmış. Bay Green evine gelince, o sırada köyde bitirmesi gereken küçük bir işi olduğunu, ama gün doğmadan Thrushcross

Grange'de bulunacağını bildirmiş. Öbür dört adam da elleri boş döndü. Yalnız, Catherine'in odasından çıkamayacak derecede hasta olduğu, Bay Heathcliff'in onu görmelerine izin vermediği haberini getirdiler. Bu masala inandıkları için onları bir güzel payladım. Elbette Bey'e de hiçbir şey söylemedim. Ertesi sabah bir alay adamla Tepeler'e gidip, kızı yine teslim etmezlerse, uygulamaya koyulmak üzere bir saldırı planı hazırladım. Babası, kızı ne pahasına olursa olsun görecek diye yemin ettim. O hain bana engel olmaya kalkarsa, kendi kapısının önünde can verecekti.

Neyse ki, oraya gitmeme de, başımı derde sokmama da gerek kalmadı. Saat üçte, su almak için aşağı inmiştim. Holden geçerken kapının vurulmasıyla irkildim. Sonra toparlanıp, "Herhalde Green geldi, başka kim olabilir," diye düşünerek yoluma devam ettim. Tam kapıyı açmak için başka birini gönderecektim ki tokmak yeniden vuruldu; kapı ısrarla çalınıyordu. Güğümü merdiven başına bıraktım, adamı daha fazla bekletmemek için kapıya gittim. Dışarda parlak bir yaz mehtabı vardı. Gelen noter değildi. Benim tatlı, genç hanımım boynuma sarılıverdi.

"Nelly, Nelly! Babam yaşıyor değil mi?"

"Evet!" diye inledim, "Evet benim küçük meleğim, baban yaşıyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki artık sen de bizimlesin."

Soluk soluğa, hemen koşup Bay Linton'ın odasına çıkmak istedi, ama ben onu bir sandalyeye oturttum, bir iki yudum su içirdim, sonra yüzünü yıkayıp, önlüğümle ova ova silerek solgun yanaklarına biraz kan gelmesini sağladım. Geldiğini önce ben gidip haber vereyim, daha iyi olur dedim ve ayrıca babasına, Heathcliff'in oğluyla mutlu bir ömür geçireceğini söylemesini de tembih ettim. Şaşkın şaşkın yüzüme bakınca, bu yalanı söylemesini neden istediğimi anlatınca yakınıp sızlanmayacağına dair söz verdi.

Baba kızın buluşmasını seyretmeye dayanamadım. On beş dakika kadar kapının dışında bekledim, sonra çekinerek yatağa yaklaştım. Neyse ki buluşma sakin geçti. Catherine'in üzüntüsü, babasının sevinci gibi sessizdi. Kız, görünüşte oldukça sakindi. Hasta adam da çakmak çakmak olmuş gözlerle kızına bakıyordu.

Bey, huzur içinde öldü, Bay Lockwood. Kızını yanağından öperek şöyle mırıldanmıştı:

"Ben onun yanına gidiyorum, sen de sevgili yavrum, bir gün bizim yanımıza geleceksin!" Ondan sonra ne kımıldandı, ne de bir söz söyledi; sevgi dolu bakışlarla, nabzı durup, ruhu uçuncaya kadar kızına baktı. Öldüğü anı fark edemedik, öylesine sakin gitti.

Catherine'in gözlerinde dökecek yaş kalmamıştı. Son günlerde yaşadıkları daha çok ağlamasına engeldi. Gün ağarıncaya kadar kuru gözlerle babasının yanında oturdu. Ben zorla oradan ayırıp biraz dinlenmesi için üstelemesem, yatağın başından hiç kalkacağı yoktu. İyi ki onu oradan kaldırmışım, çünkü öğleyin noter geldi. Daha önce Uğultulu Tepeler'e uğrayıp, ne yapması gerektiği hakkında emir almış, açıkçası, bu adam kendini Bay Heathcliff'e satmıştı, Bey'imin çağrısına zamanında gelmeyişi de bu yüzdendi. Neyse ki, kızı geldikten sonra Bey bütün dünya işleriyle ilgisini kesmiş, huzur içinde ruhunu teslim etmişti.

Bay Green, evde herkese, her şey hakkında emirler vermeye başladı. Benden başka bütün hizmetçilere yol verileceğini bildirdi. Hatta, aldığı yetkiye dayanarak, Bay Edgar'ın karısının yanına değil de kilise içindeki aile mezarlığına gömülmesine kadar işi ileri götürmeye kalktı. Ama ortada bir vasiyet vardı, ben de bu vasiyete aykırı olarak yapılacak her şeye karşı bütün gücümle direnmekteydim. Cenaze töreni çabucak bitirildi. Catherine, yani Bayan Linton Heathcliff, babasının cenazesi evden çıkıncaya kadar Grange'de kalma izni almıştı.

Catherine'in bana anlattığına göre; Linton sonunda küçükhanımın çektiği acıya dayanamayarak, onu bırakma tehlikesini göze almış. Daha önce Catherine, benim gönderdiğim adamların Heathcliff'le kapı önündeki tartışmalarını, adamın onlara verdiği yanıtı duyunca büyük bir umutsuzluğa düşmüş. Ben ayrıldıktan hemen sonra Linton'ı yukarı kattaki küçük oturma odasına çıkarmışlar. Catherine de Linton'ı korkutarak, babası yukarı çıkmadan anahtarı getirmesini sağlamış. Oğlan kilidi açmış ama tekrar kapar gibi yapıp kilitlememiş. Ardından da uykusu geldiğini söyleyip Hareton'ın yanında yatmak istemiş. Bir defaya mahsus olmak üzere bu isteği de kabul edilince Catherine gün ağarmadan kaçmış. Köpekleri ayağa kaldırmamak için kapılardan kaçmaya cesaret edemeyince boş odaları dolaşıp pencereleri gözden geçirirken, annesinin odasına girince bu odanın

penceresinden köknar ağacına geçmiş, aşağıya inerek uzaklaşmış. Suç ortağı Linton da, bütün o korkakça önlemlerine rağmen, bu kaçıştaki hatası yüzünden cezasını çekmiş.

XXIX

Akşam vakti cenaze töreninin ardından, genç hanımımla beraber kitaplığa geçip içinde bulunduğumuz kötü durumu düşünmeye koyulduk. Gelecek ikimiz için de çok karanlık görünüyordu. Geleceğe yönelik varsayımların tümü de karamsar ve iç karartıcıydı.

Ancak sonunda ortak bir karara varıldı; en azından Linton hayatta olduğu sürece Catherine'in Grange'de, kuzeninin yanında oturması, benim de onların yanında kâhyalık görevime devam etmemin sağlanması en iyi çözüm yoluydu. Bu, fazla iyimser bir düşünce olmakla birlikte, ben yine de umutluydum. Öyle ki, evimden, işimden ve küçükhanımımdan ayrı kalmayacağımı düşünerek sevinmeye bile başlamıştım. Ben böyle kendi kendime düşünürken, işten çıkarılmış olmasına rağmen henüz evden ayrılmamış hizmetlilerden biri, alelacele odaya daldı ve Heathcliff denen şeytanın eve doğru geldiğini haber verdi. Sonra da, “Kapıyı yüzüne kapayıp sürgülesem mi ki?” diye sordu.

Elbette böyle bir şey yapmayacaktık, zaten niyetlensek bile vaktimiz yoktu, çünkü adam teklifsiz, elini kolunu sallaya sallaya içeri girdi. Anlaşılan o ki, buranın yeni sahibi olduğunu hepimizin iyice anlaması gerekiyordu. Hizmetçinin sesini duymuş, bizim kitaplıkta olduğumuzu anlamıştı. İçeri girer girmez, adama çekilebileceğini işaret ederek kapıyı kapadı.

Bu, onun on sekiz yıl önce konuk edildiği odaydı. Yine o günkü gibi pencereden ay ışığı süzülüyor ve pencereden aynı sonbahar manzarası görünüyordu. Şamdanı yakmamıştık ama odanın içi yine de aydınlıktı, duvarlardaki resimlere kadar her şey seçilebilmekteydi. Bayan Linton'la eşinin resmi de aynı netlikle görülebiliyor, karı kocanın ince ve asil yüzleri karşımızda duruyordu. Heathcliff ocağa doğru ilerledi. Aradan geçen zaman, onda pek büyük bir değişiklik yapmamıştı; aynı adamdı, esmer yüzü biraz daha soluk, biraz daha sakindi. Biraz kilo almıştı o kadar. Catherine, onu görür görmez hemen ayağa kalkmış, elinde olmadan dışarıya kaçar gibi bir hareket yapmıştı.

Adam onu kolundan yakalayarak, “Dur!” dedi, “Artık kaçmak yok! Hem nereye gideceksin? Seni alıp eve götürmek için geldim. Ümit ederim ki

bundan sonra sadık bir gelin olur, oğlumu da, bana itaatsizlik yapması için kışkırtmazsın. Bu işteki payını öğrenince onu nasıl cezalandırdığımı öğrenince tüylerin diken diken olacak. Öyle bir sivrisinek ki, dokunsan ezilecek; ama hakkını verdiğimi ilk bakışta anlayacaksın! Önceki gün akşam vakti onu aldım, aşağı indirip bir koltuğa yerleştirdim. Hiç dokunmadım. Hareton'ı dışarı çıkardım, böylece odada yalnız ikimiz kaldık. İki saat sonra Joseph'i çağırıp, onu üst kata taşımasını söyledim. O gün, bu gündür, beni görünce hortlak görmüş gibi oluyor. Hatta sanırım ben yanında olmasam bile, sık sık hayalimi gördüğünü sanıyorum. Hareton, geceleri uyanıp bir saat ağladığını, seni çağırarak, onu benden koruman için yalvardığını söylüyor. İşte bu çok değerli eşini sevsen de, sevmesen de geleceksin. Çünkü o artık senindir. Ben bütün ilgimi kesip, onu, her şeyiyle sana devrediyorum."

"Bay Linton'ı buraya gönderseniz de, Catherine'le birlikte burada otursalar olmaz mı?" diye yalvardım. "İkisinden de nefret ettiğinize göre, onları nasılsa özlemezsiniz. Orada bulunmaları, sizin canınızı sıkmaktan başka bir işe yaramaz nasıl olsa."

"Grange'i kiraya vereceğim," diye cevap verdi. "Üstelik, yavrucuklarımın da yakınımda bulunmalarını isterim. Sonra şu genç kadın, yediği ekmeğe karşılık bana hizmet etmelidir. Linton öldükten sonra bir eli yağda, bir eli balda, aylak aylak dolaşırken onu besleyemem. Hadi bakalım hazırlan, çabuk ol da, beni zor kullanmaya mecbur etme."

Catherine, "Hemen," dedi. "Zaten bu dünyada Linton'dan başka sevebileceğim hiçbir şeyim kalmadı. Onu benden, beni ondan tiksindirmek için elinizden geleni yaptınız. Ama, bunu hiçbir zaman başaramayacaksınız: Ben varken, ona bir zarar veremeyeceksiniz, buna bütün gücümle karşı koyacağım, beni de yıldıramayacaksınız!"

Heathcliff, "Palavracı kahraman!" diye cevap verdi. "Ama seni, ona kötülük edecek kadar sevmiyorum. İşkenceyi sonuna kadar çekecek olan sensin. Ondan nefret etmeni ben sağlayamam... Bunu, kendisi başaracak. Senin kaçıp gitmen ve bu yüzden benim onu cezalandırmam yüzünden sana öyle bir kin güdüyor ki... Onun için şu kahramanca davranışına teşekkür edeceğini sanma. Benim kadar güçlü olsa sana neler yapacağını Zillah'a anlatırken duydum. Doğrusu güzel bir plandı. Eh, onda bu eğilim olduktan

sonra zekâsıyla güçsüzlüğünü yenecek, zaten keskin zekâsı da, onun yeni yeni planlar üretmesini sağlayacaktır.”

Catherine, “Huyunun kötü olduğunu biliyorum,” dedi. “Çünkü sizin oğlunuz ama, çok şükür ben de bağışlayıcıyım. Üstelik beni sevdiğini biliyorum, bunun için, ben de onu seviyorum. Ama Bay Heathcliff, sizin bir tek seveniniz bile yok. Bizi istediğiniz kadar üzün, birer zavallı haline getirin; biz yine de bunu kapanmayan bir yaranız olduğu için yaptığınızı düşünüp, avunarak öcümüzü alacağız. Çok dertlisiniz değil mi? Bir şeytan gibi dostsuz, tek başınıza yaşıyorsunuz. Şeytandan bile kıskançsınız, değil mi? Hiç kimse sizi sevmiyor... Öldüğünüz zaman da, ardınızdan ağlayacak kimseniz yok. Sizin yerinizde olmak istemezdim doğrusu!”

Catherine, acıklı bir tavırla konuşuyordu, gireceği ailenin havasını benimsemiş, düşmanlarının acı çekmesinden zevk alıyormuş gibi bir hali vardı.

Kayınpederi şöyle cevap verdi: “Bir dakika daha orada durmaya devam edersen, asıl o zaman kendi yerinde olmak istemeyeceksin. Defol cadı, git eşyalarını topla!”

Catherine, aldırış etmiyormuş gibi çıktı. O yokken Heathcliff’e yalvararak beni de Tepeler’e almasını, benim yerime buraya Zillah’ı göndermesini söyledim, ama razı olmayıp, sesimi kesmemi istedi. Sonra geldiğinden beri ilk defa çevresine göz gezdirdi, resimlere baktı. Bayan Linton’ınkini inceledikten sonra:

“Bunu eve götüreceğim,” dedi, “İhtiyacım olduğundan değil, ama...” Birden ocağa doğru döndü, gülümseyerek devam etti. “Dinle, dün ne yaptığımı sana anlatacağım: Linton’ın mezarını kazan adama, Cathy’nin tabutunun üstündeki toprağı kaldırttım ve sonra tabutun kapağını açtım, yüzü hiç değişmemiş! O yüzü görünce, keşke ben de orada olsaydım, onun yanında yatsaydım, diye düşündüm. Adam beni onun yanından ayırıncaya kadar epey güçlük çekti, ‘Fazla açık kalırsa hava alır bozulur,’ dedi. Ben de tabutun yan kapağını söktüm, sonra hiç belli olmayacak şekilde yine yerine yerleştirdim. Linton’ın mezarının olduğu taraftaki kapağı değil elbette. Tanrı onun cezasını versin! Keşke tabutu kurşunla kaplı olsaydı. Sonra adama para verip, ben de oraya gömülünce tabutun gevşettiğim yanını çıkarmasını ve benim tabutumun da o tarafa bakan yanını sökmesini tembih

ettim. Bunu yapacağına dair söz aldım. Böylece Linton'ın zerreleri bize ulaştığı zaman, biz birbirimize karışmış olacağız. O da kimin kim olduğunu fark edemeyecek!"

"Çok büyük bir günah işlemişsiniz Bay Heathcliff!" dedim. "Ölüleri rahatsız etmekten utanmıyor musunuz?"

"Ben kimseyi tedirgin etmedim ki, Nelly," diye cevap verdi. "Yalnız benim içim rahat, artık bundan böyle huzur içindeyim. Üstelik oraya gömüldüğüm zaman, hortlayıp çıkmayacağımdan emin olacaksınız. Onu tedirgin etmek mi? Hayır! Asıl on sekiz yıldır o beni gece gündüz tedirgin ediyordu; hem de amansızca, dün geceye kadar ardı arkası kesilmeden. Dün gece ise huzura kavuştum. Düşümde kendimi, sonsuz uykusuna dalmış olan Catherine'le yanak yanağa uzanmış, kalbim durmuş, son uykumu uyuyor gördüm."

"Peki, ya o toprak olsaydı, düşünüzde ne görecektiniz?" dedim.

"Onunla birlikte çürüyüp gittiğimi görecektim elbette. Hem de daha büyük bir mutluluk duyarak!" diye yanıtladı. "Böyle bir değişimden korkar mıyım sanıyorsun? Ben tabutun kapağını kaldırırken bile bu değişikliği bekliyordum, ama olmamış. Ayrıca ben oraya gidinceye kadar olmayacağı için de seviniyorum. Sonra onun bütün kaygılarından uzak, sakin yüzünü görmeseydim, içimdeki bu garip evham da yok olmayacaktı. Zaten son zamanlarda içimi acayip evham kapladı. Biliyorsun, o öldükten sonra deli gibiydim. Ruhunun bana geri dönmesi için gece gündüz dua ediyordum. Hayaletlere, ölülerin aramızda dolaştıklarına, dolaşabileceklerine inanırım. Onun gömüldüğü gün, kar yağmaya başlamıştı. O akşam mezarlığa gittim. Sanki kış gelmiş gibi dondurucu bir rüzgâr esiyordu, çevrede kimsecikler yoktu. Budala kocasının bu saatte ininden çıkıp gelebileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu; ondan başka da hiç kimse buraya uğramazdı. Tek başıma olduğumu, onunla aramda sadece iki kulaçlık bir toprak tabakası bulunduğunu düşünerek, kendi kendime şöyle dedim: 'Onu bir kere daha kollarımın arasına alacağım! Vücudu soğuk gelirse, beni poyrazın ürperttiğine, kımıldamıyorsa uykuda olduğuna verecektim!' Mezarcının aletlerinin bulunduğu kulübeden bir bel alarak, toprağı bütün gücümle bellemeye başladım... derken belin ucu tabutun üstünü sıyırdı; ben de toprağı elimle eşelemeye koyuldum. Tabutun tahta kapağını çektikçe burgu yerleri gıcırdıyordu. Tam amacıma ulaşmak üzereydim ki, tepemde,

mezarın başında bana doğru eğilmiş birinin iç çektiğini duydum. ‘Ah şunu bir açabilsem,’ diye mırıldandım. ‘Ah ikimizin de üstünü toprakla örtseler keşke,’ diyerek kapağı daha çok zorluyordum. Kulağımın dibinde bir iç çekiş daha duydum; hatta sulu sepkenle karışık esen rüzgârın yerine, ılık bir soluk bile hissettim gibi geldi. İyice biliyordum ki, yanımda canlı hiçbir varlık yoktu. Ama insan karanlıkta ilerlerken, görmediği halde bir şeye yaklaştığını nasıl bilirse, ben de Cathy’nin orada olduğundan öylesine emindim. Hem de mezarın içinde değil, yeryüzünde olduğundan hiç kuşkum yoktu. O anda bütün benliğimi bir huzur kapladı; birdenbire rahatlamış, sözcüklerle anlatılamaz bir huzura kavuşmuştum. Mezarı yeniden örttüğüm sırada da yanımdan ayrılmadı, hatta eve dönerken bile benimle birlikte geldi. Sen istersen gülebilirsin, ama evde onun yüzünü göreceğimden hiç kuşku duymamaktaydım. Onun yanımda olduğundan emindim, onunla konuşmaktan kendimi alamıyordum. Tepeler’e varır varmaz kapıya koştum, ama kapı sürgülenmişti. O Tanrı’nın cezası Earnshaw’la karım, beni içeri almamak için kapıları sürgülemişlerdi. Sonra hatırlıyorum, içeri girince Earnshaw’u gebertmek için bir tekme savurduktan sonra koşa koşa kendi odama, oradan da Catherine’in odasına çıktım. Orada sabırsız sabırsız çevreme bakındım; yanımda olduğunu hissediyor, görür gibi oluyor, ama göremiyordum! Onu bir an görebilmek için ettiğim duanın ateşinden bütün vücudum kan ter içinde kalmıştı. Ama göremedim! Hayattayken birçok defa yaptığı gibi bana gene bir oyun oynamıştı! O gün, bu gündür, bazen az, bazen çok, bu işkenceyi çekiyorum! Yani bir cehennem azabı! Sinirlerimi öyle bir germişti ki, her biri kiriş kadar sağlam olmasa, Linton’ınkiler gibi gevşer, bitkin bir hal alırlardı. Hareton’la birlikte salonda otururken, dışarı çıksam onunla karşılaşacakmışım gibi geliyordu. Kırlarda dolaşıp, eve dönerken onu orada bulacağımı sanıyordum. Tepeler’den uzakta olduğum zaman, eve dönmek için acele ediyordum. Oralarda bir yerlerde olduğundan emindim. Onun odasında yatmak istesem, adeta kovuluyordum. Orada uzanmama olanak yoktu. Çünkü daha gözlerimi yumar yummaz, ya pencerenin dışında duruyor, ya odaya giriyor, ya da çocukken yaptığı gibi başını yastığa koyuyordu. Gözlerimi açsam görecektim. Gece boyu yüzlerce defa gözlerimi açıyor, sonra yeniden yumuyor, ancak her defasında düş kırıklığına uğruyordum! Bu işkence beni öldürmekteydi! Çoğu zaman yüksek sesle inliyordum, öyle ki o alçak Joseph hiç kuşkusuz benim vicdan azabından kıvrandığımı düşünür olmuştu. Artık onu gördüm ya,

evhamlarım biraz olsun gitti. Yoksa tam on sekiz yıl, beni boş bir umuttan diğerine sürükleyip aldatıyor, minik minik parçalara ayırıp yok ediyordu. Hiç görülmemiş bir öldürme şekliydi bu!”

Bay Heathcliff sustu, alnını sildi. Saçları terden sırılsıklam alnına yapışmıştı. Gözlerini ocaktaki kızıl korlara dikmişti. Kaşları çatık değil, yukarı kalkıktı. Yüzündeki o korkunç ifade yumuşamış, yerini üzüntü almıştı. Sanki tüm dikkatini bir tek nokta üzerinde toplamış, tüm düşüncelerini oraya yoğunlaştırmış gibiydi. Bütün bunları kendi kendine konuşur gibi anlatıyordu. Onun için ben de hiçbir şey söylemedim ve sessiz kaldım. Zaten konuşma biçimi hiç hoşuma gitmiyordu! Kısa bir süre durduktan sonra yeniden resme baktı, onu daha iyi görebilmek için duvardan indirip divanın üstüne dayadı. Derken Catherine içeri girerek, midillisi eyerlenir eyerlenmez gitmeye hazır olduğunu bildirdi.

Heathcliff de bana, “Bunu yarın gönder,” dedi. Sonra Catherine’e döndü: “Midillin olmasa da olur, hava güzel, üstelik Uğultulu Tepeler’de midilliye falan ihtiyacın olmayacak, çünkü bundan böyle her yere yürüyerek gideceksin. Haydi düş önüme!”

Sevgili genç hanımım, “Hoşça kal, Nelly,” diye fısıldadı. Yanağımı öperken dudakları buz gibiydi. “Beni görmeye gel, unutma.”

Yeni babası ise, “Sakın böyle bir şey yapayım deme Bayan Dean!” dedi, “Seninle konuşacak bir şeyim olunca ben buraya gelirim. O tilki burnunu evime sokmanı istemiyorum!”

Catherine’e önden yürümesini işaret etti, o da yüreğimi parça parça eden bir bakışla dönüp bana baktıktan sonra, boyun eğdi. Onları, bahçeden aşağı giderlerken, pencereden izledim. Catherine razı olmadığı halde Heathcliff onu zorla koluna taktı, uzun adımlarla ilerlediler. Biraz sonra dar yola girip ağaçların arasında kayboldular.

XXX

Uğultulu Tepeler'e sadece bir kez gittim, ancak Catherine'i göremedim. Joseph içeri girmeme izin vermemişti, kapının aralığında konuştuk. Dediğine göre Bayan Linton meşgulmüş, Bey de evde değilmiş. Zillah da olmasa Tepeler'de olup bitenlerden hiç haberim olmayacaktı. Kadının dediğine bakılırsa Catherine'in burnu çok havadaymış, kibirinden geçilmiyormuş. Anlaşılan o ki, kızdan pek hoşlanmıyordu. Zillah'ın anlattığına göre, Catherine eve ilk geldiği günlerden birinde kendisinden bir yardım istemiş. Ancak Bay Heathcliff kadına, işine devam etmesini, hanımının kendi işini kendi görmesi gerektiğini, bundan sonra da kendi başının çaresine bakmak zorunda olduğunu söylemiş. Ee, bu da bizim bencil, kafasız Zillah'ın işine gelmiştir elbette. Catherine bu olayın ardından Zillah'a darılmış, sözünün dinlenmeyecek olmasını hazmedememiş. Bunun sorumluluğunu tümüyle kadına yükleyerek onu düşman bellemiş. Siz buralara gelmeden az önceydi, yani bundan bir buçuk ay önce, Zillah ile kırlarda karşılaşmış, uzun uzun sohbet etmiştik, bana şunları anlattı:

"Bayan Linton, Tepeler'e geldiği ilk gün, daha eve girer girmez doğru üst kata koştu, ne bana ne de Joseph'e selam bile vermeden önümüzden geçip gitti. Kendisini, Linton'ın odasına kapattı, sabaha kadar da yanından ayrılmadı. Sonra bir sabah, tir tir titreyerek aşağı indi. Bizim Bey ile Earnshaw, salonda kahvaltı etmekteydiler. Telaş içinde, Linton'ın çok hasta olduğunu, acele doktor çağırmaları gerektiğini söyledi.

"Bunun üzerine Bey, 'Hasta olduğunu ben de biliyorum, ama benim gözümde onun yaşamasıyla, ölüp gitmesi arasında pek bir fark yok. Senin anlayacağın, onun için beş kuruş harcayacak değilim,' dedi.

"'Ama ben ne yapılması gerektiğini bilmiyorum ki,' dedi genç kadın, 'Bilen birinin yardımı olmazsa ölecek zavallı!'

"Bey, 'Çık dışarı!' diye bağırdı. 'Bana ondan söz ettiğini duymak istemiyorum bir daha. Şunu iyice kafana sok ki, burada onu umursayan yok. İster ölsün ister yaşasın, kimsenin umurunda değil, anladın mı? Madem bu kadar düşünüyorsun, hastabakıcılığını da kendin yaparsın! Yok, istemem diyorsan, kapısını kilitler, onu kaderiyle baş başa bırakırsın!'

“Bu sözleri duyan genç hanım baktı ki kimseden hayır yok, bu defa da beni sıkıştırmaya başladı. Ben de, ‘O çocuk yeterince bela oldu başıma, bu kadarı yeter!’ diye cevap verdim. Zaten evde iş bölümü yapılmıştı, onun payına da Linton’a bakmak düşüyordu. Bay Heathcliff benim bu işle ilgilenmemi kesinlikle istemiyordu.

“İkisi ne yaptılar, bilmiyorum. Oğlan epeyce huysuzluk etmiş, gece gündüz inleyip sızlanmış, sanırım kadıncağıza rahat yüzü göstermemişti. Çünkü zavallının benzi soluktu, gözkapakları da kurşun gibi ağırlaşmıştı. Arada bir mutfağa iniyor, şaşkın şaşkın çevresine bakınıyordu. Yardım istediği belliydi, ama Bey’imin emrini dinlememezlik edemezdim. Onun emrine karşı gelmek ha, Tanrı yazdıysa bozsun. Evet, Bayan Dean! Doktor Kenneth’ın çağırılmamasının doğru olmadığını düşünüyordum ama, bunu söylemek bana düşmezdi. Hem, neme gerek, ben böyle şeylere hiç burnumu sokmam. Bir iki defa, el ayak çekildikten sonra, kapımı açıp bakayım dedim, hanım merdiven başına oturmuş ağlıyordu. O zaman ben de hemen kapımı kapadım. Ne olur, ne olmaz, yüreğim dayanmaz da burnumu sokarım diye korktum. Ona acımıyor değildim ama işimden de olmak istemiyordum.

“Sonunda bir gece, her şeyi göze aldı ve odama geldi. Şu sözleriyle de aklımı başımdan aldı:

“‘Git Bay Heathcliff’e haber ver, oğlu ölüyor... Evet bu kez gerçekten ölüyor. Kalk, çabuk. Git söyle!’

“Bunun üzerine çıkıp gitti. On beş dakika kadar yattığım yerden kulak kabarttım, her yanım titriyordu. Hiçbir hareket yoktu, ev sessizlik içindeydi.

“Kendi kendime, ‘Ona öyle geldi herhalde,’ deyip kimseyi tedirgin etmemeye karar vererek yeniden uykuya daldım. Ama uykum keskin bir çıngırak sesiyle kesildi... Evde bir tek çıngırak kalmıştı, onu da Linton kullanıyordu. Bey, odama gelip, ‘Git bak bakalım, ne var,’ dedi, ‘Söyle onlara bir daha o çıngırağı çalmasınlar.’

“Catherine’in bana söylediklerini Bey’e tekrarladım. Bunun üzerine ona küfürler yağdırarak bir iki dakika sonra elinde bir mumla onların odasına gitti. Ben de onu izledim. Bayan Heathcliff, ellerini dizlerinin önünde

kenetlemiş, yatağın yanı başında oturuyordu. Bay Heathcliff yaklaştı, ışığı Linton'ın yüzüne tuttu, baktı, dokundu, sonra dönerek:

"'Pekâlâ, Catherine,' dedi. 'Şimdi nasılsın bakalım?'

"Catherine hiç sesini çıkarmadı.

"Adam, 'Söyle nasılsın Catherine?' diye yineledi.

"'O kurtuldu, ben de özgürüm' dedi. Sonra gizleyemediği bir öfkeyle, 'İyi olmam gerek,' diye devam etti, 'Ama ölüme karşı savaşırken beni öylesine uzun bir süre tek başıma bıraktınız ki, artık yalnız ölümü görüyor, ölümü hissediyorum! Sanki ben de bir ölüyüm!'

"Gerçekten de öyle görünüyordu. Ona biraz şarap verdim. Zilin sesine, ayak gürültülerine uyanmış olan Hareton'la Joseph, konuştuklarımızı duyunca içeri girdiler. Bana kalırsa, Joseph, çocuğun ölümüne sevinmişti. Hareton ise, biraz üzgün gibiydi ama Linton'ı düşünmekten çok, gözlerini Catherine'e dikmiş, boş boş bakıyordu. Bey, kendisine hemen gidip yatmasını, onun yardımına ihtiyacımız olmadığını söyledi. Joseph'e, de 'Cenazeyi benim odaya götür,' dedi. Beni de kendi odama gönderdi. Bayan Heathcliff odada yalnız başına kaldı.

"Ertesi sabah Heathcliff, benden yukarı çıkıp Catherine aşağıya kahvaltıya inmesini söylememi istedi. Ama o soyunmuştu, sanki uyumak üzereydi. Hasta olduğunu söyledi. Buna hiç şaşmadım. Gidip Bay Heathcliff'e haber verdim. O da şöyle dedi:

"'Pekâlâ, bırak cenaze töreninin sonuna kadar yatsın. Ara sıra uğrayıp bir isteği var mı diye sor. Biraz iyileşir iyileşmez bana bildir.'"

Zillah'ın dediğine göre Cathy on beş gün odasından çıkıp aşağıya inmemiş. Günde iki defa yanına uğramış ve bir yakınlık kurmaya çalışmış, ama Cathy onu, hep geri çevirmiş.

Heathcliff, onun yanına sadece bir defa, o da Linton'ın vasiyetnamesini göstermek için çıkmış. Linton, Catherine'inkiler de dahil olmak üzere neyi var neyi yok, her şeyi babasına bırakmıştı. Babasının cenazesi için Catherine'in evden uzak kaldığı günlerde zavallı çocuğu ya korkutmuşlar ya da kandırmışlar ve böyle bir vasiyet bırakmaya zorlamışlardı. Ayrıca yaşı küçük olduğu için taşınmaz mallar üzerinde de bir hak iddia

edemiyordu. Zaten yasaya göre taşınmazların hepsi karısıyla Heathcliff'e düşüyordu. Kaldı ki, Catherine hem parasız, hem de kimsesiz olduğu için bu toprakları Heathcliff'in elinden alamıyordu.

Zillah devam etti: "Bey, onu bir defa ziyaret etti. Bunun dışında, benden başka onu ne arayan ne de soran oldu. Catherine, salona ilk olarak, bir pazar günü, ikindi vakti indi. Öğle yemeğini götürdüğüm zaman, 'Artık bu soğuğa daha fazla dayanamayacağım!' diye bağırmıştı. Ben de, Bey'in Thrushcross Grange'e gideceğini, aşağı inecekse, Earnshaw'la benden çekinmesine hiç gerek olmadığını söylemiştim. Heathcliff'in atına atlayıp uzaklaştığını duyar duymaz aşağı indi. Simsiyah yas giysileri içindeydi. Lüle lüle sarı saçlarını dümdüz taramış, kulaklarının arkasına doğru atmıştı.

"Joseph'le ben, hemen hemen her pazar kiliseye gideriz. Joseph gitmişti ama ben bu kez evde kalmayı daha uygun bulmuştum. Gençlerin yanında bir yaşlının bulunup, onlara göz kulak olması, her zaman için iyidir. Üstelik Hareton, utangaç görünür ama, nezaketten pek anlamaz. Kendisine kuzeninin aşağıya ineceğini, ayrıca genç hanımın, kutsal pazar gününe öteden beri saygı gösterilmesine alışmış olduğunu söyledim. Bu yüzden de, o odada olduğu sürece başta av tüfeklerini temizlemeyi bütün işlere ara vermesinin iyi olacağını bildirdim. Bu haberi duyunca hemen yüzü kızardı; kirli ellerine, üstüne başına göz gezdirdi. Yağ şişesi, barut kutusu bir dakika içinde ortadan kalktı. Böylece genç hanıma arkadaşlık etmeye hazırlandığını, ona sempatik görünmek istediğini anladım. Ayrıca isterse bu konuda kendisine yardım edebileceğimi bile söyledim. Biraz telaşa kapılmıştı. Alaycı alaycı baktığımı görünce hemen suratını asıp küfür etmeye başladı."

Zillah'ın yaptıklarından hoşlanmadığımı bakışlarımdan anlayan Zillah, "Her neyse Bayan Dean," diye devam etti, "Sen belki, genç hanımını Hareton'dan üstün görüyorsundur. Hatta bu konuda belki de haklısındır ama ben de onun biraz daha alçak gönüllü olmasını isterdim doğrusu. Ayrıca bu koşullarda, o bilgisinin, inceliğinin, kibarlığının kendine hiçbir faydası yoktu. O da, senin benim gibi yoksulun biriydi. Hatta bence şimdi bizden de yoksul. Öyle ya, sen hiç olmazsa bir köşeye bir şeyler biriktirebiliyorsun. Eh, ben de, karınca kararınca, geçinip gidiyorum."

Hareton, Zillah'ın yardımını kabul etmiş. Zillah da onu bir güzel pohpohlayarak keyfini yerine getirmiş. Böylece Hareton, kadının anlattığına

göre eskiden uğradığı hakaretleri unutarak, içeri giren Catherine'i güler yüzle karşılamaya çalışmış:

"Genç hanımefendi içeriye, bir prenses gibi burnu havada, buz gibi soğuk bir tavırla girdi." Ben hemen ayağa kalktım, kendi oturduğum koltuğu ona verdim. Ama o burun kıvırdı ve benim bu kibarlığımı anlamazlıktan geldi. Earnshaw ayağa kalkmıştı. 'Yukarda donmuşsundur, şöyle divana, ateşe yakın otur da ısın,' dedi.

"Catherine ise, 'Ben bir aydır donuyorum,' diye cevap verdi, öfkeli öfkeli.

"Bir sandalye alıp, ikimizden de uzak bir yere çekti. İyice ısınıncaya kadar öylece oturdu. Sonra çevresine göz gezdirmeye başladı. Derken camlı dolaptaki kitapları gördü, hemen ayağa fırlayarak onları almak için uzandı, ama çok yüksekteydi. Kuzeni onun bu halini bir süre seyrettikten sonra bütün cesaretini toplayarak yardımına gitti. Genç hanımın eteğini açtı, o da kitapları alıp alıp bu eteğe bıraktı.

"Delikanlı için bu çok önemli bir şeydi. Hanımefendi ona bir teşekkür bile etmedi, ama o, yardımı kabul edildiği için büyük bir mutluluk duymaktaydı. Hatta arkasında durup onu izledi, eğilip, kitapta hoşuna giden resimleri göstermeye başladı. Hanımefendinin kitabı sert bir tavırla çekip ondan uzaklaştırmasına bile alınmadı, biraz daha geriye çekilerek, kitap yerine onu seyretmekle yetindi. Catherine okumaya ya da hoşlanacağı bir konu aramaya devam ediyordu. Derken, delikanlının dikkati, ağır ağır, onun ipek gibi bukleleri üstünde toplandı. Birbirinin yüzlerini göremiyorlardı. Hareton, belki de ne yaptığının farkında bile olmadan, tıpkı bir bebeğin mum alevine parmağını uzatması gibi, elini uzatıp buklelere dokunmak istedi. Buklelerden birini, sanki minik bir kuşu okşar gibi okşadı. Genç hanım, geriye öyle bir dönüş döndü ki, ensesine bir bıçak sapladılar sanırdın.

"Delikanlıdan iğreniyormuş gibi bağırarak, 'Derhal çekil arkamdan!' dedi, 'Bana dokunmaya nasıl cesaret edebiliyorsun? Arkamda ne arıyorsun? Sana hiç katlanamıyorum! Bir daha yanıma yaklaşırsan, yine çıkar odama giderim!'

"Bay Hareton hemen geri çekildi, aptal aptal divana oturdu ve hiç sesini çıkarmadı. Caherine ise yarım saat daha kitapları karıştırmaya devam etti.

Derken Earnshaw, benim yanıma gelerek fısıldadı:

"'Zillah, ona söyler misin, bize de okusun? Boş oturmaktan canım sıkıldı, üstelik onun sesini duymaktan hoşlanıyorum... Yani hoşuma gidecek gibi! Ama sakın benim istediğimi söyleme, sen kendin iste.'

"Ben de hemen, 'Bay Hareton bize de okumanı istiyor, hanımefendi,' dedim, 'Okursan çok memnun olacak, minnettar kalacakmış.'

"Hanımefendinin kaşları çatıldı ve gözlerini kitaptan kaldırarak şöyle dedi:

"'Bay Hareton da dahil, hepiniz bilmiş olun ki bu göstermelik, ikiyüzlü nezaketinizi sizlere aynen iade ediyorum! Her birinizden iğreniyor, hiçbirinizle tek kelime bile konuşmak istemiyorum! Bir tatlı söz için, hatta içinizden birinin yüzünü görebilmek için hayatımı vermeye razı olduğum günlerde benden uzak durdunuz. Ben buraya biraz ısınmak için indim, sizleri eğlendirmek için değil. Sohbetinizden zevk aldğımı da sanmayın sakın.'

"Earnshaw, 'Ben ne yaptım ki" diye başladı. 'Ne suç işledimse söyle.'

"Bayan Heathcliff, 'Haa! Doğru!.. Sana bir sözüm yok,' dedi, 'Senden bir şey beklemek zaten aklımın köşesinden bile geçmedi.'

"Onun bu aksiliği karşısında canlanan delikanlı, 'İyi ama, ben Bay Heathcliff'e kaç kere söyledim, şu kızcağızın bir yardıma ihtiyacı varsa ben yapıvereyim dedim, sonra...'

"'Kes sesini!' dedi genç kız, 'Kulaklarımı tırmalayan konuşmanı duymaktansa, dışarda donmaya, ya da nereye olursa olsun gitmeye razıyım.'

"Buna karşı Hareton da, 'Cehennemin dibine kadar yolun var, bence hava hoş,' diye homurdandı. Sonra tüfeğini asılı olduğu yerden indirerek, her pazar yaptığı gibi temizlemeye koyuldu. O günden sonra da dili çözüldü.

Genç hanım yeniden kendisini odaya hapsetmeyi denediyse de, havalar iyice soğuduğu için gururunu bir yana bırakıp, sık sık aşağıya, bizlerin arasına iner oldu. Ama, ben artık akıllanmıştım. İyilik edeyim derken kötülükle karşılaşmamak için dikkat ediyor, ona karşı daha sert

davranıyorum. Aramızda kendisinden hoşlanan hiç kimse yok. Zaten sevilmeyi hak etmiyor, ne söylesen saygısızca bağırıyor, bazen Bey'i bile tersliyor, öyle ki, adamın sabrını taşırıp, dayak bile yiyor. Canı yandıkça daha da azıtıyor."

Zillah'ın bu anlattıklarını duyunca, hemen işimi bırakıp bir kulübe tutmayı, Catherine'i de, ne yapıp edip yanıma almayı düşündüm. Gelgelelim bu iş, Bay Heathcliff'in Hareton'ı ayrı bir eve yerleştirmesinden farksızdı. Bence bu durumda, genç hanımımın yeniden evlenmesinden başka çıkar yol yoktu. Ama, bu da benim altından kalkabileceğim bir şey değil."

Bayan Dean’in anlattıkları burada sona erdi. Doktorun kehanetine rağmen hızla iyileşiyordum. Daha ocağın ikinci haftasına yeni girmiştik. Bir ya da iki gün sonra, ata atlayıp Uğultulu Tepeler’e gidebileceğim sanırım. Mal sahibine, önümüzdeki altı ayı Londra’da geçireceğimi, gelecek ekimden sonrası için de, kendisine başka bir kiracı bulmasını söyleyeceğim. Bana artık dünyayı bağışlasalar, burada bir kış daha geçiremem.

XXXI

Dün oldukça sakin bir hava vardı! Gökyüzü berrak ama hava oldukça soğuktu. Önceden planladığım gibi Tepeler'e gittim. Gideceğimden haberi olan kâhya kadın da genç hanıma vermem üzere elime küçük bir mektup tutuşturmuş, onu hanıma iletmemi rica etmişti. Elbette kıramadım. Çünkü çok iyi bir insandı. Bey'ini postacı olarak kullanmanın saygısızlık olduğunu düşünememişti anlaşılan. Eve vardığımda, ön kapının açık bırakıldığını fark ettim. Ancak bahçe kapısı, son ziyaretimdeki gibi sımsıkı kapatılmıştı. Sonra, Earnshaw'un bahçede çalışmakta olduğunu gördüm, gelip açması için kapıyı yumrukladım. Bahçe tarhları[32] arasından gelerek kapının zincirini çıkardı. İçeri girdim. Earnshaw tam bir köy delikanlısıydı; yağız, yakışıklı bir köy delikanlısı. Bu defa onu daha bir dikkatle inceledim. Neden bilmem, sahip olduğu nitelikleri saklamak ister gibi bir hali vardı.

"Bay Heathcliff evde mi?" diye sordum. "Yok, öğle yemeğine gelir," dedi. O sırada saat on birdi, ben içeri girerek Bey'i beklemek istediğimi söyledim. O da elindeki çapayı yere atarak peşim sıra geldi. Ama bu, bir misafire eve kadar eşlik etmekten çok, eve gelen bir yabancıya göz kulak olmak, adeta bekçi köpekliği yapmaktı.

Birlikte içeri girdik, Catherine öğle yemeği için sebze ayıklamakla meşguldü. Yüzüne bakınca, tanıştığımız ilk güne nazaran daha asık suratlı, daha sıkıntılı olduğunu fark ettim. Başını kaldırıp bana bakmadı bile. En temel nezaket kurallarına bile aldırış etmeden, işine devam ediyordu. "Günaydın," dedim, hiç oralı olmadı.

Kendi kendime, "Bu kız hiç de Bayan Dean'in söylediği gibi sıcakkanlı biri değil," diye düşündüm. "Güzelliğine diyecek sözüm yok, ama kesinlikle bir melek değil."

Earnshaw, ona kızdı, sebzeleri alıp mutfağa gitmesini söyledi. O da önündekileri şöyle bir itip, "Buyur, kendin götür," dedi. Sonra, pencere önüne geçip bir tabureye oturdu, elindeki şalgam kabuklarından kuş ve hayvan şekilleri oymaya başladı. Ben, yanına yaklaşarak, sanki dışarı, bahçeye bakacakmış gibi eğilerek, el çabukluğuyla Bayan Dean'in mektubunu kucağına bıraktım. Amacım, Hareton'a fark ettirmeden

mektubu kıza verebilmekti elbette. Ama o, “Nedir bu?” diye yüksek sesle sorarak kâğıdı itiverdi.

“Grange’in kâhyası olan eski dostunuzdan bir mektup,” dedim. Anlaşılan, bunu, benim tarafımdan kendisine yazılmış, özel bir mektup sanmıştı. Ancak onun bu tavrı karşısında canım sıkılmıştı, sonuçta benim niyetim sadece ona yardımcı olmaktı. Gerçeği öğrenince, hemen kâğıdı almak için atıldı, ancak Hareton ondan daha atik davranarak mektubu kapıverdi. Emaneti yelek cebine sokarak, önce Bay Heathcliff’in okuması gerektiğini söyledi. Catherine, sadece yüzünü öte tarafa çevirmekle yetindi; tek bir söz bile etmemişti. Ancak elindeki mendili gözlerine doğru götürdüğünü fark ettim. Bu arada bize belli etmemeye çalışıyordu. Hareton ise onun bu ağlamaklı durumu karşısında yumuşamaktan korkar gibiydi. Bir süre ne yapacağına karar verememiş, öylece kalakalmıştı. Ancak sonra mektubu cebinden çıkararak kaba bir tavırla fırlattı. Catherine yakaladı, heyecanla okudu. Sonra eski evinde yaşayan tanıdık herkesi tek tek sordu. Daha sonra Tepelere doğru bakarak, kendi kendine şöyle mırıldandı:

“Minny ile şu bayırdan aşağı inmek isterdim! Şu tepeye tırmanmak ne hoş olurdu! Öf! Usandım artık... Ahıra kapatılmış bir hayvan gibiyim, Hareton!” Yarı esneyerek, yarı içini çekerek güzel başını pencerenin pervazına dayadı, üzgün üzgün baktı. Elbette bizim kendisine baktığımızı fark etmedi.

Bir süre hiç sesini çıkarmadan oturduktan sonra, “Bayan Heathcliff,” dedim, “benim de sizi çok yakından tanıdığımı biliyor musunuz? Sizi o kadar iyi tanıyorum ki, benimle konuşmamanız garibime gidiyor. Kâhya kadın bıkıp usanmadan bana sizi anlatır, göklere çıkarır. Dönüşte ona, sadece mektubu aldığınızı, başka bir şey demediğinizi söylersem çok üzülür.”

Bu sözlerime şaşmış gibiydi.

“Nelly sizi sever mi?” diye sordu.

Biraz duraksayarak, “Evet, hem de çok,” dedim.

“Öyleyse, ona söyleyin: Mektubuna cevap yazmak isterdim, ama ne kalemim var ne de kâğıdım. Hatta boş bir sayfasını koparıp kullanabileceğim bir kitabım bile yok.”

“Hiç kitabınız yok mu?” dedim. “Burada kitap olmadan nasıl yaşıyorsunuz, diye sorabilir miyim? Grange’deki büyük kitaplıktan yararlandığım halde ben bile, çoğu zaman sıkıntıdan patlıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, kitaplarımı elimden alsalar çıldırırım.”

Catherine, “Eskiden, yani kitaplarım varken, ben de sürekli okurdum,” dedi. “Bay Heathcliff hiç okumadığından, benim kitaplarımı da yok etti. Elime tek bir kitap almayalı haftalar oldu. Yalnız birkaç defa Joseph’in din kitaplarını karıştırdım, çok öfkelendi. Bir kere de, Hareton, senin odanda saklı bir yığın kitap elime geçti... Latince, Yunanca, öykü ve şiir kitapları; yani eski tanıdıklar. Alıp buraya getirmiştim, ama sen, hepsini toplayıp götürdün. Oysa, hiçbiri senin işine yaramaz. Kim bilir, belki de sen okuyamadığın için, başkalarının da yararlanmasını istemiyorsun. Yoksa kıskançlığın yüzünden Bay Heathcliff’i kışkırttın da beni hazinemden mahrum bırakmasını mı sağladın? Ama onların büyük bir bölümü ezberimdedir. Gönlüme işlenmiştir, bunları da alamazsın ya!”

Earnshaw, edebi bir defineyi zorla elde etmesinin ortaya çıkması karşısında kıpkırmızı kesildi. Kuzeninin bu suçlamalarını da öfkeyle kekeleyerek yalanlamaya çalıştı.

Onu bu güç durumdan kurtarmak için, “Bay Hareton, bilgisini artırmak, kendisini geliştirmek istiyor olmalı,” dedim. “Bilginizi kıskandığını sanmıyorum. O mutlaka size özeniyordur. Bu gidişle birkaç yıl içinde tam bir bilgin olur sanırım.”

Catherine, “Bu arada benim de tam bir cahile dönmemi istiyor,” dedi. “Evet, onun kendi kendine heceleyerek okumaya çalıştığını duyuyorum. Şu *Av Yarışı*’nı dünkü gibi bir daha okumanı çok isterdim, öyle gülünçtü ki! Hele anlamadığın sözcükler için sözlüğü karıştırışını, yine de anlayamayınca küfredişini duydum!”

Delikanlı cahildi ama bu cahillikten kurtulmaya çabalıyordu. Ancak bu çabaları yüzünden alaya alınışı karşısında çok fena bozuldu. Doğrusu ben de kötü olmuştum. Onun çocukluktan bu yana, yetiştiği karanlık ortamı yarıp çıkmak için verdiği savaş hakkında, Bayan Dean’in anlattıklarını anımsadım:

“İyi ama, Bayan Heathcliff,” dedim, “Hepimiz bir başlangıç dönemi geçirdik. Yardım etmeyip de alaya alsalardı, bugün hâlâ bocalıyorduk.”

“Yok!” dedi genç kadın. “Onun kendini geliştirmesine engel olmak niyetinde değilim. Yalnız, benim olanı kendisine mal etmeye, budalaca hatalar yapıp yanlış okuyarak maskaraya çevirmesine dayanamıyorum! Şiir, düz yazı, bütün o kitaplar bazı anılar nedeniyle benim için kutsaldırlar. Bunun ağzında maskara olmalarına hiçbir zaman göz yumamam! Üstelik, sanki bilerek, sanki bana kötülük olsun diye en sevdiğim bölümleri seçip diline doluyor.”

Hareton öfkeden kuduracak gibiydi. Tarif edilmez bir öfke ve eziklik içinde kıvranmaktaydı. Ayağa kalktım. Onun bu ezik halini görmüş izlenimi vermemek için kapıya doğru gidip, dışarı bakmaya başladım. O da kalktı, dışarı çıktı. Derken, elinde yarım düzine kitapla geldi. Hepsini Catherine’in kucağına atarak bağırdı; “Al kitaplarını! Bundan böyle onları ne okumak, ne düşünmek, ne de hakkında konuşmak istiyorum.”

“Hiçbirini istemem artık,” dedi genç kadın. “Onları gördükçe seni hatırlayacak, hepsinden nefret edeceğim.”

Catherine ilk bakışta en çok okunduğu belli olanını açarak, okumayı yeni öğrenmiş biri gibi kekeleye kekeleye heceledi. Kahkaha atarak kitabı öteye fırlattı. Derken, “Bir de şunu dinleyin,” diye aynı şekilde, eski bir baladı okumaya başladı.

Ama delikanlının da artık sabrı tükenmişti. Esaslı bir tokatla genç kadının şımarık sesini kestiğini duydum. Ben de içimden, ‘oh olsun,’ demekten kendimi alamadım. Çünkü küçük cadı, onun duygularını incitmek için elinden geleni yapmıştı. Delikanlının tek sermayesi ise yumruğuydu ve kendine haksızlık yapanla ancak kaba kuvvetle ödeşebilirdi. Derken, bütün kitapları toparlayıp ateşe attı. Ama öfke yüzünden bunca değerli şeyi kurban etmenin acısını da yüzünden okuyabiliyordum. Kitaplar yanarken, onlardan almış olduğu zevki onların, kendisine her gün biraz daha artan bir başarma mutluluğu verdiğini hatırlamaktaydı. Onu bu halde görünce, kendisini gizli gizli öğrenmeye yönelten isteğin ne olduğunu çok iyi anladım. Sanıyorum Catherine karşısına çıkıncaya kadar günlük işleriyle uğraşmaktan, insanlara kaba saba davranmaktan şikayetçi değildi. Ancak, Catherine’in kendisini küçümsemesinden duyduğu utanç ve onun sevgisini

kazanma umudu, delikanlıyı okumaya yöneltmişti. Ama, bu çabalar onu küçümsenmekten kurtarıp, övgüye layık bir insan yapacağı yerde, ters bir sonuç vermişti.

Catherine patlamış dudağını emerken, öfkeli gözlerle alevleri seyrederek şöyle dedi: “Evet, senin gibi bir canavar, onlardan ancak bu şekilde yararlanabilir.”

Öbürü de ateş püskürerek, “Kapa çeneni şimdi!” diye bağırdı.

Öfkesi daha fazla konuşmasına engel oldu. Hızla kapıya doğru geldi, ben de yana çekilip yol verdim. Daha taş merdivenlerden inmemişti ki, yukarı çıkan Bay Heathcliff’le karşılaştı. Heathcliff, elini delikanlının omzuna koyduktan sonra; “Yine ne oldu oğul?” diye sordu.

Hareton, “Hiç, hiç!..” dedi. Öfkesi ve üzüntüsüyle baş başa kalmak için uzaklaştı.

Heathcliff de onun ardından uzun uzun bakıp içini çekti.

“Kendi planımı kendim bozamam, bu çok tuhaf olur,” diye mırıldandı. Benim arkasında bulunduğumun farkında değildi. “Ne zaman yüzüne bakıp babasından izler arasam, daha çok halasına benzediğine tanık oluyorum. Nasıl olur da bu kadar benzeyebilir, aklım almıyor. Yüzüne bakmaya dayanamıyorum.”

Gözlerini yere indirip dalgın dalgın içeri doğru yürüdü. Yüzünde, o zamana kadar tanık olmadığım, tedirgin, sıkıntılı bir ifade vardı. Zayıflamış gibiydi. Geldiğini pencereden görmüş olan gelini, hemen mutfağa kaçmıştı. Bu yüzden orada yalnızdım.

Verdiğim selama karşılık, “Seni iyileşmiş gördüğüme sevindim Bay Lockwood,” dedi. “Bu sevincim biraz da bencilce bir duygudan ileri geliyor. Çünkü, bu ıssız yerlerde senin yerini dolduracak birini bulmak kolay olmuyor. Seni buralara hangi rüzgâr attı acaba?”

“Efendim, korkarım, geçici bir heves benimki,” diye cevap verdim. “Aynı şekilde başka bir heves de yakında buralardan gitmeme yol açacak. Önümüzdeki hafta Londra’ya hareket ediyorum. Sizinle yapmış olduğumuz bir yıllık sözleşme sona eriyor. Bundan böyle orada oturacağımı da sanmıyorum.”

“Ya, öyle mi? İnzivaya çekilmekten usandınız demek,” dedi. “Ama eğer oturmayacağın ayların kirasını bağışlamamı isteyeceksen boşuna yorulmuşsun. Ben kimsede alacağımı bırakmam, bu konuda hiç insafım yoktur.”

Epeyce öfkelenerek, “Böyle bir istekte bulunmak için gelmedim,” deyip, cüzdanımı çıkardım. “İsterseniz hesabı hemen görelim.”

Mal sahibim soğukkanlılıkla, “Yok, yok,” diye yanıtladı. “Nasıl olsa gitmeden önce borçlarını kapatırsın, acelesi yok. Otur da yemeği birlikte yiyelim. Sık gelmeyen konuklar bizim evde iyi ağırlanır. Catherine, yemeği getir!.. Catherine nerdesin?”

Catherine, üstünde çatal bıçaklar bulunan bir tepsiyle göründü.

Heathcliff, ona ağzının köşesinden yavaşça, “Sen yemeğini Joseph’le yersin, konuk gidinceye kadar mutfakta otur,” dedi.

Genç kadın kendisine verilen emirlere hemen boyun eğiyordu. Belli ki de ona karşı gelmek istemiyordu. Hatta, belki de, böyle kaba saba, insanlardan kaçan kimseler arasında yaşadığından, yüksek tabakadan insanlara nasıl davranacağını unutmuştu.

Bir yanımda suratsız, sıkıcı Heathcliff, diğer yanımda ağzını açıp tek laf etmeyen Hareton olduğu halde, keyifsiz bir yemekten sonra hemen gitmek istedim. Catherine’i son bir defa daha görmek, Joseph’i de kızdırmak için arka kapıdan çıkmayı tasarlıyordum. Ama ev sahibim, Hareton’a, atımı ön kapıya getirmesini emretti; kendisi de oraya kadar yanımdan ayrılmadığı için amacıma ulaşamadım.

Atın üstünde, yoldan aşağı giderken, ”Bu ne sıkıcı bir hayat!” diye düşünmeden edemedim. “Bayan Linton Heathcliff’le birbirimize bağlanıp, birlikte, şehrin o gürültülü havasına bir göçebilseydik. Bu onun için peri masallarını da aşan bir şey olurdu herhalde. Üstelik iyi yürekli dadısının de tek dileği buydu.”

XXXII

1802

Eylül ayında, bir arkadaşımın daveti üzerine, hasat zamanını geçirmek için onun kuzeydeki çiftliğine doğru yola çıkmıştım ki, kendimi birdenbire Gimmerton'un beş mil yakınında buldum. Yol boyunca karşıma çıkan hanlardan birine girdim. Seyis atlarıma su verirken yoldan geçmekte olan, daha yeni biçilmiş yeşil yulaflarla yüklü bir araba görünce:

"Bak işte, bu kesin Gimmerton'dandır! Bunlar, hasadı herkesten üç hafta daha geç bitirirler," dedi.

"Gimmerton mu?" deyiverdim. Orada bulunduğum zamanlara ait anılarım şimdi silik birer hayal gibiydi. "Evet, orayı biliyorum. Buraya uzaklığı tam olarak ne kadardı?"

"Şu tepelerin üstünden oraya giden bir yol var. Kötü bir yoldur ama, aşağı yukarı on dört mil çeker," dedi.

Öğlen üzeriydi, bir an içimden Thrushcross Grange'e gitmek geldi. "Geceyi bir handa geçirmektense, gidip kendi evimde geçirebilirim," dedim kendi kendime. Hatta belki bir gün kalır, bu arada hazır yolum bu tarafa düşmüşken mal sahibiyle de görüşüp, işleri yoluna koyardım. Böylece, bir daha buralara gelme zahmetinden de kurtulurdum. Bir süre dinlendikten sonra, hizmetçime köy yolunu öğrenmesini söyledim. Köye ulaşmak üç saatimizi aldı, atlarımız yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi.

Ben de hizmetçimi köyde bırakarak, kalan yolu tek başıma almaya karar verdim. Tek başıma, vadiden aşağı Grange'e doğru yola koyuldum. Kül rengi kilise daha kararmış, mezarlık daha da ıssızlaşmıştı. Mezar taşlarının arasında bir koyun otlamaktaydı. Hava yolculuk için biraz fazla sıcaktı ama bu, gözlerimin önünde alabildiğine uzanan güzelliklerden zevk almama engel olamazdı. Eğer eylül başlarında olsaydık, bu ıssız kırlarda bir ay daha geçirme sevdasına kapılabilirdim. Buraları kışın kasvetli olur. Ancak yazın tepeler arasına sıkışmış vadileri, fundalıklarla kaplı dik yamaçlarıyla ilahi bir güzelliğe bürünür.

Sonunda Grange'e vardığımda güneş henüz batmamıştı. Gidip evin kapısını çaldım, ama duyan olmadı. Bacadan mavi renkli, ince bir duman kıvrıldığını görünce, ev halkının arka odada oturduğunu anladım. Atımla beraber avluya yöneldim. Kapı sundurmasının altında oturmuş örgüsünü ören dokuz on yaşlarında bir kız çocuğuyla bir binek taşına yaslanmış, çubuğunu tüttüren dalgın, yaşlı bir kadın çarptı gözüme.

Kadına, "Bayan Dean evde mi?" diye sordum.

"Bayan Dean ha? Yok!" diye cevap verdi, "O burada oturmuyor artık. Tepeler'de oturuyor."

"Sen de yeni kâhya kadın olacaksın o halde?" dedim.

"Öyle de denebilir, eve göz kulak oluyoruz işte," diye yanıtladı.

"İyi o halde, tanışalım, ben evin efendisi Bay Lockwood'um. Bu gece evde kalmayı düşünüyorum, uygun bir oda var mı?"

Kadın şaşırıp kalmıştı, "Ne? Efendisi mi?" diye bağırdı, "Geleceğinizden kimsenin haberi yoktu ki! Bir haber etmez mi insan? Sizi ağırlamak için evin durumu müsait değil! Ne yapsak bilmem ki?"

Çubuğunu yere atıp telaşla içeri girdi. Kız da ardından kalktı. Ben de arkalarından girdim. İlk bakışta sözlerinin doğru olduğunu anladım. Hiç beklenmedik bir sırada ortaya çıkarak, neredeyse kadının aklını başından almıştım. Sakin olmasını söyledim. Şöyle çevrede bir gezintiye çıkacağımı, ben gelene kadar oturma odasında yemek yiyebileceğim bir köşe ile uyumak için bir yatak odası hazırlamasını bildirdim. Silip süpürmekle uğraşmamasını, yalnız ocağı güzelce yakmasını, çarşaflarla örtülerin kuru olmasını tembih ettim. Kadın telaştan ocağa maşa yerine yanlışlıkla ocak süpürgesini daldırmıştı. Dönüşte dinlenebileceğim bir yer bulacağıma inanarak oradan ayrıldım. Niyetim Uğultulu Tepeler'e gitmekti. Oturma odasından çıktıktan sonra geri döndüm.

Kadına, "Tepeler'de her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kucağında içi kül dolu bir leğenle acele acele giderken, "Bildiğim kadarıyla iyiler," diye yanıt verdi. Ona, Bayan Dean'in neden buradan ayrıldığını soracaktım ama öyle bir telaş içindeydi ki, durdurmak olanaksızdı. Geri dönüp, dışarı çıktım. Batan güneşin kızıl ışıkları ardımda

kalmıştı. Tepemde tepsi gibi duran ayın aydınlığında yavaş yavaş yürüyordum. Bahçeden çıkıp, Bay Heathcliff'in çiftlik evine doğru uzanan taşlı yola saptım. Daha ev görünmeden karanlık basmış, ufukta donuk kehribar rengi bir aydınlık kalmıştı. Ama, ay ışığında, yoldaki her çakıl taşını, her bir otu, tek tek seçebiliyordum. Ne bahçe kapısının üstünden atlamama ne de tokmağa dokunmama gerek kalmadı. Hafif bir itmeyle kapı açılıverdi. Burada büyük gelişmeler var, diye düşündüm. Derken, bir değişiklik daha dikkatimi çekti; hantal meyve ağaçları arasından inci çiçeği ve şebboy kokuları süzülüp geliyordu.

Kapılar, pencereler, ardına kadar açıktı. Ocakta, kıpkırmızı bir ateş yanıyordu. Oturup bu güzel manzarayı izlemekten büyük bir zevk aldığımı söyleyebilirim. Ancak içerisinin sıcaklığından oldukça bunalmıştım. Üstelik, Uğultulu Tepeler'deki ev öylesine büyüktü ki, sıcaktan bunalanların kaçıp sığınabilecekleri yığınla yer vardı. Nitekim şimdi de ev halkı sıcaktan kaçıp pencere önlerine çekilmişlerdi. Dışardan onları hem görüyor, hem de konuştuklarını duyabiliyordum. Bir süre onları merak ve özlem dolu bakışlarla izledim.

Gümüş bir çıngırağın çınlaması kadar tatlı bir ses, "Tam tersine," dedi. "Bu üçüncü tekrarlayışım, kalın kafalı! Bak, bir daha tekrarlamam! Aklını başına topla, yoksa kulağını çekerim!"

Buna kalın, ama yumuşak bir ses cevap verdi, "Peki öyleyse," dedi, "Bak nasıl düzgün okudum... Haydi mükâfat olarak bir öpücük ver artık."

"Hayır, önce baştan sona hiç yanlışsız oku bakalım."

Erkek okumaya başladı. Temiz giyinmiş bir delikanlıydı, önünde açık bir kitap olduğu halde masanın başında oturuyordu. Pırıl pırıl bir yüzü vardı, sevinçten parlıyordu. Bakışları sürekli, önündeki kitaptan, omuzundaki küçük beyaz ele kaymaktaydı. Elin sahibi ise, onun bu şekilde dikkatini dağıttığını fark ettikçe şakacıktan tokadı yapıştırıyordu. Delikanlının arkasında ayakta durmuştu. Arada bir yanlış okuduğunda düzeltmek için öne doğru eğildikçe, parlak sarı bukleleri, onun kumral saçlarına değiyordu. Neyse ki delikanlı onun yüzünü göremiyordu, yoksa dikkatini veremezdi. Ama ben bu yüzü görüyordum. Hem de, vaktiyle elime geçen fırsatı kaçırıp, bu öldürücü güzelliği seyretmekten başka bir şey yapmadığım için kendime kızıyor, hırsımdan dudaklarımı kemiriyordum.

Ders sona erdi, bazı yanlışlıklar yapmış olmasına rağmen öğrenci bir ödül istiyor, üstelik ödülünü alabilmek için de diretiyordu. En azından beş öpücük aldı, kendisi de fazlasıyla karşılığını verdi. Sonra kapının önüne geldiler. Konuşmalarından kırlarda gezintiye çıkmak üzere olduklarını anladım. Benim orada bulunmam ise talihsizlikti. Varlığımı onlara belli etsem, Hareton Earnshaw bana içinden ne lanetler okurdu kim bilir. Süklüm püklüm, mutfağa sığınmak için evin arka tarafına sıvıştım. Mutfak kapısı da sürgülü değildi. Sevgili dostum Nelly Dean, kapının yanında oturmuş, bir yandan dikiş dikiyor, bir yandan türkü söylüyordu. Türküsü, ikide bir içerden gelen, öfkeli bir sesle kesilmekteydi.

Nelly de ona anlamsız sözlerle karşılık verdi. Mutfaktaki ise, "Sabahtan akşama kadar karşımda küfürler savursunlar razıyım, yeter ki senin sesini duymayayım," diye cevap verdi, "Ne zaman kutsal kitabı elime alıp okumaya başlasam, hiç utanmadan, şeytan ilahilerine, adamın tepesini attıran cadılıklarına başlıyorsun. Ah, ah... Sen bir, diğeri iki. O zavallı oğlan da, aranızda mahvolacak. Zavallı çocuk!" diye içini çektikten sonra ekledi: "Büyülendiğine eminim. Ey ulu Tanrım, bari sen bunların cezasını ver. Çünkü bu dünyada ne hak var, ne adalet!"

"Doğru, doğru!" diye karşılık verdi kadın. "Yoksa çoktan alev alev yanan odunların üstüne oturtulurduk. Ama yeter be ihtiyar. İyi bir Hıristiyan gibi *İncil*'ini oku da, benim işime karışma. Bu türkü, 'Peri kızı Annie'nin düğünüdür... Güzel bir türkü, dansa da pek güzel uyar."

Bayan Dean türküye yeniden başlamak üzereyken meydana çıktım. Beni hemen tanıyıp ayağa fırladı.

"İlahi Bay Lockwood!" diye bağırdı, "Hiç böyle aniden gelinir mi? Thrushcross Grange'in her yeri kapatıldı. Önceden bir haber verseydiniz olmaz mıydı?"

"Merak etme fazla kalmayacağım. ayrıca her şey yolunda. Oraya uğrayıp gereken hazırlıkları da yaptım," diye yanıtladım, "Yarın yine gideceğim. Ama sen buraya nasıl yerleştin, bana asıl onu anlat Bayan Dean."

"Siz Londra'ya gittikten az sonra Zillah buradan ayrıldı. Bay Heathcliff de, siz dönünceye kadar kalmam üzere, beni buraya getirdi. Neyse, buyrun girin! Gimmerton'dan mı geliyorsunuz?"

“Grange’den geliyorum,” diye cevap verdim, “Onlar odamı hazırlarken ben de Bey’inle hesabımı keseceğim. Çünkü, bir daha kolay kolay bu fırsatı bulacağımı sanmıyorum.”

Nelly, beni eve doğru götürürken, “Ne hesabı efendim?” dedi. “Kendisi şimdi dışarda, üstelik hemen dönmeyecek.”

“Kirayı ödeyip hesabı kapatacaktım,” dedim.

“Ha! Öyleyse Bay Heathcliff’i görmeniz gerekecek, daha doğrusu bu işi benimle bitireceksiniz,” dedi. “Çünkü o henüz işlerini çekip çevirmeyi beceremiyor. Onun yerine ben bakıyorum. Başka kimse yok. Demek, Heathcliff’in öldüğünü duymadınız,” dedi.

Ben hayretle, “Neee, Heathcliff öldü mü?” diye bağırdım. “Ne zaman?”

“Üç ay oluyor. Ama önce oturun, şapkanızı da alayım, size hepsini anlatırım. Durun, karnınız açtır herhalde, öyle değil mi?”

“Hiçbir şey istemem. Evde yemek hazırlamalarını söyledim. Onun öleceği aklımın ucundan bile geçmemişti doğrusu! Söyle, bu iş nasıl oldu. Onların, yani gençlerin hemen dönmeyeceklerini söylemiştin değil mi?”

“Evet... Her akşam uzun uzun gezdiklerinden geç geliyorlar. Ben de bu yüzden onları azarlamak zorunda kalıyorum. Ama beni hiç dinledikleri yok. Yorgun görünüyorsunuz. Hiç olmazsa yıllanmış biramızdan bir iki yudum için, iyi gelir. “

“İstemem,” dememe fırsat vermeden, bira getirmek için içeri koştu. Bu arada ihtiyar Joseph’in söylendiğini duydum; “Şuna bak, yaşına başına bakmadan kendisine bir âşık edinmeye kalkıyor, ne demeli bilmem ki. Rezaletin dik âlâsı!.. Üstelik onlara Bey’in mahzeninden içkiler taşıyor, olur şey değil! Şu gördüklerimden utanıyorum.”

Bayan Dean ona hiç cevap vermeden geldi. Elinde yarım litrelik gümüş bir kadeh vardı. Birayı zevkle yudumlamaya başladım. Derken Bayan Dean bana Heathcliff’in başına gelenleri anlattı. Anlattığına göre, bu öykü oldukça garip sona ermişti.

“Bizi bırakıp gitmenizin ikinci haftasıydı, Uğultulu Tepeler’den çağrıldım. Elbette Catherine’imin hatırı için koşa koşa gittim. Genç

hanımım, ben görmeyeli öylesine değişmişti ki, aramızda geçen konuşma beni hem üzdü, hem de ürküttü. Bay Heathcliff beni neden çağırdığını söylemedi, sadece benimle konuşmak istediğini, Catherine'in suratını görmekten bıktığını anlattı. 'Küçük oturma odasına yerleşirsin, onu da yanından ayırmazsın,' dedi. Onu günde bir ya da iki kez görmek bile canını sıkıyordu. Aslında bu durum, Catherine'in hoşuna gidiyordu. Ben de Grange'den gelirken başta kitaplar olmak üzere onun hoşuna gidebileceğini düşündüğün bazı şeyleri yanımda getirdim. Birlikte güzel günler geçireceğimizi düşünerek kendimi avutuyordum. Ama bu hayal uzun sürmedi. Önceleri halinden hoşnut olan Catherine çok geçmeden yeniden hırçınlaşmaya başladı. Bir kez bahçeden dışarı çıkması yasaktı. Bahar yaklaştıkça, kızcağız o daracık mekânda kapalı kalmaktan iyice sıkılmaya başlamıştı. Ben de, evdeki işlerim yüzünden, ona yeterince arkadaşlık edemiyordum. Catherine sık sık yalnız kalıyor ve bunalıyordu. Odada tek başına rahat rahat oturmaktansa, mutfağa gidip Joseph'le kavga etmeyi tercih ediyordu. Onların bu didişmelerine aldırmıyordum. Ama Bey, salonda yalnız kalmak istediği zamanlar, Hareton da mutfağa sığınmak zorundaydı. Önceleri, delikanlı mutfağa girince, Catherine ya oradan uzaklaşır ya da sessiz sessiz bana yardım ederdi. Delikanlıyı görmezden gelir, onunla tek kelime konuşmazdı. Hareton da suratı bir karış, hiç ağzını açmadan otururdu. Ama bir süre sonra Catherine'in tavırları değişti; delikanlıyı rahat bırakmaz ona laf atmadan duramaz oldu. Hareton'ın, bu hayata nasıl katlandığına, akşamlarını ocak başında, gözlerini ateşe dikmiş, uyuklayarak nasıl geçirebildiğine şaşırdığını söyleyip duruyordu sürekli.

Bir keresinde, "Tıpkı bir köpek gibi, değil mi Nelly?" dedi. "Ya da bir araba beygiri! İşini bitiriyor, yiyeceğini yiyor, horul horul uyuyor! Kafasının içi kim bilir ne kadar boş, ne kadar karanlıktır! Sen hiç düş görür müsün Hareton? Eğer görüyorsan, neler görürsün? Haa, sahi benimle konuşmazsın, değil mi?"

Böyle dedikten sonra gözlerini delikanlının yüzüne dikti. Öbürü ise, ne baktı ne de ağzını açıp bir şey söyledi.

Catherine, "Belki şu anda da düş görüyordur," diye devam etti, "Tıpkı Coli[33] gibi omuzunu titretti. Bir de sen sor bakalım Nelly."

"Uslu durmazsan, Bay Hareton gidip Bey'den seni yukarıya göndermesini isteyecek!" dedim. Delikanlı ise çok sinirlenmiş, yumruklarını da iyice

sıkmıştı.

Catherine başka bir gün de, “Ben mutfaktayken, Hareton niye hiç konuşmuyor biliyorum,” dedi. “Kendisiyle alay ederim diye korkuyor, öyle değil mi Nelly? Bir zamanlar okuma yazma öğrenmeye kalkışmıştı, ben onunla alay edince kitaplarını yaktı, öğrenmekten de vazgeçti. Ne budalalık değil mi?”

“Seninki de şımarıklık, değil mi?” dedim. “Hadi cevap ver.”

“Belki öyle,” diye devam etti. “Ama onun o kadar budalalık edeceğini nerden bilirdim ki? Hareton, sana şimdi bir kitap versem, alır mısın? Bir deneyeyim, bakalım!”

Catherine kendisinin okumakta olduğu kitabı delikanlının eline tutuşturdu. O da kitabı tuttuğu gibi yere fırlattıktan sonra, eğer rahat durmazsa kafasını patlatacağını söyledi.

Catherine de, “Pekâlâ, kitabı işte şuraya koyuyorum,” dedi. “Masanın gözüne, ben de yatmaya gidiyorum artık.”

Sonra benden delikanlıyı gözetlememi istedi gitti. Ama Hareton kitabın yanına bile yaklaşmadı. Ertesi sabah bunu kendisine anlatınca Catherine çok şaştı. Delikanlının sürekli kendisine surat asmasına üzüldüğünü fark ediyordum. Onun kendi kendini yetiştirmesine engel olduğu için vicdan azabı çekmekteydi, ama bu yaptığını affettirebilmek için de, elinden geleni yapıyordu. Ben çamaşır ütülerken, ya da oturma odasında günlük işlerimle uğraşırken, eline bir kitap alır, yüksek sesle okurdu. Eğer Hareton oradaysa en ilginç yerinde okumayı keser, kitabı ortalıkta bırakarak, bir bahaneyle çıkar giderdi. Bunu birçok kez yineledi, ama Hareton da katır gibi inatçıydı doğrusu. Genç hanımın uzattığı yemeğe başını çevirir, yağmurlu havalarda Joseph’le oturup karşılıklı tütün içerdi. Ocağın iki yanında ağaç gibi öylece oturup dururlardı. Joseph ise, Hareton’ın anlattıklarını ‘cadı saçmaları’ olarak nitelerdi ama, konuşmaları duymayacak kadar da sağırdı. Delikanlı ise onun bu davranışları karşısında umursamaz görünürdü. Hareton, havanın iyi olduğu akşamlarda ava giderdi. Catherine esner, oflayıp puflar, kendisine bir şeyler anlatmamı ister, ben konuşmaya başlayınca da, ya avluya ya da bahçeye çıkardı. Zaman zaman hayatının anlamsız oluşundan yakınır, yaşamaktan bıktığını söyler, son çare olarak ağlamaya başlardı.

Gitgide insanlardan daha fazla kaçan Bay Heathcliff, Earnshaw'u, kendi odasından iyice uzaklaştırmıştı. Üstelik, delikanlı mart başında bir kaza geçirmiş ve bu yüzden de bir süre eve kapanmak zorunda kalmıştı. Tepelerde dolaşırken tüfeği kendiliğinden ateş almış, delikanlı kolundan yaralanmış, eve gelinceye kadar da epeyce kan kaybetmişti. Bu yüzden eski gücünü kazanıncaya kadar ocak başında kendini yormadan oturmak zorundaydı. Bu durum Catherine'in de işine geliyordu.

Aslında Catherine artık üst kattaki odasında pek vakit geçirmiyordu. Aşağıda vakit geçirebilmek için sürekli beni mutfağa inip iş yapmam için zorluyordu.

Paskalya yortusunun ertesi günü, Joseph birkaç hayvan alıp Gimmerton panayırına götürmüştü. Öğle üzeri, ben de mutfakta çamaşır yıkıyordum. Earnshaw, her zamanki somurtkan haliyle ocak başında oturmaktaydı. Catherine de, parmağının ucuyla pencere camındaki buhara, resimler çizerek oyalanmaya çalışıyor, arada bir şarkı mırıldanıyor, bu arada durmadan tütün içip gözlerini ocaktan ayırmayan kuzenine bakarak sıkıntıdan oflayıp pofluyordu. Kendisine ışığın önünden çekilmesini söylemem üzerine ocağa doğru gitti. Ne yaptığına pek dikkat etmiyordum, ama şöyle dediğini duydum:

"Hareton, artık bana gerçekten kuzenim gibi davranmanı istiyorum. Benim kuzenim olduğun için mutluyum ama, bana karşı o kadar sert ve kaba davranmazsan elbette..."

Hareton cevap vermedi.

"Hareton, Hareton, Hareton! İşitmiyor musun?"

Delikanlı, inatçı ve sert bir tavırla, "Git işine be!" diye homurdandı.

Genç kız, çekine çekine elini uzatarak, "Ver o pipoyu bana," deyip pipoyu delikanlının ağzından çekti.

Hareton atılıp piposunu almaya vakit bulamadan, pipo parçalanmış, ateşe atılmıştı. Ama o da, bir küfür savurduktan sonra başka birini aldı.

Catherine, "Dur!" diye bağırdı. "Önce beni dinle, sonra yakarsın, çünkü dumanlar yüzüme gözüme savrulurken konuşamıyorum."

Delikanlı da yırtıcı bir ses tonuyla, “Cehennem ol! Beni rahat bırak!” diye bağırdı.

“Hayır,” diye diretti genç kız, “Bırakmayacağım. Seni konuşturmak için ne yapmam gerekir bilmiyorum. Beni anlamak istemiyorsun. Sana ‘budala’ dedim, ama bu sözlerimde inan ciddi değildim. Ayrıca seni küçümsediğim falan da yok. Ne olursun, bana biraz ilgi göster Hareton! Sen benim kuzenimsin, benim de senin kuzenin olduğumu kabul et.”

“Senin o pis kibirinle de, o Tanrı’nın cezası alaylarınla da, işim yok!” dedi. “Bir daha yüzüne bakarsam cehennemin dibini boylayayım. Hadi çek arabanı şimdi, defol!”

Catherine kaşlarını çatıp, dudağını ısırarak pencerenin önündeki sedire gitti. Ağlamamak için de bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Ben araya girerek, “Bak Hareton,” dedim. “Madem kuzenin bugüne kadar sana yaptıklarından pişman olmuş, senin de bu işi bu kadar uzatmana gerek yok. Artık onunla barışmalısın,” dedim. “Onunla arkadaşlık etmelisin, bu senin için çok daha yararlı olur. Seni çok farklı bir insan yapabilir.”

Delikanlı, “Arkadaşlık ha!” diye bağırdı, “Bana ayakkabılarının tozunu aldırmayı bile layık görmezken, ha! Yoo! Sonunda Kral olacağımı bilsem, bu hanımın gözüne gireceğim diye kendimi küçük düşürmem!”

Cathy, üzüntüsünü daha fazla saklayamadı ağlamaya başladı. “Ben senden nefret etmiyorum, asıl sen benden nefret ediyorsun,” dedi. “Benden, Bay Heathcliff kadar, hatta belki ondan da fazla nefret ediyorsun.”

Earnshaw, “Sen Tanrı’nın cezası, yalancının birisin,” diye başladı. “Madem öyle, niye senin tarafını tutarak onu belki de yüz defa kızdırdım? Üstelik benimle alay ettiğin, beni adam yerine koymadığın günlerde. Hadi hadi, üstüme varma, yoksa gider bana mutfakta da rahat vermediğini söylerim.”

Cathy gözlerini kuruladı. “Benden yana çıktığını bilmiyordum,” dedi. “Üstelik o zamanlar dertliydim, herkese kızıyordum, ama şimdi teşekkür ederim. Beni bağışlaman için yalvarıyorum, daha başka ne yapabilirim?”

Ocak başına gidip, samimiyetle elini uzattı. Hareton hâlâ barut gibiydi, yumruklarını sıkmış inatla kuzenine uzatmıyordu. Bakışlarını yerden

ayırmadı. Catherine, Hareton'ın kendisinden hoşlandığını biliyordu. Ama genç adam çok inatçıydı. Catherine bir süre kararsız durduktan sonra eğilip kuzeninin yanağına bir öpücük kondurdu. Ben başımı azarlar gibi sallayınca da, yüzü kızararak şöyle fısıldadı:

"Peki başka ne yapabilirim? Ne el sıkıştı, ne yüzüme baktı. Oysa benim kendisinden hoşlandığımı ve barışmak istediğimi bir şekilde kanıtlamam gerekiyor."

Bu öpücük Hareton'ı yumuşatmış mıydı bilmiyorum. Bir iki dakika kadar başını kaldırıp Catherine'e bakmaktan kaçındı.

Catherine, güzel bir kitabı beyaz bir kâğıda sardıktan ve bir kurdeleyle bağladıktan sonra üstüne, "Bay Hareton Earnshaw'a" diye yazdı. Benden arabuluculuk yapmamı ve hediyeyi, delikanlıya vermemi istedi.

"Şunu da kendisine söyle; eğer kabul ederse yanına gidip kitabı doğru bir şekilde okumasına yardım ederim," dedi. "Ama bu önerimi geri çevirirse yukarı çıkacak, bir daha da onu hiç rahatsız etmeyeceğim."

Catherine'in heyecanlı bakışları arasında kitabı verip, söylediklerini tekrarladım. Hareton almak istemedi, ben de emaneti dizlerinin üzerine bıraktım ama itip yere atmadı. Ben de işimin başına döndüm. Catherine, kollarını masaya yasladı, kitabın sarılı olduğu kâğıdın hafifçe hışırdadığını duyuncaya kadar öylece kaldı. Sonra usulca kalktı ve gidip yanına oturdu. Delikanlı titriyor, yüzü sevinçle parlıyordu. Kabalığı, aksiliği bir anda yok oluvermişti. Ancak Cathy'nin tüm yalvarmalarına karşın cesaretini toplayıp tek kelime etmedi.

"Ne olursun, beni bağışladığını söyle Hareton! Söyleyeceğin bir küçücük 'evet' ile beni öyle büyük bir mutluluğa erdirebilirsin ki..."

Delikanlı, anlaşılmaz bir şey mırıldandı.

Catherine, "Benimle dost olacak mısın?" diye sordu.

Öbürü, "Hayır," dedi, "Sen benimle dost olmaktan utanç duyarsın. Her geçen gün beni daha iyi tanıyacak ve bu utancın da artacaktır; bense buna gelemem."

Catherine tatlı tatlı gülümseyip ona sokuldu ve “Benimle dost olmayacaksın demek?” dedi.

Hareton’ın ne dediğini duyamadım, ama başımı çevirip bakınca, Catherine’in armağan ettiği kitabın üstüne birlikte eğilmiş baktıklarını gördüm. Sonunda anlaşmaya vardıklarından kuşkum kalmadı. Düşman kardeşler bundan böyle dost olmaya and içmişlerdi.

Baktıkları kitapta çok güzel resimler vardı. Onlara bakarken öyle mutluydular ki, Joseph gelinceye kadar yerlerinden bile kıpırdamadılar. İhtiyar Joseph, Catherine’in bir eli delikanlının omzunda, ikisini aynı divanda oturmuş görünce donup kaldı. Hele delikanlının bu tavrı karşısında ağzı dili tutuldu. Bu durum zavallı Joseph’e öyle dokunmuştu ki, gece boyunca bu konuda tek kelime söylemedi. Duygularını derin iç çekişlerle belli etmeye çalıştı. Kocaman *İncil*’ini çıkardı ve ciddi bir tavırla masaya koydu. Sonra cüzdanından, o günkü alışverişten artan kirli banknotları çıkarıp *İncil*’in üstüne yaydı. Ardından da, Hareton’ı yanına çağırdı.

“Al şunları, götür Bey’e ver oğul,” dedi, “Hem de orada kal. Ben kendi odama çıkacağım. Burası erkeklerin oturabileceği bir yer olmaktan çıkmış artık. Gidip kendimize başka bir yer bulmamız gerekiyor.”

“Haydi Catherine,” dedim, “Biz de gidelim. Ütüyü bitirdim.”

Genç kız, “Saat daha sekiz bile değil!” dedi, ama istemeye istemeye yerinden kalktı; “Hareton, kitabı ocağın rafına bırakıyorum, yarın da diğerlerini getireceğim.”

Joseph araya girdi, “Buraya koyduğun her kitabı salona götüreceğimi bilmiş ol,” dedi. “Onları bir daha göremezsin, ötesini keyfin bilir artık!”

Cathy de, kaybolan her kitabına karşılık onun kitaplarından birini yok edeceğini söyledi. Sonra Hareton’ın yanından gülümseyerek geçti, türkü söyleye söyleye yukarı çıktı. Catherine bu çatı altında en mutlu dakikalarını yaşıyordu diyebilirim.

Bu yakınlık, arada bir hırlaşmalarla aksıyordu ama yine de hızla ilerledi. Hareton’ı, o kabalıktan vazgeçirmek elbette çok zordu. Catherine ise ne hoşgörülü bir filozof, ne de o kadar sabırlıydı. Ama ikisi de ortak bir

noktada buluşmuşlardı; biri seviyor, takdir etmek istiyor; diğeri de seviyor, takdir edilmek istiyordu ve sonunda başardılar.

Görüyorsunuz ya Bay Lockwood, Bayan Heathcliff'in gönlünü kazanmak ne kadar kolaymış. Ama şimdi, bu işe bulaşmadığınıza seviniyorum. Çünkü dünyada en büyük dileğim, bu iki gencin birleşmesiydi. Onların düğününü görebilirsem gözüm arkada gitmeyecek ve İngiltere'nin en mutlu kadını ben olacağım.

XXXIII

Ertesi sabah Earnshaw, pek işe başlayacak halde değildi. Evin etrafından da hiç ayrılmıyordu. Ayrıca artık Catherine’i eskisi gibi yanımda alıkoymak da pek mümkün olmayacaktı, bunu anlamıştım. Çünkü kız, aşağıya benden önce inmişti. Doğruca bahçeye çıkmış, orada kuzeniyle karşılaşmıştı. Kahvaltıya çağırmak için yanlarına gittim Catherine, delikanlıyı kandırmış, frenk ve bektaşi üzümleriyle dolu kocaman bir alanı temizleyip açması için ikna etmişti. Baş başa vermişler, açılan yere dikmek üzere Grange’den getirtecekleri fideleri kararlaştırmaktaydılar.

Yarım saat içinde asmaların tamamı temizlenmişti. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Oysa siyah frenk üzümleri, Joseph’in gözbebeğiydi. Catherine de, çiçek tarhı yapacak başka yer yokmuş gibi, bula bula burayı seçmişti.

“Amanın!” diye bağırdım, “Joseph duymasın doğru koşup Bey’e anlatır. Peki, bahçeyi izin almadan bu hale sokmanıza ne gibi bir sebep göstereceksiniz? Bu yüzden öyle bir patırtı kopacak ki, bildiğiniz gibi değil! Bay Hareton, sende hiç akıl yok mu? Bunun sözüne uyulur da böyle bir iş yapılır mı hiç?”

Earnshaw şaşırır gibi oldu. “Bu üzümlerin Joseph’in olduğu hiç aklına gelmedi,” dedi. “Ama ona, bu işi benim yaptığımı söylerim.”

Yemeklerimizi daima Bay Heathcliff’le birlikte yerdik. Çayı hazırlamak, yemeği dağıtmak gibi işleri ben yaptığımdan evin hanımı mevkiindeydim. Onun için sofrada bulunmam şarttı. Catherine hep benim yanımda otururdu, ama bugün Hareton’ın yanındaki sandalyeyi seçmişti. Bir kere daha anlamıştım. Bu kız, düşmanından hışmını; dostundan da sevgisini, ilgisini sakınmazdı.

Oysa eve girerken kulağına fısıldayarak, “Sakın kuzeninle fazla ilgilenip konuşayım deme,” diye sıkı sıkı tembih etmiştim. “Böyle yaparsan Bay Heathcliff’in hoşuna gitmez, ikinize de kızar sonra.”

O da, “Peki,” demişti.

Ama bir dakika sonra delikanlının yanına gitmiş, yulaf lapasını çuha çiçekleriyle donatıyordu.

Delikanlı orada onunla konuşmaktan çekiniyor, hatta gözlerini bile kaldırıp bakamıyordu. Ama Catherine öyle muziplikler yapıyordu ki, Hareton iki kez gülmemek için kendini zor tuttu. Ben kaşlarımı çatınca Catherine, Bey'e doğru bir göz attı. Bey, yüzünden de anlaşıldığı gibi çevresindekilerle ilgilenemeyecek kadar dalgındı, başka şeyler düşünmekteydi. Catherine bir an ciddileşip, büyük bir ilgiyle onun yüzünü inceledi. Sonra döndü, yeniden saçmalıklarına başladı. En sonunda Hareton dayanamadı, boğuk bir kahkaha attı. Bay Heathcliff irkildi, teker teker hepimizin yüzüne baktı. Catherine'in o hiç hoşlanmadığı, belki biraz telaşlı, ama meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı.

“Şükret ki, uzağımdasın!” diye haykırdı. “O iblis gözlerini yüzüme dikmeye nasıl cesaret edebiliyorsun? İndir o gözlerini aşağı! Karşımda olduğunun farkına varmayayım bir daha. Oysa ben, seni gülemeyecek bir hale getirdim sanıyordum!”

Hareton yavaşça, “Gülen bendim,” diye kekeledi.

Bey de, “Ne dedin?” diye sordu.

Hareton tabağına baktı ve sustu. Bay Heathcliff, onu bir süre süzdükten sonra sessizce kahvaltısına devam etti. Kahvaltıyı bitirmek üzereydik. Gençler de akıllılık edip birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Onun için, yeni bir aksilik çıkmaz artık, diye düşünmekteydim. Derken, Joseph kapıda belirmez mi... Titreyen dudaklarından, ateş püsküren gözlerinden belliydi ki, paha biçilmez fidanlarının söküldüğünü fark etmişti. Hem de bunu, Cathy ile kuzeninin yaptığını anlamış olmalıydı. Çenesi geviş getiren bir öküzünki gibi oynuyor, ağzından anlaşılmaz sözcükler dökülüyordu.

“Gör artık benim hesabımı da, çekip gideyim buradan,” diye başladı, “Altmış yıl boyunca açlıktan öleceğimi bilsem yine de sana hizmet etmeyi isterdim. Ama işte, bütün kitaplarımı, öte berimi tavan arasına taşıdım da, tek başıma rahat edeyim dedim. Ocağın başından ayrılmak kolay olmadı elbet, ama onsuz da yapabilirim diye düşündüm! Gelgelelim şu var ya, şuu... Beni bahçemden de etti Bey! Benim gibi yaşlı bir adam, yeni bir

yükün altına giremez artık Bey! Elde çekiç, yollarda taş kırıp aşımı ekmeğimi kazanırım daha iyi!”

Heathcliff onu susturarak, “Dur, dur be sersem!” dedi. “Kısa kes! Derdin ne? Nelly ile kavga ettiysen ben araya girmem. Seni kömürlüğe kapatmış bile olsa kılım kıpırdamaz.”

“Nelly’yle bu işin bir ilgisi yok!” dedi Joseph. “Nelly için ben de serça parmağımı oynatmam... Çünkü ciğeri beş para etmezin biridir, şükür Tanrı’ya kimseyi de baştan çıkaramaz, çünkü bir güzelliği yoktur, ama gene de herşeye burnunu sokmasına engel olmak gerek. Asıl şu var ya şu, şu utanmaz arlanmaz var ya!.. O hayasız davranışlarıyla bizim oğlanın öyle bir gözünü boyadı ki... Yoo, yoo! Yüreğim dayanmıyor! Sen git, bunca iyiliklerimin hepsini unut da, en güzel frenk üzümü fidanlarımı kökleyiver!” Bunları söyledikten sonra, feryat etmeye başladı. Uğradığı haksızlığın acısına, Earnshaw’un nankörlüğüne dayanamamış, utanmayı filan unutmuştu.

Heathcliff, “Herif sarhoş mu, nedir?” diye sordu. “Hareton bu adam senden mi şikâyet ediyor?”

Delikanlı şöyle cevap verdi: “Bir iki fidan sökmüştüm; ama yine dikerim.”

“Peki niye sökmüştün?” dedi Bey.

Catherine akıllı davranarak söze karıştı.

“Oraya çiçek dikmek istiyorduk!” diye bağırdı. “Asıl suçlu olan benim, çünkü ona fidanları sökmesini ben söyledim.”

Kayınpederi çok kızmıştı. “Peki, bahçedeki tek bir kıymığa bile dokunma yetkisini hangi alçaktan aldığını sorabilir miyim, acaba?” diye sordu, sonra Hareton’a dönerek: “Ya sana bunun emrini dinle diyen oldu mu, söyle?” dedi.

Delikanlı sesini çıkarmadı. Onun yerine kuzeni cevap verdi:

“Benim bütün topraklarımı elimden almış olan sizin, süslemek istediğim birkaç adımlık toprağı benden esirgememeniz gerekir!”

Heathcliff, “Senin toprakların ha? Küstah kaltak! Senin hiç toprağın oldu mu ki?” dedi.

Catherine, onun öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık verip, kahvaltısından arta kalan son ekmek parçasını çiğneyerek, “Bütün paralarımı da...” diye devam etti.

“Kes sesini!” diye bağırdı Heathcliff, “defol!”

Bizim pervasız Catherine ise, “Hareton’ın paralarıyla topraklarını da,” dedi. “Hareton’la ben arkadaş olduk. Ona sizin ne mal olduğunuzu bir bir anlatacağım!”

Bey bir an şaşırır gibi oldu, rengi sarardı, inanılmaz bir nefretle gözlerini Catherine’e dikti, bakışlarını ondan hiç ayırmadan ayağa kalktı.

Catherine, “Beni tokatlarsanız, Hareton da sizi tokatlar,” dedi. “Onun için oturun yerinize!”

“Eğer Hareton seni bu odadan dışarı atmazsa, kendisini bir yumrukla cehennemin dibine yollarım!” diye gürledi Heathcliff. “Tanrı’nın cezası cadı! Onu bana karşı kışkırtmaya nasıl cesaret edebiliyorsun? At şunu mutfağa! Duyuyor musun? Derhal at dışarı! Bana bak Nelly Dean, şunu bir daha gözüm görmesin, aksi takdirde olacaklardan sorumlu değilim, ona göre!”

Hareton fısıltıyla, onu odadan dışarı çıkarmak için kandırmaya çalıştı.

Heathcliff ise kudurmuş gibi, “Sürüye sürüye at şunu!” diye bağırdı, “Hâlâ konuşuyor musun onunla?” Yerinden fırladı ve Catherine’in üstüne yürüdü.

Catherine de, “O artık sizin emirlerinize boyun eğmeyecek, alçak adam,” dedi. “Hem de yakında senden benim kadar nefret edecek.”

Delikanlı, “Sus, sus!” diye çıkıştı. “Ona böyle şeyler söylemeni istemiyorum. Yeter artık.”

“Ama beni dövmesine engel olursun, öyle değil mi?” diye sordu genç kız.

Hareton aceleyle, “Hadi yürü,” diye fısıldadı.

Ama çok geç kalmışlardı; Heatchliff, Catherine'i yakaladı.

Earnshaw'a, "Sen çekil!" dedi. "Lanetli cadı! Bu defa öyle bir zamanda tepemi attırdın ki, kendimi tutmam mümkün değil. Seni bütün bu yaptıklarına pişman edeceğim!"

Genç kadının saçlarını eline dolamıştı; Hareton, onun buklelerini kurtarmaya çalıştı. Bu defalık bağışlaması, canını yakmaması için yalvardı. Ama Heathcliff'in kara gözlerinde şimşekler çakıyordu, neredeyse Catherine'i parça parça edecekti. Ben tam cesaretimi toplayıp, onu Heathcliff'in elinden kurtarmak için harekete geçiyordum ki, Bey'in parmakları birdenbire gevşedi, saçlarını bırakıp onu kolundan tuttu ve büyük bir dikkatle yüzüne baktı. Sonra eliyle Catherine'in gözlerini kapadı. Bir an durdu. Kendine hâkim olmak istediği belliydi. Sahte bir soğukkanlılıkla, "Beni böyle öfkelendirmekten kaçınmalısın, yoksa günün birinde seni gerçekten öldürürüm! Şimdi Bayan Dean'le git, onun yanından ayrılma. Ettiğin o küstahça sözleri de yalnız o duysun. Hareton Earnshaw'a gelince, eğer bir daha seni dinlediğini görürsem, ekmeğini başka yerlerde aramak üzere onu kapı dışarı ederim. Senin sevgin onu sadece bir sürgün, bir dilenci yapabilir. Nelly götür şunu. Hepiniz çıkın buradan, beni yalnız bırakın!" dedi.

Genç hanımımı dışarı çıkardım. Yakayı kurtardığına öyle seviniyordu ki, hırçınlığını sürdürmeye kalkışmadı. Hareton da arkamızdan geldi. Heathcliff öğle yemeğine kadar yalnız kaldı. Ben, Catherine'e, yemeğini yukarda yemesini söylemiştim, ama Bey, sofrada onun yerini boş görünce çağırmam için beni yolladı. Hiçbirimizle konuşmadı, pek az yedi, yemek biter bitmez de, akşama kadar gelmeyeceğini söyleyerek çıkıp gitti.

İki kuzen o yokken salonda oturdular. Catherine kayınpederinin, Hareton'ın babasına yaptıklarını anlatmaya kalkışınca, delikanlının onu azarlayarak susturduğunu duydum. Heathcliff'i kötülemesine izin vermeyeceğini söyledi. O bir iblis bile olsa, yine de onun tarafını tutardı. Hatta eskisi gibi kendisine hakaret etmesine, hor görmesine bile razıydı. Yeter ki kız, Bay Heathcliff'e dil uzatmasın. Catherine buna kızmıştı, ama delikanlı: "Ben senin babanı kötülemeye kalkışsam, hoşuna gider miydi?" diyerek onu susturmanın yolunu buldu. O zaman Catherine anlamıştı ki, Earnshaw, Bey'in onurunu kendi onuru sayıyordu. Bunlar, alışkanlığın örsünde dövülmüş zincirlerdi, kırmaya kalkışmak insafsızlık olurdu. Onun

için kız da o günden sonra Heathcliff'ten ne yakındı, ne de ona olan nefretini belli eden bir kelime söyledi. Hatta bir gün bana, ikisini birbirine düşürmeye çalıştığı için pişmanlık duyduğunu bile anlatarak, ne kadar iyi bir kalbi olduğunu kanıtlamıştı. Gerçekten de, o günden sonra, Hareton'ın yanında, kendisine gün yüzü göstermemiş olan bu adam aleyhinde, ağzından bir tek kelime çıktığını anımsamıyorum.

Bu küçük anlaşmazlık da böylece ortadan kalktıktan sonra, yine dost olup biri öğretmen, diğeri öğrenci olarak yaşamlarını sürdürdüler. Ben de işlerimi bitirdiğimde yanlarına gidiyordum. Onları izlemek bana öyle bir huzur veriyordu ki, vaktin nasıl geçtiğini anlayamıyordum. Biliyorsunuz, ikisi de bir bakıma benim çocuklarım sayılır. Catherine'le her zaman iftihar etmekteydim. Şimdi, diğeri için de aynı duyguları taşıyacağımdan emindim. Delikanlı dürüst, gayretliydi. Kıvrak zekâsı sayesinde, hızla cahillikten ve kabalıktan kurtuldu. Catherine'in içten davranışları da onun bu çabasını körükledi. Zekâsı aydınlandıkça, yüzü de aydınlanıyor, bir canlılık, bir soyluluk kazanıyordu. Genç hanımımı Penistone kayalarına getirdiğim gün Uğultulu Tepeler'de karşılaştığım Hareton'la, bu delikanlının aynı insan olduğuna inanamıyordum. Ben böyle hayran hayran onları izler, onlar da harıl harıl çalışırlarken, alacakaranlık basmış, Bey de eve dönmüştü. Hiç haberimiz olmadan ön kapıdan girmiş, biz başlarımızı kaldırıp kendisini görmeden o, üçümüzü uzun uzun izlemişti. Kendi kendime, "Bundan daha güzel, daha zararsız bir manzara olamaz, onları azarlarsa ayıp eder doğrusu," diye düşündüm. Ateşin kızıl alevleri güzel yüzlerini aydınlatıyor, bir çocuk hevesiyle bakan canlı gözlerini ortaya çıkarıyordu. Evet biri yirmi üç, diğeri on sekiz yaşındaydı ama, ikisi de hâlâ çocuktu. Çünkü olgunluk çağının heyecansız, ağırbaşlı duygularından henüz çok uzaktılar; duyup öğrenecekleri daha birçok şey vardı.

İkisi birden başlarını kaldırınca Bay Heathcliff'le göz göze geldiler. Siz belki fark etmemişsinizdir, ama gözleri birbirinin aynıydı; yani ikisinin de gözleri Catherine Earnshaw'un gözlerini yansıtıyorlardı. Aslında küçük Catherine annesine pek benzemezdi. Onu andıran yanı, yalnız alnının genişliği ve yüzüne asil bir hava veren, burun deliklerinin o kendine has kıvrımıdır. Hareton ise Catherine'e çok daha fazla benzer. Ona ne zaman baksanız bu benzerliği hemen fark edersiniz; aynı Catherine gibi duyguları her an tetikteydi, zihni her zaman uyanıktı. Bence, Bay Heathcliff'in elini ayağını bağlayan da, işte bu benzerlik oldu. Önce öfkeli öfkeli ocak başına

doğru yürüdü, ama delikanlının yüzüne bakınca öfkesi hemen geçti. Ama hâlâ heyecanlı görünüyordu. Kitabı delikanlının elinden aldı açık duran sayfaya göz attı, sonra hiçbir şey söylemeden geri verdi. Yalnız, Catherine'e odadan çıkması için işaret etti. Çok geçmeden Hareton da onun ardından çıktı. Ben de kalkıp gitmek üzereydim ki, Heathcliff oturmamı söyledi.

Az önce gördüğü manzarayı bir süre derin derin düşündükten sonra, "Ne hazin bir sonuç, değil mi?" dedi. "Bütün çabalarım boşa çıktı. Bu iki aileyi kökünden kazımak için elimden geleni yapayım, bir Herkül gücüyle çalışayım, sonra, her şey benim elime geçmişken hepsini yitireyim. İçimde tek bir taşı, tek bir tahtayı bile fırlatıp atma arzusunu taşımayayım! Hayır, eski düşmanlarım hâlâ beni yenemedi. Şimdi onların çocuklarından öcümü almanın tam sırası, bunu yapmak elimde, kimse bana engel olamaz. Ama neye yarar? İçimden vurmak gelmiyor. Elimi bile kaldırmak istemiyorum! Duyan da bunca yıl sadece onurum için çalışıp çabaladığımı sanacak, ama gerçek bambaşka. Ben artık onları yok etmekten zevk almıyorum, üstelik boşu boşuna yıkıp yok etmeye de üşeniyorum.

"Nelly, yakında garip bir değişiklik olacak, bunu şimdiden hissediyorum. Hayata karşı öylesine az ilgi duyuyorum ki, yemek içmek bile aklıma gelmiyor. Artık hayatımda, bu odadan çıkıp giden o iki insandan başka hiçbir varlık yok. Onların varlığı ise, bana işkence ölçüsünde acı veriyor. Catherine hakkında konuşamayacağım, onu aklıma bile getirmek istemiyorum. Keşke gözüme görünmeyecek kadar uzakta olsaydı. Bana bu kadar yakın olması beni kudurtuyor. Hareton bende başka duygular uyandırmakta. Delirdi demeyeceklerini bilsem onun yüzünü de hiç görmek istemezdim." Gülümsemeye çalıştı. "Onun bende uyandırdığı duyguları, ya da gözümün önünde canlandırdığı eski anıları anlatmaya kalksam, belki sen de benim delirmek üzere olduğumu sanırsın. Ama senin bunları başkalarına söylemeyeceğini biliyorum. Zihnimdekiler öylesine uzun bir süredir orada kapalı kaldı ki, içimi dökmeden yapamayacağım.

"Beş dakika önce Hareton bana, canlı bir insan gibi değil de, kendi gençliğimin hayaleti gibi göründü. Zaten onu türlü türlü şekillerde görüyorum, onunla karşı karşıya geçip bir insanla konuşur gibi konuşamıyorum. En başta Catherine'e şaşılacak derecede benzemesi ikisini kaçınılmaz biçimde birleştiriyor. Sen, belki de, benim zihnimi en çok kurcalayan şeyin bu benzerlik olduğunu sanacaksın, ama hiç de öyle değil.

Aslına bakarsan Catherine’i bana hatırlatmayan hiçbir şey yok. Şu döşemeye baksam onu görüyorum. Taşların üzerinde bile onun yüzü var! Her bulutta, her ağaçta, o var... Geceleri her yanımı onun hayali dolduruyor. Gündüzleri baktığım her şeyde, bir an onu görür gibi oluyorum. Onun hayaliyle çevrilmiş durumdayım! Gördüğüm en alelade kadın ve erkek yüzlerinde; hatta kendi yüzümde bile onu andıran bir şeyler var ve hepsi benimle alay ediyor. Dünya, onun da bir zamanlar yaşamış olduğunu anımsatan, onu kaybettiğimi bana bir an bile unutturmayan anılarla dolu. İşte, Hareton’ı, ölümsüz aşkımın, hakkımı almak için giriştiğim korkunç savaşımın, gururumun, mutluluğumun, çektiğim bütün acıların dirilmiş hayali gibi görüyordum.

“Ama bütün bu düşünceleri sana tekrarlamak bir delilik. Bir de şu var: Sürekli tek başıma kalmaktan hoşlanmıyorum ama onun yanımda olması da beni rahatlatmıyor. Aksine, bana, bütün o çektiklerimi anımsatarak acılarımı körüklüyor. Biraz da bu yüzden, iki kuzen ne yaparlarsa yapsınlar göz yumuyorum. Bundan böyle onlarla ilgilenemem.”

“İyi ama, garip bir değişiklik olacak demiştiniz. Bay Heathcliff, bununla ne demek istemiştiniz?” dedim. Durumu, beni biraz endişelendiriyordu, ama aklını kaçıracağından ya da öleceğinden korkmuyordum. Çünkü, benim görüşüme göre sağlığı yerindeydi. Akli durumuna gelince; zaten çocukluğundan beri karanlık, belirsiz şeyler düşünmekten hoşlanır, gerçekleşmeyecek hayallerle oyalanırdı. Taparcasına sevdiği Catherine hakkında da bazı saplantıları vardı, ama bunlar dışında, aklı en az benimki kadar yerindeydi.

“Değişikliğin ne olduğunu ben de pek iyi bilmiyorum,” dedi. “Olunca göreceğiz. Ben sadece sezinliyorum, o kadar.”

“Hasta değilsiniz ya?” diye sordum.

“Hayır Nelly, değilim,” diye yanıtladı.

“Öyleyse ölümden korkunuz yok,” dedim.

“Korku mu?” diye cevap verdi. “Yok canım! Ölümün ne korkusu, ne önsezisi, ne de umudu var. Hem niye ölecekmişim ki. Bu sağlam vücudumla, dengeli yaşamımla, hiçbir tehlikesi olmayan işlerimle, başımda bir tel bile siyah saç kalmayıncaya kadar yeryüzünde durmam gerekir ve

duracağım herhalde. Ama bu durumuma da bir son vermek şart! Aklıma gelmese nefes bile almayacağım. Hatırlatmasam, kalbim atmayı unutacak. Her hareketimi ok yaydan çıkar gibi yapıyorum. Herhangi bir şeye dikkatimi vermek için de kendimi zorlamam gerekiyor. Bir tek dileğim var; bütün benliğim, bütün gücüm bu tek dileğin yerine gelmesi için çırpınıyor. Bu dileğime kavuşmayı öyle uzun zamandan beri, öylesine çok istedim ki, mutlaka gerçekleşecek, hem de yakında, çünkü bu istek beni yiyip bitirdi. Bu dileğin yerine gelme umudu bütün benliğimi sardı. Böyle içimi dökmek de, beni ferahlatmadı, ama bazı akıl almaz davranışlarımın anlaşılmasına yardım edeceğini sanıyorum. Of, Tanrım! Ne uzun bir savaş, bitsin artık!”

Kendi kendine korkunç şeyler mırıldanarak, odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladı. Öyle ki Joseph gibi ben de, onun vicdan azabı çekerek, bu dünyada cehennemi yaşadığına inanmaya başladım. ‘Bunun sonu ne olur acaba?’ diye merak ediyordum. Düşündüklerini anlatmak bir yana, yüzünden, bakışlarından anlamak bile ender rastlanan bir olaydı. Ama şu hali her zamanki haliydi, bundan emindim. Çünkü böyle olduğunu kendisi söylemişti, yoksa dış görünüşünden bunu kimse anlayamazdı. Onu gördüğünüz zaman siz de anlayamadınız Bay Lockwood. Oysa ki, şu anlattığım olayları yaşadığımız günlerdeki hali, o günlerdeki halinden farksızdı. Sadece, belki biraz daha yalnızlığı isteyen, daha az konuşan bir insan olmuştu.

XXXIV

O akşamdan sonra Bay Heathcliff, birkaç gün bizimle yemek yemedi, ama, Cathy'le Hareton'a da açıkça sofraya gelmemelerini söylemedi. Duygularına yenilmek ağrına gidiyor, ortalıktan kaybolmayı daha uygun buluyordu. Aslında, yirmi dört saatte bir öğün yemek ona yetiyordu.

Bir gece evde herkes yattıktan sonra alt kata inip, ön kapıdan dışarı çıktığını duydum. Eve döndüyse de ben duymamıştım, sabah kalktığımda dönmediğini fark ettim. Nisan ayındaydık, hava güzel ve ılıktı. Yağan bahar yağmurları otların alabildiğine yeşermesini sağlamıştı. Güneye bakan duvarın dibindeki iki bodur elma ağacı da çiçek açmıştı. Kahvaltıdan sonra Catherine bana, "İşini al, bir de sandalye getir, evin arkasındaki köknar ağaçlarının altında oturalım," dedi. Artık iyileşmiş olan Hareton'ı da, Joseph'in şikâyetleri yüzünden bu köşeye taşıdığı küçük bahçesini kazıp düzeltmesi için kandırdı. Ben rahatça oturmuş, masmavi gökyüzünün, havayı dolduran bahar kokularının keyfini çıkarıyordum. Tarhın kıyılarına dizilmek üzere çuha çiçeklerini kökleyip getirmek için bahçe kapısına doğru giden Catherine, işini yarı bırakıp döndü, Bay Heathcliff'in geldiğini haber verdi. Şaşırmıştı, "Hem de benimle konuştu," diye ekledi.

Hareton, "Ne söyledi?" diye sordu.

"Gözünün önünden hemen yok olmamı söyledi," diye cevap verdi Catherine, "Ama tavırları her zamankinden çok farklıydı. Bir an durup yüzüne bakmaktan kendimi alamadım."

Delikanlı, "Nasıldı?" dedi.

"Nasıl mıydı, güleryüzlüydü, çok neşeliydi. Yok hayır, öyle değil... ama çok heyecanlı, deli gibiydi. Sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu."

Ben umursamaz bir tavır takınarak, "Gece yürüyüşlerinden hoşlanıyor öyleyse," dedim. Aslında ben de onun kadar şaşırmıştım. Söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmeye can atıyordum, çünkü Bey'i keyifli görmek har zaman olası değildi. Eve girmek için bir bahane uydurdum. Heathcliff kapının önünde duruyordu. Benzi sapsarıydı, bütün vücudu titriyordu. Ama gözlerinde o güne kadar görmediğimiz sevinç parıltıları vardı. Bu bakışlar Bey'in yüzüne bambaşka bir ifade veriyordu.

“Biraz kahvaltı eder misiniz?” dedim. “Bütün gece dolaştıktan sonra herhalde acıkmışsınızdır!” Nereye gittiğini öğrenmek istiyordum, ama bunu hemen sormaktan çekindim.

Başını öteye çevirdi, sanki sevincinin nedenini anlamaya çalıştığımı fark etmiş gibi, yumuşak bir sesle, “Hayır, aç değilim,” diye yanıtladı.

Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum, biraz öğüt versem, biraz çıkışsam doğru olur muydu, bilmiyordum.

“Yatıp dinleneceğiniz yerde, orada burada dolaşmanız bence hiç doğru değil,” dedim. “Hele bu rutubetli havada, dolaşmak hiç akıl kârı değil. Ya soğuk alırsınız, ya da hummaya yakalanırsınız. Nitekim pek iyi olmadığınız belli!”

“Bu durum dayanamayacağım bir şey değil,” dedi. “Aksine, seve seve katlanacağım bir şey, yeter ki sen bana karışma, içeri gir, beni kendi halime bırak.”

Boyun eğdim, yanından geçerken dikkat ettim, bir kedi gibi sık soluk alıyordu.

Kendi kendime, “Evet!” dedim. “Hastalanacağı kesin, ama nerelere gittiğini, neler yapmış olduğunu bir türlü anlayamadım.”

O gün öğle yemeğini bizimle birlikte yedi. Tepeleme doldurduğum tabağı elimden kaptı. Sanki günlerdir oruç tutuyormuş da aç kalmış gibi yemeye başladı.

Sabahki sözlerime karşılık olarak, “Ne soğuk aldım, ne de hummaya tutuldum Nelly,” dedi. “Hem de verdiğin yemeği bitirecek kadar iştahlıyım.”

Çatalını bıçağını aldı; tam yemeye başlayacaktı ki, aniden bütün iştahı kesilir gibi oldu, çatalı bıçağı masaya bıraktı, heyecanla pencereye doğru baktı. Sonra kalktı, çıkıp gitti. Yemeklerimizi yerken, onun bahçede bir aşağı bir yukarı dolaştığını görüyorduk. Onu gücendirecek bir şey yaptığımızı sanan Hareton, “Gidip niçin yemek yemediğini soracağım,” dedi.

Geri döndüğü zaman Catherine, “Geliyor mu?” diye sordu.

Öbürü, “Yoo,” dedi, “Ama kızgın değil, hiç görmediğim kadar mutlu bir hali var. Yalnız sorumu iki kez yineleyerek sabrını taşırdım. Hemen senin yanına dönmemi söyledi. Senden başkasını arayıp sormama şaşırdığını da ekledi.“

Ben yemeği soğumasın diye tabağını ocağın kenarına koydum. Bir iki saat sonra, oda boşalınca geldi, ama sakinleşmemişti. Kara kaşlarının altında yine o hiç alışık olmadığımız bir sevinç vardı. Benzi yine sapsarıydı. Arada bir gülümsemeye çalıştıkça dişleri meydana çıkıyordu. Vücudu yine titremekteydi; ama bu, soğuktan ya da halsizlikten gelen bir titreme değildi; gergin bir telin titreşimi, şiddetli bir ürperti gibiydi.

Nesi olduğunu sormalıydım. Ayrıca, ben sormayacaktım da kim soracaktı? Sonra yüksek sesle:

“İyi bir haber mi aldınız, Bay Heathcliff?” dedim. “Pek heyecanlı görünüyorsunuz.”

“Bana nereden iyi bir haber gelebilir ki?” dedi. “Açlıktan bacaklarım titriyor ama canım yemek filan istemiyor.”

“Yemeğiniz burada duruyor,” diye cevap verdim. “Hem niye yemeyecekmişsiniz ki?”

Acele acele “Şimdi istemiyorum,” diye mırıldandı. “Akşam yemeğine kadar bekleyeceğim. Hem Nelly, senden son kez rica ediyorum, Hareton’la kıza söyle, gözüme görünmesinler. Hiç kimsenin gelip beni rahatsız etmesini istemiyorum. Buraya benden başka kimse girmeyecek.”

“Onları yanınınızdan uzaklaştırmanız için yeni bir neden mi var?” diye sordum. “Söyleyin bana Bay Heathcliff, niye böyle garipleştiniz? Dün gece nerelerdeydiniz? Bunu sadece merak ettiğim için sormuyorum. Neler oluyor, anlatın bana?”

Bir kahkaha atarak sözümü kesti, “Beni kandırmaya kalkma, sadece merak ettiğin için soruyorsun,” dedi. “Ama söyleyeyim. Dün gece cehennemin eşiğindeydim: Bugün ise, cennetle karşı karşıyayım. Gözlerimi ona dikmiştim, orayla aramda, bir adımlık bir mesafe var! Eğer gizli gizli gözetlemeye kalkışmazsan, ne seni korkutacak bir şey görür, ne de duyarsın.”

Ocağın önünü süpürüp masayı da sildikten sonra oradan ayrıldım, ama aklım iyice karışmıştı.

Öğleden sonra salondan hiç çıkmadı, içeri girip kendisini rahatsız eden de olmadı. Saat sekiz olunca, çağrılmadığım halde, bir şamdanla akşam yemeğini götürdüm. Açık bir pencerenin kenarına dayanmıştı, ama dışarı bakmıyordu. Yüzü odanın alacakaranlığına dönüktü. Ateş yana yana bitmiş, kül olmuştu. Odayı, bulutlu akşamın nemi ve ılık havası doldurmuştu. Ortalık öylesine sessizdi ki, Gimmerton deresinin yalnızca uğultusu değil, suların çakıl taşları üzerinde kaynaşarak akarken çıkardığı çağıltılar bile duyuluyordu. Ocağın kararmış halini görünce, öfkeli öfkeli homurdandım, pencereleri birbiri ardından kapamaya başladım. En sonunda onun önünde durduğu pencereye geldim.

Yerinden kımıldamadı. Onu bu hayal âleminden uyandırmak için, “Bu pencereyi de kapatayım mı?” diye sordum.

Ben bunu söylerken ışık yüzüne vurmuştu. Ah, Bay Lockwood bir an gördüğüm o yüz karşısında nasıl korktuğumu, nasıl bir dehşete düştüğümü anlatamam! Kara gözleri çukurlarında kaybolup gitmişti! Benzi bir hayaleti andırıyordu ve yüzünde garip bir gülümseme! Karşımda Bay Heathcliff değil de, azrail var sandım. Korkumdan, elimdeki mumu duvara doğru eğmişim. Bu yüzden söndü ve ortalık zifiri karanlık oldu.

O her zamanki sesiyle, “Evet, kapa,” dedi. “Gördün mü, yaptığın beceriksizliği? Mumu ne demeye dik tutmaz da, eğersin? Çabuk git, bir mum daha getir.”

Korkudan aptallaşmış bir halde, dışarı koşarak Joseph’e:

“Bey senden bir mum yakıp götürmeni, ocağı da tutuşturmanı istiyor,” dedim. Çünkü oraya bir daha gitmeye cesaretim yoktu.

Joseph ocaktan bir kürek alıp gitti, ama çok geçmeden bir elinde kürek, öbüründe yemek tepsisiyle geri geldi. Bay Heathcliff’in yatacağını, yemek falan istemediğini söyledi. Derken, onun merdivenlerden çıktığını duyduk. Kendi odasına değil de, tahta perdeli yatağın bulunduğu odaya gitti. Daha önce de söylediğim gibi, o odanın penceresi geniştir. Kendi kendime, “Bize sezdirmeden pencereden çıkıp yine bir gece gezintisi yapmak istiyor,” dedim.

“Bu adam bir hortlak mı?” diye düşünüyordum. İnsan kılığına girmiş böyle korkunç ruhlar bulunduğunu bazı kitaplarda okumuştum. Sonra, ona küçüklüğünde nasıl baktığımı, gözlerimin önünde büyüyüp koskoca bir delikanlı oluşunu, hemen bütün hayatını anımsadım. Onun için böyle budalaca bir korkuya kapılmam saçmaydı. Ama içimdeki şeytan dürtüyor, “Peki ama, kanatları altına sığındığı insana her türlü kötülüğü yapıp, onun felaketini hazırlayan bu kara kuru adam da kim?” diyordum. Bu arada uyuklamaya başlamıştım. Yarı uyur bir halde düşünüyor, ailesinin kim olabileceğini tahmin etmeye çabalıyordum. Uyanıkken düşündüklerimi birer birer aklımdan geçiriyor, bütün hayatını yeni baştan hatırlıyor, her defasında da çok farklı ve daha korkunç sonuçlara varıyordum. En sonunda, ölümünü ve cenaze törenini gördüm ki, bundan yalnız şu kadarı hatırımda. Mezar taşını yazdırmak işi bana verilmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Büyük bir şaşkınlık içindeydim. Çünkü soyadı yoktu, doğum tarihi de belli değildi. Kilisenin mezarcısına da akıl danıştıktan sonra, mezar taşına sadece “Heathcliff” yazdırmaya karar verdim. Mezarlığa gidip bakacak olursanız mezar taşının üstünde yalnız adı ile ölüm tarihini görürsünüz.

Gün ağarırken uyandım. Ortalık biraz daha aydınlanır aydınlanmaz kalkıp bahçeye indim, pencerenin altında ayak izi var mı, yok mu anlamak istiyordum. İz falan yoktu. “Evden çıkmamış,” diye düşündüm. “Bugün herhalde yine eski haline döner,” dedim. Sonra her günkü gibi ev halkının kahvaltısını hazırladım. Hareton’la Catherine, Bey aşağı inmeden önce kahvaltıyı dışarda, ağaçların altında yapmak istediler, ben de onlar için küçük bir masa çıkardım.

Tekrar içeri girdiğim zaman, Bay Heathcliff’i aşağı inmiş buldum. Joseph’le bazı çiftlik işlerini konuşuyorlardı. Bey, bu konuşulan konuda çok detaylı ve kesin emirler verdi. Ama çabuk çabuk konuşuyor, başını da ikide bir yana doğru çeviriyordu. Yüzünde yine o heyecanlı ifade vardı. Hatta bu heyecan biraz daha artmış gibiydi. Joseph odadan çıktıktan sonra, sofrada her zaman oturduğu yere geçti. Önüne bir fincan kahve koydum. Fincanı kendisine doğru çektikten sonra kollarını masaya dayadı. Karşı duvara bakmaya başladı. Durmadan hareket eden gözlerini, duvarın belli bir bölümünde, aşağı bir yukarı gezdiriyor gibiydi. Hem de öylesine içten öylesine samimi bakıyordu ki, yarım dakika hiç soluk almadığı bile oluyordu.

Önüne bir dilim ekmek uzatarak, “Haydi artık yiyin şunu,” dedim. “Şunu da soğumadan için. Nerdeyse bir saattir önünüzde duruyor.”

Bu sözlerimi duymadı, ama gülümsedi. Hem de öyle bir gülümseme ki, bence dişlerini gıcırdatsa daha iyi olurdu.

“Bay Heathcliff! Bey, Bey!” diye bağırdım. “Tanrı rızası için, böyle hayalet görüyormuş gibi bakmayın!”

“Sen de Tanrı rızası için böyle bağırma,” diye cevap verdi. “Çevrene bak da, söyle bana, yalnız mıyız?”

“Elbette,” dedim, “Yalnızız.”

Ama, yalnız olduğumuzdan emin değilmişim gibi, çevreme bakmaktan da kendimi alamadım. Önündeki kahvaltı takımlarını eliyle itip yer açtı, daha rahat bakabilmek için öne doğru eğildi.

O zaman duvara bakmadığını anladım. Gözlerini, iki adım daha ötede duran başka bir şeye dikmişti. Bu şey ne ise, sanki ona hem büyük bir zevk veriyor, hem de acı çektiriyordu. Daha doğrusu, yüzünde hem acı hem de sevinçli bir ifade olduğundan ben bu sonucu çıkarmıştım. Gördüğünü sandığı şey bir yerde de durmuyor devamlı hareket ediyordu. Heathcliff, gözleriyle, bıkıp usanmadan onu izliyor, benimle konuşurken bile bakışları ondan ayrılmıyordu. Ona, uzun bir süredir yemek yemediğini hatırlatmaya çalıştım, ama boşuna. Yalvarıp yakarmalarım üzerine elini bir dilim ekmeğe doğru uzattı ama, parmakları hedefine ulaşmadan kıvrıldı, yapacağı işi unutmuş gibi masanın üstünde kalakaldı.

Büyük bir sabırla oturdum, onu bütün benliğiyle daldığı bu hayal âleminden kurtarmak için elimden geleni yaptım. En sonunda kızdı, ayağa kalkarak, yemeğini istedi. Sonra da, yemek yemesine karıştığım için söylendi. Kendisini beklemek zorunda olmadığımı, bir daha sofrayı kurduktan sonra çekip gidebileceğimi söyledi. Sonra da evden çıktı, bahçe yolundan kapıya doğru yavaş yavaş gidip gözden kayboldu.

Endişeli saatler geçti, yine akşam oldu. Geç vakitlere kadar odama çıkmadım. Yattığım zaman da gözüme uyku girmedi. Eve gece yarısından sonra geldi ama yatmadı, alt kattaki odaya kapandı. Uyuyamadım, yatağımda bir o yana, bir bu yana döndüm durdum. Sonra kulak kabarttım.

En sonunda giyinip aşağı indim. Kafamda bir sürü karamsar kuşkular dolaşırken, uyumak oldukça güçtü.

Bay Heathcliff'in durmadan odayı arşınladığını duydum. İkide bir, iniltiye benzer iç çekişleri sessizliği bozuyordu. Bazen birbirini tutmayan anlamsız sözler mırıldanıyordu. Bunlar arasında anlayabildiğim tek sözcük, Catherine'di. Ancak her seferinde bu adı ateşli bir aşk, ya da büyük bir ıstırap sözcüğüyle birlikte yineliyordu. Sanki karşısında oturan birisine söyler gibi, yavaş, içten, ruhunun derinliklerinden gelen bir sesle söylemekteydi. Doğrudan doğruya odaya girmeye cesaretim yoktu, ama onu daldığı bu hayal âleminden uyandırmak istiyordum. Onun için mutfak ocağını gürültüyle karıştırmaya başladım. Bir yandan da yanmış kömürleri kazıyıp kazıyıp kovaya atıyordum. Bu hareketim onu, bu hayal âleminden umduğumdan da çabuk uyandırdı. Hemen mutfağa geldi ve kapıyı açarak şöyle dedi;

"Nelly, buraya gel... Sabah oldu mu? Mumu al da buraya gel."

"Saat dördü vuruyor," diye yanıtladım. "Yukarı götürmek için mum istiyordunuz da, birini alıp şu ateşle niye yakmadınız?"

"Hayır, yukarıya çıkmak istemiyorum," dedi. "İçeri gel, bana burada bir ateş yak. Şu odayı da bir hale yola sokuver."

Ocağın yanına oturdum, "Önce ateşi körükleyip canlandırmam gerekir, ancak ondan sonra korları getirebilirim," dedim.

O da, bu arada bir aşağı bir yukarı, deli gibi dolaşmaya koyuldu. Ardı ardına öyle derin, öyle sık iç çekiyordu ki, doğru dürüst soluk almasına bile vakit kalmıyordu.

"Gün ağarınca, Green'i çağırmak için adam göndereceğim," dedi. "Onunla konuşmam gerek. Henüz aklım yerindeyken, soğukkanlılıkla karar verebilecekken, kendisine danışacağım bazı hukuki işler var. Vasiyetimi daha yazmadım. Malımı mülkümü kime bırakacağıma daha karar veremedim. Mümkün olsa hepsini yeryüzünden yok etmek isterdim."

"Öyle demeyin Bay Heathcliff," dedim. "Vasiyetinizi de hemen yazmayın, çünkü yaptığınız haksızlıklardan pişman olacak kadar yaşayacaksınız. Ben sizin sinirlerinizin bozulacağını hiç ummazdım

doğrusu ama elimde değildi ne yapayım. Hem de buna, büyük ölçüde siz neden oldunuz. Son üç gündür kendinize yaptığınız eziyetlere, bir dev olsa dayanamazdı. Ne olur, bir şeyler yiyin, biraz olsun dinlenin. Buna ne kadar ihtiyacınız var bir bilseniz. Bunu anlamanız için, bir kez aynaya bakmanız yeter. Avurtlarınız çökmüş, gözleriniz kan çanağına dönmüş, açlıktan ölmek üzeresiniz. Uykusuzluktan gözleriniz kör olacak."

"Yemek yiyemiyor, uyku uyuyamıyorum. Bu benim suçum değil," diye yanıt verdi. "İnan ki bunu isteyerek, gizli bir amacım olduğundan yapmıyorum. Canım isteyince hem yiyecek, hem de uyuyacağım. Ama denizde yüzen bir adama kıyıya bir metre kala 'hele biraz dinlen' desen hiç durabilir mi? Önce kıyıya çıkmalıyım, ondan sonra dinlenirim! Pekâlâ, Bay Green'i bir yana bırakalım. Yaptığım haksızlıklardan pişman olmama gelince; ben ne bir haksızlık ettim, ne de pişmanlık duyuyorum. Çok, pek çok mutluyum; ama gene de yeterince mutlu değilim. İçimdeki mutluluk, bedenimi öldürüyor, ama ruhumu doyuramıyor."

"Mutluyum mu, dediniz efendim?" diye bağırdım. "Bu çok garip bir mutluluk! Söyleyeceklerimi kızmadan dinleyeceğinizi bilsem, mutluluğunuzu artıracak bir öğüt verirdim size."

"Neymiş o?" diye sordu. "Ver bakalım."

"Siz de biliyorsunuz ki Bay Heathcliff," dedim. "On üç yaşınızdan beri Hıristiyanlığa yakışmayan, bencil bir ömür sürdünüz; bütün bu süre içinde *İncil*'i, belki bir kere bile elinize almadınız. Kitapta yazılı olanları herhalde unutmuşsunuzdur. Yeniden öğrenmek için de, artık vaktiniz kalmamıştır. Acaba birini çağırsak, yani, hangi mezhepten olursa olsun bir papaz çağırsak da size kutsal kitabın ilkelerinden ne kadar saptığınızı gösterse, ölmeden önce Tanrı'ya günahlarınızı affetmesi için yalvarmazsanız cennetin eşiğine bile yaklaşamayacağınızı anlatsa, kötü mü olur?"

"Sana, kızmak şöyle dursun, minnettar bile kaldım Nelly," dedi. "Çünkü bana nasıl gömülmek istediğimi hatırlattın. Cenazemin, mezarlığa akşamüzeri götürülmesini istiyorum. Benimle yalnız sen ve Hareton gelebilir. İki tabutla ilgili olarak mezarcıya verdiğim emirlerin aynen uygulanmasına dikkat et. Sakın unutma! Hiçbir papazın gelmesini istemiyorum, mezarımın başında da dua edilmesin. Ben, kendi cennetime gideceğim, başkalarınınki onların olsun."

Onun bu dinsiz, umursamaz tavrı karşısında şaşırıp kalmıştım. “Peki, diyelim ki, yiyip içmemekte inat ettiniz ve bu yüzden öldünüz, onlar da kilise yakınlarına gömülmenize izin vermediler. Bu durum hoşunuza gider mi?” dedim.

“Bunu yapamazlar,” dedi. “Bunu yapacak olurlarsa, o zaman sen, beni gömdükleri yerden gizlice oraya taşıyacaksın. Eğer taşımazsan sen bilirsin. Ölülerin büsbütün yok olup gitmediklerini o zaman görürsün!..”

Ev halkının kalkıp gezinmeye başladıklarını işitir işitmez kendi odasına çekildi. Ben de rahat bir soluk aldım. Ama, öğleden sonra Joseph’le Hareton kendi işlerinin başına gittikleri sırada o yine mutfağa geldi. Sert bir tavırla kendisiyle birlikte oturmamı söyledi. Yanında birinin olmasını istiyordu. Kalmak istemedim, o garip tavırlarından korktuğumu, onunla yalnız kalmaya cesaretim olmadığını açıkça söyledim.

Soğuk soğuk gülerek, “Beni bir şeytan sanıyorsun galiba,” dedi. “Aynı çatı altında, birlikte olamayacak kadar korkunç bir yaratık sanıyorsun, değil mi?” Sonra, odada bulunan Catherine’e döndü. Genç kız, onun mutfağa yaklaştığını duyar duymaz benim arkama saklanmıştı. Heathcliff alaycı bir gülüşle ona: “Sen de gelmek ister misin, ciğerparem? Korkma, canını yakmam. Hayır! Öyle ya, senin gözünde ben şeytandan da beterim. Neyse, yanımda olmaktan hiç korkmayan biri var! Lanet olsun! Buna, etten kemikten hiçbir vücut dayanamaz... Hatta benimki bile!” dedi.

Artık kimseden yanında oturmasını istemedi. Ortalık kararınca kendi odasına gitti. Bütün gece kuşluk vaktine kadar inlediğini, kendi kendine mırıldandığını işittik. Hareton yanına girmek istiyordu ama ben bırakmadım. Gidip Doktor Kenneth’ı çağırmasını söyledim. Doktor gelince, haber vermek için kapısını açmaya çalıştım, ama kilitliydi. Heathcliff içerden bağırarak hepimizi bir güzel lanetledi. Daha iyi olduğunu, kendisini rahat bırakmamızı söyledi, doktor da çıktı gitti.

O akşam hava çok yağmurluydu. Gün ağarıncaya kadar durmadan bardaktan boşanırcasına yağdı. Her sabah yaptığım gibi evin çevresinde dolaşırken Bey’in penceresinin açık olduğunu, yağmurun da olduğu gibi içeri girdiğini gördüm. Kendi kendime, yatağında olamaz, diye düşündüm. Yoksa bu sağanakta sırılsıklam olurdu. Ya kalkmış, ya da dışarı çıkmış olsa gerekti. “Daha fazla ne düşünüyorum, gider bakarım,” dedim.

Kapıya başka bir anahtar uydurarak içeri girdim. Odada kimse yoktu, yatağa doğru koştum, tahta kapakları yanlara doğru ayırarak içeri bir göz attım. Bay Heathcliff orada, sırtüstü yatıyordu. Gözleri keskin, yırtıcı bakışlarla yüzüme dikilmişti ki, yüreğim bir an hop etti. Ama gülümsüyor gibiydi. Öldüğüne inanamıyordum. Ne var ki yüzünden ve boynundan yağmur suları akıyordu. Yatak çarşafları da sırılsıklamdı, hiç hareket etmiyordu, bir eli pencerenin pervazında duruyordu. Bir açılıp bir kapanan panjurlar elini sıyırmıştı. Ama, kesilen deriden kan sızmıyordu. Parmak uçlarıma dokununca, artık kuşkum kalmadı. Ölmüş, kaskatı kesilmişti!

Pencere panjurlarının çengellerini geçirdim. Alnına düşen uzun, siyah saçlarını taradım, gözlerini kapamaya çalıştım. Gözlerinde, sanki canlıymış gibi, gururlu, mutlu, tuhaf bir bakış vardı. Bu yüzden kimse görmesin diye, bir an önce kapatmak istedim. Kapanmıyor, üstelik benimle mücadele ediyorlardır. Yarı açık dudaklarıyla keskin dişleri de alaycı bir şekilde sırıtmaktaydı! Yeniden bir korku nöbetine tutuldum, bağırarak Joseph'i çağırdım. Joseph ayaklarını sürüye sürüye yukarı geldi, bir feryat kopardı, ama ona kesinlikle elini sürmemeye de kararlıydı.

"Onun ruhunu şeytanlar alıp götürmüştür!" diye bağırdı. "Leşini de onlar alıp götürsünler, umurumda bile değil! Pöh! Şu alçağa bak hele, ölümle bile alay eder gibi sırıtıp duruyor!" Yaşlı günahkâr, bunları söyledikten sonra onu taklit ederek sırıttı. Yatağın çevresinde tepinerek dönecek sandım. Ama birdenbire kendisini toparlayıp yere diz çöktü, ellerini havaya kaldırdı. Evin asıl Bey'i ile, eski hizmetçilerin haklarını geri veren Tanrı'ya şükürler etti.

Bu acı olay beni serseme çevirmişti, elimden olmadan hep eski günler aklıma geliyor, yüreğim burkuluyordu. Aramızda gerçekten en çok haksızlığa uğrayan ve en çok acı duyan Hareton'dı. Hüngür hüngür ağlayarak, gece boyunca cesedin başından ayrılmadı. Ellerini tuttu, herkesin bakmaya korktuğu o korkunç, yırtıcı yüzü öptü. Su verilmiş bir çelik kadar sert ama, aslında pırıl pırıl tertemiz yüreğinden gelen derin bir üzüntüyle yasını tuttu.

Bay Kenneth, Bey'in hangi hastalıktan öldüğünü bir türlü açıklayamadı. Ben de, dört gün ağzına bir lokma bir şey koymadığını ondan sakladım. Çünkü başımıza dert açılmasını istemiyordum. Zaten Bey de, isteyerek aç ve uykusuz kaldığına beni inandırmıştı. Yiyip içmekten kesilmesi o garip hastalığının sonucuydu...

Konu komşunun dedikodusuna hiç kulak asmadık ve onu istediği şekilde gömdük. Cenaze töreninde, Earnshaw, ben, kilisenin mezarcısı ile tabutu omuzlamış taşıyan altı adamdan başka hiç kimse bulunmadı. O altı adam da tabut mezara indirilir indirilmez çekip gittiler. Biz üstünün örtülmesini görmek için kaldık. Hareton, gözleri ağlamaktan şiişmiş, köklediği yeşil çimenleri mezarın kara toprakları üstüne yerleştirdi. Bugün bu mezar da, çevresindekiler kadar düzgün, onlar gibi yeşildir. İçinde yatan da umarım komşuları gibi rahat ve derin bir uykudadır. Ama köylülere sorarsanız, *İncil* üzerine yemin ederek, hortladığını söylüyorlar. Onu kilise yakınında, kırlarda, hatta bu evin içinde gördüklerini söyleyenler bile var. Uydurma şeyler diyeceksiniz, ben de öyle diyorum. Ama mutfakta, ocak başında oturan yaşlı Joseph diyor ki, hangi yağmurlu gecede pencereden dışarı baksa, Heathcliff'le Catherine'i birlikte görüyormuş. Ayrıca, bir ay kadar önce benim başıma da garip bir şey geldi. Bir akşam, Grange'e gidiyordum. Karanlık bir akşamdı, fırtına kopacağa benziyordu. Tam Tepeler'in orada bir oğlan çocuğuyla karşılaştım. Önünde bir koyunla iki kuzu vardı. Çocuk durmadan ağlıyordu. Kuzular yerlerinde durmuyor, çocuk da onları götürmekte güçlük çektiği için ağlıyor sandım.

"Ne oldu delikanlı?" diye sordum.

"Taa, şu sivri kayanın dibinde Heathcliff'le bir kadın duruyor," diye haykırdı. "Yanlarından geçmeye korkuyorum."

Ben bir şey göremedim. Ama ne çocuk, ne de hayvanlar oraya doğru gitmek istemiyorlardı. Onun için çocuğa, daha aşağıdaki yoldan gitmesini söyledim. Belki de kırlarda böyle tek başına dolaşırken, anasından babasından, arkadaşlarından duyduğu saçmasapan sözler aklına gelmiş ve kendini hayalet gördüğüne inandırmıştı. Ama ne olursa olsun, ben artık hem geceleri dışarı çıkmaktan hem de bu korkunç evde de tek başıma kalmaktan hoşlanmıyorum. Elimde değil. Burayı bırakıp Grange'e taşındıkları gün doğrusu pek sevineceğim.

"Demek Grange'e taşınacaklar," dedim.

Bayan Dean, "Evet," diye yanıt verdi. "Evlenir evlenmez, yani yılbaşında."

"Peki, burada kim oturacak o zaman?"

“Aaa, Joseph elbette!.. Belki de bir çiftlik yanaşmasıyla birlikte, evin bekçisi olarak mutfakta oturacaklar. Geri kalan odalar kapatılacak.”

“Hayaletlerden canı isteyen gelsin, otursun, diye öyle mi?” dedim.

Nelly başını salladı. “Hayır, Bay Lockwood,” dedi, “Ben ölülerin huzur içinde uyuduklarına inanıyorum. Ama, ne olursa olsun onlardan böyle alaycı bir dille söz açılması hiç doğru değil.”

Tam o anda bahçe kapısı açıldı, gezintiye çıkan Hareton ve Catherine dönmüşlerdi.

Pencereden, onların gelişini seyrederken, “İşte bunların hiçbir şeyden korkusu yok,” diye mırıldandım. “İkisi birlikte oldukça, şeytana da, şeytanın ordularına da meydan okuyabilirler.”

Taş basamaklardan çıkarken ay ışığında, birbirlerinin yüzüne bakmak için durdular. İçimde, onlara görünmeden uzaklaşmak isteği doğdu. Bayan Dean’in eline, beni unutmaması için bir şeyler tutuşturdum. Onun, “Yoo, olmaz, ayıp,” demesine kulak asmadan, diğerleri salonun kapısını açarken ben mutfak kapısından dışarı sıvıştım. Bu davranışım yüzünden belki Joseph de beni kaba bir insan sanacaktı, ama ayaklarının dibine düşen bir altın liranın tatlı şangırtısını işitince, benim saygıdeğer bir adam olduğuma hükmetti.

Eve dönüşte kiliseye uğradığım için yol biraz uzadı. Kilisenin duvarları dibine gelince, şu son yedi ay içinde iyice yıprandığını fark ettim. Pencerelerin çoğu, camları kırık olduğundan karanlık birer mağara gibiydi. Çatının arduvaz kaplamaları yer yer kaymıştı. Yaklaşan sonbahar fırtınalarıyla büsbütün sürüklenip düşmeye hazırdı.

Aradığım üç mezar taşını yamacın kırlara bakan yüzünde buldum. Ortadaki taş, kül rengi olmuş, yarı yarıya fundalarla örtülmüştü. Edgar Linton’ın taşı, yalnızca ayak ucundan yukarı doğru tırmanan otlarla süslenmişti. Heathcliff’inki ise, henüz çırılçıplaktı.

Sakin gökyüzünün altında, mezarların çevresinde dolandım. Fundalar ve çan çiçekleri arasında uçuşup duran pervaneleri izledim. Otları hışırdatan hafif rüzgârın fısıltısını dinledim. İnsan, nasıl olur da bu sakin toprağın altında yatanların huzursuz bir uykuda olduklarına inanabilir, şaşırdım.

DİPNOTLAR

[1] Thrushcross Grange: Burası, Heaton ailesinin yaşadığı, Haworth yakınlarındaki Stanbury'de bulunan geleneksel Pandall Hall malikânesiyle ilişkilendirilmiştir. Kayıtlara göre 1801'de yeniden inşa edilmiş.

[2]Joseph'in tavırları ve konuşma üslubu 1825 sonbaharına kadar Emily Brontë'nin evinde hizmetçilik yapan yaşlı bayan Tabitha Aykroyd'a oldukça benziyor.

[3]Bayan Hareton Earnshaw, Emily Brontë'nin 1837'de, Law Hill'de eğitim gördüğü Miss Patcheat Okulu'ndaki hizmetçinin adıdır. Earnshaw adı, Southowram bölgesinde çok yaygındır.

[4]"Aşkını asla söylemedi

Bir kurtçuğun tomurcuktan gizlendiği gibi saklandı

Pembe yanaklarıyla beslendi."

(Viola, *Onikinci Gece*, William Shakespeare.)

[5]Ellen Dean, güneyli ve gösterişi seven Bay Lockwood'un saat beşte yemek yemesine saygı duymaktadır. Ayrıca yemek saatleri ülkenin farklı bölgelerinde ve değişik sosyal sınıflar arasında değişmektedir. Örneğin Londralılar taşrada bulundukları sırada yemeklerini daha erken saatlerde yerler. Lady Nugent, 1805'te Jamaika'dan döndüğünde Londra'da saat altıda, taşrada ise saat beşte sofraya oturulduğunu gördü. Arnold Palmer, "*Movable Feasts*" (1952) Brontëler de aynı saatlerde yemek yerlerdi.

[6]Askılı gardroplar 1820 yılından itibaren kulanılmaya başlandı. Bu zamana kadar elbiseler katlanarak dolap raflarında saklanırdı.

[7]Protestan yardım grubu tarafından yayınlanan bir din kitabı.

[8]19. yüzyılda İngiliz Kilisesi'nin din öğretilerini içeren bir kitap.

[9]Emily Brontë, Gimmerden Sough Kilisesi'nden söz ederken, Brighouse yolundaki Southowram'da bulunan Le Beer Kilisesi, St. Ann Şapeli veya Grove Şapeli'ni anlatmaktadır.

[10]Saygıdeğer Jabes Branderham adıyla, Emily Brontë'nin Hıristiyanlık'ta Metodizmin kurucusu Jabes Buuting'i (1779-1858) kastettiği öne sürülür.

[11]Lord Byron'ın '*Manfred*'indeki etki burada da görülüyor.

[12]Kanada'nın Atlas okyanusu kıyısındaki eyaletleri Nova Scotia veya New Brunswick'te görülen yüzey şekilleri. Ormanlık bölgelerdeki açık alanlarda zemin bazen inanılmaz yumuşak, bazen de kömür gibi siyahtır.

[13]1609,35 metrelik uzunluk ölçüsü birimi.

[14]Aslında Liverpool yerine Yorkshire yakınlarındaki West Riding'e doğru yola çıktığı anlaşılmaktadır. Bazen kararlarını yola çıktıktan sonra değiştirebilirler.

[15]Earnshawlar için çocuğun ırkı hiç önemli değildi. Çingene olduğu ise sadece bir varsayımdı. Ayrıca kara kaşlı, kara gözlü olduğu için Latin Amerikalı veya İspanyol da olabilirdi.

[16]1771'de Liverpool sokaklarında evsiz barksız aç gezen birçok çocuk olmalıydı. Amerikan Bağımsızlık Savaşı 1783'te bittiği zaman bu çocukların sayısının on bine ulaştığı sanılıyordu. Bu çocuklar bağışlardan paylarına düşenle yaşamaktaydılar. Emily Brontë, o sıralarda sokağa terk edilen veya deniz kazası geçiren çocuklarla ilgili anlatılan birçok öykü anımsamaktaydı. Gerin'in yazdıklarına göre Branwell Brontë, 1845'te Liverpool'a gittiği zaman, İrlandalı kadın sığınmacıları taşıyan gemilere tanık olmuştu. Anlatıldığına göre komşu limanlarda da hayatını kaybeden birçok sığınmacı vardı.

[17]Taşrada görevlendirilen papazlar, kentlerdeki din görevlilerinden daha bilgili olurlar.

[18]Bayan Gaskell, Emily Brontë'nin de bir köpek tarafından ısırıldığını ve çok cesur davrandığını anlatır.

[19]Doğu Endonezya yerlisi.

[20]Şarap, şeker ve sıcak suyla yapılan bir içki.

[21]Bu tür dans müziği çalan orkestralar, West Riding'te sosyal yaşamın bir parçasıdır. Genellikle Noel yortularında ve şenliklerde çalarlar.

[22]Viyolonsel ortaçağa ait tekli bir çalgı.

[23] Pennistow taşocağı, Brontëler'in aile dostu olan bir papazın evine çok yakın bir kayalıktadır.

[24] West Riding bölgesinde toprağın verimini artırmak için kireç kullanılırdı. Kireç, taş ocaklarından atlarla bu çiftliklere taşınırdı.

[25] Bu iki dize bir Danimarka halk şarkısından alınmıştır. "The Ghaist's Warning" adlı bu şarkı Scott'ın "Gölün Hanımı" adını verdiği notlarında yer alan ve insanda acıma duygusu uyandıran bölümler içermektedir. Scott'ın notları biraz farklıdır. Brontë aklında kaldığı kadarıyla alıntı yapmıştır. Bu şarkı bu bölüme çok uygun düşmektedir. Bilindiği gibi Hareton'ın annesi ölmüştür. Aynı onun gibi Bronté kardeşler de annelerini küçük yaşta yitirmişlerdir.

[26] Simson'dan bir alıntı. Simson, bu sözcüklerle High Sunderland House'ın kuzey girişinin iki yanında bulunan yazılarla bağlantı kurar. Kayıtlara göre, kuzey girişi üzerindeki bu yazılarda; "Bu ev insanlardan nefret eder, sever, cezalandırır, barındırır, onurlandırır. Zulüm, huzur, suç, onun değişmez kuralıdır," diye yazar.

[27] Gerin Moore'un kayıtlarında yer alan şu olayı anlatır: Bu Byron'a anlatılmış ya da ünlü şair kulak misafiri olmuştur. Bayan Chaworth oda hizmetçisine, "Şu değersiz çocuk için birşeylere önem vermem gerekir mi?" diye sorar (Lord Byron'ın Mektupları ve Günlüğü). Byron hızla evi terk eder ve Newstead'a gelene kadar da durmaz. Bu konuşmanın çok saçma olduğunu biraz geç de olsa fark eder. Bu arada Brontë'nin, Moore'un kitabından haberdar olduğunu da bilmekteyiz.

[28]*İncil* 'de adı geçen peygamber.

[29] Bölgede "Av Yasası" 1831'den sonra çıktı.

[30] Yazar burada "sizer" sözcüğünü kullanıyor. Bu sözcük, okuduğu kolejden burs alıp eğitimine Cambridge'de devam eden üniversite

öğrencileri için kullanılır. Nitekim Emily'nin babası da St. John's Koleji'nden böyle bir burs alıp okumuştu.

[31] 30,4 cm değerinde bir İngiliz uzunluk ölçüsü birimi.

[32] Bahçelerde çiçek ekmek için ayrılan yer.

[33] Bir cins köpek.